Machine Translated by Google

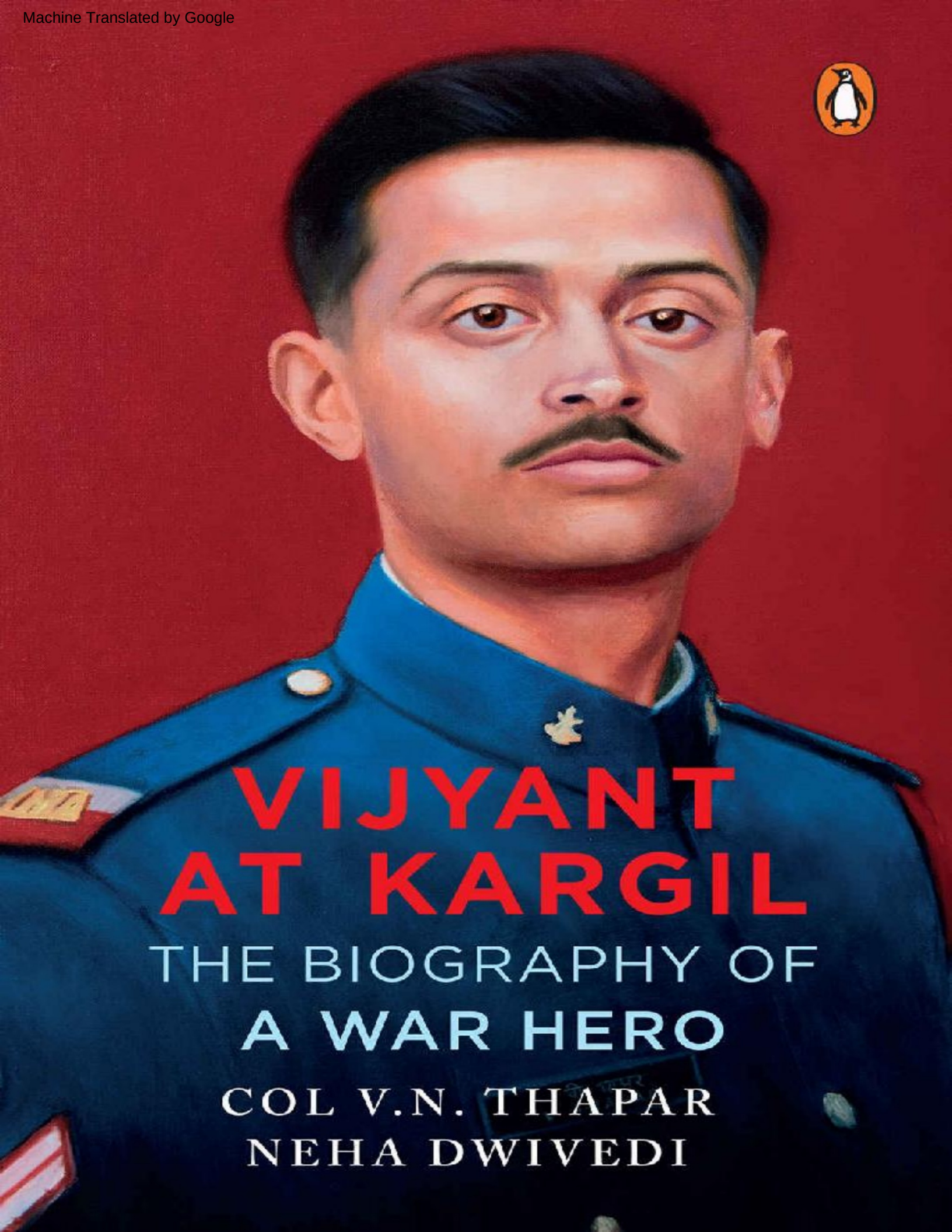

VIJYANT AT KARGIL

THE BIOGRAPHY OF A WAR HERO

COL V.N. THAPAR
NEHA DWIVEDI

Machine Translated by Google

Machine Translated by Google

ਕਰਨਲ ਵੀ.ਐਨ. ਥਾਪਰ
ਨੇਹਾ ਦਿਵੇਦੀ

ਕਾਰਗਿਲ ਵਿਖੇ ਵਿਜਯੰਤ

ਇੱਕ ਜੰਗੀ ਨਾਇਕ ਦੀ ਜੀਵਨੀ

Machine Translated by Google

ਪੈਂਗੁਇਨ ਕਿਤਾਬਾਂ

Machine Translated by Google

ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ

ਮੁਖਬੰਧ

ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ

1. ਇੱਕ ਫੌਜੀ ਪਤਨੀ

2. ਬੱਚਾ

3. ਰੌਬਿਨ ਵਿਜਯੰਤ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

4. ਸੋਨਾਰ ਬੰਗਲਾ

5. ਮੱਕਾ

6. ਜਦੋਂ ਮਰਦ ਮੁੰਡੇ ਸਨ

7. ਪਠਾਨਕੋਟ 2.0

8. ਕਿਸ਼ੋਰ ਅਵਸਥਾ ਦੀਆਂ ਪੀੜਾਂ

9. ਡਾਰਕ ਪੈਚ

10. ਦੁੱਖ

11. ਪਰਿਵਰਤਨ

12. ਸਫਲਤਾ

13. ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ

14. ਸੁਪਨਿਆਂ ਦੀ ਮੰਜ਼ਿਲ

15. ਇੱਕ-ਪਾਸੜ ਯਾਤਰਾ

16. ਪਿਆਰ ਤੋਂ ਪਰੇ

17. ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਲੜਾਈ

18. ਨੋਲ—ਅੰਤ ਤੱਕ ਦੀ ਲੜਾਈ

ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ

ਨਤੀਜਾ

ਆਫਟਰਗਲੋ: ਇੱਕ ਪਿਤਾ ਦਾ ਨੋਟ

ਪੱਤਰ

ਗ੍ਰੰਥ ਸੂਚੀ

Machine Translated by Google

ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ

ਪ੍ਰਵਾਨਗੀਆਂ

ਪੈਂਗੁਇਨ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰੋ

ਕਾਪੀਰਾਈਟ

Machine Translated by Google

ਈਬਰੀ ਪ੍ਰੈਸ

ਕਾਰਗਿਲ ਵਿਖੇ ਵਿਜਯੰਤ

ਕਰਨਲ ਵੀ.ਐਨ. ਥਾਪਰ ਕੈਪਟਨ ਵਿਜਯੰਤ ਥਾਪਰ, ਵੀਰ ਚੱਕਰ ਦੇ ਪਿਤਾ ਹਨ, ਜੋ ਚੌਥੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਦੇ ਫੌਜੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸਨ। ਪੰਦਰਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨੈਸ਼ਨਲ ਡਿਫੈਂਸ ਅਕੈਡਮੀ ਲਈ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ 12 ਦਸੰਬਰ 1962 ਨੂੰ ਮਰਾਠਾ ਲਾਈਟ ਇਨਫੈਂਟਰੀ ਵਿੱਚ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜੰਮੂ ਅਤੇ ਕਸ਼ਮੀਰ ਰਾਈਫਲਜ਼ ਦੀ ਇੱਕ ਬਟਾਲੀਅਨ ਦੀ ਕਮਾਂਡ ਕੀਤੀ। ਉਹ 1965 ਦੀ ਭਾਰਤ-ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਜੰਗ ਅਤੇ 1971 ਦੀ ਬੰਗਲਾਦੇਸ਼ ਮੁਕਤੀ ਜੰਗ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਗਾਵਤ ਵਿਰੋਧੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਹ ਵੱਕਾਰੀ ਰੱਖਿਆ ਸੇਵਾਵਾਂ ਸਟਾਫ ਕਾਲਜ, ਵੈਲਿੰਗਟਨ ਦੇ ਸਾਬਕਾ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਈ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾਂ ਲਈ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮੰਚਾਂ, ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀਆਂ, ਕਾਲਜਾਂ ਅਤੇ ਸਕੂਲਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪ੍ਰੇਰਕ ਬੁਲਾਰੇ ਰਹੇ ਹਨ।

ਨੇਹਾ ਦਿਵੇਦੀ, ਕਾਰਗਿਲ ਯੁੱਧ ਦੇ ਸ਼ਹੀਦ ਦੀ ਧੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬਖਤਰਬੰਦ ਕੋਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਪਤਨੀ, ਪੇਸ਼ੇ ਤੋਂ ਇੱਕ ਡਾਕਟਰ ਹੈ। ਉਹ ਦਿੱਲੀ ਪਬਲਿਕ ਸਕੂਲ ਆਰਕੇ ਪੁਰਮ ਅਤੇ ਲੇਡੀ ਹਾਰਡਿੰਗ ਮੈਡੀਕਲ ਕਾਲਜ, ਦਿੱਲੀ ਦੀ ਸਾਬਕਾ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਦਿਲਾਸਾ ਮੰਗਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਸ਼ਹਾਦਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲਿਖਣ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਤਾਕਤ ਲੱਭੀ। ਉਹ ਹੁਣ ਮੁੰਬਈ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਇੱਕ ਜਣੇਪੇ ਦੀ ਸਿੱਖਿਅਕ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਵਜੰਮੇ ਬੱਚੇ ਅਤੇ ਛੋਟੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੁੱਧ ਪਿਲਾਉਣ ਦੇ ਮਾਹਰ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਕਹਾਣੀਆਂ ਦੀ ਇਲਾਜ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਰਨਾਦਾਇਕ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰੱਖਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਉਸਦੀ ਪਹਿਲੀ ਕਿਤਾਬ ਹੈ।

Machine Translated by Google

ਭਾਰਤੀ ਫੌਜ ਦੀ ਲੜਾਈ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ।

ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਨੂੰ, ਇੱਕ ਮਾਂ ਨੂੰ, ਜਿਸਨੇ, ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਫੌਜੀ ਮਾਵਾਂ ਵਾਂਗ, ਆਪਣੇ ਵਿਛੋੜੇ ਦੇ ਦਰਦ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਮਾਣ, ਹਿੰਮਤ ਅਤੇ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨਾਲ ਸਹਿਣ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਰਾਸ਼ਟਰ ਨੂੰ, ਜੋ ਸੰਕਟ ਦੇ ਸਮੇਂ ਸਾਡਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਬਣ ਕੇ ਆਇਆ।

ਅਤੇ ਵਿਜੇਂਦਰ, ਰੋਲੀ, ਵਸੁੰਧਰਾ, ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਜੋ ਇਸ ਮਸ਼ਾਲ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖੇਗੀ।

Machine Translated by Google

'ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ, ਜੋ ਮਰਹੂਮ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਭਰਾ ਹੋ, ਮੈਂ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਕਲ ਕਰਨ ਦਾ ਸੰਘਰਸ਼ ਇੱਕ ਔਖਾ ਹੋਵੇਗਾ' - ਪੇਰੀਕਲਸ
(ਪੈਲੋਪੋਨੇਸ਼ੀਅਨ ਯੁੱਧ, ਐਥਨਜ਼)

Machine Translated by Google

ਮੁਖਬੰਧ

ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਕਿਤਾਬ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਲਿਖਣਾ ਇੱਕ ਸਨਮਾਨ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਜੋ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਜਸ਼ਨ ਮਨਾਉਂਦੀ ਹੈ
ਕੈਪਟਨ ਵਿਜਯੰਤ ਥਾਪਰ, ਵੀਰ ਚੱਕਰ (ਵੀਆਰਸੀ), ਜੋ ਕਿ ਬਾਈ ਸਾਲ ਦੀ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਇੱਕ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਪ੍ਰਤੀਕ ਬਣ ਗਿਆ - ਬੇਮਿਸਾਲ ਬਹਾਦਰੀ, ਸਮਰਪਣ, ਦੇਸ਼ ਭਗਤੀ ਅਤੇ ਨੌਜਵਾਨ ਫੌਜੀ ਲੀਡਰਸ਼ਿਪ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ।

ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ, ਕਰਨਲ ਵੀਰੇਂਦਰ ਨਾਥ ਥਾਪਰ (ਸੇਵਾਮੁਕਤ) ਅਤੇ ਨੇਹਾ ਦਿਵੇਦੀ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖੀ ਗਈ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿਜਯੰਤ ਦੀ ਮਾਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਥਾਪਰ, ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਹੋਰ ਮੈਂਬਰਾਂ ਅਤੇ ਦੋਸਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀ, ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਤੱਥਾਂ ਵਾਲੀ ਜਾਂ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ।

ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਿਜਯੰਤ ਥਾਪਰ ਦੇ ਜੀਵਨ ਬਾਰੇ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ, ਸਕੂਲ ਅਤੇ ਕਾਲਜ ਦੇ ਦੋਸਤਾਂ, ਇੰਡੀਅਨ ਮਿਲਟਰੀ ਅਕੈਡਮੀ (IMA) ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਯੂਨਿਟ, ਦੂਜੀ ਬਟਾਲੀਅਨ, ਰਾਜਪੂਤਾਨਾ ਰਾਈਫਲਜ਼ ਨਾਲ ਜਾਣੂ ਕਰਵਾਉਂਦੀ ਹੈ।

ਵਿਜਯੰਤ ਸਕੂਲ ਜਾਂ ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਅਕਾਦਮਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਟਾਪਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਦਿਲ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਸੀ, ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਬਾਹਰ। ਉਸਨੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਫੌਜੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਚਾਰ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸੰਸਕਾਰਾਂ (ਮੁੱਲਾਂ-ਮੁੱਲਾਂ), ਨੈਸ਼ਨਲ ਕੈਡੇਟ ਕੋਰ ਅਤੇ ਆਈਐਮਏ ਵਿੱਚ ਸਿਖਲਾਈ, ਅਤੇ ਛਾਉਣੀ ਦੇ ਵਾਤਾਵਰਣ ਰਾਹੀਂ ਇੱਕ ਫੌਜੀ ਨੇਤਾ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਉੱਚ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕੀਤਾ। ਆਈਐਮਏ ਫੌਜੀ ਕਦਰਾਂ-ਕੀਮਤਾਂ ਦਾ ਸਰੋਤ ਹੈ - ਹੁਸ਼ਿਆਰੀ, ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ, ਮਾਣ, ਨੈਤਿਕਤਾ ਅਤੇ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਦੀ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਭਾਵਨਾ। ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਇਸਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ:

ਤੁਹਾਡੇ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ, ਸਨਮਾਨ ਅਤੇ ਭਲਾਈ ਹਮੇਸ਼ਾ ਅਤੇ ਹਰ ਵਾਰ ਪਹਿਲਾਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਆਦਮੀਆਂ ਦਾ ਸਨਮਾਨ, ਭਲਾਈ ਅਤੇ ਆਰਾਮ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਆਪਣੀ ਸਹੂਲਤ, ਆਰਾਮ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਹਮੇਸ਼ਾ ਅਤੇ ਹਰ ਵਾਰ ਸਭ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਉਂਦੀ ਹੈ।

ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਬਟਾਲੀਅਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਕਾਰਜਕਾਲ ਦੌਰਾਨ ਦੋਸਤੀ, ਹਮਦਰਦੀ, ਫੌਜੀ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਅਤੇ ਸਨਮਾਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਨਿਖਾਰਿਆ।

ਵਿਜਯੰਤ ਦਾ 'ਪਿਆਰੇ ਪਾਪਾ, ਮੰਮੀ, ਬਰਡੀ' ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ ਪੱਤਰ ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ
ਅਤੇ ਦਾਦੀ ਜੀ, ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇਹ ਲਿਖਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਚਿੱਠੀ ਉਸਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਲਈ, ਉਸਦੇ ਪਿਆਰ ਦਾ ਸਬੂਤ ਹੈ।

Machine Translated by Google

ਭਾਰਤੀ ਫੌਜ ਅਤੇ ਰਾਸ਼ਟਰ। ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ('ਮੇਰੇ ਡਰਟੀ ਦਰਜਨ ਕਬੀਲੇ ਦੇ ਆਮ, ਬੇਫਿਕਰ ਸੱਦੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਛੁਪਿਆ ਹੋਇਆ, ਹਮਦਰਦੀ ਦੀ ਡੂੰਘੀ ਭਾਵਨਾ, ਰੈਜੀਮੈਂਟਲ ਭਾਵਨਾ, ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਅਤੇ ਡਿਊਟੀ ਪ੍ਰਤੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸਮਰਪਣ। ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ··· 'ਕਿੰਗ ਸਾਈਜ਼' ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜੀਓ), ਉੱਥੇ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪਰਿਵਾਰ 'ਆਪਣੇ ਆਦਮੀਆਂ ਦੀ ਕੁਰਬਾਨੀ 'ਤੇ ਮਾਣ ਕਰੇ ਅਤੇ ਕਦੇ ਨਾ ਭੁੱਲੇ'। ਕਸ਼ਮੀਰ ਵਿੱਚ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਰੁਕਸਾਨਾ ਲਈ ਉਸਦੀ ਚਿੰਤਾ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਮੌਤ ਨੂੰ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਵਿਕਸਤ ਅਤੇ ਨੇਕ ਆਤਮਾ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਦੱਸਦੀ ਸੀ।

ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਦੇ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਇਹ ਸਭ ਕਿਵੇਂ ਸੋਚਿਆ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਟੀਮ ਨੂੰ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਦੀ ਜਾਨ ਲਈ ਆਖਰੀ ਖ਼ਤਰੇ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ? ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਮੇਰੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਵਜੋਂ ਆਈ ਹੈ। ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ, ਅਸਲ ਹਿੰਮਤ ਡਰ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਲੀਡਰਸ਼ਿਪ ਅਣਜਾਣ ਦੇ ਡਰ ਨੂੰ ਉੱਚਾ ਚੁੱਕਦੀ ਹੈ। 12-13 ਜੂਨ ਦੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਟੋਲੋਲਿੰਗ ਦੀ ਇਤਿਹਾਸਕ ਲੜਾਈ ਦੌਰਾਨ, ਉਸਨੇ ਬਾਰਬਾਡ ਬੰਕਰ 'ਤੇ ਹਮਲੇ ਦੌਰਾਨ ਇਹ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਏ ਕੰਪਨੀ ਦੀ ਪਲਟਨ ਨਾਲ ਹਮਲੇ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ।

ਕਾਰਗਿਲ ਯੁੱਧ ਦੌਰਾਨ, 28 ਜੂਨ 1999 ਨੂੰ, ਮੈਂ ਟੈਕਟੀਕਲ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰਨ ਗਿਆ
8 ਮਾਊਂਟੇਨ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਦਾ ਹੈੱਡਕੁਆਰਟਰ, ਜੋ ਕਿ ਦਰਾਸ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸਥਿਤ ਹੈ। ਜਨਰਲ ਅਫਸਰ ਕਮਾਂਡਿੰਗ (ਜੀਓਸੀ), ਮੇਜਰ ਜਨਰਲ (ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਜਨਰਲ) ਮੋਹਿੰਦਰ ਪੁਰੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦਰਾਸ ਸੈਕਟਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਫੌਜਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪ੍ਰਗਤੀ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ 56 ਮਾਊਂਟੇਨ ਬ੍ਰਿਗੇਡ ਦੀ ਇੱਕ ਬਟਾਲੀਅਨ ਨੌਲ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰੇਗੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਥ੍ਰੀ ਪਿੰਪਲਜ਼ ਖੇਤਰ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰੇਗੀ। ਥ੍ਰੀ ਪਿੰਪਲਜ਼ ਨੂੰ ਹਾਸਲ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਉਸੇ ਬਟਾਲੀਅਨ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਟੋਲੋਲਿੰਗ ਵਿਖੇ ਗਤੀਰੋਧ ਨੂੰ ਤੋੜਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਲੜਾਈ ਜਿੱਤ ਦਿੱਤੀ ਸੀ - ਦੂਜੀ ਬਟਾਲੀਅਨ, ਰਾਜਪੂਤਾਨਾ ਰਾਈਫਲਜ਼।

ਸਾਡੇ ਸਥਾਨ ਤੋਂ, ਮੈਂ ਥ੍ਰੀ ਪਿੰਪਲਜ਼ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਤਿੱਖੇ, ਖੁਰਦਰੇ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਪਹਾੜੀ ਚੋਟੀਆਂ ਦਾ ਸਮੂਹ ਸੀ। ਮੈਂ ਕਲਪਨਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਅਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸੈਨਿਕਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹੜੀਆਂ ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਸਮਾਂ ਦੁਪਹਿਰ 3.30 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਸੀ, ਇੱਕ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ, ਬਟਾਲੀਅਨ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਚੰਗੀ ਕਿਸਮਤ ਦੀ ਕਾਮਨਾ ਕਰਨ ਲਈ, ਮੈਂ ਮਹਿੰਦਰ ਪੁਰੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਮੈਂ 2 ਰਾਜਪੂਤਾਨਾ ਰਾਈਫਲਜ਼ ਦੇ ਕਮਾਂਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਕਰਨਲ (ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕਰਨਲ) ਐਮਬੀ ਰਵਿੰਦਰਨਾਥ ਨਾਲ ਟੈਲੀਫੋਨ 'ਤੇ ਜੁੜ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਰਵਿੰਦਰਨਾਥ, ਆਪਣੀ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਪਾਰਟੀ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਹਮਲੇ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਥਾਨ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸਥਿਤ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਫੌਜ ਮੁਖੀ ਤੋਂ ਟੈਲੀਫੋਨ ਕਾਲ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਤਾਂ ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ

Machine Translated by Google

ਮੈਨੂੰ ਫੁਸਫੁਸਾਉਦੇ ਹੋਏ, ਸ਼ਾਇਦ ਦੁਸ਼ਮਣ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਨੇੜਤਾ ਕਾਰਨ। ਮੈਂ ਬਟਾਲੀਅਨ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਿਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸੁਭਕਾਮਨਾਵਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ।
ਇਹ ਫੌਜੀ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੁਰਲੱਭ ਮੌਕਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਫੌਜ ਮੁਖੀ ਨੇ ਇੱਕ ਬਟਾਲੀਅਨ ਕਮਾਂਡਰ ਨਾਲ ਉਦੋਂ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੱਕ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਤਿਆਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸੀ।

ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ, ਫੌਜ ਹੈੱਡਕੁਆਰਟਰ ਦੇ ਮਿਲਟਰੀ ਆਪ੍ਰੇਸ਼ਨ ਰੂਮ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਥ੍ਰੀ ਪਿੰਪਲਸ ਖੇਤਰ 'ਤੇ ਮੁੜ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਸੈਨਿਕਾਂ ਨੇ ਬਹਾਦਰੀ ਨਾਲ ਲੜਾਈ ਲੜੀ ਸੀ। ਪਰ ਬਟਾਲੀਅਨ ਨੂੰ ਭਾਰੀ ਜਾਨੀ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਇਆ ਸੀ - ਕੈਪਟਨ ਵਿਜਯੰਤ ਥਾਪਰ ਸਮੇਤ ਤਿੰਨ ਅਧਿਕਾਰੀ ਅਤੇ ਅੱਠ ਸੈਨਿਕ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋ ਗਏ ਸਨ ਜਦੋਂ ਕਿ ਬਵੰਜਾ ਹੋਰ ਸੈਨਿਕ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋ ਗਏ ਸਨ।

ਉਹ ਜੰਗ ਦੇ ਮੇਰੇ ਸਭ ਤੋਂ ਦੁਖਦਾਈ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ। ਨੌਲ ਅਤੇ ਥ੍ਰੀ ਪਿੰਪਲਜ਼ ਦੀ ਲੜਾਈ ਕਾਰਗਿਲ ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤੀ ਫੌਜ ਦੁਆਰਾ ਲੜੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਔਖੀਆਂ ਲੜਾਈਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ। ਲੇਖਕ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਵਿਜਯੰਤ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਅਤੇ ਆਚਰਣ ਦਾ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਵੇਰਵਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਨਿੱਜੀ ਬਹਾਦਰੀ ਅਤੇ ਅਗਵਾਈ ਦੇ ਉਸਦੇ ਅਸਾਧਾਰਨ ਕਾਰਜ ਲਈ, ਵਿਜਯੰਤ ਨੂੰ ਮਰਨ ਉਪਰੰਤ ਵੀਰ ਚੱਕਰ ਨਾਲ ਸਨਮਾਨਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਜਦੋਂ ਕਿ ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਵਿਜਯੰਤ 'ਤੇ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਿਪਾਹੀ ਅਤੇ ਸਾਬਕਾ ਸੈਨਿਕ (ਮੇਰੇ ਵਾਂਗ) ਵੀ ਇਸਨੂੰ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣਗੇ।
ਹਸਤਾਖਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਥਾਪਰ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸਤਿਕਾਰ ਭੇਟ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਕਾਰਗਿਲ ਯੁੱਧ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਆਪਣੇ ਵੱਡੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਮਾਰੇ ਜਾਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਵੀਰੇਂਦਰ ਅਤੇ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਹਿੰਮਤ ਅਤੇ ਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ ਦਿਖਾਈ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਡੇ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਵਿਜਯੰਤ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਇੱਛਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਸੀ, 'ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਆਓ ਅਤੇ ਦੇਖੋ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਫੌਜ ਤੁਹਾਡੇ ਕੱਲ੍ਹ ਲਈ ਕਿੱਥੇ ਲੜੀ ਸੀ।' ਸਾਲ ਦਰ ਸਾਲ, ਵੀਰੇਂਦਰ ਦਰਾਸ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ, ਹਾਲ ਹੀ ਤੱਕ, ਉਸ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਉਸਦਾ ਪੁੱਤਰ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਹੈ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਘੁੱਟ ਕੇ ਰੱਖ ਸਕਦੀ ਹੈ।
ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੇਰਾ ਤਜਰਬਾ ਸੀ। ਇਹ ਭਾਰਤ ਦੇ ਫੌਜੀ ਇਤਿਹਾਸ, ਲੀਡਰਸ਼ਿਪ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਦੇ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਦਾ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਯੋਗਦਾਨ ਵੀ ਹੈ।

28 ਮਾਰਚ 2020
ਪੰਚਕੂਲਾ

ਜਨਰਲ ਵੀਪੀ ਮਲਿਕ (ਸੇਵਾਮੁਕਤ)
ਸਾਬਕਾ ਸੈਨਾ ਮੁਖੀ

Machine Translated by Google

ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ

28 ਜੂਨ 1999

ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ। ਛਲਾਵੇ ਵਾਲੇ ਰੰਗ ਨਾਲ ਢੱਕੇ ਹੋਏ ਚਿਹਰੇ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਚਿੱਟੀ ਚਮਕ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ, ਭੂਤਾਂ ਵਾਂਗ ਚੁੱਪਚਾਪ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਲੱਗੇ, ਆਪਣੀਆਂ ਏਕੇ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ ਫੜੀ। ਮਾਸਪੇਸ਼ੀਆਂ ਖਿੱਚੀਆਂ ਹੋਈਆਂ, ਜਬਾੜੇ ਫੜੇ ਹੋਏ, ਉਹ ਚੋਟੀ ਵੱਲ ਵਧੇ। ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸੱਜਾ ਹੱਥ ਉੱਚਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਜੰਮ ਗਏ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੁਝ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਅਸਮਾਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ੈੱਲ ਫਟਿਆ, ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲਗਭਗ 800 ਮੀਟਰ ਅੱਗੇ ਪਹਾੜੀ ਤੋਂ ਅੱਗ ਦੀ ਇੱਕ ਗੂੰਜ ਆਈ। ਅਜੇ ਵੀ ਹਨੇਰਾ ਸੀ ਪਰ ਜਲਦੀ ਹੀ

ਲਗਭਗ ਪੂਰਾ ਚੰਨ ਚੜ੍ਹੇਗਾ ਅਤੇ ਪੂਰੇ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਰੌਸ਼ਨ ਕਰੇਗਾ।

ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਜੀ-ਸ਼ੌਕ ਘੜੀ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਜਿਸ 'ਤੇ 28 ਜੂਨ, 1945 ਘੰਟੇ ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਸਨ।
ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਜਾਣਗੇ। ਲਗਭਗ ਪੰਦਰਾਂ ਮਿੰਟ ਪਹਿਲਾਂ, 1930 ਵਜੇ, ਭਾਰੀ ਤੋਪਖਾਨੇ ਦੀ ਗੋਲੀਬਾਰੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ ਸੀ।
ਉਹ ਲੋੜ ਤੋਂ ਵੱਧ ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਵੀ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਉਹ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੇ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਮਸ਼ੀਨਗੰਨਾਂ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਈਆਂ। ਇਹ ਸਮਾਂ ਸੀ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਿਗਨਲ ਦੇ ਹਿੱਲਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਸਾਹ ਰੋਕੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੀ ਪਹਾੜੀ ਦੇ ਸਿਲੂਏਟ 'ਤੇ ਟਿਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ, ਜਿੱਥੋਂ ਅੱਗ ਦੀਆਂ ਲਪਟਾਂ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਹ ਹੋਇਆ। ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੀਆਂ ਤੋਪਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਗੋਲਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਆ ਡਿੱਗਾ।

29 ਜੂਨ 1999

ਸਾਰਾ ਭਾਰਤ ਆਪ੍ਰੇਸ਼ਨ ਵਿਜੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸੀ। ਭਾਰਤੀ ਫੌਜ ਦਰਾਸ ਅਤੇ ਕਾਰਗਿਲ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਔਖੀਆਂ ਅਤੇ ਮਾਫ਼ ਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਉਚਾਈਆਂ 'ਤੇ ਲਗਭਗ ਅਸੰਭਵ ਲੜਾਈਆਂ ਲੜ ਰਹੀ ਸੀ। ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਦੇ ਖੂਨੀ ਸੰਘਰਸ਼ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਥਿਤੀ ਉਲਟ ਗਈ ਸੀ। ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਜਿੱਤਾਂ ਦੀਆਂ ਖ਼ਬਰਾਂ ਅਤੇ ਵਰਦੀਧਾਰੀ ਬਹਾਦਰਾਂ ਦੀਆਂ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ਯੋਗ ਹਿੰਮਤ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਨਿਊਜ਼ ਚੈਨਲਾਂ, ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਅਤੇ ਰਸਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਭਰੀਆਂ ਪਈਆਂ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਕੁਝ ਲੋਕ ਸਵੇਰ ਦੀ ਚਾਹ ਦੇ ਕੱਪ ਨਾਲ ਖ਼ਬਰਾਂ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਸਨ, ਦੂਜਿਆਂ ਨੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਜਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਸਮਰਥਨ ਦਿੱਤਾ।

Machine Translated by Google

ਪ੍ਰੇਰਨਾਦਾਇਕ ਪੱਤਰ, ਕਾਰਡ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸੰਕੇਤ। ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਸੀ ਜਦੋਂ ਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਜੰਗੀ ਖੇਤਰ ਦੀਆਂ ਅੰਦਰੂਨੀ ਖ਼ਬਰਾਂ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮਿਲੀ, ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪੱਤਰਕਾਰਾਂ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ, ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮਾਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਕੇ ਆਏ।

ਹਰ ਨਵਾਂ ਦਿਨ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਹੋਰ 'ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ' ਲੈ ਕੇ ਆਉਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਦੇਸ਼ ਆਪਣੇ ਸੈਨਿਕਾਂ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਅਤੇ ਹਿੰਮਤ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਅਤੇ ਹੈਰਾਨ ਸੀ। ਅਸਲ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਨਾਇਕਾਂ ਦੀ ਬਹਾਦਰੀ ਹੁਣ ਅਸਲ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਦੇਖੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ।

ਇਸ ਦਿਨ, ਦੇਸ਼ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਪਹਿਲੂ, ਯਾਨੀ ਕਿ ਨੌਲ, ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਫੌਜ ਦੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਕਾਰੀ ਇਕਾਈਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, 'ਸਦਾ-ਵਿਕਟੋਰੀਅਨ' 2 ਰਾਜਪੂਤਾਨਾ ਰਾਈਫਲਜ਼ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਜਵਾਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇੰਨੀ ਬਹਾਦਰੀ ਨਾਲ ਫੜੇ ਜਾਣ ਦੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਖ਼ਬਰ ਨਾਲ ਜਾਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਰ ਕੁਝ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਨੂੰ ਜਿੱਤ ਦੇ ਉਲਟ ਪਾਸੇ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਸੀ। ਯੁੱਧ ਦਾ ਦਰਦਨਾਕ ਪੱਖ।

ਉਹ ਸਾਹਮਣੇ ਤੋਂ ਆਏ ਬਹੁਤ ਉਡੀਕੇ ਜਾਗ ਪਏ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਵਾਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ ਜਿਸਦੀ ਉਹ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ।

ਆਪਣੇ ਇਕਲੌਤੇ ਭੈਣ-ਭਰਾ ਦੀ ਬਹਾਦਰ ਕੁਰਬਾਨੀ ਬਾਰੇ ਸੁਣ ਕੇ ਇੱਕ ਭਰਾ ਕੋਲ ਫ਼ੋਨ ਦਾ ਰਿਸੀਵਰ ਫੜਨ ਦੀ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਬਚੀ।

ਇੱਕ ਮਾਂ ਦਾ ਦਿਲ ਟੁੱਟ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ

ਉਸਦੇ ਕੰਮਕਾਜੀ ਦਿਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ।

ਇੱਕ ਪਿਤਾ, ਜੋ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਜਵਲ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਉਸਾਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਸੁਪਨੇ ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਟੁਕੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਚਕਨਾਚੂਰ ਹੋ ਗਏ ਜਿੰਨਾ ਉਹ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਗਿਣਤੀ ਕਰੋ।

ਇੱਕ ਜਵਾਨ ਕੁੜੀ, ਜੋ ਦਿਨ ਗਿਣਨ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝੀ ਹੋਈ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗੀ
ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਨੌਜਵਾਨ ਅਫ਼ਸਰ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਦਿਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਤਿਆਗ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ, ਜਿਸਨੇ ਸ਼ਾਇਦ ਆਪਣੀ ਵਰਦੀ ਵਿੱਚ ਦੂਤ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦੁਬਾਰਾ ਮੁਸਕਰਾਉਣਾ ਸਿੱਖ ਲਿਆ ਸੀ, ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਨਹੀਂ ਦੇਖੇਗਾ।

ਇੱਕ ਦੋਸਤ, ਜੋ ਸਮੁੰਦਰਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਸੀ, ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗੇ ਦੋਸਤ ਦਾ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਅਚਾਨਕ ਜਾਗ ਪਿਆ, ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਬਾਅਦ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਫ਼ੋਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਸੀ।

ਦੁਨੀਆਂ ਲਈ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਸੀ, ਪਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਹੋਰਾਂ ਲਈ ਉਹ ਦੁਨੀਆਂ ਸੀ।

ਹਾਲਾਂਕਿ, 'ਦੁਨੀਆਂ' ਇਕੱਠੀ ਹੋ ਗਈ, ਜਦੋਂ ਨੋਇਡਾ ਦੇ ਲੋਕ ਮੰਗਲਵਾਰ ਦੀ ਇੱਕ ਗਰਮ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਕਰਨਲ ਵਰਿੰਦਰ ਥਾਪਰ ਦੇ ਘਰ ਪਹੁੰਚੇ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਬਹਾਦਰੀ ਭਰੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ। ਉਹ ਨੌਜਵਾਨ ਮੁੰਡਾ - ਜੋ ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਤੱਕ ਸੜਕਾਂ 'ਤੇ ਦੌੜਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪਾਰਕਾਂ ਵਿੱਚ ਕਸਰਤ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਸਿਰਫ਼ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਲਈ ਸਮਾਰਟ ਵਰਦੀ ਪਹਿਨੀ ਸੀ।

Machine Translated by Google

ਤਿਆਰੀ—ਭਾਰਤੀ ਫੌਜ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਪਰੰਪਰਾ ਵਿੱਚ ਆਖਰੀ ਸਾਹ ਲੈ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਬਹਾਦਰ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਇੱਕ ਝਲਕ ਪਾਉਣ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਸਨ। ਇਸ ਨੌਜਵਾਨ ਅਤੇ ਬਹਾਦਰ ਅਫਸਰ ਦੀ ਕੁਰਬਾਨੀ 'ਤੇ ਪੂਰੇ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਜੋ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਆਈ ਉਹ ਆਪਣੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਸੀ। ਉਸ ਦਿਨ ਤੱਕ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਘਟਨਾ ਨੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇੱਕਜੁੱਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮਰਦ, ਔਰਤਾਂ ਅਤੇ ਬੱਚੇ, ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਸਤਿਕਾਰ ਦੀ ਭਾਰੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ, ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਸ਼ਹੀਦ ਨਾਇਕ ਨੂੰ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਸੋਗ ਮਨਾਉਣ ਵਾਲੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਦਿਲੋਂ ਸਮਰਥਨ ਦਿੱਤਾ। ਬਹਾਦਰ ਸਿਪਾਹੀ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਤਿਕਾਰ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੌਜੂਦ ਹਰ ਵਿਅਕਤੀ ਉਸਨੂੰ ਇਹੀ ਦੇਣ ਲਈ ਦ੍ਰਿੜ ਸੀ।

ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਲੋਕ ਉਸਦੇ ਘਰ ਨੂੰ ਘੇਰ ਕੇ ਉਸਦੇ ਆਉਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ,
ਤਿਰੰਗੇ ਵਿੱਚ ਲਪੇਟਿਆ ਹੋਇਆ। ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਗਿੱਲੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਲ ਮਾਣ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਭਾਰੀ ਸਨ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਇਹ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਇੱਕ ਨੇ ਚੁੱਪਚਾਪ ਇੱਛਾ ਕੀਤੀ: 'ਕਾਸ਼ ਇਹ ਸਾਡਾ ਰੌਬਿਨ ਨਾ ਹੁੰਦਾ। ਸਾਡਾ ਪਿਆਰਾ ਰੌਬਿਨ ਨਾ ਹੁੰਦਾ।'

Machine Translated by Google

Machine Translated by Google

ਅਧਿਆਇ 1

ਇੱਕ ਫੌਜੀ ਪਤਨੀ

ਦਸੰਬਰ 1975

ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਸਰਦੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਸਵੇਰ ਸੀ। ਮੇਜਰ ਵੀਰੇਂਦਰ ਥਾਪਰ ਲਈ ਸਾਲ ਦਾ ਅੰਤ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਢੰਗ ਨਾਲ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜੋ ਤਾਮਿਲਨਾਡੂ ਦੇ ਨੀਲਗਿਰੀ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਵੈਲਿੰਗਟਨ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਵੱਕਾਰੀ ਡਿਫੈਂਸ ਸਰਵਿਸਿਜ਼ ਸਟਾਫ ਕਾਲਜ ਤੋਂ ਹੁਣੇ ਹੀ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਸੀ। ਨੌਜਵਾਨ ਅਫਸਰ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਡਿਫੈਂਸ ਕਲੋਨੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਦੇ ਬੰਗਲੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਆਈਪੀਐਸ ਅਫਸਰ ਸੀ, ਨਾਲ ਗਰਮ ਕੌਫੀ ਦੇ ਕੱਪ 'ਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਬੈਠਾ ਸੀ।

ਭਾਰਤੀ ਫੌਜ ਵਿੱਚ ਤੀਜੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਵੀਰੇਂਦਰ ਸਮਰਪਿਤ ਅਤੇ ਮਿਹਨਤੀ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਵੰਡ, ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਉਥਲ-ਪੁਥਲ ਅਤੇ ਕੁਦਰਤੀ ਆਫ਼ਤਾਂ ਦੌਰਾਨ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਉਥਲ-ਪੁਥਲ ਵੇਖੀਆਂ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੁਸੀਬਤ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸਖ਼ਤ ਅਤੇ ਲਚਕੀਲੇ ਬਣ ਕੇ ਉੱਭਰੇ ਸਨ। ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਵੰਡ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੋਈ ਹਿੰਸਾ ਤੋਂ ਬਚ ਗਏ ਸਨ ਪਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ

ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਦਾ ਕਤਲੇਆਮ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਲੁੱਟਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਭੱਜ ਗਿਆ ਸੀ, ਲਾਹੌਰ ਦੇ ਨਿਸਬਤ ਰੋਡ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਘਰ ਛੱਡ ਕੇ ਲੁਧਿਆਣਾ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਜੱਦੀ ਘਰ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਮਿਆਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਦਰਦ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਵੀਰੇਂਦਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤੋਂ ਫੌਜ ਵਿੱਚ ਭਰਤੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕਰੀਅਰ ਦੀ ਪਸੰਦੀਦਾ ਚੋਣ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਭਾ, ਰੁਤਬਾ ਅਤੇ ਸੁਹਜ ਸੀ। ਵਰਦੀਆਂ, ਢੰਗ-ਤਰੀਕੇ, ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਸ਼ੈਲੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਖਿੱਚਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਨੇ ਫੌਜੀ ਅਫਸਰਾਂ ਨੂੰ ਹਰ ਕਿਸੇ ਦੁਆਰਾ ਉੱਚ ਸਤਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਸਮਾਜਿਕ ਤਾਣੇ-ਬਾਣੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਝਲਕਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਕੁਝ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਫੌਜ ਦੇ ਰੈਂਕਾਂ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਰੱਖੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜੇਰਨੀਅਲ, ਕਰਨਿਆਲ ਅਤੇ ਸੂਬੇਦਾਰ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਵੀਰੇਂਦਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਨਕਸ਼ੇ-ਕਦਮਾਂ 'ਤੇ ਚੱਲਿਆ ਅਤੇ 1958 ਵਿੱਚ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਰੱਖਿਆ ਅਕੈਡਮੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਗਿਆ। ਇੱਕ ਸਮਰਪਿਤ ਫੌਜੀ ਅਫਸਰ, ਉਹ ਰਿਹਾ।

Machine Translated by Google

ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝਿਆ ਹੋਇਆ, ਕਿਤਾਬਾਂ, ਬੰਦੂਕਾਂ, ਸਾਈਕਲਾਂ ਅਤੇ ਰੋਵਰ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਜਰਮਨ ਚਰਵਾਹਾ।

ਉਸ ਸਵੇਰ ਇਹ ਸਭ ਬਦਲ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਉਸਦੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ ਨੇ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਕਿਹਾ, 'ਆਓ
"ਓਨ, ਬਿੰਨੀ, ਚਲੋ ਤੇਰਾ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ।" ਵੀਰੇਂਦਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਾਦੇ ਜਵਾਬ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, 'ਹਾਂ, ਕਿਉ ਨਹੀਂ?' ਸਿੱਧੇ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਆਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਦੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਕੁੜੀ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਜੋ ਉਸਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਸੇ ਸ਼ਾਮ, ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਨੌਜਵਾਨ ਔਰਤ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲੈ ਗਿਆ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਸੋਚਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਲਈ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਸੁੰਦਰ, ਸ਼ਹਿਰੀ ਸੀ, ਚੰਗੀ ਪੜ੍ਹਾਈ-ਲਿਖਾਈ ਵਾਲੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਮੀਰ ਪਰਿਵਾਰ ਤੋਂ ਸੀ।

ਪਰ ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਗਲਤ ਸੀ ਕਿ ਵਰਿੰਦਰ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੁੜੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਮਿਲੇ, ਤਾਂ ਵਰਿੰਦਰ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਹੁਸ਼ਿਆਰ, ਫੈਸ਼ਨੇਬਲ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨੀ ਕੁੜੀ ਸੀ, ਕਦੇ-ਕਦੇ ਫ੍ਰੈਂਚ ਬੋਲਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਕੋਲ ਇੱਕ ਡਰੈਸਿੰਗ ਟੇਬਲ ਸੀ ਜੋ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਪਰਫਿਊਮ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਅਨੁਕੂਲ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਸਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੇ ਉਸਦੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਨਾਰਾਜ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਚੱਲਿਆ।

ਇੱਕ ਦਿਨ, ਵੀਰੇਂਦਰ ਦੇ ਭਰਾ ਦੀ ਪਤਨੀ, ਜੋ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਉਸਦੀ ਉਲਝਣ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ, ਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਵਿਆਹ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਉਠਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਬੀਨੀ, ਇਹ ਸਭ ਭੁੱਲ ਜਾਓ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਮਿਲਾਉਂਦੀ ਹਾਂ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਸੋਚਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਪਸੰਦ ਕਰੋਗੇ।' ਉਹ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਕੱਠੇ ਉਹ ਇੱਕ ਨੇੜਲੇ ਕਲੋਨੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਕੁੜੀ ਦੇ ਘਰ ਵੱਲ ਤੁਰ ਪਏ।

ਪਹੁੰਚਣ 'ਤੇ, ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ, ਲੰਮੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਕੁੜੀ ਬਾਲਕੋਨੀ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਨਰਮ ਭੂਰੇ ਸਲਵਾਰ ਕਮੀਜ਼ ਪਹਿਨੀ ਹੋਈ, ਆਪਣੇ ਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਕੰਘੀ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਨਜ਼ਰ ਉਸ ਵੱਲ ਵੇਖ ਕੇ ਵਰਿੰਦਰ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ। ਉਹ ਮੁਸਕਰਾਇਆ, ਆਪਣੀ ਭਾਬੀ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, 'ਚਲੋ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਚੱਲੀਏ, ਭਾਬੀ।' ਵਰਿੰਦਰ ਨੂੰ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਆਈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਿਆ। ਉਹ ਉਸ ਵੱਲ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਹੋਇਆ।

ਸਾਦਗੀ। ਉਹ ਇਹ ਜਾਣ ਕੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਰਾਜ ਪੱਧਰੀ ਖਿਡਾਰਨ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਅਗਲੀ ਵਾਰ ਤਾਲਕਟੋਰਾ ਸਟੇਡੀਅਮ ਵਿੱਚ ਮਿਲੇ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਇੱਕ ਚੋਟੀ ਦੇ ਬੈਡਮਿੰਟਨ ਖਿਡਾਰੀ ਨਾਲ ਅਭਿਆਸ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਸੈਸ਼ਨ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਉਸਦੀ ਭਾਬੀ ਅਤੇ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਸਟੈਂਡ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਗਏ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਤੱਕ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਸੌਂ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਭਾਬੀ ਨੇ ਉਸਦੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਹੱਥ ਮਾਰਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਦੇਖ ਕੇ ਉੱਠਿਆ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਪੋਰਟਸ ਕੱਪੜੇ ਬਦਲ ਚੁੱਕੀ ਸੀ ਅਤੇ ਆੜੂ ਦੇ ਕੁੜਤੇ ਵਿੱਚ ਸੁੰਦਰ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ

Machine Translated by Google

ਚਿੱਟੀ ਸਲਵਾਰ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਲੰਬੇ ਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰੇ ਜੂੜੇ ਵਿੱਚ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਛੱਡਣ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ। ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਨੇੜੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਦੇ ਘਰ ਤੱਕ ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਰਸਤਾ ਲਿਆ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਸਨ।

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਇਸ ਤੱਥ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਤ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਅੰਦਰ ਸੀ

ਫੌਜ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫੌਜ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਾਰੇ ਸ਼ੰਕੇ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਇਸਦਾ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਦੋਸਤਾਂ, ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਅਤੇ ਜਾਣਕਾਰਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ੰਕਿਆਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ, ਸਾਰੇ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕਾਇਮ ਰਹੇ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਦੇ ਇੱਕ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਦੋਸਤ ਅਤੇ ਸਹਿਪਾਠੀਆਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਜਿਸਦਾ ਵਿਆਹ ਇੱਕ ਫੌਜੀ ਅਫਸਰ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ, 'ਪਾਗਲ ਨਾ ਹੋ, ਤ੍ਰਿਪਤਾ, ਤੁਸੀਂ ਫੌਜਾਂ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦੇ।' ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਭਰੋਸੇਮੰਦ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਭਰੋਸਾ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ 'ਤੇ, ਤੂਫਾਨ ਟਲ ਗਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ੱਕ ਦੂਰ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਲ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਵੀਰੇਂਦਰ ਇੱਕ ਹੋਨਹਾਰ ਅਫਸਰ ਸੀ ਅਤੇ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਾਦੇ ਸੁਹਜ, ਸ਼ੁਖਸੀਅਤ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਵਿਵਹਾਰ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਪੂਰਕ ਬਣਾਇਆ। ਮੇਲ ਸੰਪੂਰਨ ਸੀ। ਉਹ ਫੌਜ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਫਿੱਟ ਬੈਠਦੀ ਸੀ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮਾਮਲਾ ਸੁਲਝ ਗਿਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਵਰਿੰਦਰ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਖਤਮ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ। ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਰੁਕਾਵਟ ਦੇ, ਵਰਿੰਦਰ ਅਤੇ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਦਾ ਵਿਆਹ ਅਗਲੇ ਹੀ ਹਫ਼ਤੇ, 16 ਫਰਵਰੀ 1976 ਨੂੰ ਹੋ ਗਿਆ।

ਵਿਆਹ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ, ਵਰਿੰਦਰ ਦੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ ਨੇ ਅਹੁਦਾ ਸੰਭਾਲਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹਨੀਮੂਨ ਲਈ ਹਵਾਈ ਟਿਕਟਾਂ ਭੇਟ ਕੀਤੀਆਂ। ਨਵੇਂ ਵਿਆਹੇ ਜੋੜੇ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਬੈਗ ਪੈਕ ਕਰਨੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸ ਧਰਤੀ - ਕਸ਼ਮੀਰ - ਦੀ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨੀ ਸੀ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਅਨਿੱਖੜਵਾਂ ਅੰਗ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਸੀ।

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸ਼੍ਰੀਨਗਰ ਹਵਾਈ ਅੱਡੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ 'ਤੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਦੇਰ ਨਹੀਂ ਲੱਗੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਯਾਤਰਾ ਬਾਰੇ ਕਾਫ਼ੀ ਸੋਚਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪੂਰਾ ਸ਼ਹਿਰ ਬਰਫ਼ ਨਾਲ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਸਭ ਕੁਝ ਜਲਦੀ ਵਿੱਚ ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਥਾਪਰਾਂ ਨੇ ਗਰਮ ਕੱਪੜੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪੈਕ ਕੀਤੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਨਗਰ ਬਹੁਤ ਠੰਡਾ ਸੀ। ਹਵਾਈ ਅੱਡੇ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸੈਲਾਨੀ ਸਨ, ਅਤੇ ਮਦਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਆਸਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੋਈ ਵੀ ਘਬਰਾਉਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ, ਵੀਰੇਂਦਰ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਜੋ ਕੋਈ ਵੀ ਫੌਜੀ ਅਫਸਰ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਇੱਕ ਫੋਨ ਲੱਭਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਕੋਰਸ ਸਾਥੀ ਦਾ ਨੰਬਰ ਡਾਇਲ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਸ਼੍ਰੀਨਗਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਤਾਇਨਾਤ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਲਾਈਨ 'ਤੇ ਆਇਆ, ਵੀਰੇਂਦਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਠਿਕਾਣੇ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਨਵ-ਵਿਆਹੀ ਪਤਨੀ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਹੈ, ਜਿਸਨੇ ਉਸਦੇ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਹਰਕਤ ਵਿੱਚ ਲਿਆ।

Machine Translated by Google

ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦਾ ਦੋਸਤ ਬਹੁਤਾ ਹੈਰਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਵੀਰੇਂਦਰ ਆਪਣੀ ਨਿੱਜੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਦੱਸਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਉਸਦੇ ਕੋਰਸ ਸਾਥੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਜਲਦੀ ਹੀ ਇੱਕ ਕਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੈਣ ਲਈ ਆਵੇਗੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਫੌਜੀ ਗੈਸਟ ਹਾਊਸ ਲੈ ਜਾਵੇਗੀ। ਸੁਕਰ ਹੈ ਕਿ ਹਵਾਈ ਅੱਡੇ ਦਾ ਲਾਉਂਜ ਗਰਮ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਵਰਿੰਦਰ ਨੇ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਨੂੰ ਗੱਲਬਾਤ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣ ਲਈ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜਿਆ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਵੱਡਾ, ਭਾਰਾ ਕਸ਼ਮੀਰੀ ਆਦਮੀ ਫੇਰਨ (ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਢਿੱਲਾ ਕੋਟ) ਪਹਿਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਆਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੇਅਰਾਮੀ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾ ਲਿਆ ਸੀ।

ਉਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਦਿਆਲੂ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਿੱਘਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਲੈ ਜਾਣ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਠਹਿਰਨ ਲਈ ਹਾਊਸਬੋਟ। ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 50 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਦੀ ਛੋਟ ਵੀ ਦਿੱਤੀ। ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਕਸ਼ਮੀਰ ਦੀ ਅਸਲ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਅਤੇ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਜਗ੍ਹਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਜੋੜੇ ਨੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ, ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਡਰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਇਸ ਲਈ, ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਛੱਡਣ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਜੇਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਦੀ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਅਤੇ ਉਦਾਰਤਾ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋ ਕੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਾਲ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।

ਜਦੋਂ ਉਹ ਸੁੰਦਰ ਹਾਊਸਬੋਟ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਉੱਥੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਸੀ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਟਾਰਡ ਹੋਟਲ ਵਾਂਗ। ਸੌਦਾ ਸੀਲ ਹੋ ਗਿਆ - ਇਹ ਅਗਲੇ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਿਵਾਸ ਹੋਵੇਗਾ। ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਸ਼ਮੀਰ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਸਵਰਗ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਸਰਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਸਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਬ੍ਰਹਮ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸੀ। ਡੱਲ ਝੀਲ ਜੰਮੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਚਿਨਾਰ ਅਤੇ ਦੇਵਦਾਰ ਦੇ ਰੁੱਖ, ਘਰਾਂ ਦੀਆਂ ਢਲਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਛੱਤਾਂ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੀਆਂ ਪਹਾੜੀਆਂ ਬਰਫ਼ ਦੀ ਮੋਟੀ ਪਰਤ ਨਾਲ ਢੱਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ।

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਹਾਊਸਬੋਟ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇਹ ਗਰਮ ਅਤੇ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਅੱਗ ਬਲ ਰਹੀ ਸੀ। ਖਾਣਾ ਪਕਾਉਣਾ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸੀ, ਹਰੇਕ ਖਾਣੇ ਦੇ ਨਾਲ ਕੇਸਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਥਾਨਕ ਸਮੱਗਰੀਆਂ ਨਾਲ ਸੁਆਦਲੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪਕਵਾਨਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਫੈਲਾਅ ਸੀ।

ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਕੁਝ ਸਭ ਤੋਂ ਯਾਦਗਾਰੀ ਪਲ ਸਨ।

ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਉਹ ਬਰਫ਼ ਨਾਲ ਢੱਕੀ ਪਹਾੜੀ ਦੀ ਚੋਟੀ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਸ਼ੰਕਰਾਚਾਰੀਆ ਦੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਮੰਦਰ 'ਤੇ ਗਏ, ਜਿੱਥੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਘਾਟੀ ਦਾ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਹਜ਼ਰਤਬਲ ਤੀਰਥ ਸਥਾਨ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਪਹਾੜ ਸਨ। ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ, ਉਹ ਡੱਲ ਝੀਲ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਦੇ ਹੋਏ, ਬਦਾਮ ਖਾਂਦੇ ਸਨ। ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਨੇ ਦੁਕਾਨਾਂ ਦੀ ਵੀ ਘੋਖ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਖਰੀਦਿਆ

Machine Translated by Google

ਪਸ਼ਮੀਨਾ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਮਾਂ ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਬੀਤਿਆ ਅਤੇ ਛੁੱਟੀ ਜਲਦੀ ਹੀ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ।

ਵਰਿੰਦਰ ਅਤੇ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਸਫ਼ਰ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨਾ ਕਿਸਮਤ ਵਿੱਚ ਸੀ
ਉਹੀ ਜਾਦੂਈ ਸ਼ਹਿਰ ਜੋ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਤੀਰਥ ਸਥਾਨ ਬਣ ਜਾਵੇਗਾ।

Machine Translated by Google

Machine Translated by Google

ਅਧਿਆਇ 2

ਬੱਚਾ

ਦਿਨ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਏ, ਹਫ਼ਤੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਤੇ, ਜਲਦੀ ਹੀ, ਥਾਪਰ

ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦੇਣ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਨਾਲ ਘਰ ਵਿੱਚ ਗੂੰਜ ਉੱਠੀ।

ਬਜ਼ੁਰਗ ਖੁਸ਼ ਸਨ ਅਤੇ ਨੌਜਵਾਨ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਸਨ। ਵਰਿੰਦਰ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਬੇਸਬਰੀ ਨਾਲ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਪਾਲਣ-ਪੋਸ਼ਣ ਕਰੇਗਾ

ਬਿਲਕੁਲ ਉਸਦੇ ਵਰਗੇ ਬਣ ਜਾਓ। ਇਹ ਸੋਚ ਉਸਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਆਈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਧੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਸਿਹਤਮੰਦ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ ਬੱਚੇ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਵਰਿੰਦਰ ਦੀਆਂ ਭਵਿੱਖ ਦੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੁੰਡਾ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ।

ਨਵੰਬਰ 1976 ਵਿੱਚ, ਉਹ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ, ਸ਼ਾਂਤ ਸ਼ਹਿਰ ਨੰਗਲ ਚਲੇ ਗਏ ਜਿੱਥੇ ਹਰ ਕੋਈ ਸਭ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਵਰਿੰਦਰ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ। ਇਹ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਸ਼ਹਿਰ ਕੁਦਰਤੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਨਾਲ ਖਿੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇਸਦੇ ਹਰੇ ਭਰੇ ਕਣਕ ਦੇ ਖੇਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਚਮਕਦਾਰ ਪੀਲੇ ਸਰ੍ਹੋਂ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਪੰਨੇ-ਨੀਲੀ ਝੀਲ ਜੋ ਸ਼ਿਵਾਲਿਕ ਦੀਆਂ ਪਹਾੜੀਆਂ ਦੀ ਤਲਹਟੀ ਤੱਕ ਫੈਲੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਪੰਜਾਬ ਦੀਆਂ ਸਰਦੀਆਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਕੀਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਠੰਡੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੌਰਾਨ ਗੰਨੇ ਦੇ ਖੇਤ ਸਵੇਰ ਦੀ ਧੁੰਦ ਵਿੱਚ ਢੱਕੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ।

ਬੱਚੇ ਦਾ ਜਨਮ ਦਸੰਬਰ ਦੇ ਆਖਰੀ ਹਫ਼ਤੇ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਮਹੀਨਾ ਸੀ।

ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਜਸ਼ਨ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰਪੁਰਬ ਆਉਣ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਹੀ ਦਿਨ ਬਾਕੀ ਸਨ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਅਤੇ ਨਵਾਂ ਸਾਲ ਵੀ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਇੰਝ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਸਾਰਾ ਸ਼ਹਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਸਮੂਹ ਦੇ ਆਉਣ ਦਾ ਜਸ਼ਨ ਮਨਾਉਣ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਬੱਚੇ ਬਾਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂਬਾਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੌਰਾਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਬੱਚਾ ਗੁਰਪੁਰਬ 'ਤੇ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਦਾ ਨਾਮ 'ਗੁਰੂ' ਰੱਖਣਗੇ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਕ੍ਰਿਸਮਸ 'ਤੇ ਆਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ 'ਪ੍ਰਭੂ' ਕਿਹਾ ਜਾਵੇਗਾ।

25 ਦਸੰਬਰ 1976 ਨੂੰ, ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਠੰਡੇ ਦਿਨ, ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ
ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਪਹਾੜੀ ਦੀ ਚੋਟੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਹਸਪਤਾਲ, ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ

Machine Translated by Google

ਵੀਰੇਂਦਰ ਦੇ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਚਾਚਾ, ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸਰਜਨ ਜੋ ਫੌਜ ਤੋਂ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋ ਗਏ ਸਨ।
ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਦੇ ਜਣੇਪੇ ਦੌਰਾਨ ਵਰਿੰਦਰ ਦੀ ਮਾਂ ਅਤੇ ਭੈਣ, ਸਵੀਟੀ, ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਸਨ। ਡਾਕਟਰ ਅਤੇ ਨਰਸਾਂ ਵਰਿੰਦਰ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਦੀ ਹਾਲਤ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੰਦੇ ਰਹੇ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਪੂਰੇ ਦਿਨ ਦੀ ਜਣੇਪੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮਿਠਾਈਆਂ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। 26 ਦਸੰਬਰ ਦੀ ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਬੱਚੇ ਦਾ ਜਨਮ ਹੋਇਆ। ਉਹ ਇੱਕ ਸਿਹਤਮੰਦ ਅਤੇ ਊਰਜਾਵਾਨ ਬੱਚਾ ਸੀ। ਇਹ ਸਵੀਟੀ ਸੀ ਜੋ ਉਤਸ਼ਾਹ ਵਿੱਚ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਭੱਜੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਜੱਫੀ ਪਾਈ। 'ਬੀਨੀ ਪਾਪਾ, ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਪਿਆਰੇ ਮੁੰਡੇ ਦਾ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਮਿਲਿਆ ਹੈ!' ਉਹ ਚੀਕ ਉੱਠੀ।

ਜਦੋਂ ਵਰਿੰਦਰ ਨੇ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਨੂੰ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਗੋਦ ਵਿੱਚ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਸਲਾਮ ਕੀਤਾ। ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਭਰੀਆਂ ਵਧਾਈਆਂ, ਜੀਵੰਤ ਗੱਲਬਾਤਾਂ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਸੀ। ਵਰਿੰਦਰ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਸਟਾਫ ਨੂੰ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤੇ, ਅਤੇ ਵਰਿੰਦਰ ਦੀ ਮਾਂ, ਜਿਸਨੂੰ ਸਾਰੇ ਮਾਮਾਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨੂੰ ਰੋਕ ਨਾ ਸਕੀ।

ਸੂਰਜ ਡੁੱਬਣ ਤੱਕ, ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਅਤੇ ਡਾਕਟਰੀ ਸਟਾਫ਼ ਅੰਦਰ-ਬਾਹਰ ਉੱਡਦੇ ਰਹੇ।
ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ। ਜਲਦੀ ਹੀ, ਤਿੰਨ ਜੀਆਂ ਦੇ ਨਵੇਂ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਇਕੱਲੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨੀਂਦ ਲੈ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਵਰਿੰਦਰ ਆਪਣੇ ਸੁੱਤੇ ਹੋਏ ਬੱਚੇ ਵੱਲ ਘੂਰਦਾ ਰਿਹਾ। ਇਸ ਛੋਟੇ ਮੁੰਡੇ ਦਾ ਪਿਤਾ ਹੋਣ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਅਜੇ ਵੀ ਅੰਦਰੋਂ ਡੁੱਬ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਭਵਿੱਖ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, ਮਾਂ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਛੁੱਟੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਘਰ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ। ਏ
ਇੱਕ ਅਫ਼ਸਰ ਦੀ ਕਾਲੀ-ਚਿੱਟੀ ਫੋਟੋ ਜੋ ਉਸਦੀ ਫੌਜੀ ਵਰਦੀ ਵਿੱਚ ਸਿੱਧੇ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ, ਉਸ ਕਮਰੇ ਦੀ ਇੱਕ ਕੰਧ ਨੂੰ ਸਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਹੁਣ ਨਵੇਂ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰ ਦਾ ਹੈ, ਭਗਵਾਨ ਰਾਮ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ। ਇਹ ਫੋਟੋ ਬੱਚੇ ਦੇ ਪੜਦਾਦਾ ਜੀ ਦੀ ਸੀ, ਜੋ ਦਹਾਕੇ ਪਹਿਲਾਂ ਅਕਾਲ ਚਲਾਣਾ ਕਰ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉੱਤਰ-ਪੱਛਮੀ ਸਰਹੱਦੀ ਪ੍ਰਾਂਤ (NWFP) ਵਿੱਚ ਰਾਇਲ ਇੰਡੀਅਨ ਆਰਮੀ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਨਿਭਾ ਚੁੱਕੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਪੋਤਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਕਸ਼ੇ-ਕਦਮਾਂ 'ਤੇ ਚੱਲੇ ਸਨ। ਬੱਚੇ ਦਾ ਦਾਦਾ ਜੀ ਉਸੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਰੌਕਿੰਗ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠਦੇ ਸਨ, ਆਪਣਾ ਮੋਟਾ ਖਾਕੀ ਓਵਰਕੋਟ ਪਹਿਨਦੇ ਸਨ।

ਕਿਉਂਕਿ ਵਰਿੰਦਰ ਅਤੇ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਦੀਆਂ ਸੋਚੀ ਸਮਝੀ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਬੱਚੇ ਦਾ ਨਾਮਕਰਨ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਦੋਵੇਂ ਤਿਉਹਾਰਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਉਸਦੇ ਆਉਣ ਨਾਲ ਵਿਗੜ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਵਰਿੰਦਰ ਨੇ ਜਲਦਬਾਜ਼ੀ ਨਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਨਾਮ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਾਫ਼ੀ ਪਸੰਦ ਆਵੇ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਵਰਿੰਦਰ ਦੇ ਬਾਹਰੀ ਮਾਹੌਲ ਪ੍ਰਤੀ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਨਵਜੰਮੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ 'ਰੌਬਿਨ' ਕਹਿ ਕੇ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕਰਨਾ ਸੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਨਾਮ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਲਈ ਢੁਕਵਾਂ ਜਾਪਦਾ ਸੀ।

Machine Translated by Google

ਉਸਦੇ ਬੱਚੇ ਦਾ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦਾ ਚਿਹਰਾ, ਜਿਸਨੂੰ ਜਦੋਂ ਵੀ ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਰੌਬਿਨ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਗਰਜਦਾ ਸੀ। ਕੁਝ ਹੀ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ, ਸਾਰੇ ਉਸਨੂੰ ਰੌਬਿਨ ਕਹਿਣ ਲੱਗ ਪਏ।

ਰੌਬਿਨ ਦਾ ਦਿਨ ਉਸਦੇ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਇੱਕ ਸੰਖੇਪ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ।
ਉਸਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਮਾਪੇ, ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਚੰਗੀ ਮਾਲਿਸ਼, ਨਹਾਉਣਾ ਅਤੇ ਖਾਣਾ ਖੁਆਉਣਾ। ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਕੁੱਤਾ, 'ਕੈਂਡੀ', ਇੱਕ ਟੈਰੀਅਰ, ਜੋ ਕਿ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਉਛਲਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮੈਂਬਰ, ਜੋ ਕਦੇ ਵੀ ਰੌਬਿਨ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਉਸ ਨਾਲ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਖੇਡਦੇ ਸਨ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਸੌਂ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਰੌਬਿਨ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕ ਹੱਸਮੁੱਖ ਬੱਚਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਦੇ ਵੀ ਗੁੱਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਰੁਟੀਨ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਘੜੀ ਦੇ ਕੰਮ ਵਾਂਗ ਚੱਲਦਾ ਸੀ। ਜਲਦੀ ਹੀ, ਦਿਨ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਏ, ਅਤੇ ਵਰਿੰਦਰ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ।

ਥਾਪਰਾਂ ਲਈ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਦਿਆਲੂ ਦੇਖਭਾਲ ਛੱਡਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ
ਵੀਰੇਂਦਰ ਦੀ ਤਾਇਨਾਤੀ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਸ਼ਿਫਟ - ਪਠਾਨਕੋਟ ਦੇ 'ਸਰਹੱਦੀ' ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਖਤਰਬੰਦ ਬ੍ਰਿਗੇਡ।

ਪਠਾਨਕੋਟ ਤੱਕ ਛੇ ਘੰਟੇ ਦਾ ਕਾਰ ਸਫ਼ਰ ਸੀ, ਜੋ ਇਸ ਤੱਥ ਦੁਆਰਾ ਹੋਰ ਵੀ ਔਖਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੇ ਨਾਲ ਯਾਤਰਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਰੌਬਿਨ ਦੀ ਦਾਦੀ ਦੀਆਂ ਬੇਅੰਤ ਹਦਾਇਤਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਕਾਰ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਸੀਟ 'ਤੇ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਬੈਠ ਗਈ, ਰੌਬਿਨ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਟੋਕਰੀ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਵਰਿੰਦਰ ਪਹੀਏ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਬੈਠ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਚੱਲ ਪਏ। ਜਲਦੀ ਹੀ ਉਹ ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰੇ ਟਾਊਨਸ਼ਿਪ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਕੇ ਝਾੜੀਆਂ ਨਾਲ ਢੱਕੀ ਹੋਈ ਉਜਾੜ ਵਿੱਚੋਂ ਦੀ ਲੰਘ ਗਏ। ਰੌਬਿਨ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਕਾਰ ਯਾਤਰਾ ਇੱਕ ਸੁਹਾਵਣੀ ਸੀ। ਵਰਿੰਦਰ ਨੇ ਇੱਕ ਫਿਏਟ ਪਦਮਿਨੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜੋ ਜ਼ਿਆਦਾ ਗਰਮ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਜਾਂ ਟੁੱਟੇਗੀ ਨਹੀਂ। ਉਸਨੇ ਬੱਚੇ ਦੇ ਆਰਾਮ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਗੱਡੀ ਚਲਾਈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਰਾਜਮਾਰਗ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਿਆਸ ਦੇ ਵੱਡੇ ਪੁਲ ਤੋਂ ਪਠਾਨਕੋਟ ਨਹੀਂ ਲੈ ਗਿਆ।

Machine Translated by Google

Machine Translated by Google

ਅਧਿਆਇ 3

ਰੌਬਿਨ ਵਿਜਯੰਤ ਬਣਿਆ

ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਸੂਰਜ ਦਿਸਹੱਦੇ ਉੱਤੇ ਡੁੱਬਿਆ, ਸੜਕ 'ਤੇ ਇੱਕ ਨਰਮ ਸੁਨਹਿਰੀ ਚਮਕ ਪਾ ਰਿਹਾ ਸੀ,

ਉਹ ਪਠਾਨਕੋਟ ਤੋਂ ਪਰੇ ਚੱਕੀ ਬੈਂਕ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਪਹਾੜੀ ਦੀ ਚੋਟੀ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਬ੍ਰਿਗੇਡ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਗਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ 'ਝੌਂਪੜੀ' ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਜੇਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਠਹਿਰਨ ਲਈ ਤੁਰੰਤ ਬਣਾਏ ਗਏ ਦੋ ਕਮਰਿਆਂ ਵਾਲੇ ਘਰ ਨੂੰ ਇਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਇਹ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਬ੍ਰਿਗੇਡ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਦੀਆਂ ਇਕਾਈਆਂ ਨੇ 1971 ਦੀ ਜੰਗ ਦੌਰਾਨ ਬਸੰਤਰ ਦੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਵੱਡੀ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਨਾਇਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਅਰੁਣ ਖੇਤਰਪਾਲ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਹਾਦਰੀ ਭਰੇ ਕਾਰਨਾਮਿਆਂ ਨੇ ਯੁੱਧ ਦੌਰਾਨ ਚਮਕਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜੋ ਮਰਨ ਉਪਰੰਤ ਪਰਮਵੀਰ ਚੱਕਰ ਨਾਲ ਸਨਮਾਨਿਤ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਸਭ ਤੋਂ ਘੱਟ ਉਮਰ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ ਸਭ ਤੋਂ ਢੁਕਵਾਂ ਸੀ ਕਿ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਰੌਬਿਨ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਯੁੱਧ ਨਾਇਕ ਦੀ ਬਹਾਦਰੀ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਅਤੇ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ।

ਬਖਤਰਬੰਦ ਕੋਰ ਫੌਜ ਦੀ ਇੱਕ ਸ਼ਾਖਾ ਹੈ ਜੋ ਟੈਂਕਾਂ ਵਿੱਚ ਜੰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।
ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਬਖਤਰਬੰਦ ਬ੍ਰਿਗੇਡ ਸੀ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਟੈਂਕ ਅਤੇ ਹੋਰ ਅਜਿਹੇ ਵਾਹਨ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸੈਂਚੁਰੀਅਨ ਟੈਂਕ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਯੁੱਧ ਦੇ ਡੂੰਘੇ ਜ਼ਖ਼ਮ ਸਨ। ਉਹ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੀ ਗੋਲੀਬਾਰੀ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋਏ ਸਨ ਪਰ ਚਮਤਕਾਰੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਤਬਾਹੀ ਤੋਂ ਬਚ ਗਏ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹ ਇਕੱਲੇ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਟੈਂਕ ਯੂਨਿਟਾਂ ਤੋਂ ਜੰਗ ਲੜਨ ਵਾਲੇ ਕਈ ਅਫਸਰਾਂ ਅਤੇ ਜਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸੱਟਾਂ ਲੱਗੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਬ੍ਰਿਗੇਡ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਨਿਭਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਆਦਮੀਆਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਮਸ਼ੀਨਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਬੰਧ ਯੁੱਧ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਚੱਲਿਆ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖੀ ਵਾਹਨਾਂ ਨਾਲੋਂ ਡੂੰਘਾ ਸੀ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੌਰਾਨ ਬਣਾਏ ਸਨ।

ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਦੀ ਸਰਹੱਦ ਦੇ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਸਥਿਤ, ਪਠਾਨਕੋਟ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਫੌਜੀ ਸਟੇਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦੀ ਭਰਮਾਰ ਸੀ। ਅਕਸਰ, ਵੱਡੀਆਂ ਤੋਪਖਾਨੇ ਦੀਆਂ ਤੋਪਾਂ ਨੂੰ ਖਿੱਚਦੇ ਹੋਏ ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਟਰੱਕ ਸੜਕ 'ਤੇ ਆਉਂਦੇ ਜਾਂ ਬੰਦੂਕਾਂ ਦੀ ਅਭਿਆਸ ਕਰਦੇ ਦੇਖੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਟੈਂਕ ਧੂੜ ਅਤੇ ਧੂੰਏਂ ਦੇ ਬੱਦਲ ਛੱਡਦੇ ਹੋਏ ਉੱਥੋਂ ਲੰਘਦੇ ਸਨ।

ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਦਿਨਾਂ 'ਤੇ, ਛਾਉਣੀ ਖੁਦ ਫੌਜੀਆਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ।

Machine Translated by Google

ਜੰਗੀ ਥਕਾਵਟ ਅਤੇ ਰਾਈਫਲਾਂ ਨਾਲ ਲੈਸ, ਟਰੱਕਾਂ, ਜੀਪਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਪੈਦਲ। ਕਦੇ-ਕਦੇ, ਜੈੱਟ ਲੜਾਕੂ ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਦੀ ਚੀਕ-ਚਿਹਾੜਾ - ਘੱਟ-ਉੱਡਣ ਵਾਲੇ ਮਿਗ - ਦੀ ਇੱਕ ਚੀਕ-ਚਿਹਾੜਾ ਨਾਲ ਸ਼ਾਂਤੀ ਭੰਗ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਜੋ ਲਗਭਗ ਛੱਤਾਂ ਨੂੰ ਛੂਹਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਸਮਾਨ ਵੱਲ ਉੱਡਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਵੇਰ ਵੇਲੇ ਨੇੜਲੇ ਏਅਰਬੇਸ ਤੋਂ ਉਡਾਣ ਭਰਦੇ ਸਨ, ਜਿੱਥੇ ਰੌਬਿਨ ਦਾ ਚਾਚਾ ਫਲਾਈਟ ਕਮਾਂਡਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਹ ਅਗਵਾਈ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਇੰਨਾ ਨੀਵਾਂ ਉੱਡ ਕੇ ਇਸਦਾ ਐਲਾਨ ਕਰਨਾ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਵਧਾ ਕੇ ਜਹਾਜ਼ ਨੂੰ ਛੂਹ ਸਕਦਾ ਹੈ!

ਪਠਾਨਕੋਟ ਦੀਆਂ ਦੁਕਾਨਾਂ ਸੈਨਿਕਾਂ ਨੂੰ ਲੋੜੀਂਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜੈਕਟਾਂ, ਸਵੈਟਰ ਅਤੇ ਬੂਟ। ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅਸਥਾਈ ਖਾਣ-ਪੀਣ ਦੀਆਂ ਦੁਕਾਨਾਂ ਵੀ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਢਾਬੇ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦਰਅਸਲ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਫਰੰਟੀਅਰ ਢਾਬਾ, ਅਫ਼ਸਰਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਦਾ ਸੁਆਦੀ ਭੋਜਨ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਚਿਕਨ ਅਤੇ ਮੀਟ ਦੇ ਪਕਵਾਨ। ਹਰ ਰੋਜ਼ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਟਰੱਕ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੇ ਸਨ, ਜੋ ਕਿ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਟੋਰ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਨਾਜ, ਸਟੀਲ ਦੀਆਂ ਬਾਰਾਂ, ਧਾਤ ਦੀਆਂ ਚਾਦਰਾਂ, ਪੇਂਟ ਅਤੇ ਪੈਟਰੋਲ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ, ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਜੰਮੂ ਅਤੇ ਕਸ਼ਮੀਰ ਦੇ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਕਸਬਿਆਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਸੇਬ ਅਤੇ ਹੋਰ ਫਲਾਂ ਨਾਲ ਲੱਦੇ ਹੋਏ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਸਨ, ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਬਾਗਾਂ ਅਤੇ ਜੰਗਲਾਂ ਤੋਂ ਲੱਕੜ ਦੇ ਲੱਕੜ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਵੀ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਆਉਂਦੇ ਸਨ। ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਰਾਜਮਾਰਗ ਪਹਾੜੀਆਂ ਅਤੇ ਸਰਹੱਦ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸੈਂਡਵਿਚ ਸੀ - ਕੁਝ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਸਰਹੱਦ ਇੰਨੀ ਨੇੜੇ ਸੀ ਕਿ, ਫੌਜ ਦੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਮਦਦ ਨਾਲ, ਕੋਈ ਵੀ ਪਾਕਿਸਤਾਨੀ ਚੌਕੀਆਂ ਅਤੇ ਵਾਚਟਾਵਰ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਵੈਸ਼ਨੋ ਦੇਵੀ, ਅਮਰਨਾਥ ਅਤੇ ਹੋਰ ਮੰਦਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਜੰਮੂ ਅਤੇ ਕਸ਼ਮੀਰ ਵਿੱਚ ਛੁੱਟੀਆਂ ਮਨਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਥਾਨਾਂ ਦੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਵੀ ਸੀ।

ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਥਾਪਰਾਂ ਦਾ ਨਿਵਾਸ ਵਿਅਸਤ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਦੂਰ ਸੀ,
ਚੱਕੀ ਕੰਢੇ ਦੇ ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਜਾਏ ਹੋਏ ਫੌਜੀ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਘਰ ਤੋਂ ਨਜ਼ਾਰਾ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸੀ। ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਬਰਫ਼ ਨਾਲ ਢੱਕੀ ਧੌਲਾਧਾਰ ਰੇਂਜ ਅਤੇ ਕਈ ਪਾਈਨ ਨਾਲ ਢੱਕੀਆਂ ਪਹਾੜੀ ਢਲਾਣਾਂ ਸਿੱਧੇ ਇੱਕ ਤਸਵੀਰ ਵਾਲੇ ਪੋਸਟਕਾਰਡ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸਨ। ਅਸਮਾਨ ਦਾ ਰੰਗ ਸਾਫ਼ ਨੀਲਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰੰਗ ਸਿਰਫ਼ ਪਹਾੜੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਿਲਕੁਲ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਢਲਾਣ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕਿੰਨੂ ਦਾ ਬਾਗ਼ ਸੀ, ਜੋ ਡਲਹੌਜ਼ੀ ਦੇ ਪਹਾੜੀ ਸਟੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਜਾਂਦੀ ਸੜਕ ਦੇ ਪਾਰ ਲਗਭਗ ਸੁੱਕੇ ਨਦੀ ਦੇ ਤਲ ਤੱਕ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਪਰਿਵਾਰ ਅਫ਼ਸਰਾਂ ਦੇ ਮੇਸ ਦੇ ਬਗੀਚਿਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਆਪਣੀ ਦੋ ਕਮਰਿਆਂ ਵਾਲੀ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਝੌਂਪੜੀ ਵਿੱਚ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਸ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇੱਕ ਆਲਸੀ ਸ਼ਾਮ, ਜਦੋਂ ਵਰਿੰਦਰ ਇੱਕ ਦੇ ਕੋਲ ਬੈਠਾ ਚਾਹ ਦਾ ਆਨੰਦ ਲੈ ਰਿਹਾ ਸੀ
ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੀ ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਟੈਂਕ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟਰਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ 'ਵਿਜਯੰਤ' (ਜਿਸਨੂੰ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਵਜੋਂ ਜਾਣੇ ਜਾਂਦੇ ਮੁੱਖ ਜੰਗੀ ਟੈਂਕਾਂ ਨੂੰ ਉਤਾਰ ਰਹੇ ਸਨ।

Machine Translated by Google

(ਵਿਜਯੰਤ)। ਇਹ ਭਾਰਤੀ ਫੌਜ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਸਵਦੇਸ਼ੀ ਟੈਂਕ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਸਦਾ ਇੱਕ ਢੁਕਵਾਂ ਨਾਮ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਸੀ 'ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਜਿੱਤ' ਜਾਂ 'ਜਿੱਤ ਨਾਲ ਅੰਤ'।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਸੁੰਦਰ ਮਸ਼ੀਨਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਨਾਮ ਨੇ ਉਸਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਸੁਰ ਨੂੰ ਛੂਹ ਲਿਆ। ਇਸਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਖਾਸ ਰਿੰਗ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਅਰਥ ਨੇ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਸੁੰਦਰਤਾ ਨਾਲ ਕੈਦ ਕਰ ਲਿਆ ਜੋ ਇੱਕ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਆਪਣੇ ਜੇਠੇ ਬੱਚੇ ਲਈ ਉਮੀਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਹੋ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਇਸਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ, ਉਸਦੀ ਰਾਏ ਪੁੱਛੀ।
ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਨੂੰ ਵੀ ਇਹ ਨਾਮ ਪਸੰਦ ਆਇਆ। ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਫਿੱਟ ਬੈਠਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਨਾਮਕਰਨ ਦੀ ਰਸਮ ਦੀਆਂ ਰਸਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਮਾਂ ਬਰਬਾਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਇਸ ਲਈ, ਜਵਾਨ ਅਤੇ ਖੇਡਣ ਵਾਲਾ ਰੌਬਿਨ, ਖੁਸ਼ੀ ਲਈ (ਅਤੇ ਰਾਹਤ ਲਈ, ਹੋਣ ਲਈ)
(ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਨਾਮ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਸੀ) ਮਿਲਿਆ, ਵਿਜਯੰਤ ਥਾਪਰ ਬਣ ਗਿਆ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਬਣ ਜਾਵੇਗਾ।

ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਵਿਜਯੰਤ ਇੱਕ ਯੂਨਿਟ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਜਿਸਦਾ ਆਦਰਸ਼ ਵਾਕ 'ਹਮੇਸ਼ਾ ਜੇਤੂ' ਹੁੰਦਾ।

ਛਾਉਣੀ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਹੁਤ ਹੀ ਰੁੱਝੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਨਿਰੀਖਣ, ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ, ਸਿਖਲਾਈ ਸੈਸ਼ਨ, ਰੈਜੀਮੈਂਟਲ ਫੰਕਸ਼ਨ, ਮਿਲਣ-ਜੁਲਣ, ਪਾਰਟੀਆਂ ਅਤੇ ਪਿਕਨਿਕਾਂ ਨੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਰੁੱਝਿਆ ਰੱਖਿਆ।
ਰਾਵੀ ਨਦੀ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਮਾਧੋਪੁਰ ਹੈੱਡਵਰਕਸ, ਪੌਂਗ ਡੈਮ, ਕਾਜੀਅਰ ਅਤੇ ਪਾਲਮਪੁਰ, ਜਿੱਥੇ ਪਾਈਨ ਦੇ ਰੁੱਖਾਂ ਨਾਲ ਢੱਕੀਆਂ ਪਹਾੜੀਆਂ ਹਨ, ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਥਾਵਾਂ ਸਨ।
ਅਫ਼ਸੋਸ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਤਰੱਕੀ ਪਠਾਨਕੋਟ ਤੋਂ ਵੀ ਅੱਗੇ ਨਿਕਲ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਰੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਬੇਢੰਗਾ ਅਤੇ ਬੇਢੰਗਾ ਸੀ। ਮੁੱਖ ਗਲੀਆਂ, ਕਚਹਿਰੀਆਂ ਅਤੇ ਬੱਸ ਅੱਡੇ ਸਾਰੇ ਹੀ ਗੰਦੇ, ਸ਼ੋਰ-ਸ਼ਰਾਬੇ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਧੂੜ ਭਰੇ ਸਨ। ਉਹ ਟਰੈਕਟਰਾਂ, ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਾਹਨਾਂ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਣਦੇਖੀ ਸੀ।

ਪਰ ਪਿਛਲੇ ਕੁਝ ਮਹੀਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤੀ ਬਦਲ ਗਈ ਸੀ। ਥਾਪਰਾਂ ਦੇ ਪਠਾਨਕੋਟ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਆਵਾਜਾਈ ਵਿਵਸਥਿਤ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਗਲੀਆਂ ਖਾਲੀ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਬੈਂਕ, ਰੇਲਵੇ ਵਿਭਾਗ, ਅਦਾਲਤਾਂ ਅਤੇ ਜਨਤਕ ਦਫ਼ਤਰ ਵਧੇਰੇ ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਏ।

ਪਰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਬਾਅਦ, ਪੂਰੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਉਥਲ-ਪੁਥਲ ਹੋ ਗਈ।

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਛਾਉਣੀ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਇਹਨਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਾਬਲਤਨ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਤੱਕ, ਸਭ ਤੋਂ ਅਚਾਨਕ, ਵੀਰੇਂਦਰ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮੂਲ ਯੂਨਿਟ ਵਿੱਚ ਪੋਸਟਿੰਗ ਆਰਡਰ ਮਿਲ ਗਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਭਾਰਤ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਬਗਾਵਤ ਵਿਰੋਧੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਤਾਇਨਾਤ ਸੀ। ਉਹ ਅਜੇ ਟਿਕ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕੇ ਸਨ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਨਾਗਾਲੈਂਡ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ।

Machine Translated by Google

ਕਿਉਂਕਿ ਰੌਬਿਨ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸਾਲ ਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾਗਾਲੈਂਡ ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰਕ ਸਟੇਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਸੀ,
ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਅਤੇ ਰੌਬਿਨ ਉਸਦੇ ਜੱਦੀ ਘਰ ਸ਼ਿਮਲਾ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਵਰਿੰਦਰ ਪਫੀਮਾ (ਕੋਹਿਮਾ ਦੇ ਨੇੜੇ) ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ। ਇਹ
ਉਦੋਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਹਿਲੇ ਵਿਛੋੜੇ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ, ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਿਯਮਤ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਬਣ ਗਿਆ।

ਕਦੇ ਭਾਰਤ ਦੀ ਗਰਮੀਆਂ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ, ਸ਼ਿਮਲਾ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਸੀ, ਇਸਦੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਮਹਿਲ, ਵਿਲਾ, ਉੱਗਦੇ
ਦੇਵਦਾਰ ਦੇ ਰੁੱਖ, ਬਾਗ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰ ਮੌਸਮ ਸਨ। ਤਾਰਾ ਕਾਟੇਜ, ਜਿੱਥੇ ਰੌਬਿਨ ਅਤੇ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਉਸਦੀ ਭੈਣ ਦਾ ਸੀ
ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਬਸਤੀਵਾਦੀ ਮਹਿਲ ਸੀ ਜੋ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਪਾਈਨ ਦੇ ਰੁੱਖਾਂ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਜਲਦੀ ਹੀ ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਹਿਲੇ ਲੜਖੜਾਉਦੇ ਕਦਮ ਚੁੱਕਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੇ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਉਹ
ਉਹ ਇੱਕ ਬਾਹਰੀ ਬੱਚਾ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਕੁਦਰਤ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਅਤੇ ਖੋਜਣਾ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਸੀ, ਸਿਰਫ਼
ਅੰਦਰ ਕੈਦ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ। ਇੱਕ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਛਾਉਣੀ ਵਿੱਚ ਵੱਡੇ ਹੋਣ ਨੇ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਉਸਦੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਾ ਰੱਖਿਆ,
ਸਗੋਂ ਉਸਨੂੰ ਨਵੇਂ ਸਾਹਸਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਚੱਲਦੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਵੀ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕੀਤਾ।

ਇਹ ਮੋਬਾਈਲ ਫੋਨਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਲੈਂਡਲਾਈਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਐਸਟੀਡੀ ਕਾਲਾਂ ਕਰਨ ਦੀ
ਸਹੂਲਤ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਉਹ ਵੀ ਇੱਕ ਲਗਜ਼ਰੀ ਚੀਜ਼ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਜਿਵੇਂ ਹਰ ਦੂਜੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵੱਖਰਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਵਰਿੰਦਰ ਅਤੇ
ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਚਿੱਠੀਆਂ ਲਿਖਦੇ ਸਨ।
ਵੀਰੇਂਦਰ ਦੇ ਟਿਕਾਣੇ ਦੀ ਦੂਰੀ ਕਾਰਨ ਇਹਨਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਵਿੱਚ ਕਈ ਦਿਨ ਲੱਗਣਗੇ।

ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਆਸ-ਪਾਸ, ਥਾਪਰਾਂ ਲਈ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਨਿਯਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ
ਨਾਗਾਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਤਾਇਨਾਤ ਕਰਮਚਾਰੀ। ਪਰਿਵਾਰ ਹੁਣ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨਾਲ ਜੁੜ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਕਿਉਂਕਿ
ਰੌਬਿਨ ਹੁਣ ਦਸ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦਾ ਸੀ, ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਨੇ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਲਕੱਤਾ (ਹੁਣ ਕੋਲਕਾਤਾ) ਲਈ ਉਡਾਣ
ਭਰੀ। ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਉਡਾਣ ਵਿੱਚ, ਰੌਬਿਨ ਯਾਤਰੀਆਂ ਅਤੇ ਮੇਜ਼ਬਾਨਾਂ ਲਈ ਮਨੋਰੰਜਨ ਦਾ ਸਰੋਤ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਤਰੇ, ਤਾਂ
ਉਹ ਵੀ ਜਹਾਜ਼ ਨਾਲ ਇੰਨਾ ਮੋਹਿਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਆਖਰੀ ਸੀਟ
'ਤੇ ਵਾਪਸ ਭੱਜ ਗਿਆ। ਏਅਰ ਹੋਸਟੇਸ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ, ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ ਅਤੇ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਉਸਨੂੰ
ਟਾਰਮੈਕ 'ਤੇ ਲੇਟਾਇਆ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਬਟਾਲੀਅਨ ਅਫਸਰ ਦੇ ਨਾਲ ਅਸਾਮ ਦੇ ਜੋਰਹਾਟ ਲਈ ਇੱਕ ਕਨੈਕਟਿੰਗ ਫਲਾਈਟ
ਲਈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਜੀਪ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਾਗਾਲੈਂਡ ਦੇ ਤੁਏਨਸਾਂਗ ਲੈ ਗਈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਰੌਬਿਨ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀਆਂ
ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਭੱਜ ਗਿਆ। ਯਾਤਰਾ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਤੁਲਨਾ ਵਿੱਚ ਫਿੱਕੀ ਪੈ ਗਈ।

ਉਸ ਸਮੇਂ ਨਾਗਾਲੈਂਡ ਇਕਾਂਤ ਉੱਤਰ-ਪੂਰਬ ਵਿੱਚ ਰਹੱਸਮਈ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦੀ ਧਰਤੀ ਸੀ। ਇਹ ਅਜੇ ਵੀ ਜੰਗਲਾਂ ਅਤੇ ਬਾਂਸ ਦੇ ਬਾਗਾਂ
ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਪਿਆਰੇ ਆਰਕਿਡ ਹਨ।

Machine Translated by Google

ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ, ਜੋ ਜੋਕਾਂ ਨਾਲ ਵੀ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹਨ। ਇੱਕ ਵਾਰ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਤਸੁਕ ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਇੱਕ ਫੁੱਲ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਪੁੱਛਿਆ। ਇਹ ਪਤਾ ਲੱਗਣ 'ਤੇ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ 'ਆਰਕਿਡ' ਹੈ, ਉਸਨੇ ਹਰ ਉਸ ਫੁੱਲ ਨੂੰ 'ਆਰਕਿਡ' ਕਹਿਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਨਜ਼ਰ ਪਾਈ।

ਇਸ ਰਾਜ ਅਤੇ ਬਰਮਾ ਦੀ ਸਰਹੱਦ ਦੇ ਪਾਰ ਦੇ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਯੋਧੇ ਕਬੀਲੇ ਵੱਸਦੇ ਸਨ। ਇੱਥੇ ਸੈਂਤੀ ਕਬੀਲੇ ਸਨ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਦਸਤਖਤ ਪਹਿਰਾਵੇ - ਸ਼ਾਲ - ਦੁਆਰਾ ਵੱਖਰੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਨਯਾਕ, ਸੇਮਾ, ਅੰਗਾਮੀ, ਲੋਥਾ, ਆਓ ਅਤੇ ਤਾਂਗਖੁਲ ਆਦਿ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਸਨ।

ਬੇਸ਼ੱਕ, ਕੋਹਿਮਾ ਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਅੰਤਰਰਾਸ਼ਟਰੀ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਦੂਜੇ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਲੜਾਈ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅੱਗੇ ਵਧਦੀਆਂ ਜਾਪਾਨੀ ਫੌਜਾਂ ਇੱਥੇ ਰੁਕੀਆਂ ਸਨ। ਇੱਥੇ ਕਬਰਸਤਾਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੈਨਿਕਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬਣਿਆ ਹੈ ਜੋ ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ ਮਾਰੇ ਗਏ ਸਨ। ਇੱਕ ਚੱਟਾਨ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਇਹ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸ਼ਬਦ ਉੱਕਰੇ ਹੋਏ ਹਨ:

ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਘਰ ਜਾਓ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਬਾਰੇ ਦੱਸੋ ਅਤੇ ਕਹੋ - ਤੁਹਾਡੇ ਕੱਲ੍ਹ ਲਈ, ਅਸੀਂ ਆਪਣਾ ਅੱਜ ਦੇ ਦਿੱਤਾ।

ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਅਫ਼ਸਰਾਂ ਦੇ ਮੈੱਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਮਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਸੁਰੂਆਤੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨੂੰ ਤਰਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਹੋਰ ਤਿੰਨਾਂ ਨੇ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮਹੀਨਾ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਵਧਾਇਆ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਸਲ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭੁੱਲ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਿਸਮਤ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਟੁੱਟ ਗਈ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨੇੜਲੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਸਟੇਸ਼ਨ ਜੋਰਹਾਟ ਜਾਣਾ ਪਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਸਥਾਈ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਉਹ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਮੈੱਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲਈ ਆਉਂਦੇ ਸਨ। ਯੂਨਿਟ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਇੱਕ 'ਖੇਤ ਵਾਲਾ ਘਰ' ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੁਝ ਭਾਂਡੇ, ਪੈਨ, ਪਲੇਟਾਂ ਅਤੇ ਕਟਲਰੀ, ਪਰਦੇ ਅਤੇ ਮੁੱਢਲਾ ਫਰਨੀਚਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਆਹ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਅਤੇ ਵਰਿੰਦਰ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਅਜਿਹੇ ਅਸਥਾਈ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇਹੀ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਇਸ ਲਈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਰਹਿਣਾ ਚੁਣਿਆ, ਕਦੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਠਹਿਰਨ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਲਾਭ ਉਠਾਇਆ।

ਵੀਰੇਂਦਰ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਕੰਮਕਾਜੀ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗੁਆਂਢੀਆਂ, ਇੱਕ ਸੰਗਮਾ ਜੋੜੇ, ਨਾਲ ਦੋਸਤੀ ਕੀਤੀ। ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਪੱਤਾ ਲੈ ਕੇ, ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਵੀ ਦੋਸਤੀ ਕੀਤੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਕਤੂਰੇ ਅਤੇ ਕੁੱਕੜ ਨਾਲ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸੁੰਦਰ ਖੰਭਾਂ ਕਾਰਨ ਚਾਕੂ ਤੋਂ ਬਚਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਤੋਂ ਬੋਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਘੰਟਿਆਂ ਤੱਕ ਫੁੱਟਬਾਲ ਨੂੰ ਲੱਤ ਮਾਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ।

Machine Translated by Google

ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਲਈ, ਰੌਬਿਨ ਸਵੇਰੇ ਜਲਦੀ ਉੱਠ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਉਸਨੂੰ ਕੱਪੜੇ ਪਾ ਕੇ ਖੁਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਜਵਾਨ ਨਾਲ ਭੇਜਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਖੇਡਣ ਲਈ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਹੈੱਡਕੁਆਰਟਰ ਦਾ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਚੱਕਰ ਲਗਾਉਂਦੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਨਾਲ ਸੁਭਕਾਮਨਾਵਾਂ ਦਾ ਆਦਾਨ-ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਮਿਲਦੇ ਸਨ। ਫਿਰ ਉਹ ਕੁੱਕਹਾਊਸ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਜਿੱਥੇ ਅਕਸਰ, ਰਸੋਈਆ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਲਈ ਨਾਸ਼ਤੇ ਲਈ ਗਰਮ-ਗਰਮ ਪੂਰੀਆਂ ਤਲਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਖਾਂਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕੁੱਤੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਬਾਕੀ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਖਾ ਲੈਂਦਾ ਸੀ। ਕਦੇ-ਕਦੇ, ਉਹ ਨੇੜਲੇ ਛੋਟੇ ਖੇਤਰ ਤੱਕ ਤੁਰਦੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਜਿੱਥੇ ਫੌਜੀ ਰਾਈਫਲਾਂ ਚਲਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ, ਅਧਿਕਾਰੀ ਅਤੇ ਔਰਤਾਂ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰੰਮੀ ਅਤੇ ਪੀਣ ਵਾਲੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਦੌਰ ਲਈ ਇਕੱਠੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਰਿਕਾਰਡ ਪਲੇਅਰ ਤਰਖਾਣਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਲਾਕਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਗਾਣੇ ਵਜਾਉਂਦਾ ਸੀ।

ਕਈ ਵਾਰ, ਇੱਕ ਅਫ਼ਸਰ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਨੌਜਵਾਨ ਕੈਪਟਨ ਕਲੇਮੈਂਟ,
ਛੋਟੇ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਚੁੱਕੋ ਅਤੇ ਕਹੋ, 'ਇਹ ਮੇਰਾ ਮੁੰਡਾ ਹੈ!', ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਹੱਸਦਾ ਹੈ। ਸਵੇਰੇ, ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਚੌਕੀਆਂ 'ਤੇ ਸਪਲਾਈ ਬੂੰਦਾਂ ਲਈ ਜਾਂਦੇ ਨੀਵੇਂ ਉੱਡਣ ਵਾਲੇ ਡਕੋਟਾ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਉਸਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਤ ਕਰੇਗਾ। ਇੱਕ ਦਿਨ, ਉਸਨੇ ਅਸਮਾਨ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਚੀਕਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, 'ਏਲੋਪਲੇਨ, ਏਲੋਪਲੇਨ!' ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੀ ਹੈਰਾਨੀ ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਲਈ, ਰੌਬਿਨ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਸ਼ਬਦ ਨਾ ਤਾਂ 'ਮਾਮਾ' ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ 'ਪਾਪਾ', ਇਹ 'ਏਲੋਪਲੇਨ' ਸੀ! ਇਹਨਾਂ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਅਤੇ ਮਨਮੋਹਕ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਸਾਲ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਬੀਤ ਗਿਆ। ਰੌਬਿਨ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਜਨਮਦਿਨ 'ਤੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਨੇ ਚਾਂਗਕੀ ਪਿੰਡ ਦੇ ਨੇੜੇ ਕੁਝ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਫੌਜੀ ਆਤਿਸ਼ਬਾਜ਼ੀ ਦੇਖੀ।

ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਬਚਪਨ ਦੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਾਲ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਅਤੇ ਬੰਦੂਕਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਬਿਤਾਏ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਸਭ ਪਸੰਦ ਸੀ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਤਰੱਕੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਰੈਜੀਮੈਂਟ ਦੀ ਇੱਕ ਯੂਨਿਟ ਦੀ ਕਮਾਂਡ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਸੀ।
ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੈਦਲ ਸੈਨਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਵਾਂਗ, ਉਹ ਉਸ ਯੂਨਿਟ ਦੀ ਕਮਾਂਡ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਪੈਦਲ ਸੈਨਾ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਵਿਲੱਖਣ ਭਾਵਨਾ ਹੈ, ਜੋ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਰੈਜੀਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮਰਨ ਤੱਕ ਇਸਦਾ ਹਿੱਸਾ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਇੱਕ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਪਰਿਵਾਰ ਵਾਂਗ ਹੈ। ਪਰ ਆਦੇਸ਼ ਤਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਵੀਰੇਂਦਰ ਆਪਣੀ ਬਟਾਲੀਅਨ ਦੀ ਕਮਾਨ ਸੰਭਾਲਣ ਲਈ ਬਾਹਰ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਦਿਲਚਸਪ, ਸੰਤੁਸ਼ਟੀਜਨਕ ਅਤੇ ਚੁਣੌਤੀਪੂਰਨ ਅਨੁਭਵ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ।

ਇਸ ਵਾਰ ਪਰਿਵਾਰ ਇਕੱਠੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਚਲੇ ਗਏ ਅਤੇ ਪੱਛਮ ਦੇ ਬੈਰਕਪੁਰ ਪਹੁੰਚ ਗਏ।
ਬੰਗਾਲ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਕਮਾਂਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਵਜੋਂ ਯੂਨਿਟ ਦੀ ਕਮਾਨ ਸੰਭਾਲੀ।

Machine Translated by Google

Machine Translated by Google

ਅਧਿਆਇ 4

ਸੋਨਾਰ ਬੰਗਲਾ

ਬੈਰਕਪੁਰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਨਾਮ ਤੋਂ ਹੀ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਛਾਉਣੀ ਸੀ

ਬਹੁਤ ਇਤਿਹਾਸਕ ਮਹੱਤਵ। ਇਸਨੇ 1857 ਦੇ ਵਿਦਰੋਹ ਵਿੱਚ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਈ ਸੀ। ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੁਗਲੀ ਦੇ ਪੂਰਬੀ ਕੰਢੇ 'ਤੇ ਸਥਿਤ, ਇਹ ਕਲਕੱਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਲੱਗਦੇ ਇੱਕ ਮੁੱਖ ਫੌਜੀ ਅੱਡਾ ਸੀ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸੀ। ਇਸਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ ਕੰਢੇ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਰਾਮਪੁਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਬੈਰਕਪੁਰ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਰਾਮਪੁਰ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਚੱਲਣ ਵਾਲੀ ਫੈਰੀ ਇੱਕ ਦਿਲਚਸਪ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਲਈ ਬਣ ਗਈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਥਾਨਕ ਲੋਕ ਨਦੀ ਦੇ ਪਾਰ ਸਾਈਕਲਾਂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਬੱਕਰੀਆਂ ਅਤੇ ਸੁੰਡੀਆਂ ਤੱਕ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਲੈ ਕੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਬੈਰਕਪੁਰ ਮੰਗਲ ਪਾਂਡੇ ਪਾਰਕ ਲਈ ਵੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸੀ, ਇਸਦੇ ਹਰੇ ਭਰੇ ਰੁੱਖਾਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਯਾਦਗਾਰ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਇਨਕਲਾਬੀ ਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਵੀਰੇਂਦਰ ਦੀ ਯੂਨਿਟ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕਲਿਆਣੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਟੈਂਕਾਂ ਨਾਲ ਸਿਖਲਾਈ ਲੈ ਰਹੀ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਛਾਉਣੀ ਤੋਂ ਲਗਭਗ 30 ਕਿਲੋਮੀਟਰ ਦੂਰ ਸੀ। ਛਾਉਣੀ ਵਿੱਚ

ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਬੈਰਕ, ਖੇਡ ਦੇ ਮੈਦਾਨ, ਰੇਂਜ, ਮੈਸ, ਇੱਕ ਸਵੀਮਿੰਗ ਪੂਲ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਇੱਕ ਏਅਰ ਫੋਰਸ ਸਟੇਸ਼ਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਸਟੇਡੀਅਮ ਵੀ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਕਾਰ ਅਤੇ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਦੌੜਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਦੂਜੇ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਦੌਰਾਨ ਕਲਿਆਣੀ ਇੱਕ ਅਮਰੀਕੀ ਏਅਰਬੇਸ ਦਾ ਸਥਾਨ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸਿਖਲਾਈ ਖੇਤਰ ਝੀਲਾਂ ਅਤੇ ਨਦੀਆਂ ਵਰਗੇ ਛੋਟੇ ਜਲ ਸਰੋਤਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਯੂਨਿਟ ਵਿੱਚ ਉਭਰੀ ਟੈਂਕ ਸਨ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਡ੍ਰਿਲ ਸੈਸ਼ਨ ਹੁੰਦੇ ਜਿੱਥੇ ਫੌਜਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਜਲ-ਸਥਾਨਾਂ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ, ਜੋ ਮੱਛੀਆਂ, ਝੀਂਗੇ ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਦੇ ਸੱਪਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਸੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਆਦਮੀ ਚਮਕਦਾਰ ਰੰਗ ਦੇ ਪਾਣੀ ਦੇ ਸੱਪਾਂ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਸਨ ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਜ਼ਹਿਰੀਲੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਅਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋਣ 'ਤੇ ਉਹ ਹਿੱਲ ਜਾਂਦੇ ਸਨ ਤਾਂ ਉਹ ਜਲਦੀ ਹੀ ਆਪਣੇ ਡਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਪੜਾਅ ਨੂੰ ਟੈਂਕ ਅਤੇ ਪੈਦਲ ਸੈਨਾ ਸਹਿਯੋਗ ਸਿਖਲਾਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਪੈਦਲ ਸੈਨਾ 'ਤੇ ਟੈਂਕਾਂ ਦੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਦੇ ਡਰ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਉਣ ਲਈ, ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਖਾਈ ਅਤੇ ਟੈਂਕਾਂ ਵਿੱਚ ਉਤਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

Machine Translated by Google

ਟੋਇਆਂ ਤੋਂ ਲੰਘ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਨਦੀਆਂ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਸਨ ਅਤੇ ਅਕਸਰ ਘੱਟ ਲਹਿਰਾਂ ਦੌਰਾਨ ਫੌਜਾਂ ਅਤੇ ਵਾਹਨ ਦਰਿਆ ਦੇ ਤਲ ਦੀ ਚਿਪਚਿਪੀ ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਫਸ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਇੱਕ ਨਜ਼ਾਰਾ ਹੁੰਦਾ - ਫੌਜਾਂ ਲਹਿਰਾਂ ਨਾਲ ਭਰੇ ਕੰਢਿਆਂ ਦੇ ਗੋਡਿਆਂ ਤੱਕ ਡੂੰਘੇ ਚਿੱਕੜ ਵਿੱਚ ਫਸੀਆਂ ਹੋਈਆਂ, ਇੱਕ ਜੀਪ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ਜੋ ਤੇਜ਼ ਲਹਿਰਾਂ ਦੌਰਾਨ ਕੰਢਿਆਂ 'ਤੇ ਉਤਾਰੀ ਗਈ ਸੀ।

ਬੰਗਾਲ ਦੇ ਹੋਰ ਸਥਾਨਾਂ ਵਾਂਗ, ਕਲਿਆਣੀ ਵੀ ਆਪਣੀਆਂ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਮਿਠਾਈਆਂ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਛੀਨਾ ਲਈ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸੀ। ਇਹ ਸਥਾਨ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਦੇ ਕਲਾਕਾਰਾਂ ਦਾ ਘਰ ਵੀ ਸੀ - ਚਿੱਤਰਕਾਰੀ, ਸੰਗੀਤ ਅਤੇ ਮੂਰਤੀ ਕਲਾ। ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਨਗਰ ਵਰਗੀ ਕੋਈ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਿਸਦੀ ਗਲੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਮੂਰਤੀਕਾਰਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਦੀ ਦੀ ਨਰਮ ਮਿੱਟੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਮਹਾਨ ਨੇਤਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਮੂਰਤੀਆਂ ਬਣਾਈਆਂ ਸਨ।

ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਅਫ਼ਸਰਾਂ ਦੀਆਂ ਪਤਨੀਆਂ ਅਕਸਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ। ਰਬਿੰਦਰ ਸੰਗੀਤ ਦੀਆਂ ਮਿੱਠੀਆਂ ਸੁਰਾਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਨਗਰ ਦੀਆਂ ਗਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਗੂੰਜਦੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਸੂਰਜ ਡੁੱਬਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੈਂਪ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸੁਣੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ।

ਮਾਰਚ 1979 ਵਿੱਚ, ਮਹੂ ਵਿਖੇ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਸੀਨੀਅਰ ਕਮਾਂਡ ਕੋਰਸ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਵੀਰੇਂਦਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਢੁਕਵੀਂ ਤਰੱਕੀ ਸਮਾਰੋਹ ਦੇ ਨਾਲ ਅਗਲੇ ਰੈਂਕ 'ਤੇ ਤਰੱਕੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਪ੍ਰੋਟੋਕੋਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇੱਕ ਪਾਈਪਿੰਗ ਸਮਾਰੋਹ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਕਮਾਂਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਨੇ ਵੀਰੇਂਦਰ ਦੇ ਇੱਕ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਸਿਤਾਰੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਅਫਸਰ ਨੂੰ ਸਿਤਾਰੇ ਲਗਾਏ। ਮੌਜੂਦਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਵਿਚਕਾਰ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਇੱਕ ਮੇਜਰ ਦੇ ਉਸਦੇ ਰੈਂਕ ਦੇ ਏਪੋਲੇਟ ਹਟਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਕਰਨਲ ਦੇ ਬੈਟਨ ਪਹਿਨਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਕਮਾਂਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਦਾ ਡੰਡਾ ਨਵੇਂ ਮੌਜੂਦਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਧਿਕਾਰਤ ਸਮਾਰੋਹ ਪੂਰੇ ਹੋਏ, ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਪਾਰਟੀ ਲਈ ਨਵੇਂ ਕਮਾਂਡਿੰਗ ਅਫਸਰ, ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਕਰਨਲ ਵੀਰੇਂਦਰ ਥਾਪਰ ਦੀ ਤਰੱਕੀ ਅਤੇ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦਾ ਜਸ਼ਨ ਮਨਾਉਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ।

ਕਮਾਂਡਿੰਗ ਅਫ਼ਸਰ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਘਰ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਹਵੇਲੀ ਸੀ, ਜੋ
ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਰਾਜ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਵਿਹੜਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਡਰਾਈਵਵੇਅ ਸੀ।
ਸਾਰੇ ਬਸਤੀਵਾਦੀ ਬੰਗਲਿਆਂ ਵਾਂਗ, ਇਸ ਦੀਆਂ ਮੋਟੀਆਂ ਕੰਧਾਂ, ਉੱਚੀਆਂ ਛੱਤਾਂ ਅਤੇ ਵੈਂਟੀਲੇਟਰ ਸਨ, ਅਤੇ ਵਰਾਂਡਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਕਮਾਨਾਂ ਸਨ।
ਅਕਸਰ ਬਿਜਲੀ ਕੱਟਾਂ ਦੌਰਾਨ, ਉਹ ਲਾਲਟੈਣਾਂ ਜਗਾਉਂਦੇ ਸਨ ਜੋ ਕੰਧਾਂ 'ਤੇ ਲੰਬੇ ਪਰਛਾਵੇਂ ਪਾਉਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਭਿਆਨਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਚਮਕਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਉਹ ਪਲ ਸਨ ਜਦੋਂ ਰੌਬਿਨ 'ਵੀ ਵਿਲੀ ਵਿੰਕੀ' ਦੇ ਡਰੋਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਗੋਦ ਵਿੱਚ ਲਿਪਟੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਪਾਤਰ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਨਿਯਮਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੜ੍ਹੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ। ਉਹ ਕਲਪਨਾ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਵੀ ਵਿਲੀ ਵਿੰਕੀ ਵੈਂਟੀਲੇਟਰ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਆ ਜਾਵੇਗਾ।

Machine Translated by Google

ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੰਨੇ ਕਮਰੇ ਸਨ ਕਿ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਕਮਰੇ ਤਾਲੇ ਲੱਗੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਕੁਝ ਕੁ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਜਿੱਥੇ ਪਰਿਵਾਰ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਵਿਹੜਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਦਸ ਵੱਡੇ ਦਰੱਖਤ ਸਨ। ਵਿਹੜਾ ਰੰਗ-ਬਿਰੰਗੇ ਪੰਛੀਆਂ ਦਾ ਘਰ ਵੀ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਚਹਿਕਣਾ-ਪਹਿਰਾਵਾ ਚੱਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਫੁੱਲਾਂ ਦਾ ਬਾਗ਼ ਅਤੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਸਬਜ਼ੀਆਂ ਦਾ ਬਾਗ਼ ਹਵੇਲੀ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਹਿੱਸੇ ਸਨ। ਫਲਾਂ ਦੇ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਅੰਬ, ਜਾਮੁਨ, ਨਾਰੀਅਲ ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਸਥਾਨਕ ਫਲ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਲੀਚੀ, ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਸਨ।

ਲੰਗੂਰਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਦਲ ਨੇ ਉੱਚੇ ਪੱਤਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਘਰ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਜਾਨਵਰ ਦੋਸਤਾਨਾ ਸਨ, ਅਤੇ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਸੋਟੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਕੁੱਤਿਆਂ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਮਖੌਲ ਉਡਾਉਣ ਦਾ ਬਹੁਤ ਸ਼ੌਕ ਸੀ। ਫਿਰ ਲੰਗੂਰ ਕੰਧ 'ਤੇ ਛਾਲ ਮਾਰਦੇ ਅਤੇ ਉੱਚੇ ਦਰੱਖਤਾਂ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਜਾਂਦੇ। ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ, ਬਾਗ਼, ਅਤੇ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਜੋ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਮਨਪਸੰਦ ਜਗ੍ਹਾ ਬਣ ਗਈ।

ਰੌਬਿਨ ਵੱਡਾ ਹੋ ਕੇ ਇੱਕ ਨਿੱਘਾ, ਦੋਸਤਾਨਾ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਤਸੁਕ ਅਤੇ ਮਿਲਣਸਾਰ ਬਣ ਰਿਹਾ ਸੀ
ਬੱਚਾ। ਉਹ ਹੁਣ ਇੱਕ ਖੁਸ਼ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਦਾ ਬੱਚਾ ਸੀ ਜੋ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਾਹਸ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਵਰਿੰਦਰ
ਇੱਕ ਪਿਤਾ ਵਜੋਂ ਵਿਕਸਤ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਪਰਵਰਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਸਰ ਨਹੀਂ ਛੱਡਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਇਆ ਕਿ ਰੌਬਿਨ ਦੇ ਪਾਲਣ-ਪੋਸ਼ਣ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਉਪਲਬਧ ਕਰਵਾਈ ਜਾਵੇ।

ਇਸ ਲਈ, ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਤੋਂ ਹੀ, ਰੌਬਿਨ ਕੋਲ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਲੇਡੀਬਰਡ ਸਿੱਖਣ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿਤਾਬਾਂ ਲੱਭਣੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸਨ। ਵਰਿੰਦਰ ਦੀ ਲਗਨ ਕਾਰਨ, ਰੌਬਿਨ ਆਪਣੀ ਉਮਰ ਦੇ ਦੂਜੇ ਬੱਚਿਆਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਵਰਣਮਾਲਾ ਪਛਾਣ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਬੈਰਕਪੁਰ ਵਿੱਚ, ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਸਕੂਲ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਬਾਗ਼ ਵੱਲ ਭੱਜਦਾ ਸੀ, ਤਿਤਲੀਆਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਟੈਡਪੋਲ ਫੜਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਲੇਡੀਬਰਡ ਅਤੇ ਡਰੈਗਨਫਲਾਈਜ਼ ਇਕੱਠਾ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ, ਉਸਨੂੰ ਨਹਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਜਾਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਆਰਡਰਲੀ ਨਾਲ ਯੂਨਿਟ ਵਿੱਚ ਭੇਜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਅਕਸਰ, ਵਾਪਸ ਆਉਣ 'ਤੇ, ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੀਆਂ ਜੇਬਾਂ ਖਾਲੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਮਣਕੇ, ਕੀੜੇ, ਚਮਕਦਾਰ ਟਿਨਸਲ ਅਤੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਦੀਆਂ ਸਨ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਪਸੰਦ ਆਈਆਂ ਸਨ।

ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਨੇ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਅਧਿਆਪਨ ਦਾ ਕੰਮ ਵੀ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਆਮਦਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਵਾਗਤਯੋਗ ਵਾਧਾ ਸੀ।

ਛੁੱਟੀਆਂ ਦੌਰਾਨ, ਰੌਬਿਨ ਦੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ ਮਿਲਣ ਆਉਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਰੇ ਵੱਡੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਰੌਬਿਨ ਲਗਭਗ ਚਾਰ ਸਾਲ ਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਛੋਟੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਚਚੇਰੀ ਭੈਣ, ਬੋਨੀ, ਜੋ ਕਿ ਵਰਿੰਦਰ ਦੀ ਭੈਣ ਦੀ ਧੀ ਸੀ, ਨਾਲ ਮਜ਼ਾਕ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਰੌਬਿਨ ਤੋਂ ਦੋ ਕੁ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਵੱਡੀ ਸੀ।

Machine Translated by Google

ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਨੇੜੇ ਦਾ ਵੀ। ਇਸ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਬੱਚੇ ਉਸਨੂੰ ਜਾਮੁਨ ਦੇ ਦਰੱਖਤ ਹੇਠਾਂ ਬੈਠਣ ਲਈ ਕਹਿਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਏ ਤਾਂ ਜੋ ਅਗਲੇ ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ 'ਦੇਖਣ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ', ਰੌਬਿਨ ਉਸਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਦੌੜਿਆ ਅਤੇ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਭੱਜਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਦਰੱਖਤ ਕਈ ਕੀੜੀਆਂ ਦਾ ਘਰ ਸੀ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਛੋਟੇ ਕੀੜਿਆਂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਣ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦੁੱਖ 'ਤੇ ਹੱਸਣ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਖੁਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਉਸਦੇ ਪਿਆਰੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ ਨੂੰ।

ਰੌਬਿਨ ਅਤੇ ਬੋਨੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਗੁਣ ਸਨ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹੀ ਗੱਲ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਨੂੰ ਖਾਸ ਬਣਾਇਆ। ਇਸ ਲਈ, ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸ ਦੀਆਂ ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਉਹ ਵੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ, ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ, ਉਹ ਉਸਦੀ ਛੋਟੀ ਭੈਣ ਟੋਨੀ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਿਯਮਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਿਲਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਦਾਦੀ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਜੋ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹਰ ਛੁੱਟੀਆਂ 'ਤੇ ਦੋਵਾਂ ਕੁੜੀਆਂ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਰੌਬਿਨ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ ਦੌਰਾਨ, ਟੌਨੀ ਆਪਣੀਆਂ ਲੇਡੀਬਰਡ ਕਿਤਾਬਾਂ ਤੋਂ ਆਕਰਸ਼ਤ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਬੋਨੀ ਅਤੇ ਰੌਬਿਨ ਆਪਣਾ ਸਾਰਾ ਸਮਾਂ ਇਕੱਠੇ ਬਿਤਾਉਂਦੇ ਸਨ, ਆਪਣੀਆਂ ਛੁੱਟੀਆਂ ਦਾ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲਾਭ ਉਠਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਗੀਤ-ਅਤੇ-ਨਾਚ ਸ਼ੋਅ ਕਰਨ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ - ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਿੰਦੀ ਗੀਤ 'ਨੰਨ੍ਹਾ ਮੁੰਨਾ ਰਹੀ ਹੂ ਦੇਸ਼ ਕਾ ਸਿਪਾਹੀ ਹੂ [ਮੈਂ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਸਿਪਾਹੀ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਦੇਸ਼ ਦਾ ਰਖਵਾਲਾ ਹਾਂ]' 'ਤੇ ਨੱਚਣਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਸੀ - ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੀ ਪਿੱਠ 'ਤੇ ਹੋਣ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਰਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨ ਤੱਕ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਸਿਰਫ਼ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਹੋਰ ਵੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੁੰਦਾ ਗਿਆ।

ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਰੌਬਿਨ ਆਪਣੇ ਰੁਟੀਨ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ - ਦਿਨ ਵੇਲੇ ਸਕੂਲ ਅਤੇ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਛੋਟੇ-ਛੋਟੇ ਸਾਹਸ। ਇਹ ਯੂਨਿਟ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਵੀ ਸੀ। ਬਟਾਲੀਅਨ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਖੇਡ ਟੀਮਾਂ ਦੇ ਜਵਾਨ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਫੁੱਟਬਾਲ, ਹਾਕੀ ਜਾਂ ਬਾਸਕਟਬਾਲ ਖੇਡਦੇ ਸਨ। ਮੁੱਕੇਬਾਜ਼ ਝਗੜੇ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਪਹਿਲਵਾਨ ਜੂਝਦੇ ਸਨ। ਰੌਬਿਨ ਦੇ ਨਾਲ ਆਰਡਰਲੀ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਪਹਿਲਵਾਨ ਵੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਕੱਠੇ ਜੂਝਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਅਭਿਆਸ ਕਰਦੇ ਦੇਖਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਜਲਦੀ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਨਪਸੰਦ ਬਣ ਗਿਆ।

ਇੱਕ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਪਹਿਲਵਾਨ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਾਈਸੈਪਸ ਵੀ ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਤਾਕਤ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਮੁੱਠੀ ਭਰ ਬਦਾਮ ਵੀ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ, ਉਹ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਤੇਲ ਦੀ ਮਾਲਿਸ਼ ਕਰਵਾਉਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ, ਮਾਸਪੇਸ਼ੀਆਂ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀਆਂ ਦੀ ਨਕਲ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਪਹਿਲਵਾਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੋਜ਼ ਦਿੰਦਾ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਬਾਈਸੈਪਸ ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਸੀ!

Machine Translated by Google

ਕਦੇ-ਕਦੇ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਵੀਕਐਂਡ 'ਤੇ, ਪਰਿਵਾਰ ਜਾਂਦਾ ਸੀ

ਕਲਕੱਤਾ। ਮਸ਼ਹੂਰ ਫਲੁਰੀਜ਼ ਬੇਕਰੀ ਮਿਠਾਈਆਂ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਾਰਕ ਸਟ੍ਰੀਟ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਡਰਾਈਵ, ਐਸਪਲੇਨੇਡ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਟਰਾਮ ਦੀ ਸਵਾਰੀ ਅਤੇ ਕੇ.ਸੀ. ਦਾਸ ਦੇ ਕੁਝ 'ਰਸਗੁਲਾ'। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕਲਕੱਤਾ ਦਾ ਅਸਲੀ ਸੁਆਦ ਫੁੱਟਬਾਲ, ਰਾਜਨੀਤੀ ਅਤੇ ਦੁਰਗਾ ਪੂਜਾ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਤਿਉਹਾਰ ਦੌਰਾਨ, ਪੰਡਾਲ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਦੇਵੀ ਦੁਰਗਾ ਦੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ ਮੂਰਤੀਆਂ, ਸਜਾਵਟੀ ਰੋਸ਼ਨੀ, ਮਠਿਆਈਆਂ, ਸੰਗੀਤ, ਵੱਡੇ ਢੋਲ ਅਤੇ ਝਾਂਜਰ ਵਜਾਉਦੇ ਨੱਚਦੇ, ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਬੇਕਾਬੂ ਭੀੜ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਇੱਕ ਫੁੱਟਬਾਲ ਦਾ ਮੈਦਾਨ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਛੋਟੇ ਪੈਮਾਨੇ ਦੇ ਟੂਰਨਾਮੈਂਟ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਆਪਣੀਆਂ ਟੀਮਾਂ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਭੀੜ ਇਕੱਠੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਵੀਰੇਂਦਰ ਆਪਣਾ ਕੈਨਵਸ ਫੋਲਡਿੰਗ ਸਟੂਲ ਲੈਂਦਾ ਸੀ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਰੌਬਿਨ ਬੈਠਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਮੈਚ ਦੇਖਦੇ ਸਨ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਖੇਡ ਅੱਗੇ ਵਧਦੀ ਸੀ, ਗੁੱਸਾ ਵਧਦਾ ਸੀ। ਅੰਤਿਮ ਸੀਟੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਰੈਫਰੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸ ਭੀੜ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਮੈਦਾਨ ਤੋਂ ਭੱਜ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਜੋ ਮੰਨਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਟੀਮ ਉਸ ਕਾਰਨ ਹਾਰ ਗਈ ਹੈ!

ਥਾਪਰਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੋ ਸਾਲ ਬੀਤ ਗਏ ਸਨ। ਯੂਨਿਟ ਬਣ ਗਈ ਸੀ
ਵੀਰੇਂਦਰ ਦਾ ਘਰ, ਪਰ ਕਮਾਂਡ ਦੇ ਅੰਤ ਦਾ ਮਤਲਬ ਸੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪੋਸਟਿੰਗ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਬਦਲਣਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਥਾਪਰਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ।

Machine Translated by Google

Machine Translated by Google

ਅਧਿਆਇ 5

ਮੱਕਾ

ਰੌਬਿਨ ਅਤੇ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਸ਼ਿਮਲਾ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ ਜਦੋਂ ਕਿ ਵਰਿੰਦਰ

ਰਾਜਸਥਾਨ ਦੇ ਸੂਰਤਗੜ੍ਹ ਦੇ ਸੁੱਕੇ ਅਤੇ ਸੁੱਕੇ ਮਾਰੂਥਲ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਸ਼ਿਮਲਾ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਪਹਿਲਾ ਸਕੂਲ 'ਤਾਰਾ ਹਾਲ' ਪੜ੍ਹਿਆ। ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ, ਉਸਦੀ ਵਰਦੀ ਵਿੱਚ ਸਜ ਕੇ, ਉਸਨੂੰ ਮਾਲ ਰੋਡ 'ਤੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਰੋਸ਼ਨ ਸਟੂਡੀਓ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਤਸਵੀਰ ਖਿੱਚਵਾਉਣ ਲਈ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ। ਫੋਟੋ ਵਿੱਚ ਚਮਕਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ, ਸਿਹਤਮੰਦ ਮੁੰਡਾ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜੋ ਬਲੇਜ਼ਰ, ਟਾਈ ਅਤੇ ਟਰਾਊਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਾਲਿਸ਼ ਕੀਤੇ ਜੁੱਤੇ ਪਾ ਕੇ ਤਿੱਖਾ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਸਕੂਲ ਜਾਣਾ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਮੋਂਟੇਸਰੀ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਬਾਰੇ ਵਧੇਰੇ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਉੱਥੇ ਵਧਿਆ-ਫੁੱਲਿਆ।

ਅਗਸਤ 1981 ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਪਰਿਵਾਰ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲ ਗਿਆ।
ਮਹੂ ਦਾ ਸੁੰਦਰ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਕਸਬਾ। ਵਰਿੰਦਰ ਦੇ ਇੱਥੇ ਦੋ ਕਾਰਜਕਾਲ ਰਹੇ, ਨੌਜਵਾਨ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਜੂਨੀਅਰ ਆਗੂਆਂ ਨੂੰ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦਿੰਦੇ ਰਹੇ।

ਮਹੂ ਫੌਜੀ ਜਵਾਨਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਮੱਕਾ ਹੈ। ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਕਸਬੇ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇੱਕ ਸੰਖੇਪ ਸ਼ਬਦ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕ ਮੰਨਦੇ ਹਨ। ਇਹ 1818 ਵਿੱਚ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਜੰਗ ਦੇ ਫੌਜੀ ਹੈੱਡਕੁਆਰਟਰ ਲਈ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਪਰ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਇਸਦਾ ਨਾਮ ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨੇੜੇ ਦੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਪਿੰਡ, ਜਿਸਨੂੰ ਮਾਉ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੁਝ ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਸਦਾ ਨਾਮ ਮਹੂਆ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਇੱਥੇ ਭਰਪੂਰ ਮਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਉੱਗਦਾ ਹੈ; ਦੇਸੀ ਸ਼ਰਾਬ ਵੀ ਇਸਦੇ ਮਿੱਠੇ ਚਿੱਟੇ ਫੁੱਲ ਤੋਂ ਬਣਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਇਸ ਮਨਮੋਹਕ ਛਾਉਣੀ ਵਿੱਚ ਕਈ ਮਸ਼ਹੂਰ ਰੈਜੀਮੈਂਟਾਂ ਦੇ ਕੁਆਰਟਰ ਸਨ। ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿੰਸਟਨ ਚਰਚਿਲ ਕਮਿਸ਼ਨ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਇੱਥੇ ਰਿਹਾ। ਆਜ਼ਾਦੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਨਫੈਂਟਰੀ ਸਕੂਲ, ਮਿਲਟਰੀ ਕਾਲਜ ਆਫ਼ ਟੈਲੀਕਮਿਊਨੀਕੇਸ਼ਨ ਇੰਜੀਨੀਅਰਿੰਗ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕਾਲਜ ਆਫ਼ ਕੰਬੈਟ ਸਾਰੇ ਇੱਥੇ ਸਥਿਤ ਸਨ। ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸਥਾਨ ਵਜੋਂ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

ਦੇਹਰਾਦੂਨ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਪਸੰਦ ਬਣਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਆਈ.ਐਮ.ਏ., ਹੋਰਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ। 'ਤੇ ਸਥਿਤ

Machine Translated by Google

ਮੱਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਮਾਲਵਾ ਪਠਾਰ, ਮਹੂ ਵਿੱਚ ਪਹਾੜੀਆਂ, ਨਦੀਆਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਜਲਵਾਯੂ ਹੈ, ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਆਦਰਸ਼ ਸਿਖਲਾਈ ਖੇਤਰ ਬਣਾਉਦਾ ਹੈ। ਇਸਦੇ ਨੇੜੇ ਹੀ ਕੋਰਲ ਹੈ, ਇੱਕ ਸੰਘਣਾ ਜੰਗਲ ਵਾਲਾ ਪਹਾੜੀ ਖੇਤਰ ਜੋ ਜੰਗਲ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਅਤੇ ਛੋਟੀਆਂ ਰਣਨੀਤੀਆਂ ਦੀ ਸਿਖਲਾਈ ਲਈ ਢੁਕਵਾਂ ਹੈ।

ਥਾਪਰਾਂ ਲਈ, ਛੋਟੀ, ਸੁੰਦਰ ਛਾਉਣੀ ਕਿਪਲਿੰਗ ਦੇ ਨਾਵਲਾਂ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੀ ਸੀ - ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ, ਲਹਿਰਾਉਂਦੀਆਂ ਥਾਵਾਂ, ਛੋਟੀਆਂ ਟਿੱਲੀਆਂ ਅਤੇ ਬੰਬੇ ਰੋਡ 'ਤੇ ਇੰਦੌਰ ਵੱਲ ਮੀਲਾਂ ਤੱਕ ਫੈਲੀਆਂ ਉੱਚੀਆਂ, ਸੁੱਕੀਆਂ ਘਾਹ। ਪਠਾਨਕੋਟ ਵਾਂਗ, ਮਹੂ ਵੀ ਇੱਕ ਵੱਡਾ, ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਫੌਜੀ ਸਟੇਸ਼ਨ ਸੀ। ਰਾਈਫਲ ਫਾਇਰ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਮ ਸੀ ਅਤੇ ਹਰ ਸਮੇਂ ਸੁਣਾਈ ਦੇ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਹਥਿਆਰਾਂ ਦੀ ਸਿਖਲਾਈ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਕੁਝ ਬੈਚ ਲਈ ਫਾਇਰਿੰਗ ਅਭਿਆਸ ਹਮੇਸ਼ਾ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਸਿਖਲਾਈ ਸੰਸਥਾ ਵਾਂਗ, ਰੁਟੀਨ ਸਖ਼ਤ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਟੀ. ਤੱਕ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਸੀ।

ਸੀਨੀਅਰ ਅਫ਼ਸਰਾਂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਐਨਸੀਓ (ਗੈਰ-ਕਮਿਸ਼ਨਡ ਅਫ਼ਸਰ) ਤੱਕ, 'ਵਿਦਿਆਰਥੀ', ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਹੀ ਸਨ, ਇੱਕ ਕਲਾਸ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਕਲਾਸ ਵਿੱਚ ਲਗਾਤਾਰ ਜਾਂਦੇ ਦੇਖੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਹਦਾਇਤਾਂ ਵਾਲੇ ਬਲਾਕ ਠੋਸ ਸਨ, ਪੱਥਰ ਦੇ ਬਣੇ ਹੋਏ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਆਮ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਕਮਾਨਾਂ ਸਨ। ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਪੁਰਾਣੇ, ਗੂੜ੍ਹੇ ਦਰੱਖਤ ਸਨ - ਇਮਲੀ, ਪਿੱਪਲ ਅਤੇ ਬੋਹੜ - ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਸੌ ਸਾਲ ਪੁਰਾਣੇ ਸਨ।

ਮਹੂ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕੁਆਰਟਰਾਂ ਦੀ ਸਥਾਨਕ ਸਮੱਸਿਆ ਵਧੇਰੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ,
ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਅਫ਼ਸਰ-ਇੰਟੈਂਸਿਵ ਸਟੇਸ਼ਨ ਸੀ। ਬਾਕੀ ਸਾਰਿਆਂ ਵਾਂਗ, ਥਾਪਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਕਰਬਲਾ ਲਾਈਨਜ਼ ਨਾਮਕ ਅਸਥਾਈ ਝੌਂਪੜੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਭਾਰਤੀ ਫੌਜ ਦੁਆਰਾ ਉੱਥੇ ਲੜੀ ਗਈ ਇੱਕ ਯਾਦਗਾਰ ਲੜਾਈ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦੋ ਛੋਟੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਅਤੇ ਇੱਕ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਸੀ। ਇਹ ਕਿਫਾਇਤੀ ਸੀ, ਪਰ ਕੁਝ ਵੀ ਨਾ ਹੋਣ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਸੀ। ਰੌਬਿਨ ਕੋਲ ਆਪਣੇ ਲਈ ਇੱਕ ਕਮਰਾ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਮਿਲਣ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨਾਲ ਸਾਂਝਾ ਕਰਦਾ ਸੀ।

ਹੁਣ ਤੱਕ ਫੌਜ ਰੌਬਿਨ ਲਈ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਇੱਕ ਢੰਗ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦਫ਼ਤਰ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਸੋਟੀ ਅਤੇ ਟੋਪੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖਦੇ ਸਨ, ਰੌਬਿਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫੜਨ ਲਈ ਭੱਜ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਹ ਟੋਪੀ ਪਹਿਨਦਾ ਸੀ, ਸੋਟੀ ਫੜਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਵਰਿੰਦਰ, ਆਪਣੀ ਸਮਾਰਟ ਵਰਦੀ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਵਿਵਹਾਰ ਨਾਲ, ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਉਸਦਾ ਹੀਰੋ ਬਣ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਦਾ ਸੀ ਬਲਕਿ ਉਸਦੀ ਨਕਲ ਵੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਇੱਕ ਕੋਮਲ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਹ ਕਈ ਵਾਰ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਹਲਕੇ ਵਿੱਚ ਲੈਂਦਾ ਸੀ, ਰੌਬਿਨ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਸੀ।

Machine Translated by Google

ਇੱਕ ਦਿਨ, ਜਦੋਂ ਵਰਿੰਦਰ ਦੁਪਹਿਰ ਦੀ ਨੀਂਦ ਲੈ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਵਾਜ਼ ਮਾਰੀ, ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਨਪਸੰਦ ਖਿਡੌਣੇ, 'ਬੰਦੂਕ' ਨਾਲ ਖੇਡਣ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜਾਂ ਨਕਲੀ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਨ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਚਿੰਤਤ ਹੋ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਘਰ ਦੇ ਹਰ ਕੋਨੇ ਅਤੇ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਫਿਰ ਬਾਹਰ ਦੇਖਿਆ।

ਦੋ ਘੰਟੇ ਬੀਤ ਗਏ ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਦਾ ਕੋਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਿਆ। ਵੀਰੇਂਦਰ, ਘਬਰਾਹਟ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਜਾਗਿਆ ਅਤੇ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਲਈ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੀ ਅਲਮਾਰੀ ਵਿੱਚ ਕਮੀਜ਼ ਬਦਲਣ ਲਈ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਕਦਮ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਗਿਆ। ਪਸੀਨੇ ਨਾਲ ਭਿੱਜੇ ਹੋਏ, ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਸ਼ੈਲਫ 'ਤੇ ਇੱਕ ਗੇਂਦ ਵਿੱਚ ਝੁਕਿਆ ਉਸਦਾ ਪੁੱਤਰ ਸੀ!

ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਅਲਮਾਰੀ ਵਿੱਚ ਕਿਉ ਹੈ, ਤਾਂ ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਮਾਸੂਮੀਅਤ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, 'ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਖਿਡੌਣਾ ਲੈਣ ਲਈ ਅੰਦਰ ਚੜ੍ਹਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਫਿਰ ਪਾਪਾ ਅੰਦਰ ਆਏ ਅਤੇ ਸੌਂ ਗਏ। ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਣ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਨ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਆਵਾਜ਼ ਆਉਂਦੀ ਅਤੇ ਉਹ ਜਾਗ ਜਾਂਦਾ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।' ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਦੇ ਵਿਚਾਰਸ਼ੀਲ ਇਸ਼ਾਰੇ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋ ਕੇ, ਰੌਬਿਨ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਕੰਮ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਬੇਲੋੜਾ ਘਬਰਾਹਟ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਸਨੂੰ ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਅਸਹਿਜ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ

ਪਾਉਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਰੌਬਿਨ ਇਸ ਆਦਤ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਛੱਡ ਸਕਿਆ ਅਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਬਿਲਕੁਲ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਕੀਤਾ, ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਲਈ, ਸਗੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਹੋਰਾਂ ਲਈ ਵੀ।

ਰੌਬਿਨ ਦਾ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਕੋਈ ਭੈਣ-ਭਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਆਪਣੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾਵਾਂ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਆਪਣੀਆਂ ਭੈਣਾਂ, ਬੋਨੀ ਅਤੇ ਟੋਨੀ ਦੀ ਸੰਗਤ ਦੀ ਬਹੁਤ ਉਮੀਦ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਕੁੜੀਆਂ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 'ਬਾਹਰੀ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ' ਸਿਖਾਉਣ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮਾਣ ਸੀ ਜੋ 'ਸਿਰਫ਼ ਮੁੰਡੇ ਹੀ ਕਰਨਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ'। ਉਹ ਵੀ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਆਉਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ ਉਹੀ ਕਰਦੇ ਸਨ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਤੋਂ ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਤਲਾਅ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਮੰਦਰ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਅਕਸਰ ਟੈਡਪੋਲ ਤੈਰਦੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਸੌਂਦੇ ਸਨ, ਰੌਬਿਨ ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਆਪਣੀਆਂ ਭੈਣਾਂ ਨੂੰ 'ਮੱਛੀ ਫੜਨ' ਲਈ ਤਲਾਅ 'ਤੇ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਵਾਸ਼ਰੂਮ ਤੋਂ ਚਮਕਦਾਰ ਰੰਗ ਦੇ ਪਲਾਸਟਿਕ ਦੇ ਮੱਗ ਅਤੇ ਚਾਹ ਫਿਲਟਰ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਛਾਨਣੀਆਂ ਲੈਂਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਤਲਾਅ ਵਿੱਚੋਂ ਟੈਡਪੋਲ ਕਿਵੇਂ 'ਮੱਛੀ ਫੜਨ' ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੱਗਾਂ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨਾ ਹੈ।

Machine Translated by Google

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਆਖਰਕਾਰ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਪਰ ਰੌਬਿਨ ਖੁਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਭੈਣਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਬਾਹਰੀ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ 'ਸਿਖਾਈਆਂ' ਸਨ!

ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਬੈਰਕਪੁਰ ਦੇ ਉਲਟ, ਮਹੂ ਦੇ ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਵਿੱਚ ਛੋਟੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਕੋਈ ਕਮੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਰੌਬਿਨ ਦੋਸਤੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਉਮਰ ਦੇ ਬੱਚੇ ਵੀ ਸਨ ਜੋ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕੋ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਦੇ ਸਨ, ਸਗੋਂ ਨੇੜੇ ਵੀ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਬੇਫਿਕਰ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਸਮਾਂ ਸੀ।

ਬੱਚੇ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਸੜਕਾਂ 'ਤੇ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦੇ, ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਦੇ।
ਅਕਸਰ ਚੀਕ-ਚਿਹਾੜਾ ਹੁੰਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਬੱਚਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੱਟ ਮਾਰਦਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਕੋਈ ਹੋਰ ਪੂਰੀ ਰਫ਼ਤਾਰ ਨਾਲ ਸਾਈਕਲ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਆਪਣੀਆਂ ਝੌਂਪੜੀਆਂ ਦੀਆਂ ਨੀਵੀਆਂ ਛੱਤਾਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਖਿਡੌਣਾ ਕੱਢਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਨਾਲ ਪਾਲਤੂ ਕੁੱਤੇ ਬਹੁਤ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦੇ ਸਨ।

ਇੱਕ ਦਿਨ, ਰਾਣੀ, ਤੀਜੀ ਜਮਾਤ ਦੀ ਕੁੜੀ, ਜਿਸਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕਈ ਸੁੰਦਰਤਾ ਮੁਕਾਬਲੇ ਜਿੱਤੇ, ਇੱਕ ਦਰੱਖਤ ਤੋਂ ਡਿੱਗ ਪਈ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਲੱਤ ਟੁੱਟ ਗਈ। ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, ਅਵਿਨਾਸ਼, ਜੋ ਵੱਡਾ ਹੋ ਕੇ ਪੈਰਾ-ਕਮਾਂਡੋ ਬਣਨ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਨੱਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਾਲ ਬੇਅਰਿੰਗ ਫਸ ਜਾਣ ਕਾਰਨ ਤੁਰੰਤ ਹਸਪਤਾਲ ਲਿਜਾਣਾ ਪਿਆ, ਜਿਸਨੂੰ ਸਰਜਰੀ ਨਾਲ ਹਟਾਉਣਾ ਪਿਆ। ਕਲੋਨੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਅਜਿਹੀਆਂ ਦੁਰਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਖ਼ਬਰਾਂ ਨਾਲ ਗੂੰਜਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ।

ਹਰ ਰਾਤ, ਸੌਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਰੌਬਿਨ ਇੱਕ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਦਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਰਾਤ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਕੋਲ ਬੈਠ ਕੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਮੁੰਡੇ ਦੇ ਸਾਹਸ ਦੀ ਦਿਲਚਸਪ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਅਤੇ ਰੌਬਿਨ ਦੇ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਸੁਸਤ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੁੱਪ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਉਹ ਚੀਕਣ ਲੱਗ ਪਿਆ, 'ਪਾਪਾ, ਮੈਂ ਮਰਨ ਵਾਲਾ ਹਾਂ!' ਉਸਦੇ ਗੱਲ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਹੰਝੂ ਵਹਿ ਤੁਰੇ, ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਡਰ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। 'ਕੀ ਹੋਇਆ?' ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਪਰ ਰੌਬਿਨ ਚੀਕਦਾ ਰਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਮਰ ਜਾਵੇਗਾ। ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੇ ਕੁਝ ਪਿਆਰ ਭਰੇ ਇਸ਼ਾਰਿਆਂ ਅਤੇ ਮਨਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਬੁੜਬੁੜਾਉਂਦਾ ਰਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਸੰਗਮਰਮਰ ਨਿਗਲ ਲਿਆ ਹੈ ਜੋ ਉਸਨੇ ਕਹਾਣੀ ਸੈਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ ਚੁੱਪਚਾਪ ਆਪਣੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਜਲਦੀ ਹੀ, ਗੁਆਂਢੀ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਗਏ। ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਉਸੇ ਫੌਜੀ ਹਸਪਤਾਲ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਅਵਿਨਾਸ਼ ਨੂੰ ਕੁਝ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਡਿਊਟੀ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਐਕਸ-ਰੇ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਇੱਕ ਵਾਰਡ ਬੁਆਏ ਇੱਕ ਗਿੱਲੀ ਫਿਲਮ ਲੈ ਕੇ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਜੋ ਪੇਟ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚਮਕਦਾਰ, ਗੋਲ, ਚਮਕਦਾਰ ਆਕਾਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਜੈੱਟ ਕਾਲੇ ਰੰਗ ਦੀ ਸੀ। 'ਉਹ, ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਦੋਸਤ, ਤੁਹਾਡਾ ਸੰਗਮਰਮਰ ਹੈ,'

Machine Translated by Google

ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਸੰਗਮਰਮਰ ਦੀ ਸਤ੍ਹਾ ਨਿਰਵਿਘਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਦਖਲ ਦੇ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਸਨੇ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਮੂੰਹ, ਕੰਨਾਂ ਜਾਂ ਨੱਕ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਨਾ ਪਾਵੇ! ਬਹੁਤ ਰਾਹਤ ਮਿਲੀ, ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹੇਗਾ।

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਦੋਂ ਰੌਬਿਨ ਦੀ ਗੱਲ ਆਉਂਦੀ ਸੀ ਤਾਂ ਥਾਪੜਾਂ ਨੂੰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨਿਗਲਣ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਸਭ ਤੋਂ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਜਿਸ ਰਾਤ ਉਸਦੇ ਮਾਪੇ ਰੁੱਝੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਰੌਬਿਨ ਉਸਦੀ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਚੁੱਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਖੁਦ ਪੰਨੇ ਪਲਟਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਸੌਂ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਖਾਸ ਰਾਤ, ਜਦੋਂ ਉਸਦੇ ਮਾਪੇ ਰਾਤ ਦਾ ਖਾਣਾ ਖਾਣ ਬੈਠੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਦਬੂ ਆਉਂਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਰੌਬਿਨ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਧੂੰਆਂ ਨਿਕਲਦਾ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਭੱਜ ਕੇ ਅੰਦਰ ਗਏ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਮੱਛਰਦਾਨੀ ਦੇ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਅੱਗ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਸੀ! ਰੌਬਿਨ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਮੱਛਰਦਾਨੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਲੈਂਪ ਲੈ ਕੇ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸੌਂ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਲੈਂਪ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਅਤੇ ਜਾਲ ਸੜ ਗਿਆ। ਸੁਕਰ ਹੈ ਕਿ ਰੌਬਿਨ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਲਿਆ ਗਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਸੜੀ ਹੋਈ ਕਿਤਾਬ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਬਚਪਨ ਦੀਆਂ ਹਰਕਤਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਵਜੋਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਭਾਵੇਂ ਮਹੂ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਇਆ ਸਮਾਂ ਮੌਜ-ਮਸਤੀ, ਹਾਸੋਹੀਣੀ, ਹਾਦਸਿਆਂ ਅਤੇ ਦੁਰਘਟਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਰੌਬਿਨ ਲਈ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਵੀ ਸਭ ਤੋਂ ਯਾਦਗਾਰੀ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਉਦੋਂ ਬਦਲ ਗਈ ਜਦੋਂ ਉਸਦੇ ਛੋਟੇ ਭਰਾ ਦਾ ਜਨਮ 16 ਸਤੰਬਰ 1982 ਨੂੰ ਹੋਇਆ।

ਹੁਣ ਤੱਕ ਇੱਕ ਆਜ਼ਾਦ ਪੰਛੀ, ਉਸਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਬਦਲਾਅ ਆਇਆ
ਆਪਣੇ ਛੋਟੇ ਭਰਾ ਦਾ ਆਉਣਾ। ਹੁਣ ਉਹ ਬਾਹਰ ਘੁੰਮਣ-ਫਿਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਘਰ ਰਹਿਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਉਤਸੁਕਤਾ ਸੀ - ਉਹ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਝਪਕਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਹਿਲਾਉਂਦੇ ਅਤੇ ਮਜ਼ਾਕੀਆ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਕੱਢਦੇ ਦੇਖ ਕੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਬੱਚਾ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਮਿੱਠੇ ਬੋਲਾਂ ਜਾਂ ਕੋਮਲ ਕੰਮਾਂ 'ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ, ਉਹ ਰੌਬਿਨ ਦਾ ਨਿੱਜੀ ਖੇਡਣ ਦਾ ਸਾਥੀ ਬਣ ਗਿਆ। ਉਹ ਅਕਸਰ ਆਪਣੇ ਛੋਟੇ ਭਰਾ ਦੀਆਂ ਗੱਲ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਛੂਹਦਾ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਚੁੱਕਣ ਤੋਂ ਡਰਦਾ ਸੀ।

ਰੌਬਿਨ ਦੇ ਛੋਟੇ ਭਰਾ ਦਾ ਨਾਮ 'ਚਿੜੀ' ਸੀ। ਕਮਰਿਆਂ ਦੀ ਝੂਠੀ ਛੱਤ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਚਿੜੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਸਨ, ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਨਾਮਕਰਨ ਦਾ ਕਾਰਨ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਦਿਨ ਵੇਲੇ, ਉਹ ਬਾਹਰ ਆ ਕੇ ਉੱਡ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇੱਕ ਦਿਨ, ਇੱਕ ਚਿੜੀ ਦਾ ਬੱਚਾ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਉੱਪਰਲੇ ਛੱਤ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਜਿੱਥੇ ਰੌਬਿਨ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਿਤਾ ਲੇਟੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਪੰਛੀ ਦੀ ਦੁਰਦਸ਼ਾ ਦੇਖ ਕੇ, ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦਰਦ ਹੋਇਆ। ਵਰਿੰਦਰ ਨੇ ਬੇਜਾਨ ਚੂਚੇ ਨੂੰ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕਾਨੇ ਅਤੇ ਝਾੜੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਵਰਿੰਦਰ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਰੌਬਿਨ ਬਹੁਤ ਉਦਾਸ ਸੀ।

Machine Translated by Google

ਸੋਚਿਆ। ਉਹ ਉਸ ਚੂਚੇ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਵਰਗਾ ਹੀ ਸੀ।

'ਪਾਪਾ,' ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਕੀ ਅਸੀਂ ਸਪੈਰੋ ਦਾ ਨਾਮ ਬਦਲ ਸਕਦੇ ਹਾਂ?' 'ਕਿਉ, ਰੌਬਿਨ?' ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।

ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਵਰਿੰਦਰ ਨੇ ਭਾਲ ਕੀਤੀ
ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਜਵਾਬ ਲਈ, ਅਤੇ, ਯਕੀਨਨ, ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਉਦਾਸ, ਬੇਵੱਸ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਮਿਲਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਛੋਟੇ ਭਰਾ ਦੇ ਨਾਮ ਵਾਲੇ ਪੰਛੀ ਦਾ ਦਰਦ ਦੇਖਣਾ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਛੇ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ, ਰੌਬਿਨ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਵੱਡੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਗੁਆਚ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ।

ਜਦੋਂ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਹਾਂ! ਚਲੋ ਇਸਨੂੰ ਬਦਲ ਦੇਈਏ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਨਾਮ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਪੰਛੀ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸੁੰਦਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।' ਇਸ ਲਈ 'ਬੁਲਬੁਲ' ਅਤੇ 'ਘੁੱਗੀ', ਜਿਸਦਾ ਹਿੰਦੀ ਵਿੱਚ ਅਰਥ ਹੈ ਘੁੱਗੀ, ਨੂੰ ਹੋਰ ਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਪਰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਕੁਝ ਸੋਚ-ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਵਰਿੰਦਰ ਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਆਓ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਬਰਡੀ ਰੱਖੀਏ!' ਇਸ ਨਾਮ ਨੇ ਪੰਛੀਆਂ ਲਈ ਉਸਦੇ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੋਲਫ ਲਈ ਉਸਦੇ ਜਨੂੰਨ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਅਪਣਾ ਲਿਆ।

ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ, ਸਪੈਰੋ ਬਰਡੀ ਬਣ ਗਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਦਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਨਾਮ ਵਿਜੇਂਦਰ ਸੀ।

ਇੱਕ ਦਿਨ, ਦੋਵਾਂ ਮੁੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਖਿੱਚਵਾਉਣ ਲਈ ਮਹੂ ਬਾਜ਼ਾਰ ਦੇ ਇੱਕ ਸਟੂਡੀਓ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲ ਨਿੱਜੀ ਕੈਮਰੇ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਪਰਿਵਾਰਕ ਤਸਵੀਰਾਂ ਲੈਣ ਲਈ ਸਟੂਡੀਓ ਜਾਣਾ ਆਮ ਗੱਲ ਸੀ। ਇੱਕ ਤਸਵੀਰ ਲਈ, ਛੇ ਸਾਲ ਦੇ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਬਰਡੀ ਦੀ ਗੋਦੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੋਟੀ ਵਾਲੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬਿਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਰੌਬਿਨ, ਲਗਭਗ ਪਿਤਾ ਦੀ ਕੋਮਲਤਾ ਨਾਲ, ਆਪਣੇ ਚਾਰ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਛੋਟੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਫੜਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਡਿੱਗ ਨਾ ਪਵੇ। ਇਸਨੇ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਤਸਵੀਰ ਬਣਾਈ, ਜੋ ਬੱਚੇ ਲਈ ਉਸਦੀ ਚਿੰਤਾ ਨੂੰ ਕੈਦ ਕਰਦੀ ਸੀ।

ਰੌਬਿਨ ਲਈ, ਬਰਡੀ ਦਾ ਆਉਣਾ ਇੱਕ ਖੁਸ਼ੀ ਭਰਿਆ ਮਨੋਰੰਜਨ ਸੀ। ਉਹ ਉਸ ਪ੍ਰਤੀ ਬਹੁਤ ਰੱਖਿਆਤਮਕ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਤੁਰਨਾ ਅਤੇ ਬੋਲਣਾ ਸਿਖਾਉਣਾ ਆਪਣਾ ਫਰਜ਼ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸਮਝਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਉਸਦੇ ਛੋਟੇ-ਛੋਟੇ ਹੱਥ ਫੜਦਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਤੁਰਨ ਲਈ ਕਹਿੰਦਾ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਹਿੱਲਦੇ-ਜੁਲਦੇ ਕਦਮ ਚੁੱਕਦਾ ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਕਰਦਾ। ਉਹ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਲਿਖਣਾ ਵੀ ਸਿਖਾਉਂਦਾ।

ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ, ਵਰਿੰਦਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਰੈਲੇ ਟ੍ਰਾਈਸਾਈਕਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹੁਣ ਇਹ
ਘਰ ਦੇ ਇੱਕ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਪਿਆ ਸੀ, ਬਿਨਾਂ ਵਰਤੇ। ਜਦੋਂ ਰੌਬਿਨ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਬੈਰਕਪੁਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਸਾਫ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤੇਲ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਉਮਰ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਬਸ ਇਸ 'ਤੇ ਬੈਠਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਧੱਕੇ ਮਾਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

Machine Translated by Google

ਕਿਸੇ ਦੁਆਰਾ, ਪਰ ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਵੱਡਾ ਹੁੰਦਾ ਗਿਆ, ਉਸਨੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਸਾਈਕਲ ਚਲਾਉਣਾ ਸਿੱਖ ਲਿਆ। ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਾਈਕਲ ਚਲਾਉਣਾ ਸਿੱਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਰੌਬਿਨ ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮਾਹਰ ਸਮਝਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾਉਣ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਿਆਰ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਉਸਦੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ ਆਪਣੀਆਂ ਛੁੱਟੀਆਂ ਦੌਰਾਨ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਏ, ਤਾਂ ਬੋਨੀ ਅਤੇ ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਟੋਨੀ ਨੂੰ ਸਾਈਕਲ ਚਲਾਉਣਾ ਸਿਖਾਉਣ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਲੈ ਲਈ।

ਕਈ ਅਸਫਲ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ, ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਚਾਰ ਆਇਆ ਜਦੋਂ
ਉਹ ਬਾਹਰ ਇੱਕ ਢਲਾਣ 'ਤੇ ਖੇਡ ਰਹੇ ਸਨ। ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਦਾਦੀ ਬਰਡੀ ਨਾਲ ਸੈਰ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਜੋ ਉਸਦੇ ਪ੍ਰੈਮ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਗੁੜਗੁੜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਬੋਨੀ ਅਤੇ ਰੌਬਿਨ ਟੋਨੀ ਨੂੰ ਢਲਾਣ 'ਤੇ ਲੈ ਗਏ, ਉਸਦੀ ਸਾਈਕਲ ਨੂੰ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਘਸੀਟਦੇ ਹੋਏ। ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ 'ਤੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਾਈਕਲ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਅਤੇ ਛੱਡਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਸੰਭਾਲ ਲਵੇਗੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚਿਹਰਿਆਂ 'ਤੇ ਖੁਸ਼ ਅਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਟੋਨੀ ਦਾ ਸਾਈਕਲ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਹੇਠਾਂ ਆਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਯੋਜਨਾ ਦੀ ਸਫਲਤਾ 'ਤੇ ਵਧਾਈ ਦੇਣ ਹੀ ਵਾਲੇ ਸਨ, ਟੋਨੀ, ਬ੍ਰੇਕਾਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਕੰਟਰੋਲ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਿਆ, ਬਰਡੀ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਜਾ ਰਹੇ ਪ੍ਰੈਮ ਨਾਲ ਟਕਰਾ ਗਿਆ!

ਜਦੋਂ ਬੋਨੀ ਅਤੇ ਰੌਬਿਨ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਲਈ ਹੇਠਾਂ ਭੱਜੇ ਤਾਂ ਉਹ ਡਰ ਕੇ ਉੱਠੀ।
ਆਪਣੇ ਸਰੀਰਕ ਦਰਦ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਕੇ, ਉਹ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਬਰਡੀ ਵੱਲ ਛਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਦੇਖਣ ਲੱਗੀ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਸੱਟ ਲੱਗੀ ਹੈ। ਬਰਡੀ, ਜੋ ਕਿ ਪ੍ਰਰਾਮ ਤੋਂ ਡਿੱਗ ਗਈ ਸੀ, ਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਝੁਰੜਾ ਸੀ। ਸੁਕਰ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦਾ ਸਖ਼ਤ ਚਾਚਾ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਸੁੱਖ ਦਾ ਸਾਹ ਲਿਆ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਾਸੀ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਨਰਮ ਸੀ ਅਤੇ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਝਿੜਕਦੀ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਡਰਾਉਣੀ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਸੀ। ਸਭ ਠੀਕ ਹੋਣ ਦਾ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਚੁੱਪ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਘਬਰਾਹਟ ਨਾਲ ਖੜ੍ਹੇ ਜੋੜੇ ਦੁਆਰਾ ਕੁਝ ਹੋਰ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਹੇਗੀ।

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਚਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਫਸਿਆ ਪਾਇਆ। ਹਰ ਸਵੇਰ, ਤਾਜ਼ਾ ਹੋਣ ਅਤੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਸ਼ਤਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਗਤੀਵਿਧੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਖਤਮ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਸਾਰੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਝੰਜਟ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਸਿਵਾਏ ਜਦੋਂ ਮੀਨੂ ਵਿੱਚ ਦਲੀਆ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੋਨੀ ਨੂੰ ਇਹ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਕਟੋਰੇ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਸੁੱਟਣ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਲੱਭਦੀ ਸੀ।

ਇੱਕ ਵਾਰ, ਉਸਨੇ ਘਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਕੋਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਛੋਟੇ-ਛੋਟੇ ਚੱਮਚ ਵੰਡੇ, ਨਾਲ
ਅਪਰਾਧ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਤੋਂ ਮਦਦ। ਉਹ ਲਗਭਗ ਇਸ ਤੋਂ ਬਚ ਨਿਕਲੇ, ਪਰ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਨੂੰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੀ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ

Machine Translated by Google

ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੁਪਹਿਰ ਦਾ ਬਾਕੀ ਸਮਾਂ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਹੋ ਕੇ ਬਿਤਾਉਣਾ ਪਿਆ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੀ ਗਲਤੀ 'ਤੇ ਆਤਮ-ਨਿਰੀਖਣ ਕਰ ਸਕਣ।

ਆਤਮ-ਨਿਰੀਖਣ ਬਹੁਤਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀ ਚੱਲਿਆ, ਕਿਉਕਿ ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਹੀ, ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਇੱਕ ਗੇਮ ਪਲਾਨ ਤਿਆਰ ਕਰ ਲਿਆ। ਕਮਰਾ ਡੱਬਿਆਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸੂਤੀ ਰੋਲ ਮਿਲੇ। ਉਸਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖਰਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਵਿਛਾ ਦਿੱਤਾ। ਤਣਿਆਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਵਿਵਸਥਿਤ ਵੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਹੁਣ ਇੱਕ ਜਹਾਜ਼ 'ਤੇ ਸਨ, ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਮੱਛੀਆਂ ਫੜਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ!

ਉਹ ਖੇਡ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹੀ ਸਨ ਜਦੋਂ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਵਾਪਰਿਆ।

ਬਾਹਰ ਕੁਝ ਸ਼ੋਰ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਖਿੜਕੀ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ।

ਸੜਕ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜਲੂਸ ਨਿਕਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਨੇੜੇ ਆਇਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਅਫ਼ਸਰ ਦੀ ਆਖਰੀ ਯਾਤਰਾ ਸੀ। ਰੌਬਿਨ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਟਰੰਕਾਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਛਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਖਿੜਕੀ ਵੱਲ ਭੱਜਿਆ। ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਲੋਹੇ ਦੀਆਂ ਗਰਿੱਲਾਂ ਫੜ ਕੇ ਖੜ੍ਹਾ ਰਿਹਾ, ਉਸਦੀ ਨੱਕ ਉਸ ਖੱਡ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਬਾਕੀ ਦੋ ਖੇਡ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਲਈ ਬੇਚੈਨ ਹੋ ਗਏ ਪਰ ਰੌਬਿਨ ਉੱਥੇ ਹੀ ਖੜ੍ਹਾ ਰਿਹਾ, ਚੁੱਪ-ਚਾਪ, ਧੀਰਜ ਨਾਲ, ਵਰਦੀ ਪਹਿਨੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਡਿੱਗੇ ਹੋਏ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਸਤਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਤੁਰਦੇ ਦੇਖਦਾ ਰਿਹਾ। ਉਸਨੂੰ ਨਹੀ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਅਫ਼ਸਰ ਕੌਣ ਸੀ, ਪਰ ਜਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਮਾਣ ਅਤੇ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਭਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਖੜ੍ਹਾ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਬੜੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਦਾ ਰਿਹਾ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਨਜ਼ਰਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਗਏ। ਇਹ ਖੇਡਣ ਵਾਲੇ ਰੌਬਿਨ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਪੱਖ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਦੀਆਂ ਭੈਣਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਸਦੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਜਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਉਸਨੇ ਇਸ ਘਟਨਾ 'ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕੀਤੀ, ਉਹ ਵਰਦੀ ਲਈ ਉਸਦੇ ਡੂੰਘੇ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ, ਰੌਬਿਨ ਖੁਦ ਵੀ ਇਸਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ ਸੀ।

ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਲੂਸ ਲੰਘਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਖੇਡ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਚਲੇ ਗਏ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਘਟਨਾ ਭੈਣਾਂ ਨਾਲ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਰਹੀ। ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਜਨੂੰਨ ਨੂੰ ਸਮਝਿਆ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਭਰਾ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਫੌਜਾਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਸਭ ਹੁਣ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ ਹੈ - ਕਿਉ ਉਸਦੀਆਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਖੇਡਾਂ ਅਤੇ ਕਹਾਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਫੌਜਾਂ ਦਾ ਪਿਛੋਕੜ ਸੀ।

ਸਿਪਾਹੀ, ਬੰਦੂਕਾਂ, ਟੈਂਕ, ਬਿਗਲਾਂ ਅਤੇ ਰਾਈਫਲਾਂ ਦੀ ਗੋਲੀਬਾਰੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼, ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ

ਪਰੇਡਾਂ ਅਤੇ ਖੇਡਾਂ, ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਸਨ। ਅਵਚੇਤਨ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਨੇ ਸਮੂਹਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸਦੀਵੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਛੱਡਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਸਮਝ ਨਹੀ ਸੀ ਆਉਦੀ।

ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਘਰ ਨੂੰ ਛੇ ਡਾਚਸ਼ੁੰਡ ਕਤੂਰਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਵੀ ਮਿਲਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਰੌਬਿਨ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਸੀ ਅਤੇ

Machine Translated by Google

ਬਰਡੀ ਲਈ ਮਨੋਰੰਜਨ। ਛੇ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਸਾਰੇ ਵੰਡ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੀ ਬਚਿਆ।

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਟੱਲ ਸੀ, ਮਹੂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਵੀ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਸਾਮਾਨ ਪੈਕ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਅਗਲੇ ਘਰ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ।

Machine Translated by Google

Machine Translated by Google

ਅਧਿਆਇ 6

ਜਦੋਂ ਆਦਮੀ ਮੁੰਡੇ ਸਨ

ਥਾਪਰਾਂ ਦੇ ਖਾਨਾਬਦੋਸ਼ ਫੌਜੀ ਜੀਵਨ ਦਾ ਅਗਲਾ ਪੜਾਅ ਮੇਰਠ ਸੀ। ਅੱਜ ਵੀ,

ਇਹ ਸ਼ਹਿਰ 1857 ਦੇ ਵਿਦਰੋਹ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਮਸ਼ਹੂਰ ਕਾਲੀ ਮੰਦਿਰ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਵਿਦਰੋਹ ਦੌਰਾਨ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਈ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਥੇ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਵਿਦਰੋਹੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਵਜੋਂ ਰਹੱਸਮਈ ਰੋਟੀਆਂ ਵੰਡੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ।
ਦਿਲਚਸਪ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇੱਥੋਂ ਦੇ ਚਰਚ, ਜਿੱਥੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਅਫ਼ਸਰਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਨੂੰ ਮਸ਼ਹੂਰ ਫਿਲਮ ' ਜੁਨੂਨ' ਦੀ ਸ਼ੂਟਿੰਗ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਕਾਲੀ ਮੰਦਰ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਵਿਦਰੋਹ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਹਥਿਆਰ ਚੁੱਕਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਸੀ।

ਮੇਰਠ ਕਦੇ ਤਿੰਨ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਭਾਰਤੀ ਫੌਜ ਰੈਜੀਮੈਂਟਾਂ ਦਾ ਘਰ ਸੀ - ਡੋਗਰਾ,

ਸਿੱਖ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ - ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਦੇ ਯੁੱਧ ਦੇ ਮੈਦਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇਖੀ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾਮਣਾ ਖੱਟਿਆ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਪੈਦਲ ਫੌਜ ਦੇ ਰੈਜੀਮੈਂਟਲ ਸੈਂਟਰਾਂ ਨੂੰ ਸਰਹੱਦ ਦੇ ਨੇੜੇ ਲੜਾਈ ਦੇ ਢਾਂਚੇ ਲਈ ਜਗ੍ਹਾ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਬਾਹਰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਆਰਮੀ ਸਪਲਾਈ ਕੋਰ ਸੈਂਟਰ ਅਤੇ ਰੀਮਾਉਂਟ ਅਤੇ ਵੈਟਰਨਰੀ ਕੋਰ ਸੈਂਟਰ ਵੀ ਇੱਥੇ ਸਥਿਤ ਸਨ।

ਇਹ ਇੱਕ ਆਮ ਛਾਉਣੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵੱਡੀਆਂ ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਥਾਵਾਂ ਅਤੇ ਮੈਦਾਨ ਸਨ, ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਖੇਡ ਸਹੂਲਤ ਵਰਗਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਟੇਡੀਅਮ ਅਤੇ ਸਵੀਮਿੰਗ ਪੂਲ ਵੀ ਸਨ, ਜੋ ਕਿ 1970 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸਨ। ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਮਹੂ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਤੈਰਨਾ ਸਿੱਖਿਆ ਸੀ।

ਅਤੇ ਹੁਣ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਪੂਲ ਵਿੱਚ ਜਾ ਵੜਿਆ।

ਮੇਰਠ ਛਾਉਣੀ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਹੁਤ ਸੋਚ-ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਲੋੜਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਨਕਲੀ ਜਲ ਚੈਨਲ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ

ਸਟੇਸ਼ਨ, ਜਿਸਨੇ ਸ਼ਹਿਰ ਨੂੰ ਛਾਉਣੀ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਅੱਜ, ਇਸਨੂੰ 'ਅਬੂ ਨੁੱਲਾ' ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਸੀਵਰੇਜ ਵਿੱਚ ਘਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਬੂ ਦੇ ਪੱਛਮ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ

ਨੱਲਾ, ਛਾਉਣੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਉਲਟੇ 'ੁ' ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਲਟੇ 'ੁ' ਦੇ ਉੱਪਰਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਤੋਪਖਾਨਾ, ਘੋੜਸਵਾਰ ਅਤੇ ਪੈਦਲ ਸੈਨਾ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ।

Machine Translated by Google

ਖੇਤਰ। ਲੰਬੀ ਬਾਂਹ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤੀ ਫੌਜਾਂ ਸਨ। ਨਿਰਧਾਰਤ ਹਿੱਸਿਆਂ ਦੇ ਬਾਹਰੀ ਘੇਰੇ 'ਤੇ ਸਿਖਲਾਈ ਖੇਤਰ, ਰੇਂਜ ਅਤੇ ਪਰੇਡ ਮੈਦਾਨ ਸਨ।

ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਬੈਰਕ, ਖੇਡ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦਰਜਿਆਂ ਲਈ ਰਹਿਣ ਦਾ ਖੇਤਰ ਸੀ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਐਨਸੀਓ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਲਈ ਕੁਆਰਟਰ ਸਨ। ਆਖਰੀ ਬੈਲਟ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੀ। ਇਹ ਮਾਲ ਰੋਡ ਦੇ ਨਾਲ ਸਥਿਤ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਰਹਿਣ ਦੇ ਸਥਾਨ ਸਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਾਲ ਬੰਗਲੇ, ਮੈੱਸ, ਕਲੱਬ ਅਤੇ ਕੰਪਨੀ ਬਾਗ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ।

ਕੰਪਨੀ ਬਾਗ਼ ਇੱਕ ਬੋਟੈਨੀਕਲ ਗਾਰਡਨ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵੱਡੇ ਦਰੱਖਤ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕ੍ਰਿਕਟ ਸਟੇਡੀਅਮ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਆਮ ਨਾਵਾਂ ਵਾਲੇ ਬਾਜ਼ਾਰ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਦਰ ਬਾਜ਼ਾਰ, ਟੋਪੇ ਖਾਨਾ ਬਾਜ਼ਾਰ ਜਾਂ ਲਾਲ ਕੁਰਤੀ ਬਾਜ਼ਾਰ। ਇਮਾਰਤਾਂ ਪੱਥਰ ਦੀਆਂ ਬਣੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਅੱਜ ਵੀ ਉੱਚੀਆਂ ਖੜ੍ਹੀਆਂ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ 1822 ਈਸਵੀ ਦੀਆਂ ਹਨ।

ਬੰਗਲੇ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਠੰਡੇ ਰਹੇ - ਸੌਣ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਸਿੱਧੀ ਧੁੱਪ ਤੋਂ ਲੁਕੇ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ ਛੱਤ ਰੀਡ ਦੀਆਂ ਮੋਟੀਆਂ ਪਰਤਾਂ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਛਾਉਣੀ ਦਾ ਆਪਣਾ ਹਸਪਤਾਲ, ਸਕੂਲ, ਚਰਚ ਅਤੇ ਕਬਰਸਤਾਨ ਸੀ। ਛੋਟੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਓਪੇਰਾ ਵਜੋਂ ਵਰਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ, ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਰੀਗਲ ਅਤੇ ਵੀਨਸ ਵਰਗੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਨਾਵਾਂ ਵਾਲੇ ਸਿਨੇਮਾ ਹਾਲ ਬਣ ਗਈਆਂ। ਲੱਕੜ ਦੇ ਸਾਈਨ ਬੋਰਡਾਂ ਵਾਲੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਦੁਕਾਨਾਂ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਇਹ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ '1884 ਵਿੱਚ ਸਥਾਪਿਤ' ਹੋਏ ਸਨ।

ਜਨਰਲ ਸਰ ਹਿਊ ਵ੍ਹੀਲਰ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਇਹ ਕਲੱਬ ਅੱਜ ਵੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ, ਇਸਦਾ ਮੁੱਖ ਹਾਲ ਬਾਘਾਂ ਦੀਆਂ ਖੱਲਾਂ ਅਤੇ ਹਿਰਨ ਦੇ ਸਿੰਗਾਂ ਨਾਲ ਸਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕਿ ਵਰਾਂਡੇ ਸੂਰਾਂ ਦੇ ਚਿਪਕਣ ਅਤੇ ਹੋਰ ਖੇਡ ਸਮਾਗਮਾਂ ਦੇ ਬਰੀਕ ਸਿਆਹੀ ਵਾਲੇ ਸਕੈਚਾਂ ਨਾਲ ਸਜਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਟਰਾਫੀਆਂ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਖਰਾਬ ਹੋ ਗਈਆਂ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ। ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਗੋਲਫ ਕੋਰਸ ਵੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਫੌਜੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਇਸ ਖੇਡ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਖਰਾਬ ਰੇਸਕੋਰਸ ਵੀ ਸੀ।

ਦੋ ਕਬਰਸਤਾਨਾਂ ਨੇ ਇਸ ਸਥਾਨ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਦਰਸਾਇਆ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ 1857 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀਆਂ ਕਬਰਾਂ ਵੀ ਸਨ।
ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਨੂੰ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸ਼ਹਿਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸੁਆਦ ਅਤੇ ਚਰਿੱਤਰ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਵਿਦਰੋਹ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੇਰਠ ਜੇਲ੍ਹ, ਕਾਲੀ ਮੰਦਰ, ਘੰਟਾ ਘਰ, ਲਾਲ ਕੁਰਤੀ, ਜਿੱਥੇ ਕੁਝ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਅਫਸਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਨੌਕਰ ਬਾਗੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਮਾਰੇ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਪੁਲ ਬੇਗਮ।

ਕਰਨਲ ਵਰਿੰਦਰ ਥਾਪਰ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਨੰਬਰ 1, ਦ ਮਾਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਸੋਹਣਾ ਸੀ
ਸਾਰੇ ਪਾਸੇ ਬਾੜੇ ਅਤੇ ਫੁੱਲਾਂ ਦੀਆਂ ਕਿਆਰੀਆਂ। ਮਾਲ ਰੋਡ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਪਿੱਛੇ ਸਨ

Machine Translated by Google

ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਸਕੂਲ, ਸੇਂਟ ਮੈਰੀ ਅਕੈਡਮੀ, ਸੇਂਟ ਜੌਹਨ ਸੀਨੀਅਰ ਸੈਕੰਡਰੀ ਸਕੂਲ ਅਤੇ ਸੋਫੀਆ ਗਰਲਜ਼ ਸਕੂਲ, ਜਿੱਥੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਬੱਚੇ ਪੜ੍ਹਦੇ ਸਨ। ਰੌਬਿਨ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਬਰਡੀ ਸੇਂਟ ਮੈਰੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਗਏ, ਜਿੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਾਚੇ ਦੋ ਦਹਾਕੇ ਪਹਿਲਾਂ ਪੜ੍ਹੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਾਂ ਸੋਫੀਆ ਗਰਲਜ਼ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਧਿਆਪਕ ਵਜੋਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਗਈ।

ਰੌਬਿਨ ਉਦੋਂ ਸੱਤ ਸਾਲ ਦਾ ਸੀ। ਨਵੇਂ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੋਣਾ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਦੋਸਤ ਬਣਾਉਣਾ ਸਿੱਖਣਾ ਉਸਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆ ਗਿਆ। ਅਜੇ ਵੀ ਬਾਹਰ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮੀ, ਉਹ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਮਨਪਸੰਦ ਖੇਡਾਂ ਖੇਡਦੇ ਸਮੇਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਵਰਿੰਦਰ ਨੇ ਇੱਕ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨਕਾਰੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਧਿਆਪਕ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਵੀ ਸੰਭਾਲੀ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਉਹ ਵਧੇਰੇ ਸਖ਼ਤ ਮਾਪੇ ਬਣ ਗਿਆ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਲਾਡ-ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਭਰੀ ਦੇਖਭਾਲ ਦਿੰਦੀ ਰਹੀ।

ਰੌਬਿਨ, ਵੱਡਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨਿਭਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ
ਬਰਡੀ ਲਈ ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਣ। ਵਰਿੰਦਰ ਆਪਣੇ ਵੱਡੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਖ਼ਤ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣੀ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦੀ ਰੁਟੀਨ ਵਿੱਚ ਛੋਟੇ ਬਦਲਾਅ ਕਰਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੇ। ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ, ਵਰਿੰਦਰ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਦੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ 'ਤੇ, ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੀ ਬਜਾਏ ਦੋ ਕੁਰਸੀਆਂ 'ਤੇ ਸੌਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਵਰਿੰਦਰ ਨੇ ਵੀ ਆਪਣੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਵਧੇਰੇ ਦਿਲਚਸਪੀ ਲੈਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਾਰੇ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਉੱਤਮ ਹੋਵੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਰੌਬਿਨ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਨੱਕ ਦੱਬੇ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਸੁਣਾਉਣ ਲਈ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ।

ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਾਹਰੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਕਿਤਾਬੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨੂੰ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਉਸ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਪ੍ਰਯੋਗ ਅਤੇ ਖੋਜ ਕਰਕੇ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਸਿੱਖਿਆ। ਇਸ ਲਈ, ਉਹ ਇੱਕ ਔਸਤ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਸੀ ਪਰ ਖੇਡਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਾਹਰੀ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪੂਰਾ ਆਨੰਦ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਸਵੀਮਿੰਗ ਪੂਲ ਦੇ ਡਾਈਵਿੰਗ ਬੋਰਡ ਤੋਂ ਛਾਲ ਮਾਰੀ। ਛੇ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੇ ਬੋਰਡ ਤੋਂ ਛਾਲ ਮਾਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕਾਰਨਾਮਾ ਜਿਸਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਉਸਦੀ ਉਮਰ ਦੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਵੀ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਸਫਲ ਹੋਣ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੀ ਛੱਡੋ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੈਰਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਕੋਚ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਇਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਸਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਰੁਚੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ।

ਰੌਬਿਨ ਇੱਕ ਸੁਪਨੇ ਦੇਖਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਸੌਣਾ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਸੀ, ਪਰ ਛਾਉਣੀ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਖ਼ਤ ਪ੍ਰਬੰਧ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਖੁਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ। ਹਰ ਸਵੇਰ ਯੂਨਿਟਾਂ ਅਤੇ ਫਲੈਗ ਸਟਾਫ ਹਾਊਸ ਦੇ ਨੇੜੇ ਅਤੇ ਦੂਰ ਕਈ ਬਿਗਲਾਂ ਦੁਆਰਾ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼ਾਂਤ ਰੁਟੀਨ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਰੌਬਿਨ ਵਰਗੇ ਮੁੰਡੇ ਲਈ ਸਕੂਲ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਧੁੰਦਲਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਸਨੂੰ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਜਾਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਛੋਟ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ। ਹਰ ਸਵੇਰ, ਇੱਕ ਫੌਜੀ ਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਟਰੱਕ - ਜਿਸਨੂੰ ਸਕੂਲ ਬੱਸ ਵਿੱਚ ਬਦਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ - ਗੇਟ 'ਤੇ ਹਾਰਨ ਵਜਾਉਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ

Machine Translated by Google

ਸਾਰੇ ਬੱਚੇ ਆਪਣੀਆਂ ਤਾਜ਼ੀਆਂ ਵਰਦੀਆਂ ਪਾ ਕੇ ਆਪਣੀਆਂ ਮਨਪਸੰਦ ਸੀਟਾਂ ਲੈਣ ਲਈ ਭੱਜਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਥੱਕੇ ਹੋਏ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਸਨ।

ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਨਾ ਸੁਭਾਅ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਰੌਬਿਨ ਨਵੇਂ ਦੋਸਤ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਜਲਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੇਰਠ ਦੇ ਆਪਣੇ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਸਹਿਪਾਠੀਆਂ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਖੇਡਦਾ ਸੀ।
ਪਰ ਜਲਦੀ ਹੀ, ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗਾ ਦੋਸਤ, ਪਰਾਗ ਅਗਰਵਾਲ ਬਣਾਇਆ।

ਪਰਾਗ ਲੋਅਰ ਕਿੰਡਰਗਾਰਟਨ ਤੋਂ ਉਸੇ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕਿ ਰੌਬਿਨ
ਦੂਜੀ ਜਮਾਤ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲਾ ਲਿਆ। ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕਿ ਪਰਾਗ ਦੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੋਸਤਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਸੀ, ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਲਈ ਵੀ ਮਾਇਨੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਪਰਾਗ ਰੌਬਿਨ ਦੇ ਛੂਤ ਵਾਲੇ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਰਵੱਈਏ ਅਤੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਦੋਸਤੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਮਾਂ ਬਰਬਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਕਲਾਸ ਦੇ ਦੂਜੇ ਮੁੰਡੇ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਛੋਟੀਆਂ-ਮੋਟੀਆਂ ਲੜਾਈਆਂ ਅਤੇ ਲੜਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਪੈ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਇਹ ਨਵਾਂ ਮੁੰਡਾ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਘਬਰਾਉਂਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ, ਜਦੋਂ ਸਾਰੇ ਮੁੰਡੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਰੌਬਿਨ ਅਤੇ ਪਰਾਗ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ, ਤਾਂ ਇਹ ਖੁਲਾਸਾ ਹੋਇਆ ਕਿ ਰੌਬਿਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਛੋਟੇ ਭਰਾ ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਪੰਛੀਆਂ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਰੱਖੇ ਗਏ ਸਨ। ਮੁੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਮਜ਼ਾਕੀਆ ਲੱਗਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ ਬਾਰੇ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਛੇੜਨ ਲੱਗੇ। ਉਹ ਬਸ ਹੱਸਦਾ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਣ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਝਗੜਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਨਫ਼ਰਤ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਪਰਾਗ ਆਪਣੀ ਉਮਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿੱਚ ਇਸ ਗੁਣ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਿਆ। ਉਸਦਾ ਦੋਸਤ ਵੱਖਰਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਪਰਾਗ ਇਸਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ।

ਉਸਦੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਪਰਾਗ ਅਤੇ ਰੌਬਿਨ ਬੈਂਚਮੇਟ ਬਣ ਗਏ ਅਤੇ ਦਿਨ ਦਾ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਮਾਂ ਇਕੱਠੇ ਬਿਤਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਅਕਸਰ, ਲੈਕਚਰਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਮੁੰਡੇ ਆਪਣੇ ਸਿਰਾਂ 'ਤੇ ਬਲੇਜ਼ਰ ਪਾਉਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਸਨ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਕੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਉਹ ਛੁੱਟੀਆਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣਾ, ਸਗੋਂ ਦੂਜਿਆਂ ਦਾ ਟਿਫ਼ਨ ਵੀ ਖਾਂਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਨਪਸੰਦ ਕੇਕ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਮਾਵਾਂ ਨਿਯਮਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਸਨ।

ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਟੀਵੀ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਵੀ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਸੀ। ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਅਕਸਰ ਛੋਟੇ-ਛੋਟੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਨਵੀਨਤਮ ਟੀਵੀ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕਲਾਕਾਰਾਂ ਦੀ ਨਕਲ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਮਜ਼ੇਦਾਰ ਚੁਣਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਨਾਲ ਅਕਸਰ ਬਾਕੀ ਮੁੰਡੇ ਹੱਸਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦੇ ਸਨ।

ਇੱਕ ਦਿਨ, ਰੌਬਿਨ ਸਕੂਲ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਅਤੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਆਇਆ।
ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਾਰਨ ਪੁੱਛਿਆ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, 'ਅੱਜ ਦਾ ਦਿਨ ਬਹੁਤ ਖਾਸ ਸੀ।'
ਮਦਰ ਟੈਰੇਸਾ ਸਾਡੇ ਸਕੂਲ ਆਈ ਸੀ। ਇੰਨਾ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਪਾਲਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਮੁੰਡਾ ਹਾਂ!'
ਉਹ ਤਾਰੀਫ਼ 'ਤੇ ਮਾਣ ਨਾਲ ਚਮਕਿਆ ਅਤੇ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਖੁਸ਼ ਰਿਹਾ।

Machine Translated by Google

ਇਹ ਮਸਤੀ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਹੀ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋਈ। ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੁੰਡੇ ਸ਼ਾਮ ਹੋਣ ਦੀ ਬੇਸਬਰੀ ਨਾਲ ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਖੇਡਣ ਲਈ ਬਾਹਰ ਭੱਜ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਗੁਆਂਢੀ, ਡੌਨੀ ਨਾਲ ਵੀ ਦੋਸਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਸੇਂਟ ਮੈਰੀ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਸਾਥੀ ਅਤੇ ਦੋਸਤ ਸਨ, ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਉੱਚੇ ਸੁਭਾਅ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੇਸ਼ੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸਮਰਪਣ ਵਾਲੇ। ਇਸ ਲਈ, ਡੌਨੀ ਅਤੇ ਰੌਬਿਨ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਦਿਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਰਗੇ ਬਣਨ ਦਾ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖਿਆ। ਇੱਕ ਵਾੜ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਰੌਬਿਨ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਆਪਣੇ ਗੁਆਂਢੀ ਦੇ ਘਰ ਜਾਣ ਲਈ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਲਈ ਨਹਾਉਂਦਾ ਅਤੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਮੁੱਖ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਰਾਹੀਂ ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਵਾੜ ਦੇ ਹੇਠਾਂ (ਕਮਾਂਡੋ ਦੀ ਨਕਲ ਕਰਦੇ ਹੋਏ) ਰੀਂਗਦਾ ਸੀ।

ਯਕੀਨਨ, ਖੇਡਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ, ਉਹ ਸਿਰ ਤੋਂ ਪੈਰਾਂ ਤੱਕ ਗੰਦਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ, ਇੱਕ ਕੰਨ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਕੰਨ ਤੱਕ ਚਮਕਦਾ ਰਹੇਗਾ।

ਇੱਕ ਵਾਰ ਰੌਬਿਨ ਦੇ ਪਿਤਾ ਗੋਲਫ ਕੋਰਸ ਲਈ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਭ ਲਈ ਮੁਫ਼ਤ ਹੁੰਦਾ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਾਗ਼ ਬਰਬਾਦ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਬਲਾਕ ਦੇ ਮੁੰਡਿਆਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਕ੍ਰਿਕਟ ਦੇ ਆਪਣੇ ਖੇਡ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਢੁਕਵਾਂ ਸਮਝਿਆ। ਖਿੜਕੀਆਂ ਦੇ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਅਕਸਰ ਤੋੜ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਕੋਲ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦਾ ਦਿਲ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਦੂਜੇ ਬਲਾਕਾਂ ਦੇ ਉਲਟ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਹੰਗਾਮਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਫਸ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਇੱਕ ਹੋਰ ਖੇਡ ਵੀ ਖੇਡਦੇ ਸਨ, ਜਿਸਨੂੰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਰੌਬਿਨ 'ਭਾਰਤੀ ਫੌਜ' ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹਾਰਦਾ ਸੀ।

ਰੌਬਿਨ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਦੀ ਸਫਲਤਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਸੀ।
ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ। ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਈਰਖਾਲੂ ਹੱਡੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇੱਕ ਦਿਨ, ਉਹ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਕੁੱਦਦਾ ਹੋਇਆ ਘਰ ਆਇਆ ਕਿਉਂਕਿ ਡੌਨੀ ਕਲਾਸ ਵਿੱਚ ਤੀਜੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੇ ਉਸਦੇ ਅੰਕਾਂ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, 'ਮੈਂ ਠੀਕ ਕੀਤਾ ਪਰ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ! ਡੌਨੀ ਨੂੰ ਦੇਖੋ!' ਉਹ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਲਈ ਸੱਚਮੁੱਚ ਖੁਸ਼ ਸੀ।

ਰੌਬਿਨ ਦੇ ਜਨਮਦਿਨ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਲਈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਭਰਾਵਾਂ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਲਾਅਨ ਵਿੱਚ ਖਜ਼ਾਨੇ ਦੀ ਭਾਲ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਛੋਟੇ ਤੋਹਫ਼ੇ ਲੁਕਾਉਂਦੇ ਸਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਚਮਗਿੱਦੜ ਅਤੇ ਸਟੰਪ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਨਾਲ।
ਡੌਨੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਹੋਰ ਦੋਸਤ ਦੇਖਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਜਦੋਂ ਰੌਬਿਨ ਅਤੇ ਬਰਡੀ ਆਪਣੇ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਹੈਰਾਨੀਆਂ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਲਈ ਇੱਧਰ-ਉੱਧਰ ਭੱਜਦੇ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਚਲਾਕੀ ਨਾਲ ਲੁਕਾ ਕੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ।
ਵੀਕਐਂਡ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਐਤਵਾਰ ਦੇ 'ਬ੍ਰੰਚ' ਲਈ ਰਾਖਵੇਂ ਰੱਖੇ ਜਾਣਗੇ, ਜੋ ਕਿ
ਪਰਿਵਾਰ ਹੋਰ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਨਾਲ ਅਫਸਰਾਂ ਦੀ ਮੈੱਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਬ੍ਰੰਚਾਂ 'ਤੇ ਵੀ, ਵੀਰੇਂਦਰ ਆਪਣੇ ਦੋਵੇਂ ਮੁੰਡਿਆਂ ਨਾਲ ਲਾਅਨ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ।

Machine Translated by Google

ਫੁੱਲ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਅਤੇ ਉਚਾਰਨ ਬਾਰੇ ਵੀ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਸੀ। 'ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੁਹਰਾਓ, ਕ੍ਰਿ-ਸੇਨ-ਥਾਏ-ਮਮ,' ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ।

ਸਰਦੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਅਫਸਰਾਂ ਦਾ ਮੈੱਸ ਬਾਗ਼ ਰੰਗਾਂ ਦਾ ਹੰਗਾਮਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਫੁੱਲਾਂ ਦੇ ਵੱਡੇ ਬਿਸਤਰੇ ਵੱਡੇ ਲਾਅਨ ਦੀ ਕਤਾਰ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਜੋ ਕਿ ਬਾਸਕਟਬਾਲ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਵੱਡਾ ਸੀ। ਪੈਨਸੀ, ਝੁੰਡ, ਕਾਰਨੇਸ਼ਨ, ਲਿਲੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਈ ਕਿਸਮਾਂ ਸਨ। ਕੁਝ ਚਮਕਦਾਰ ਪੀਲੇ ਸਨ ਜਦੋਂ ਕਿ ਕੁਝ ਚਿੱਟੇ ਅਤੇ ਲਾਲ ਸਨ, ਜੋ ਬਾਗ਼ ਨੂੰ ਰੰਗਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਪਸ਼ਟ ਕੈਲੀਡੋਸਕੋਪ ਬਣਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਸੀਮਾ ਦੀਵਾਰ 'ਮਿੱਠੇ ਮਟਰਾਂ' ਦੇ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਲੁਕੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਜੋ ਗੇਟ ਤੱਕ ਇੱਕ ਮਿੱਠੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਫੈਲਾਉਂਦੀ ਸੀ। ਸਾਫ਼ ਨੀਲੇ ਅਸਮਾਨ ਦੇ ਨਾਲ, ਮੌਸਮ ਧੁੱਪ ਵਿੱਚ ਨਹਾਉਣ ਲਈ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਬ੍ਰੰਚਾਂ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਨਾ ਪਸੰਦ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੁਝ ਇਕੱਠਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਚੀਕਦੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਸਮੇਂ ਦੀ ਵ੍ਹੇਲ ਮਿਲਦੀ ਸੀ। ਸੁੰਦਰ ਸਾੜੀਆਂ ਪਹਿਨੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਇਕੱਠੀਆਂ ਬੈਠਦੀਆਂ, ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੀਆਂ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਅਧਿਕਾਰੀ ਛੋਟੇ ਸਮੂਹਾਂ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੇ ਹੁੰਦੇ, ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਠੰਡੀ ਬੀਅਰ ਪੀਂਦੇ।

ਜਲਦੀ ਹੀ, ਬ੍ਰੰਚ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੋਸੇ, ਵੜੇ ਜਾਂ ਬਿਰਿਆਨੀ, ਪਰੋਸਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਹਰ ਕੋਈ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਖਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਰਸਮ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਈ ਮੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਵੀ ਮੌਕਾ ਮਿਲਦਾ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਦਰਜਿਆਂ ਲਈ ਵੀ, ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ ਕੁਝ ਖਾਸ ਖਾਣੇ ਦੇ ਨਾਲ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਭੋਜਨ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

ਮੈਸ ਦੀ ਚਾਰਦੀਵਾਰੀ ਤੋਂ ਪਰੇ ਰੀਮਾਉਂਟ ਅਤੇ ਵੈਟਰਨਰੀ ਕੋਰ ਸੈਂਟਰ ਸੀ। ਇਸ ਨੂੰ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਕੁਝ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਘੋੜਸਵਾਰਾਂ ਅਤੇ ਘੋੜਿਆਂ ਦਾ ਮਾਣ ਸੀ। ਚਮਕਦਾਰ ਚਮੜੀ ਅਤੇ ਮੇਨ, ਅਤੇ ਵਿਸਫੋਟਕ ਊਰਜਾ ਵਾਲੇ ਮਾਸਪੇਸ਼ੀ ਘੋੜੇ, ਦੇਖਣ ਯੋਗ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਛਾਲ ਮਾਰਦੇ ਸਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਾਨ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਦੌੜਦੇ ਸਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗਤੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਹਮਲਾ ਕਰਦੇ ਸਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ਯੋਗ ਸੀ। ਵੱਖ-ਵੱਖ ਰੰਗਾਂ ਦੇ ਵਧੀਆ ਅਰਬ, ਕਾਠੀਆਵਾੜੀ ਅਤੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਸਨ - ਚਿੱਟੇ, ਸਲੇਟੀ, ਕਾਲੇ ਅਤੇ ਛਾਤੀ - ਲਗਾਤਾਰ ਬੇਚੈਨ ਊਰਜਾ ਨਾਲ ਫੁੱਲ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਲਗਾਮ 'ਤੇ ਦਬਾਅ ਪਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਆਪਣੇ ਸਵਾਰਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣ ਲਈ ਕਹਿ ਰਹੇ ਸਨ। ਕੁਝ ਦੇ ਆਮ ਨਾਮ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬਾਦਲ, ਸਿਕੰਦਰ, ਚੁਆ ਜਾਂ ਬਿਜਲੀ।

ਸੁੰਦਰ ਘੋੜਸਵਾਰ, ਆਪਣੀਆਂ ਪੱਗਾਂ ਵਿੱਚ, ਆਪਣੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੀ ਸਵਾਰੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸੰਪੂਰਨ ਸਦਭਾਵਨਾ ਵਿੱਚ ਦੇਖੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਛਾਲਾਂ ਮਾਰਦੇ ਅਤੇ ਨੀਵੀਆਂ ਨੇਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਭਿਆਨਕ ਗਤੀ ਨਾਲ ਪੱਟੀਆਂ 'ਤੇ ਦੌੜਦੇ, ਟੈਂਟ-ਪੈੱਗਿੰਗ ਜਾਂ ਪੋਲੋ ਮੈਚਾਂ ਵਿੱਚ 'ਪੈੱਗ' ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ। ਬੱਚੇ ਵੀ ਸਵਾਰੀ ਕਰਨਾ ਸਿੱਖ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਰੌਬਿਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨੇ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਨੁਭਵ ਤੋਂ ਖੁੰਝ ਨਾ ਜਾਣ।

Machine Translated by Google

ਘੋੜਸਵਾਰੀ ਖੇਡਾਂ ਵਿੱਚ, ਲੂੰਬੜੀ ਦੇ ਸ਼ਿਕਾਰ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦਿਲਚਸਪ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਸੂਰਾਂ ਨੂੰ ਚਿਪਕਾਉਣ ਦੇ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੇਰਠ ਵਿੱਚ, ਗੰਗਾ ਦੇ ਦਲਦਲੀ, ਟੁੱਟੇ ਹੋਏ ਕੰਢਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਗੰਨੇ ਦੇ ਖੇਤ, 'ਸਰਕੰਡਾ' ਨਾਮਕ ਉੱਚੀਆਂ ਬੂਟੀਆਂ ਨਾਲ ਢੱਕੇ ਹੋਏ, ਜੰਗਲੀ ਸੂਰਾਂ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਹੋਣਗੇ। ਇਸ ਖੇਤਰ ਨੂੰ 'ਕਾਦਰ' ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਰੇਤਲਾ ਅਤੇ ਬੰਜਰ ਹੈ। ਸਵਾਰ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਸੂਰਾਂ ਨੂੰ ਚਿਪਕਾਉਣਾ ਘੋੜਸਵਾਰੀ ਦੀ ਆਖਰੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਸੀ, ਸੂਰਜ ਚੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਇਕੱਠੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਜਿੱਥੇ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਜੰਗਲੀ ਸੂਰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਸੂਰਜ ਦੀਆਂ ਪਹਿਲੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ ਖੇਤਾਂ ਨੂੰ ਰੌਸ਼ਨ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ, ਘੋੜਸਵਾਰ ਇੱਕ ਚੌੜੇ ਚਾਪ ਵਿੱਚ ਫੈਲ ਜਾਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਫਲੱਸ਼ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਘੋੜਸਵਾਰ, ਆਪਣੇ ਪਗੜੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਚਮਕਦੇ ਨੇਜ਼ਾਂ ਨਾਲ, ਕਾਫ਼ੀ ਸ਼ਾਹੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਔਰਤਾਂ ਅਤੇ ਵਧੇਰੇ ਸਾਹਸੀ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਦੂਰੀ ਤੋਂ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕੁਝ ਹਾਥੀਆਂ ਦਾ ਵੀ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਸੁਭਾਅ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਰੌਬਿਨ ਕਦੇ ਵੀ ਇਸ ਗਤੀਵਿਧੀ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਗੁਆਉਂਦਾ ਸੀ। ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਚੱਲਣਗੇ। ਜਦੋਂ ਤਿਤਰਾਂ ਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਘਬਰਾ ਕੇ ਉੱਡ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਇੱਕ ਝੂਠਾ ਅਲਾਰਮ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਦੁਪਹਿਰ ਤੱਕ, ਹਾਥੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਕੈਂਪ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਸਾਰੇ ਦੁਪਹਿਰ ਦਾ ਖਾਣਾ ਖਾਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਕੁਝ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕੈਂਪ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਘੋੜਿਆਂ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਘੋੜਸਵਾਰ ਉਸ ਅਣਜਾਣ ਸੂਰ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਲਈ ਵਾਪਸ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਅਚਾਨਕ, ਜੰਗਲੀ ਸੂਰ ਦੇ ਢੱਕਣ ਨੂੰ ਤੋੜਨ ਵਾਂਗ ਜੰਗਲੀ ਬੂਟੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹਲਚਲ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਉਦੋਂ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਪਿੱਛਾ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਉੱਚੀ ਚੀਕ ਅਤੇ ਉਤੇਜਿਤ ਚੀਕਾਂ ਨਿਕਲਦੀਆਂ ਸਨ। ਕੁਝ ਘੋੜੇ ਹਿਰਨ ਮਾਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਵਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁੱਟ ਦਿੰਦੇ ਸਨ।

ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਘੋੜਸਵਾਰ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਗ ਟੁੱਟ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਸ਼ਿਕਾਰ ਦੀ ਚੁਣੌਤੀ ਕੁਝ ਅਜਿਹੀ ਸੀ ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਲੋਕ ਖੁੰਝਦੇ ਸਨ। ਪਿੱਛਾ ਘੰਟਿਆਂ ਤੱਕ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਜਾਨਵਰ ਅਚਾਨਕ ਘੋੜਸਵਾਰਾਂ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਹ, ਬਹੁਤ ਹੀ ਹੁਨਰ ਨਾਲ, ਇਸਨੂੰ ਚਕਮਾ ਦਿੰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨੇਜ਼ਾ ਮਾਰਦੇ ਸਨ। ਹੋਰ ਘੋੜਸਵਾਰ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਨੇਜ਼ੇ ਵੱਡੇ ਸੂਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਾਰਦੇ ਸਨ। ਘਟਨਾ ਸਥਾਨ ਤੋਂ ਦੂਰ ਦੂਜੇ ਸਵਾਰਾਂ ਲਈ, ਜੈਕਾਰਿਆਂ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲੇ ਸੂਰ ਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ ਹੈ।

ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸਮਾਨ ਸ਼ਾਮ ਛਾ ਜਾਂਦੀ, ਦੂਰੋਂ ਇੱਕ ਹਾਰਨ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀ ਜੋ ਐਲਾਨ ਕਰਦੀ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਰ ਦਾ ਅੰਤ। ਜਲਦੀ ਹੀ, ਸੂਰਾਂ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਜੋ ਨੌਜਵਾਨ ਮੁੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨਗੇ। ਰਾਤ ਦਾ ਅੰਤ ਕੈਂਪਫਾਇਰ ਨਾਲ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਾਰੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣਗੇ, ਸਵਾਰਾਂ ਦੇ ਡਿੱਗਣ ਅਤੇ ਸੂਰ ਦੁਆਰਾ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਬਾਰੇ ਚੁਟਕਲੇ ਸੁਣਾਉਣਗੇ! ਰੌਬਿਨ,

Machine Translated by Google

ਖੁੰਝਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਹੋ ਸਕੇ ਬੈਠਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਆਪਣੀਆਂ ਨੀਂਦ ਭਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਰੱਖਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਤੰਬੂ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ।

ਇੱਕ ਵਾਰ, ਵੀਰੇਂਦਰ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਸ਼ੂਟਿੰਗ ਦੌਰੇ 'ਤੇ ਲੈ ਗਿਆ। ਉਹ ਕੁਝ ਘੰਟੇ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਪਰ ਕੋਈ ਕਿਸਮਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਸੂਰਜ ਡੁੱਬਣ ਲੱਗਾ, ਰੌਬਿਨ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਵੀ ਡੁੱਬ ਗਿਆ। ਉਹ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਇੱਕ ਤਿਤਰ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣ ਕੇ ਵਾਪਸ ਮੁੜਨ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਜੀਪ ਨੂੰ ਰੋਕ ਲਿਆ। ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਤੋਂ, ਇਹ ਇੱਕ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸ਼ਾਟ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਤਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਤੇ ਡੁੱਬਦੇ ਸੂਰਜ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਲਗਭਗ 75 ਗਜ਼ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਸੀ। ਸੜਕ 'ਤੇ ਹਲਕੀ ਆਵਾਜਾਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਖਿੜਕੀ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਬਣਾਉਣ ਅਤੇ ਪੰਛੀ 'ਤੇ ਗੋਲੀ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਹੋਰ ਵੀ ਤੰਗ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਵੀਰੇਂਦਰ ਨੇ ਆਪਣੀ .22 ਕੈਲੀਬਰ ਰਾਈਫਲ ਤਿਤਰ ਵੱਲ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਬਣਾਈ ਰੱਖੀ ਪਰ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਉਸ 'ਤੇ ਗੋਲੀ ਚਲਾਉਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਵੀਰੇਂਦਰ ਨੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਬਣਾਇਆ, ਡੂੰਘਾ ਸਾਹ ਲਿਆ ਅਤੇ ਗੋਲੀ ਚਲਾਈ। ਨਤੀਜਾ ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਰੌਬਿਨ, ਜੋ ਬੇਚੈਨੀ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਸਾਹ ਰੋਕ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਚੀਕਿਆ, 'ਪਾਪਾ, ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ!', ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਘੁੱਟ ਕੇ ਜੱਫੀ ਪਾ ਲਈ। ਟ੍ਰੈਫਿਕ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਰੌਬਿਨ ਇਨਾਮ ਲੈਣ ਲਈ ਖੇਤ ਦੇ ਪਾਰ ਭੱਜਿਆ। ਉਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਵੀਰੇਂਦਰ ਆਪਣੇ ਸਤਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਉੱਚਾ ਹੋ ਗਿਆ।

ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਤੋਂ ਹੀ ਅਚੇਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਨਕਲ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਉਹ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਾਂਗ ਪਹਿਰਾਵਾ ਪਾਉਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਬੋਲਦਾ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਲਿਖਾਈ ਦੀ ਵੀ ਨਕਲ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਰੌਬਿਨ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ-ਛੋਟੀਆਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਲੈਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਹਾਵ-ਭਾਵ ਉਸਦੇ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਕੀਮਤੀ ਸਨ।

ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਉੱਥੇ
ਹਰ ਬ੍ਰੇਕ ਦੌਰਾਨ ਅਕਸਰ ਮਿਲਣ ਆਉਂਦੇ ਸਨ। ਰੌਬਿਨ ਆਪਣੀ ਦਾਦੀ ਅਤੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾਵਾਂ, ਬੋਨੀ ਅਤੇ ਟੋਨੀ ਤੋਂ ਮਿਲਣ ਦੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਉਡੀਕ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਜਿੰਨੀ ਉਹ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਉਸਦੀ ਦਾਦੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤੋਹਫ਼ੇ ਲੈ ਕੇ ਆਉਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੋਤੇ-ਪੋਤੀਆਂ ਨੂੰ ਬੇਵਕੂਫ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਉੱਤਰੀ ਭਾਰਤ ਦੀ ਅਤਿ ਦੀ ਗਰਮੀ ਨੇ ਕੁੜੀਆਂ ਦੀ ਚਮੜੀ ਨੂੰ ਦਰਦਨਾਕ ਫੋੜੇ ਅਤੇ ਮੁਹਾਸੇ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਦਾ ਸੀ, ਰੌਬਿਨ ਮਜ਼ਾਕ ਕਰਦਾ ਸੀ, 'ਆ ਗਈ ਮਿਸ ਫੋੜਾ ਫੁੰਸੀ [ਇੱਥੇ ਮਿਸ ਪਿੰਪਲਸ ਆ ਰਹੀ ਹੈ]!' ਛੇੜਛਾੜ ਇੱਥੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਰੁਕਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਡਰੀ ਹੋਈ ਟੋਨੀ ਨੂੰ ਵੀ ਦੱਸਦਾ ਸੀ ਕਿ ਡਾਕਟਰ ਉਸਨੂੰ ਮੁਹਾਸੇ ਦੇ ਇਲਾਜ ਲਈ ਟੀਕੇ ਕਿਵੇਂ ਦੇਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਵੱਡੇ ਹੋ ਗਏ, ਤਾਂ ਟੋਨੀ ਅਕਸਰ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਸੋਚਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਰੌਬਿਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ 'ਮਿਸ ਰਿੰਕਲੀ ਕਰਿੰਕਲੀ' ਵਜੋਂ ਸਵਾਗਤ ਕਰੇਗਾ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਾਰੇ ਵੱਡੇ ਹੋ ਜਾਣਗੇ।

ਇਹ 1986 ਦੇ ਆਸਪਾਸ ਸੀ ਜਦੋਂ ਵਰਿੰਦਰ ਦੇ ਦੋਸਤ ਦੀ ਕਮਾਂਡ ਹੇਠ ਇੱਕ ਪੈਰਾਸ਼ੂਟ ਬਟਾਲੀਅਨ ਸ਼੍ਰੀਲੰਕਾ ਜਾਂਦੇ ਸਮੇਂ ਮੇਰਠ ਵਿੱਚ ਤਾਇਨਾਤ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਇੰਡੀਅਨ ਪੀਸ ਕੀਪਿੰਗ ਫੋਰਸ (IPKF) ਨਾਲ ਤਾਇਨਾਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਦੋਸਤ ਨੇ ਵਰਿੰਦਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਜੁੜਨ ਲਈ ਕਿਹਾ।

Machine Translated by Google

ਅਫ਼ਸਰਾਂ ਦੇ ਮੇਸ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਤੰਬੂ ਵਿੱਚ ਖਾਣੇ ਲਈ। ਉਸਨੇ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਉਪਲਬਧ ਜੀਪ ਭੇਜੀ, ਜੋ ਹੁਣੇ ਹੀ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਈ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਐਂਟੀ-ਟੈਂਕ ਬੰਦੂਕ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਹਾਤੇ ਵਿੱਚ ਬੰਦੂਕ ਨਾਲ ਲੱਗੀ ਜੀਪ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਰੌਬਿਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਉਤਸ਼ਾਹ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ। ਇੱਕ ਪਲ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਦੋਵੇਂ ਮੁੰਡੇ ਜੀਪ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਗਏ, ਮਾਊਂਟ ਕੀਤੀ ਬੰਦੂਕ ਦੇ ਨੋਬਾਂ ਅਤੇ ਲੀਵਰਾਂ ਨਾਲ ਖੇਡ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਵੱਡੀ ਬੈਰਲ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਰੌਬਿਨ ਲਈ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਸਿਖਰ ਉਦੋਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਬੰਦੂਕ ਚਾਲਕ ਦਲ ਨਾਲ ਬੈਠਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਖਾਣੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਵਰਿੰਦਰ ਅਤੇ ਰੌਬਿਨ ਚਲੇ ਗਏ ਅਤੇ ਸਫੀਪੁਰ ਰੇਂਜਾਂ 'ਤੇ ਉਤਰ ਗਏ, ਜਿੱਥੇ ਫੌਜਾਂ ਨਿਸ਼ਾਨਾ-ਅਭਿਆਸ ਅਭਿਆਸ ਅਭਿਆਸਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਹਥਿਆਰਾਂ ਨਾਲ ਫਾਇਰ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਜਦੋਂ ਵਰਿੰਦਰ ਨੇ ਕੁਝ ਅਭਿਆਸ ਦੌਰ ਚਲਾਏ। ਇੱਕ ਭਾਵੁਕਤਾ 'ਤੇ, ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਵੀ ਗੋਲੀ ਚਲਾਉਣਾ ਚਾਹੇਗਾ। ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਹਾਂ ਕਿਹਾ! ਵਰਿੰਦਰ ਰੌਬਿਨ ਦੇ ਕੋਲ ਗੋਡੇ ਟੇਕਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪਿਸਤੌਲ ਫੜਨ ਦਿੱਤਾ, ਰੌਬਿਨ ਦੇ ਛੋਟੇ ਹੱਥ ਨੂੰ ਘੁੱਟਿਆ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਕੱਠੇ ਟ੍ਰਿਗਰ ਦਬਾ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਪਹਿਲਾ ਰਾਊਂਡ ਸੀ ਜੋ ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਫਾਇਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੋਰ ਚਾਰ ਕੀਤੇ। ਉਹ ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸੀ; ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਹਥਿਆਰ ਨਾਲ ਫਾਇਰ ਕਰਨ ਦਾ ਉਤਸ਼ਾਹ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਰਿਹਾ।

ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ, ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅੰਤਮ ਰਸਤੇ ਵੱਲ ਛੋਟੇ ਕਦਮ ਚੁੱਕਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਸਨ ਜ਼ਿੰਦਗੀ। ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਸੈਨਿਕਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸੀ, ਪਰ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਇਸਦੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਆਉਣੀ ਪਈ। ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜੀਉਣ ਵੱਲ ਝੁਕਾਅ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਦੇ ਵੰਸ਼ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਹੜਾ ਰਸਤਾ ਚੁਣੇਗਾ। ਉਹ ਵੱਡਾ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਆਦਮੀਆਂ ਦੇ ਨਕਸ਼ੇ-ਕਦਮਾਂ 'ਤੇ ਚੱਲੇਗਾ ਅਤੇ ਭਾਰਤੀ ਫੌਜ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਵੇਗਾ।

Machine Translated by Google

Machine Translated by Google

ਅਧਿਆਇ 7

ਪਠਾਨਕੋਟ 2.0

ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਮਹੀਨੇ ਬੀਤਦੇ ਗਏ, ਗਰਮੀਆਂ ਦੀ ਤੇਜ਼ ਗਰਮੀ ਨੇ ਸਰਦੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਦਿੱਤੀ।
ਦ ਮਾਲ 'ਤੇ ਬੰਗਲਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਲਈ, ਵਿਸ਼ਾਲ, ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਰੁੱਖਾਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਲੋੜੀਂਦੀ ਛਾਂ ਅਤੇ ਠੰਡੀ ਹਵਾ
ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ।

ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਮਾਹੌਲ ਵੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਬੇਚੈਨੀ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ,
ਹਾਲਾਤ ਹੱਥੋਂ ਨਿਕਲਦੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਮਾਸੂਮ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਹਿੰਸਾ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਆ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਕੁਝ ਸਮੇਂ
ਤੋਂ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਅਤੇ ਪੂਰੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਮੁਸੀਬਤ ਵਧ ਰਹੀ ਸੀ। ਬੱਸਾਂ ਅਤੇ ਭੀੜ-ਭੜੱਕੇ ਵਾਲੀਆਂ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਬੰਬ ਧਮਾਕੇ ਅਕਸਰ
ਹੁੰਦੇ ਰਹੇ ਸਨ। ਹਥਿਆਰ ਅਤੇ ਗੋਲਾ ਬਾਰੂਦ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਤੋਂ ਤਸਕਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਦਿਨ, ਇੱਕ ਸੀਨੀਅਰ
ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਅਵਤਾਰ ਸਿੰਘ ਅਟਵਾਲ, ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਬਾਹਰ ਆਏ ਤਾਂ
ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਗੋਲੀਬਾਰੀ ਅਤੇ ਹਿੰਸਾ ਵਧ ਗਈ।

1 ਜੂਨ 1984 ਦੀ ਰਾਤ ਨੂੰ, ਛਾਉਣੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਜਿਹੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਛਾ ਗਈ। ਇੰਝ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਕਿ 9
ਮਾਊਂਟੇਨ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਪੰਜਾਬ ਵੱਲ ਚਲੀ ਗਈ ਹੈ।
ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਫੌਜ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੰਦਰ ਕੰਪਲੈਕਸ ਨੂੰ ਭਾਰੀ ਕਿਲਾਬੰਦ ਬਣਾਇਆ
ਗਿਆ ਸੀ। ਫੌਜ ਨੇ ਬਖਤਰਬੰਦ ਕਰਮਚਾਰੀ ਕੈਰੀਅਰ (ਏਪੀਸੀ) ਨਾਲ ਹਮਲਾ ਕਰਕੇ ਕੰਪਲੈਕਸ ਦੇ ਭਾਰੀ ਮੁੱਖ ਗੇਟ ਨੂੰ ਤੋੜਨ ਦਾ
ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਅੰਦਰੋਂ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਖੇ ਗਏ ਰਾਕੇਟ ਨੇ ਏਪੀਸੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਤੋਂ
ਬਾਅਦ ਤਿੱਖੀ ਲੜਾਈ ਹੋਈ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਬਹਾਲ ਹੋ ਗਈ, ਪਰ ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ।

ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, ਵੀਰੇਂਦਰ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਨਾਲ ਬੈਠਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਯੂਨਿਟਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਜਾਂਦੇ ਦੇਖਿਆ।
ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਦੋਸਤ ਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ? ਇੰਦਰਾ ਗਾਂਧੀ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ
ਹੈ।' ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਵੀਰੇਂਦਰ ਲਗਭਗ ਆਪਣੀ ਕੁਰਸੀ ਤੋਂ ਡਿੱਗ ਪਿਆ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਫੌਜਾਂ ਪਹੁੰਚੀਆਂ,

Machine Translated by Google

ਵੱਡੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਦੰਗੇ ਭੜਕ ਉੱਠੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਅੱਗਜ਼ਨੀ ਅਤੇ ਕਤਲ ਵੱਡੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਹੋ ਰਹੇ ਸਨ।
ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਇਸ ਦੇ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਮਰ ਗਏ।

ਉਸ ਸਮੇਂ ਵੀਰੇਂਦਰ ਕੋਲ ਇੱਕ ਕਰਾਊਨ ਰੰਗੀਨ ਟੀਵੀ ਸੈੱਟ ਸੀ। ਰੌਬਿਨ ਨਿਊਜ਼ ਚੈਨਲਾਂ 'ਤੇ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇਖਦਾ ਸੀ। ਬੰਬ ਧਮਾਕਿਆਂ, ਲਾਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਸੜਦੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦਾ ਉਸ 'ਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਿਆ।

ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਲੱਦਾਖ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਉੱਤਰ ਵਿੱਚ ਉੱਚੀਆਂ ਬਰਫ਼ ਨਾਲ ਢੱਕੀਆਂ ਪਹਾੜੀ ਸ਼ੂਰੇਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਗੰਭੀਰ ਵਿਕਾਸ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤੋਂ ਸਿਆਚਿਨ ਦੇ ਖੇਤਰਾਂ ਨੂੰ ਲੋਭੀ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਉਹ ਇਸ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਦੇ, ਭਾਰਤੀ ਫੌਜ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਅੰਦਰ ਆ ਗਈ ਅਤੇ ਸਾਲਟੋਰੋ ਅਤੇ ਬਿਲਾਫੌਂਡ-ਲਾ ਦੀਆਂ ਰਣਨੀਤਕ ਉਚਾਈਆਂ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ।

ਪਾਕਿਸਤਾਨੀ ਫੌਜ ਇਸ ਹਾਰ ਤੋਂ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਹਾਰ ਤੋਂ ਘੁੱਟ ਗਈ ਸੀ
1971 ਦੀ ਜੰਗ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਦੋਂ ਹੀ ਕਾਰਗਿਲ ਆਪ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੇ ਬੀਜ ਬੀਜੇ ਗਏ ਸਨ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੁਟਕਾਰਾ ਦਿਵਾਏਗਾ।

ਸਮਾਂ ਕਾਫ਼ੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਬੀਤਦਾ ਗਿਆ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਇੱਕ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਦੋ ਵਧ ਰਹੇ, ਸਰਗਰਮ ਨੌਜਵਾਨ ਮੁੰਡਿਆਂ ਦਾ ਜਨਮ ਹੋਇਆ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ, ਮੇਰਠ ਵਿੱਚ ਵਰਿੰਦਰ ਦਾ ਕਾਰਜਕਾਲ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ।
ਲਗਭਗ ਚਾਰ ਸਾਲ ਪਲਕ ਝਪਕਦੇ ਹੀ ਬੀਤ ਗਏ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਪਠਾਨਕੋਟ ਵਾਪਸ ਤਾਇਨਾਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

ਲਈ ਤੁਰੰਤ ਉਪਲਬਧ ਅਤੇ ਢੁਕਵੀਂ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਲੱਭਣਾ
ਅਫ਼ਸਰਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਭਾਰਤੀ ਫੌਜ ਲਈ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੀ ਸਮੱਸਿਆ ਰਹੀ ਹੈ, ਜੋ ਅੱਜ ਵੀ ਜਾਰੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅਫ਼ਸਰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਜੋੜਨ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਪਰਿਵਾਰ ਘਰ ਅਲਾਟ ਹੋਣ ਤੱਕ ਅਸਥਾਈ ਰਿਹਾਇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਵਰਿੰਦਰ ਨੇ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਅਤੇ ਬਰਡੀ ਨੂੰ ਮੇਰਠ ਵਿੱਚ ਛੱਡਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਰੌਬਿਨ ਅਤੇ ਉਹ ਪਠਾਨਕੋਟ ਦੇ ਮਾਮੂਨ ਛਾਉਣੀ ਚਲੇ ਗਏ। ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਛੋਟਾ ਪੁੱਤਰ ਕੁਝ ਮਹੀਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜ ਜਾਣਗੇ। ਮਾਮੂਨ ਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਫੌਜੀ ਸਟੇਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਬਣਨ ਲਈ ਵਿਕਸਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਵਰਿੰਦਰ ਅਤੇ ਰੌਬਿਨ ਆਪਣੀ ਨਵੀਂ ਖਰੀਦੀ ਗਈ ਮਾਰੂਤੀ ਸੁਜ਼ੂਕੀ 800 ਵਿੱਚ ਸਵਾਰ ਹੋਏ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਸਦੀ ਬਹੁਤ ਮੰਗ ਸੀ ਜਦੋਂ ਸੜਕਾਂ 'ਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਫਿਏਟਸ ਅਤੇ ਅੰਬੈਸਡਰ ਹੀ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਇੱਕ ਸੁਹਾਵਣਾ ਅਤੇ ਸੁਚਾਰੂ ਡਰਾਈਵ ਸੀ।

ਮਾਮੂਨ ਵਿੱਚ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਹੋਰ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਵਾਂਗ, ਅਫਸਰਾਂ ਦੇ ਮੈੱਸ ਦੇ ਬੈਚਲਰ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨੇੜਲੇ ਗੁਆਂਢੀ ਇੱਕ

Machine Translated by Google

ਸਿਗਨਲ ਰੈਜੀਮੈਂਟ ਤੋਂ ਦੱਖਣੀ ਭਾਰਤੀ ਅਫ਼ਸਰ। ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਊਰਜਾਵਾਨ ਪੁੱਤਰ ਸੀ ਜੋ ਰੌਬਿਨ ਦੀ ਉਮਰ ਦਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਲੱਤ ਪਲਾਸਟਰ ਨਾਲ ਲਟਕਦਾ ਫਿਰਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਸਪਾਈਡਰ-ਮੈਨ ਵਾਂਗ ਬਣਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਛੱਤ ਤੋਂ ਡਿੱਗਣ ਨਾਲ ਸੱਟ ਲੱਗੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਪਿਤਾ ਕੰਮ 'ਤੇ ਬਾਹਰ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਤਾਂ ਉਹ, ਰੌਬਿਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬੱਚੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਿਲਦੇ ਸਨ।

ਸਵੇਰ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸਰੀਰਕ ਸਿਖਲਾਈ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਲਈ ਰਾਖਵਾਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਵੀਰੇਂਦਰ ਦੂਜੇ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਨਾਲ ਜਾਗਿੰਗ ਲਈ ਬਾਹਰ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਨਾਸ਼ਤਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਦਿਨ, ਜਦੋਂ ਉਸਦਾ ਪਿਤਾ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੀਟੀ ਜੁੱਤੇ ਉਤਾਰਨ ਲਈ ਸੋਫੇ 'ਤੇ ਬੈਠਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਅਚਾਨਕ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਖਾਲੀ ਰਮ ਬੋਤਲ ਵਿੱਚ ਦੁੱਧ ਪਾਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਦੀ ਡਰਾਉਣੀ ਗੱਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਹਰਾ ਸੱਪ ਉਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਬੇਚਾਰਾ ਸੱਪ ਤੈਰਦੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਕੇ, ਵੀਰੇਂਦਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ, 'ਤੈਨੂੰ ਕੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੂੰ ਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈਂ?'

'ਕਿਉ, ਪਾਪਾ, ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਵੇਖਦੇ? ਮੈਂ ਇਸ ਸੱਪ ਨੂੰ ਖਾਣਾ ਖੁਆ ਰਿਹਾ ਹਾਂ,' ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਮਾਸੂਮੀਅਤ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।

ਜੇਕਰ ਵੀਰੇਂਦਰ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਆਪਣੀ ਸਿਖਲਾਈ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਨਾ ਆਉਂਦਾ, ਤਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਸੱਪ ਸੱਚਮੁੱਚ 'ਮਨੁੱਖੀ ਦਿਆਲਤਾ ਦੇ ਦੁੱਧ' ਵਿੱਚ ਡੁੱਬ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ! ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹੇ ਝੁਰੜੀਆਂ ਵਾਲੇ ਜੀਵ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਾ ਹੋ ਕੇ, ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਨਾਲ ਅੰਡੇ ਅਤੇ ਟੋਸਟ ਦਾ ਆਪਣਾ ਨਾਸ਼ਤਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ। ਦਰਅਸਲ, ਉਹ ਸੱਪ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਸੀ। ਬੋਤਲ ਤੁਰੰਤ ਹਟਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਗਰੀਬ ਸੱਪ ਰੌਬਿਨ ਦੇ ਪਿਆਰ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਸੱਪ ਬੋਤਲ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਗਿਆ ਅਤੇ ਬੋਤਲ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਗਈ, ਇਸਦਾ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਿਆ। ਪਰ ਗਰੀਬ ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਉਹ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਪਿਆਰਾ ਪਾਲਤੂ ਜਾਨਵਰ ਬਣੇਗਾ।

ਜਦੋਂ ਪਰਿਵਾਰ ਪਠਾਨਕੋਟ ਚਲਾ ਗਿਆ ਤਾਂ ਬਰਡੀ ਚਾਰ ਸਾਲ ਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਰੌਬਿਨ ਦਸ ਸਾਲ ਦਾ। ਇਹ ਉਹ ਸਮਾਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਭਰਾ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੀ ਸੰਗਤ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਨ ਲੱਗ ਪਏ ਸਨ। ਰੌਬਿਨ ਹੁਣ ਆਪਣੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਅਤੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਸਾਥੀ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ ਵਰਿੰਦਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੋਗਿੰਦਰ ਨਗਰ ਨਾਮਕ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਲੱਕੜ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਵੱਡੇ ਸਵੈਟਰ ਅਤੇ ਟੋਪੀਆਂ (ਜੋ ਕਿ, ਰੌਬਿਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਲੜਾਈ ਦੀ ਟੋਪੀ ਹੋਵੇਗੀ) ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ, ਦੋਵੇਂ ਮੁੰਡੇ ਝੁਕੀ ਹੋਈ ਸੜਕ 'ਤੇ ਦੌੜਦੇ ਸਨ। ਆਪਣੇ ਵੱਡੇ ਭਰਾ ਨਾਲ ਦੌੜਨਾ ਬਰਡੀ ਲਈ ਇੱਕ ਪਲ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣਾ ਸੀ। ਰੌਬਿਨ ਵੀ ਦੌੜ ਨਾ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਤੇਜ਼ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਛੋਟਾ ਭਰਾ ਉਸਦੀ ਨਕਲ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਕੰਮ ਕਰੇਗਾ। ਮਾਮੂਨ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਅਸਮਾਨ ਸੀ,

Machine Translated by Google

ਕੰਡੇਦਾਰ ਝਾੜੀਆਂ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕੀੜੇ-ਮਕੌੜੇ ਅਤੇ ਪੰਛੀ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਛੋਟੇ ਜਾਨਵਰ ਵੀ ਖੋਜੇ ਜਾਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਵਿੱਚ। ਅਕਸਰ, ਮੁੰਡੇ ਇਕੱਠੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਚੱਲ ਪੈਂਦੇ ਸਨ, ਉਹ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਸਾਹਸ ਕਰਦੇ ਸਨ ਜੋ ਸਿਰਫ਼ ਉਹ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਅਤੇ ਸਮਝਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਕਈ ਵਾਰ ਨੇੜੇ ਵਗਦੀ ਚੱਕੀ ਨਦੀ ਦੇ ਕੰਢੇ ਭੱਜ ਜਾਂਦੇ ਸਨ।

ਇੱਕ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਕਲੱਬ ਦੇ ਸਵੀਮਿੰਗ ਪੂਲ ਵਿੱਚ, ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਵਰਿੰਦਰ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦੋਸਤ ਦੀ ਚੁਣੌਤੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਪੱਚੀ ਲੈਪਸ ਕਰੇਗਾ। ਉਸਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਪੰਜਾਹ ਕਰੇਗਾ।
ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਹ ਜਿੱਤ ਗਿਆ ਅਤੇ ਸੱਤਰ ਲੈਪਸ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣਾ ਪਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਕਲੋਰੀਨੇਟਡ ਪਾਣੀ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਏਗਾ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਫੌਜ ਛੋਟੇ ਮੁੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਟ੍ਰੈਕਿੰਗ ਲਈ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਦਿਨ,
ਵੀਰੇਂਦਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵੱਡੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, 'ਕਹੋ, ਰੌਬਿਨ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੁੰਡੇ ਆਪਣਾ ਕੈਂਪ ਲਗਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਬਾਹਰ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ?' ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਦਿੱਤੀ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, 'ਓ ਹਾਂ!' ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਦਿਲਚਸਪ ਖ਼ਬਰ

ਦੱਸਣ ਲਈ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਨੂੰ ਕੈਂਪ ਲਗਾਉਣਗੇ। ਉਸਦਾ ਛੋਟਾ ਭਰਾ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜ ਗਿਆ। ਮੁੰਡੇ ਘਰ ਤੋਂ ਦੂਰ ਇੱਕ ਰਾਤ ਇਕੱਲੇ ਬਿਤਾਉਣ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਬਾਰੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਸਨ। ਬਿਆਸ ਦੇ ਕੰਢੇ ਤੋਂ ਕੁਝ ਸੌ ਗਜ਼ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ, ਮਿਰਥਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਯੂਕੇਲਿਪਟਸ ਦੇ ਬਾਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤੰਬੂ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੱਪਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਤੰਬੂ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਖਾਈ ਖੋਦਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੁਝ ਪੈਕ ਕੀਤਾ ਭੋਜਨ, ਪਾਣੀ ਦੀਆਂ ਬੋਤਲਾਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਲਾਲਟੈਣ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਇੰਨੇ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਸਨ ਕਿ ਖਾਈ ਦੋ ਘੰਟਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪੁੱਟ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਵੀਰੇਂਦਰ ਨੇ ਸੀਆਰਪੀਐਫ ਚੌਕੀ ਨੂੰ ਮੁੰਡਿਆਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖਣ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ। ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਮੁੰਡੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਅਤੇ ਤਿਆਰ ਸਨ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਉਣ ਲਈ ਚਲਾ ਗਿਆ।

ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਸੂਰਜ ਢਲਦਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਹਨੇਰਾ ਛਾ ਗਿਆ, ਡਰ ਨੇ ਆਪਣਾ ਕਬਜ਼ਾ ਜਮਾ ਲਿਆ।
ਮੁੰਡਿਆਂ ਦੇ। ਅਚਾਨਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਸਭ ਕੁਝ ਬੁਰਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਆਪਣੀ ਕੈਂਪਿੰਗ ਯਾਤਰਾ ਦਾ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲਾਭ ਉਠਾਉਣ ਲਈ ਦ੍ਰਿੜ, ਉਹ ਇਕੱਠੇ ਫਸ ਗਏ, ਹਿੱਲਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸੁਣਾਉਣ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਉਹ ਸੌਂ ਗਏ। ਸਵੇਰੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀਰੇਂਦਰ ਨੂੰ ਜੀਪ ਦੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹਾ, ਚਾਹ ਪੀਂਦਾ ਦੇਖ ਕੇ ਬਹੁਤ ਰਾਹਤ ਮਿਲੀ। ਰੌਬਿਨ ਅਤੇ ਬਰਡੀ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਕੋਲ ਭੱਜੇ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਜੱਫੀ ਪਾਈ। ਪਰ ਇਹ ਇੱਥੇ ਹੀ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਸਾਹਸ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਿਆ ਜਿਸਨੂੰ ਮੁੰਡੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਯਾਦ ਰੱਖਣਗੇ।

ਇੱਕ ਸੁਨਹਿਰੀ ਸਵੇਰ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਿਆਸ ਉੱਤੇ ਡਿੱਗ ਪਈ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ 400 ਗਜ਼ ਦੂਰ ਸੀ। ਵਰਿੰਦਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੁੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ।

Machine Translated by Google

ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਾਹਸ ਅਜੇ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕਿਸ਼ਤੀ ਅਤੇ ਮੱਛੀਆਂ ਫੜਨ ਦੀ ਯਾਤਰਾ 'ਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਿਸਮਤ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ! ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਨਾਸ਼ਤਾ ਨਿਗਲ ਲਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪੇਂਡੂ ਕਿਸ਼ਤੀ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹ ਗਏ। ਚੱਪੂਆਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇਹ ਲਹਿਰਾਉਂਦੇ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬ ਗਈ। ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਲਾਈਨਾਂ ਪਾਈਆਂ ਗਈਆਂ।

ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਜਾਪਾਨੀ ਫਿਸ਼ਿੰਗ ਰਾਡ ਫੜੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਜੋ ਹੁਣੇ ਹੀ ਕੰਟੀਨ ਤੋਂ ਮੰਗਵਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਸਾਰੇ ਚੁੱਪ ਰਹੇ ਤਾਂ ਜੋ ਮੱਛੀਆਂ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ, ਬੇਚੈਨੀ ਨਾਲ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਮਾਹਸੀਰ ਜਾਂ ਰੋਹੂ ਡਿੱਗ ਜਾਵੇਗਾ।

ਪਰ ਉਹ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋ ਗਏ ਕਿਉਂਕਿ ਮੱਛੀ ਨੇ ਕੱਟਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਸਾਰੀਆਂ ਧਾਗੇ ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਾਈਆਂ ਗਈਆਂ, ਪਰ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਫਿਰ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ, ਦੱਬੀ ਹੋਈ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ, ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਆ ਜਾਵੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੀ ਧਾਗੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਖਿੱਚ ਸੀ! ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ, ਰੌਬਿਨ ਕੋਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਡੰਡਾ ਉਸਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕੈਚ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹਲਕੇ ਖਿੱਚ ਨਾਲ ਉਤਾਰੇ। ਅਤੇ ਇਹ ਉੱਥੇ ਸੀ - ਇੱਕ ਗੋਰੇ ਆਕਾਰ ਦਾ ਮਾਹਸੀਰ, ਜਿਸਨੇ ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਜੈਕਾਰਾ ਗਜਾਇਆ। ਜਲਦੀ ਨਾਲ, ਕਿਸ਼ਤੀ ਵਾਲੇ ਨੇ ਧਾਗੇ ਨੂੰ ਕੱਟ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਮੱਛੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬੈਗ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ। ਪਾਰਟੀ ਪਠਾਨਕੋਟ ਵੱਲ ਮੁੜ ਗਈ। ਰੌਬਿਨ ਕੈਚ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਬੈਗ ਖੋਲ੍ਹਦਾ ਸੀ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਵਰਿੰਦਰ ਨੇ ਇੱਕ ਨਾ ਫੜਨ ਵਾਲੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮਛੇਰਿਆਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਮਾਹਸੀਰ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਦਿਨ ਨੂੰ ਬਚਾ ਕੇ ਚੁੱਪਚਾਪ ਇਸਨੂੰ ਹੁੱਕ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਇਸ ਲਈ, ਮੱਛੀਆਂ ਫੜਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨਪਸੰਦ ਖੇਡਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਬਣ ਗਿਆ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਯਾਤਰਾ 'ਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਮੌਕੇ ਲੱਭੋ। ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਮੌਕੇ ਉਹ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਜਦੋਂ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਮਿਲਣ ਆਉਂਦੇ ਸਨ। ਇੱਕ ਵਾਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਿਆਰੀ ਮਾਸੀ ਸਵੀਟੀ, ਜੋ ਰੌਬਿਨ ਦੇ ਜਨਮ ਸਮੇਂ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਸੀ, ਨੇ ਇੱਕ ਮੁਲਾਕਾਤ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ। ਭਰਾ ਉਸਨੂੰ ਮੱਛੀਆਂ ਫੜਨ ਲੈ ਜਾਣ ਦੇ ਆਪਣੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਰੋਕ ਨਾ ਸਕੇ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਭੈਣ-ਭਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਵਾਂਗ ਸੀ।

ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਰ ਲਏ ਗਏ ਸਨ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਪਹੁੰਚੀ, ਉਸਨੂੰ ਚਾਹ ਪੀਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਵੀ, ਮੁੰਡਿਆਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜੀਪ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹਾ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਨਦੀ 'ਤੇ ਲਿਜਾਣ ਲਈ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤ ਦਾ ਆਨੰਦ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਵੀ ਨਾਲ ਚਲੀ ਗਈ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਆਪਣੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ, ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਮੱਛੀ ਫੜਨ ਵਾਲੀ ਰਾਡ ਕੱਢੀ ਅਤੇ ਹੁੱਕ ਨੂੰ ਇਸ ਨਾਲ ਜੋੜਨਾ ਸੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਆਪਣੀ ਜਲਦੀ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਸਵੀਟੀ ਦੇ ਹੱਥ ਨੂੰ ਜ਼ਖਮੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਹੁੱਕ ਦਾ ਤਿੱਖਾ ਸਿਰਾ ਉਸਦੇ ਅੰਗੂਠੇ ਨੂੰ ਵਿੰਨ੍ਹ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖੂਨ ਵਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਦਰਦ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ।

Machine Translated by Google

ਜੋ ਇੱਕ ਮਜ਼ੇਦਾਰ ਅਤੇ ਸਾਹਸੀ ਸੈਰ-ਸਪਾਟਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਇੱਕ ਨਾਲ ਖਤਮ ਹੋਇਆ
ਫੌਜੀ ਹਸਪਤਾਲ ਦੀ ਯਾਤਰਾ। ਵੀਰੇਂਦਰ ਨੇ ਸਵੀਟੀ ਸਮੇਤ ਤਿੰਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨਾਲ ਨਾ ਸੰਭਾਲਣ ਲਈ ਸਖ਼ਤ ਝਿੜਕਿਆ।

ਰੌਬਿਨ ਹੁਣ ਕਿਸ਼ੋਰ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਕਦਮ ਰੱਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਉਮਰ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਰਹੀ ਸੀ
ਉਸਦੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦੇ ਕਈ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਪਹਿਲੂ। ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਬਰਡੀ ਰੌਬਿਨ ਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਚੱਲਣਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਖੇਡਾਂ ਅਤੇ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਨਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਰੌਬਿਨ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਨਾਲ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਜਿੱਤਣ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਬਰਡੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸਮਝਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰਨ ਜਾਂ ਲੋੜ ਪੈਣ 'ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਨਰਮ ਧੱਕਾ ਦੇਣ ਲਈ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਪਲਬਧ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਬਰਡੀ ਕਿਸੇ ਅਧਿਆਪਕ ਦੁਆਰਾ ਝਿੜਕਣ ਦੇ ਡਰੋਂ ਸਕੂਲ ਜਾਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਰੌਬਿਨ ਉਸਨੂੰ ਸਿੱਖਿਆ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਸਮਝਾ ਕੇ ਦਿਲਾਸਾ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਹ ਉਸਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਉੱਥੇ ਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਕਦੇ-ਕਦੇ, ਰੌਬਿਨ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਦੀਆਂ ਹਰਕਤਾਂ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਵੀ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਲੈ ਲੈਂਦਾ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਮਾਪੇ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਸਨ, ਪਰ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦਿੰਦੇ ਸਨ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਲਈ ਬਰਡੀ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋ ਸਕੇ। ਰੌਬਿਨ ਹਰ ਸਮੇਂ ਬਰਡੀ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ, ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਵਰਿੰਦਰ ਅਤੇ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਦਰਅਸਲ, ਉਹ ਅਕਸਰ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੁੰਡੇ ਕਿੰਨੇ ਚੰਗੇ ਵਿਵਹਾਰ ਵਾਲੇ ਸਨ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਵੀ ਇੱਕ ਵੀ ਬੋਰਿੰਗ ਪਲ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪਠਾਨਕੋਟ, ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲ ਕੇ ਰੱਖਿਆ। ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਸੈਰ-ਸਪਾਟਾ ਰੋਹਤਾਂਗ ਦਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਮੁੰਡਿਆਂ ਨੇ ਤਾਜ਼ੀ ਬਰਫ਼ ਨਾਲ ਢੱਕੀ ਢਲਾਣ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਸਲੈਜਿੰਗ ਕੀਤੀ। ਕੇਕ 'ਤੇ ਚੈਰੀ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਿਸ਼ੀ ਕਪੂਰ ਅਭਿਨੀਤ ਇੱਕ ਫਿਲਮ ਦੀ ਸ਼ੂਟਿੰਗ ਦੇਖਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ।

ਮਾਮੂਨ ਤੋਂ, ਉਹ ਅਕਸਰ ਜੰਮੂ ਵੀ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਸਰਹੱਦ ਬਹੁਤ ਸੀ
ਸੜਕ ਦੇ ਨੇੜੇ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਦੇ ਕੁਝ ਵਾਚਟਾਵਰ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਅਕਸਰ, ਵੀਰੇਂਦਰ ਨੂੰ ਅਗਲੀਆਂ ਚੌਕੀਆਂ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਅੰਤਰਰਾਸ਼ਟਰੀ ਸਰਹੱਦ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਪਾਕਿਸਤਾਨੀ ਫੌਜਾਂ ਤਾਇਨਾਤ ਸਨ। ਇੱਕ ਹਰੇ ਰੰਗ ਦੀ ਰੇਲਗੱਡੀ ਸਿਆਲਕੋਟ ਤੋਂ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਜੰਮੂ ਤੱਕ ਚੱਲਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਵੰਡ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਹ ਚੱਕ ਅਮਰੂ, ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਕਸਬੇ ਵਿੱਚ ਖਤਮ ਹੋਣ ਲੱਗੀ ਜੋ ਇੱਥੋਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਰੇਲਗੱਡੀ ਪਹੁੰਚੀ ਤਾਂ ਦੂਰਬੀਨ ਦੇ ਇੱਕ ਜੋੜੇ ਰਾਹੀਂ ਸਰਹੱਦ ਪਾਰ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਵਿਸਫੋਟ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਦਿਨ, ਰੌਬਿਨ ਘਰ ਸੀ ਜਦੋਂ ਵੀਰੇਂਦਰ ਨੂੰ ਚੌਕੀਆਂ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਣਾ ਪਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਲਗਭਗ

Machine Translated by Google

ਜਾਣ ਲਈ, ਰੌਬਿਨ ਆਇਆ, ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੀ ਜੈਕਟ ਅਤੇ ਇੱਕ ਛਲਾਵੇ ਵਾਲੀ ਟੋਪੀ ਪਹਿਨ ਕੇ ਤਿਆਰ ਸੀ।
ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਠੰਡੇ ਮਨ ਨਾਲ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਹੈ। ਵਰਿੰਦਰ ਦੇ ਕੁਝ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ, ਉਹ ਜੀਪ ਵਿੱਚ ਛਾਲ ਮਾਰ ਗਿਆ। ਉਸ ਦਿਨ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ - ਸੈਨਿਕਾਂ ਅਤੇ ਸਰਹੱਦ ਪਾਰ ਦੇਖਣਾ। ਇੱਕ ਸਿਪਾਹੀ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਾਲ, ਉਹ ਜੰਗ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਇੱਕ ਵਾਚਟਾਵਰ 'ਤੇ ਵੀ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ। ਉਹ ਜਾਦੂਗਰ ਹੋ ਗਿਆ।

ਵੀਰੇਂਦਰ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਚਿੰਤਾ ਰੌਬਿਨ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਉਸਦੇ ਜਨਮ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਵੀਰੇਂਦਰ ਨੇ 1986 ਲਈ ਸਨਾਵਰ ਦੇ ਲਾਰੈਂਸ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਛੇਵੀਂ ਜਮਾਤ ਲਈ ਇੱਕ ਸੀਟ ਰਾਖਵੀਂ ਕਰ ਲਈ ਸੀ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਭੇਜਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਨੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਦੂਰ ਇੱਕ ਬੋਰਡਿੰਗ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਭੇਜਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
ਪਠਾਨਕੋਟ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮੁੱਖ ਮੁੱਦਾ ਸਕੂਲਿੰਗ ਦਾ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਦਿੱਲੀ ਜਾਂ ਹੋਰ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਵਾਂਗ ਵੱਡੇ ਸਕੂਲ ਨਹੀਂ ਸਨ।

ਰੌਬਿਨ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਦਿਆਲਿਆ [IV], ਮਾਮੂਨ ਗਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਫੌਜ ਦੀਆਂ ਬੈਰਕਾਂ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਬਦਲਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸੇਂਟ ਜੋਸਫ਼ ਕਾਨਵੈਂਟ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੀ ਸੀ।

ਇੱਕ ਵਾਰ, ਫੌਜ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਖਾਸ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਦਾ ਆਯੋਜਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ - ਸਾਲਾਨਾ ਫੁੱਲਾਂ ਅਤੇ ਕੁੱਤਿਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ। ਇਸਨੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਪਤਨੀਆਂ ਆਪਣੇ ਬਾਗਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਬਹੁਤ ਭਾਵੁਕ ਸਨ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਆਪਣੇ ਕੁੱਤਿਆਂ 'ਤੇ ਮੋਹਿਤ ਸਨ।
ਮੁਕਾਬਲੇ ਵਿੱਚ ਕੁੱਤਿਆਂ ਦੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਨਸਲਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਰੌਬਿਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਨੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਕੁੱਤਿਆਂ ਨੂੰ ਰਜਿਸਟਰ ਕੀਤਾ। ਨਰ, ਜਿਸਨੂੰ ਅਲਕਾ ਪੋਨ ਜਾਂ ਅਲਕਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਰੌਬਿਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮਾਦਾ, ਹਿਰਨੀ, ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਬਰਡੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੁਕਾਬਲੇ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਰੌਬਿਨ ਅਤੇ ਅਲਕਾ ਨੇ ਇਨਾਮ ਜਿੱਤਿਆ। ਬਰਡੀ ਨੂੰ ਰੋਂਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦਾ ਕੁੱਤਾ ਨਹੀਂ ਜਿੱਤਿਆ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ। ਉਸਨੇ ਹੈਰਾਨੀ ਦਾ ਨਾਟਕ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ, 'ਜਦੋਂ ਇਨਾਮ ਲਈ ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਸੀ?' ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਬਰਡੀ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਸਵਾਲ ਤੋਂ ਘਬਰਾ ਕੇ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਵੀਰੇਂਦਰ ਤੰਬੂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਭੱਜਿਆ, ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਫੜਿਆ ਅਤੇ ਬਰਡੀ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ। ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋਇਆ, ਦੋਵੇਂ ਭਰਾ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਘਰ ਚਲੇ ਗਏ, ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਗਲੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਪਾਈਆਂ।

Machine Translated by Google

ਰੌਬਿਨ ਆਪਣੇ ਪਾਲਤੂ ਕੁੱਤਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਸਕੂਲ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਉਣ 'ਤੇ ਉਸਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀ ਕੀਤਾ
ਉਹ ਆਪਣਾ ਬੈਗ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਸੁੱਟ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕੁੱਤਿਆਂ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਲਈ ਕਾਹਲੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਖੇਡਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਉਹ ਦੁਪਹਿਰ ਦਾ ਖਾਣਾ ਖਾਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਇਆ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਗੈਸਟਰੋਐਂਟਰਾਈਟਿਸ ਦੀ ਮਹਾਂਮਾਰੀ ਫੈਲ ਗਈ ਅਤੇ ਦੋਵੇਂ ਕੁੱਤੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਅੰਦਰ-ਅੰਦਰ ਮਰ ਗਏ। ਵਰਿੰਦਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸ ਕੇ ਮੁੱਦੇ ਨੂੰ ਟਾਲ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਬਿਮਾਰ ਹੋ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਡਾਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਰੌਬਿਨ ਚਿੰਤਤ ਸੀ। ਵਰਿੰਦਰ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਭੁੱਲ ਜਾਵੇਗਾ, ਪਰ ਜਿਸ ਦਿਨ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਾਲਤੂ ਜਾਨਵਰ ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਰਹੇ, ਉਸ ਦਿਨ ਸਭ ਕੁਝ ਟੁੱਟ ਗਿਆ। ਉਹ ਬੇਚੈਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਵਰਿੰਦਰ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਸੀ। ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਇੰਨਾ ਦੁਖੀ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਡਾਚਸੁੰਡਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਥਾਪਰਾਂ ਨੇ ਕਾਰਟੂਸ (ਸੌਂਟਗਨ ਦੇ ਕਾਰਤੂਸ ਦੇ ਨਾਮ ਤੋਂ) ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਪਿਆਰਾ ਡੌਬਰਮੈਨ ਰੱਖਿਆ, ਜੋ ਵੱਡਾ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣੀ ਨਸਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਕੁੱਤਾ ਬਣ ਗਿਆ।

ਭਾਵੇਂ ਰੌਬਿਨ ਹੁਣ ਵੱਡਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦੀਆਂ 'ਜੰਗੀ ਖੇਡਾਂ' ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਰੁਕੀਆਂ। ਦਰਅਸਲ, ਉਹ ਹੋਰ ਵੀ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਬਣ ਗਈਆਂ। ਦਿੱਲੀ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਛੁੱਟੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ 'ਤੇ, ਜਦੋਂ ਸਾਰੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ ਇਕੱਠੇ ਸਨ, ਰੌਬਿਨ ਨੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮਨਪਸੰਦ ਖੇਡ, ਵਾਰ-ਵਾਰ ਖੇਡਣ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਵਾਰ ਇਹ ਵਧੇਰੇ ਯਥਾਰਥਵਾਦੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਬਾਗ ਵਿੱਚ ਖੇਡਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਢੱਕਣ ਲਈ ਰੁੱਖਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਖੇਡ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਤੱਕ ਚੱਲੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਟੋਨੀ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਥੱਕ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਭੁੱਖੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਤਿਤਲੀਆਂ ਫੜਨ, ਘਾਹ ਵਿੱਚ ਲਪੇਟਣ ਅਤੇ ਖਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਟੋਨੀ ਘਬਰਾ ਗਈ ਅਤੇ ਸਾਫ਼ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸਦਾ ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, 'ਇੱਕ ਸਿਪਾਹੀ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਾ ਰਹਿਣ ਲਈ ਜੰਗ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਜੋ ਵੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਉਹ ਖਾਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।' ਹੁਣ ਤੱਕ ਅਜਿਹੇ ਜਵਾਬਾਂ ਦੀ ਆਦੀ, ਉਹ ਖਾਣ ਲਈ ਕੁਝ ਲੈਣ ਲਈ ਤੁਰਦੀ ਰਹੀ, ਚੀਕਦੀ ਹੋਈ, 'ਮੈਂ ਸਿਪਾਹੀ ਨਹੀਂ ਹਾਂ!'

ਜਲਦੀ ਹੀ, ਸਾਰੀ ਮਸਤੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਰੌਬਿਨ ਵੱਡਾ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਦਸਵੀਂ ਜਮਾਤ ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ।
ਪਠਾਨਕੋਟ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਖਤਮ ਹੋਣਾ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਵਾਰ, ਕਿਉਂਕਿ ਰੌਬਿਨ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਪਰਿਵਾਰ ਰੰਗੀਆ, ਅਸਾਮ ਵਿੱਚ ਵਰਿੰਦਰ ਨਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਵੇਗਾ, ਉਸਦੀ ਸਕੂਲੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੇ ਭਵਿੱਖ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਪਿਆ।

ਇਹ ਉੱਚ ਸਿੱਖਿਆ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਵਰਿੰਦਰ ਅਤੇ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਨੂੰ ਕੁਝ ਔਖੀਆਂ ਗੱਲਾਂ-ਬਾਤਾਂ ਕਰਨੀਆਂ ਪਈਆਂ। ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਕੋਈ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ।
ਵੱਖ ਹੋਣਾ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਛੋਟੇ ਮੁੰਡਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਅਤੇ ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਫੌਜ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਫੈਸਲਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਅਟੱਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਚਿੰਤਤ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਲ ਭਾਰੀ ਸਨ, ਪਰ ਡਿਊਟੀ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਕੀ ਸੀ, ਉਹ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਤਾਂ ਕੀ?

Machine Translated by Google

ਇਲਾਜ ਨਾ ਹੋ ਸਕਿਆ, ਇਸ ਨੂੰ ਸਹਿਣਾ ਪਿਆ, ਅਤੇ ਥਾਪਰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋ ਗਏ।

Machine Translated by Google

Machine Translated by Google

ਅਧਿਆਇ 8

ਕਿਸ਼ੋਰ ਅਵਸਥਾ ਦੀਆਂ ਪੀੜਾਂ

ਰੌਬਿਨ ਹੁਣ ਗਿਆਰ੍ਹਵੀਂ ਜਮਾਤ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣਾ ਬਚਪਨ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਆਇਆ ਸੀ ਅਤੇ

ਜਵਾਨੀ ਦੇ ਸਿਖਰ 'ਤੇ। ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਇਸ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਮੋੜ 'ਤੇ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਜਿਸਦੀ ਉਸਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲੋੜ ਸੀ - ਉਸਦਾ ਪਿਤਾ। ਉਹ ਇੰਨੇ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਉਸਦਾ ਚੱਟਾਨ ਅਤੇ ਸਲਾਹਕਾਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅਗਲੇ ਦੋ ਸਾਲ ਰੌਬਿਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਨ। ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਨੀਂਹ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਰੱਖਿਆ ਬਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦੇ ਆਪਣੇ ਬਚਪਨ ਦੇ ਸੁਪਨੇ ਨੂੰ ਸਾਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਸਕੂਲ ਤੋਂ ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ ਹੋਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਵਰਿੰਦਰ ਅਤੇ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਨੋਇਡਾ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ। ਉੱਥੇ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਪਣਾ ਘਰ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਇਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੋਵਾਂ ਮੁੰਡਿਆਂ ਦੀ ਉੱਚ ਸਿੱਖਿਆ ਲਈ ਹੋਰ ਵਿਕਲਪ ਵੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ।

ਇਹ ਪੂਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਲਈ ਇੱਕ ਔਖਾ ਸਮਾਂ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਇਕਾਈ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਟੁੱਟ ਗਏ ਸਨ। ਵੀਰੇਂਦਰ ਅਕਸਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਤ ਕਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਰੌਬਿਨ ਦੇ ਇਕੱਲੇ ਸਭ ਕੁਝ ਸਹਿਣ ਕਰਨ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਉਸਨੂੰ ਖਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

ਸਮੂਹਿਕ ਉਥਲ-ਪੁਥਲ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਉਹ ਸਾਰੇ ਲੰਘ ਰਹੇ ਸਨ, ਉਹ ਉਹੀ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਜੋ ਸਹੀ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਅਤੇ ਮੁੰਡੇ, ਬੈਗ ਅਤੇ ਸਮਾਨ, ਨੋਇਡਾ ਚਲੇ ਗਏ। ਛਾਉਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਵੱਖਰੀ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਫੌਜ ਦੀ ਲੌਜਿਸਟਿਕ ਸਹਾਇਤਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਜੋ ਛਾਉਣੀਆਂ ਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਨੋਇਡਾ ਇੱਕ ਸ਼ਹਿਰੀ ਪਿੰਡ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਮਤਲਬ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨਾ ਸੀ।

ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਲਈ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਉਸਦਾ ਵੱਡਾ ਪੁੱਤਰ ਇੱਕ ਆਮ ਕਿਸ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਸੁਭਾਅ ਸ਼ਾਂਤ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਦੂਜੇ ਨੌਜਵਾਨ ਮੁੰਡੇ ਅਕਸਰ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਮੰਗਾਂ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਮੰਗਿਆ।
ਉਹ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਉਠਾਉਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਸੀ

Machine Translated by Google

ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਵਾਪਸ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਬਰਡੀ ਨੇ ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਰੌਬਿਨ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਿਚੋਲੇ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ।

ਦੋਵੇਂ ਮੁੰਡਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸ਼ਖ਼ਸੀਅਤ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਗੁਣਾਂ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਹੁਣ ਕਾਫ਼ੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਬਾਹਰ ਦਾ ਪੂਰਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਿਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਪਸੰਦਾਂ ਅਤੇ ਨਾਪਸੰਦਾਂ ਵੀ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੀਆਂ ਸਨ। ਰੌਬਿਨ ਸਧਾਰਨ ਅਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੁਭਾਅ ਦਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਬਰਡੀ ਨੂੰ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਣਾ ਅਤੇ ਚੁਣੌਤੀਪੂਰਨ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਪਸੰਦ ਸਨ। ਬਰਡੀ ਆਪਣੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਬਾਰੇ ਖਾਸ ਅਤੇ ਚੋਣਵਾਂ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਰੌਬਿਨ ਉਹੀ ਪਹਿਨਦਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸਦੇ ਮਾਪੇ ਉਸਦੇ ਲਈ ਖਰੀਦਦੇ ਸਨ। ਰੌਬਿਨ ਕਦੇ ਵੀ ਟਾਪਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਬਰਡੀ ਕਾਫ਼ੀ ਪ੍ਰਤੀਯੋਗੀ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਰੌਬਿਨ ਰੱਖਿਆਤਮਕ ਭਰਾ ਬਣਿਆ ਰਿਹਾ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਛੋਟੇ ਭਰਾ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਉਸ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ ਜੋ ਉਸਨੇ ਖੁਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਬਾਹਰੀ ਅਤੇ ਸਾਹਸ ਲਈ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਜੋਖਮ ਲੈਣ ਦੀ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਵਰਿੰਦਰ ਨੇ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਤੱਤਾਂ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। 'ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਦੇ ਮਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ,' ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਵਰਿੰਦਰ ਨੇ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਬਰਡੀ ਨੂੰ ਉਹੀ ਸ਼ਬਦ ਦੁਹਰਾਉਂਦੇ ਸੁਣਿਆ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਬਰਡੀ, ਤੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਤੱਤਾਂ ਦਾ ਨਿਰਾਦਰ ਨਾ ਕਰ; ਜੇ ਤੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦਾ ਹੈਂ, ਤਾਂ ਉਹ ਤੈਨੂੰ ਕਦੇ ਮਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ। ਦੇਖੋ ਚਾਚੇ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨਾਲ ਕੀ ਹੋਇਆ। ਉਹ ਕਿਸ਼ਤੀ ਤੋਂ ਛਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਡੁੱਬ ਗਿਆ।' ਬਰਡੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਬਹੁਤ ਆਨੰਦ ਆਉਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਤੋਂ ਝਿਜਕਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਰੌਬਿਨ ਦੀ ਬਾਂਹ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੋਢੇ ਦੁਆਲੇ ਰੱਖਣ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਕਸਰ, ਉਹ ਸੋਚਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਭਰਾ ਇੰਨਾ ਲਚਕੀਲਾ ਕਿਉ ਸੀ, ਕਦੇ ਵੀ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛਦਾ।

ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਵੀ ਦੇਖਭਾਲ ਅਤੇ ਚਿੰਤਾ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ
ਗ਼ਰੀਬ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਨੋਇਡਾ ਚਲੇ ਗਏ, ਤਾਂ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਹਰ ਮਹੀਨੇ 50 ਰੁਪਏ ਜੇਬ ਖਰਚ ਵਜੋਂ ਮਿਲਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਏ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛੇ ਬਿਨਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਖਰਚ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ, ਰੌਬਿਨ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਸੜਕ 'ਤੇ ਇੱਕ ਗਰੀਬ ਭਿਖਾਰੀ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ। ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਦੀ ਦੁਰਦਸ਼ਾ ਨੂੰ ਵੇਖਦਿਆਂ, ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਆਪਣੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਹੱਥ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਲ ਵੀ ਸੋਚੇ ਬਿਨਾਂ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਜੇਬ ਖਰਚ ਉਸਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤੇ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਹ ਸਭ ਕਿਉ ਦੇ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਚੁੱਪਚਾਪ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਇਸਦੀ ਲੋੜ ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਉਮਰ ਦੇ ਮੁੰਡੇ ਦੀ ਅਜਿਹੀ ਉਦਾਰਤਾ ਦੀ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਵੀ।

ਰੌਬਿਨ ਅਤੇ ਬਰਡੀ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਫ਼ਿਲਮਾਂ ਦੇਖਣਾ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਨਪਸੰਦ ਸ਼ੈਲੀ ਕੀ ਸੀ - ਜੰਗੀ ਫ਼ਿਲਮਾਂ ਜਾਂ ਰੱਖਿਆ ਬਲਾਂ ਬਾਰੇ ਫ਼ਿਲਮਾਂ - ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਇਨਾਮ ਨਹੀਂ। ਪ੍ਰਹਾਰ ਵਰਗੀਆਂ ਹਿੰਦੀ ਫ਼ਿਲਮਾਂ ਅਤੇ ਟੌਪ ਵਰਗੀਆਂ ਹਾਲੀਵੁੱਡ ਫ਼ਿਲਮਾਂ

Machine Translated by Google

ਬੰਦੂਕ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ, ਜਦੋਂ ਵਰਿੰਦਰ ਛੁੱਟੀ 'ਤੇ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਚੰਗੇ ਮੂਡ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਫੌਜ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਾਰੇ ਰੰਗੀਨ ਬਿਰਤਾਂਤਾਂ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕਰਵਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਨੈਸ਼ਨਲ ਡਿਫੈਂਸ ਅਕੈਡਮੀ ਜਾਂ ਸਕੂਲ ਤੋਂ ਦਿਲਚਸਪ ਭੱਜਣ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਜਾਂ ਉਸ ਸ਼ਰਾਰਤ ਬਾਰੇ ਦੱਸਦਾ ਸੀ ਜੋ ਉਹ ਇੱਕ ਮੁੰਡੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਅਜਿਹੀ ਹੀ ਇੱਕ ਕਹਾਣੀ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਸੀ ਤਾਂ ਪੁਣੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਨਦੀ ਪਾਰ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਉਹ ਲਗਭਗ ਡੁੱਬ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ ਵਰਿੰਦਰ

1965 ਵਿੱਚ ਨਾਥੂ ਲਾ ਵਿਖੇ ਚੀਨੀਆਂ ਨਾਲ ਹੋਈਆਂ ਝੜਪਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਜਾਨੀ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਰੌਬਿਨ ਵੱਲੋਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਵਾਲਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਸਨਾਈਪਰ ਰਾਈਫਲ ਦੇ ਵਿਊਫਾਈਂਡਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਚੀਨੀ ਸਿਪਾਹੀ ਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਕਿਵੇਂ ਸਿਖਲਾਈ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਇਹ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਗੋਲੀ ਚਲਾਉਣੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਟਰਿੱਗਰ ਨਾ ਚਲਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਰੌਬਿਨ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਗੋਲੀ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਚਲਾਈ। ਇਸਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣਾ ਇੱਕ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸਵਾਲ ਸੀ ਅਤੇ ਵਰਿੰਦਰ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਟਾਲ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਵੀਰੇਂਦਰ ਕੋਲ ਬਰਫੀਲੇ ਤੂਫਾਨਾਂ, ਬਰਫੀਲੇ ਤੂਫਾਨਾਂ ਅਤੇ ਬਰਫ਼ ਹੇਠ ਦੱਬੇ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੌਬਿਨ ਬਹੁਤ ਸੁਆਦ ਨਾਲ ਗਲੇ ਲਗਾ ਲੈਂਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਵੀਰੇਂਦਰ ਦਾ ਦੋਸਤ ਜਨਰਲ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਸਿਹੋਤਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਆਉਂਦਾ ਸੀ, ਰੌਬਿਨ ਕੋਲ ਵੀ ਉਸ ਲਈ ਸਵਾਲ ਤਿਆਰ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਜੋ ਵੀ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਰੌਬਿਨ ਦੀ ਮਨਪਸੰਦ ਕਹਾਣੀ ਉਹ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬੰਗਲਾਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਫੇਨੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਉਡਾਣ ਭਰਨ ਵੇਲੇ ਉਸਦੇ ਹੈਲੀਕਾਪਟਰ 'ਤੇ ਗੋਲੀ ਚਲਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਗੋਲੀ ਫਿਊਜ਼ਲੇਜ ਨੂੰ ਵਿੰਨ੍ਹ ਕੇ ਉਸਦੀ ਲੱਤ ਵਿੱਚ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕਿ ਹੇਠਾਂ ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਪਾਕਿਸਤਾਨੀ ਫੌਜਾਂ ਵੱਲੋਂ ਗੋਲੀਬਾਰੀ ਜਾਰੀ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਦਰਦ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਗੁਰਬਖਸ਼ ਹੈਲੀਕਾਪਟਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਖੇਡ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਉਤਾਰਨ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। 'ਕੀ ਤੁਸੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮੈਂ ਕੋਰ ਕਮਾਂਡਰ ਜਨਰਲ ਸਗਤ ਸਿੰਘ ਨਾਲ ਉਡਾਣ ਭਰ ਰਿਹਾ ਸੀ? ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਵੀਰ ਚੱਕਰ ਨਾਲ ਸਨਮਾਨਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ,' ਉਹ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣਦੇ ਹੋਏ ਠੰਡੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ। 'ਤੁਸੀ ਕਿੰਨੇ ਹੀਰੋ ਹੋ, ਅੰਕਲ!' ਰੌਬਿਨ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹੋ ਕੇ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਉਣ ਦੇ ਸੈਸ਼ਨ ਚੱਲਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਰੌਬਿਨ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਆਪਣਾ ਪੁੱਤਰ ਲਗਭਗ ਉਸੇ ਉਮਰ ਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਲਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ। ਵਰਿੰਦਰ ਨੂੰ ਆਖਰਕਾਰ ਗੱਲਬਾਤ ਖਤਮ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ।

ਟੌਮ ਕਰੂਜ਼, ਆਪਣੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਵਰਦੀ ਅਤੇ ਏਵੀਏਟਰ ਐਨਕਾਂ ਵਿੱਚ, ਰੌਬਿਨ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸੀ। ਉਹ ਉਸਦੀ ਫਿਲਮ, ਟੌਪ ਗਨ ਦਾ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਕ ਸੀ । ਉਸਦੇ ਲੜਾਕੂ ਪਾਇਲਟ ਚਾਚਾ, ਵਿੰਗ ਕਮਾਂਡਰ ਅਨਿਲ ਥਾਪਰ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਛੱਤਾਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਉੱਡਦੇ ਹਵਾਈ ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ ਵੱਡਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਵੀ ਇੱਕ ਰੋਲ ਮਾਡਲ ਸੀ।

Machine Translated by Google

ਉਹ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੀ ਉਡਾਣ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਉਸਦੀ ਮਾਸਪੇਸ਼ੀਆਂ ਦੀ ਬਣਤਰ ਤੋਂ ਵੀ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਹ ਹਵਾਈ ਸੈਨਾ ਵਿੱਚ ਟਾਰਜ਼ਨ ਵਜੋਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਾਰਕਾਂ ਨੇ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਲੜਾਕੂ ਪਾਇਲਟ ਬਣੇਗਾ। ਆਪਣੀ ਸਟੀਲ ਦੀ ਅਲਮਾਰੀ 'ਤੇ, ਉਸਨੇ ਕਾਕਪਿਟ ਦੇ ਅੰਦਰੋਂ ਅਸਮਾਨ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਤੇਲ ਪੇਂਟ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਟੁੱਟੀਆਂ ਘੜੀਆਂ, ਸਪੀਡੋਮੀਟਰ ਅਤੇ ਕੈਲਕੁਲੇਟਰ ਫਲੈਪਾਂ ਦੇ ਡਾਇਲਾਂ ਨਾਲ ਅੰਦਰੂਨੀ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਹਾਕੀ ਸਟਿੱਕ ਰੱਖ ਕੇ ਸਟੂਲ 'ਤੇ ਬੈਠਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਡਾਣ ਭਰਨ ਦਾ ਦਿਖਾਵਾ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ ਬਰਡੀ ਉਸਦਾ 'ਕਾਕਪਿਟ' ਸੰਭਾਲ ਲੈਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਭਰਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਲੜਾਈ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਸੀ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਰੌਬਿਨ ਕੋਲ ਅਗਲੇ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਆਪਣੀ ਯੋਜਨਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਦਸਵੀਂ ਜਮਾਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਿਗਿਆਨ ਅਤੇ ਗਣਿਤ ਦੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਨੈਸ਼ਨਲ ਡਿਫੈਂਸ ਅਕੈਡਮੀ ਲਈ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਦੇਣੀ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਵਾਂਗ ਅਕੈਡਮੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਧੌਲਾ ਕੁਆਂ ਦੇ ਆਰਮੀ ਪਬਲਿਕ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਸਕੂਲ ਜਾਣ ਦੇ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਅਤੇ ਰੌਬਿਨ ਦੇ ਸਕੂਲ ਵਿਚਕਾਰ ਦੂਰੀ ਕਾਫ਼ੀ ਲੰਬੀ ਸੀ। ਸਕੂਲ ਤੋਂ ਘਰ ਵਾਪਸੀ ਦਾ ਸਫ਼ਰ ਥਕਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਕੋਲ ਹੋਰ ਕੁਝ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮਾਂ ਜਾਂ ਊਰਜਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਕੋਲ ਆਪਣੀਆਂ ਹੋਰ ਰੁਚੀਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਵਰਿੰਦਰ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਨਿਯਮਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਫ਼ੋਨ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਬੇਅਰਾਮੀ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਘਰੋਂ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਨਿਕਲਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਦੇਰ ਨਾਲ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦਾ ਸੀ। ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦੇ ਦੋ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪ੍ਰਬੰਧ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਕਲਾਸਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਦਿਨ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕੀਮਤੀ ਘੰਟਿਆਂ ਨਾਲ ਸਮਝੌਤਾ ਨਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇ।

ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ, ਉਸਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਡਰਾਇੰਗ ਬੋਰਡ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ ਸਨ। ਇਸ ਵਾਰ, ਵਰਿੰਦਰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਯੋਜਨਾ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ। ਉਸਨੇ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਫਟ ਹੋਣ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਵਿੱਚ ਰਹੀ, ਜੋ ਕਿ ਕੁਝ ਵਧੀਆ ਵਿਦਿਅਕ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਲਈ ਜਾਣੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਉਮਰ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣ ਦਾ ਵੀ ਕਾਫ਼ੀ ਤਜਰਬਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਬੋਨੀ ਅਤੇ ਟੋਨੀ ਵੀ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਰਹੇ ਸਨ।

ਦਰਅਸਲ, ਬੋਨੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਅਗਵਾਈ ਹੇਠ ਅਕਾਦਮਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਦਵਾਈ ਲਈ ਆਪਣੀਆਂ ਦਾਖਲਾ ਪ੍ਰੀਖਿਆਵਾਂ ਪਾਸ ਕਰ ਲਈਆਂ ਸਨ।
ਇਹ ਯਕੀਨ ਹੋਣ 'ਤੇ ਕਿ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਫੈਸਲਾ ਸੀ, ਵਰਿੰਦਰ ਅਤੇ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਨੇ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਆਖਰੀ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਲਈ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਭੇਜਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।

Machine Translated by Google

Machine Translated by Google

ਅਧਿਆਇ 9

ਡਾਰਕ ਪੈਚ

ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਲਈ ਇੱਕ ਮਾਤਾ ਜਾਂ ਪਿਤਾ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹਿਣਾ ਕਾਫ਼ੀ ਔਖਾ ਹੈ। ਰੌਬਿਨ, ਜਿਸ ਕੋਲ ਸੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਹੁਣ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਉਸ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਦੇ ਦਬਾਅ ਅਤੇ ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਸਮਰਥਨ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲੋੜ ਸੀ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਲਈ ਦੁਖਦਾਈ ਸੀ। ਪਰ ਮਾਪੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਫੈਸਲਾ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਔਖਾ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਾਧਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਦੇਣ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੈਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਫੌਜ ਦੇ ਜਵਾਨਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਅਕਸਰ ਵਿਛੋੜੇ ਦੇ ਸਦਮੇ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੇ ਹਨ। ਅਕਸਰ, ਦੇਸ਼ ਦੀ ਸੇਵਾ ਇੱਕ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਇੱਕ ਪਲ ਵੀ ਸੋਚੇ ਬਿਨਾਂ ਮੰਨਦੇ ਹਨ।

ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ, ਇੱਕ ਫਰਜ਼ਦਾਰ ਬੱਚਾ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਇਸ ਲਈ ਸਹਿਮਤੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ। ਜੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡਣ ਦੇ ਵਿਚਾਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਚਿੰਤਾ ਜਾਂ ਘਬਰਾਹਟ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਇਸਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਇਸ ਤੱਥ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰਨਾ ਚੁਣਿਆ ਕਿ ਹੁਣ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹੋਵੇਗਾ।

ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਵਿੱਚ, ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਡੀਏਵੀ ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲਾ ਲਿਆ। ਇਹ ਉਸਦੀ ਦਾਦੀ ਦੇ ਘਰ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਸਿਹਤ ਸੰਬੰਧੀ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਨੋਇਡਾ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਰਹਿ ਰਹੇ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਦਾਦੀ ਦੇ ਘਰ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਢੁਕਵਾਂ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਪੱਖੋਂ ਬਿਹਤਰ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਵੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਪ੍ਰਬੰਧ ਸੰਪੂਰਨ ਸੀ।

ਉਹ ਨੈਸ਼ਨਲ ਕੈਡੇਟ ਕੋਰ (ਐਨ.ਸੀ.ਸੀ.) ਵਿੱਚ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਹ ਉਸਦੇ ਅੰਤਮ ਟੀਚੇ ਵੱਲ ਪਹਿਲਾ ਕਦਮ ਸੀ, ਅਤੇ ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਇਸਦਾ ਪੂਰਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਿਆ। ਵਰਦੀ ਪਹਿਨਣ ਅਤੇ ਕੈਡੇਟ ਵਜੋਂ ਸਿਖਲਾਈ ਲੈਣ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਫੌਜ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਸਬੰਧ ਦੀ ਯਾਦ ਆਉਂਦੀ ਸੀ।

Machine Translated by Google

ਰੌਬਿਨ ਲਈ ਹੁਣ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਦਲ ਗਈ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਹਰ ਦਿਨ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਸਦੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਨੇ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਖਾਲੀਪਣ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹੀ ਖੁਸ਼ਮਿਜ਼ਾਜ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹੀ ਉਹਦੀ ਆਦਤ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਦੋਵਾਂ ਬੱਚਿਆਂ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਉਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਖ਼ਤ ਹੋਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਉਸਦੇ ਤਰੀਕਿਆਂ ਅੱਗੇ ਝੁਕ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਮੰਗਿਆ, ਇਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਸੌਖਾ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਬੋਨੀ ਐਮ ਅਤੇ ਅੱਬਾ ਦੇ ਸੰਗੀਤ 'ਤੇ ਨੱਚਣ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਆ ਗਏ ਸਨ ਜਦੋਂ ਉਹ ਬੱਚਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਉਹ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਵੀ ਕਹੇ ਬਿਨਾਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਖਾਸ ਰਿਸ਼ਤਾ ਸੀ, ਜੋ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਹੋਰ ਵੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਦੂਰ ਜਾਣਾ ਦਿਲ ਤੋੜਨ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਬਹੁਤ ਯਾਦ ਆਉਂਦੀ ਸੀ।

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਇੱਕ ਸੁਨਹਿਰੀ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਕਦਮ ਸੀ, ਅਤੇ ਰੌਬਿਨ ਅਤੇ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਹਰ ਵਾਰ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆਉਣ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਰੌਬਿਨ ਦੀ ਦਾਦੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਸਾਰੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ 'ਮਾਮਾਜੀ' ਕਹਿ ਕੇ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਸਨ, ਹੁਣ ਉਸਦੀ ਸਰਪ੍ਰਸਤ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਭਾਰਤੀ ਮੂਲ ਦੀ ਸੀ, ਉਸ ਦੀਆਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ਨਿਊਜ਼ੀਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਉਹ ਉੱਥੇ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਚਲੀ ਗਈ ਸੀ।

ਮਾਮਾਜੀ ਲਈ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਮਾਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਨੂੰਹ-
ਕਾਨੂੰਨ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਪਰਵਰਿਸ਼ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਧੀ ਦੀਆਂ ਧੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪਾਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਤਰੀਕੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਸੀ। ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਬੱਚੇ ਉੱਤਮ ਹੋਣ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੀ ਗੱਲ ਆਉਂਦੀ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਸਖ਼ਤ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਖ਼ਤ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸੀ ਜੋ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਉੱਜਵਲ ਭਵਿੱਖ ਦਾ ਜਵਾਬ ਸਿਰਫ਼ ਅਕਾਦਮਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉੱਤਮ ਹੋਣ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਵਿੱਚ ਹੈ।

ਰੌਬਿਨ ਹੁਣ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਸਰ ਨਹੀਂ ਛੱਡੀ ਕਿ ਉਹ ਮਿਹਨਤ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਰੇ। ਹਰ ਐਤਵਾਰ, ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਬੋਨੀ ਅਤੇ ਟੋਨੀ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ ਜਲਦੀ ਉੱਠਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਦਿਲਕਸ਼ ਨਾਸ਼ਤਾ ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੀ ਜੋ ਮਾਮਾਜੀ ਨਿਊਜ਼ੀਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਮੇਂ ਖਾਂਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਵੰਡ ਵਿੱਚ ਅੰਡੇ, ਗਰਿੱਲ ਕੀਤੀਆਂ ਸਬਜ਼ੀਆਂ, ਹੈਮ, ਸੌਸੇਜ ਅਤੇ ਹੋਰ ਠੰਡੇ ਕੱਟ, ਦੁੱਧ ਦੇ ਨਾਲ ਅਤੇ ਟੋਸਟ ਦੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਮੱਖਣ ਵਾਲੇ ਕਰਿਸਪ ਟੁਕੜੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਗੇ। ਬੋਨੀ ਅਤੇ ਟੋਨੀ, ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵੱਡੇ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੇ ਆਦੀ ਸਨ ਅਤੇ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਪੜ੍ਹਾਈ ਸੁਰੂ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ।

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇੱਕ ਜੁੱਤੀ ਸਾਰਿਆਂ 'ਤੇ ਫਿੱਟ ਨਹੀਂ ਬੈਠਦੀ। ਰੌਬਿਨ, ਜਿਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਨੀਂਦ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਸੀ, ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਜਲਦੀ ਉੱਠਣਾ ਅਤੇ ਰਾਜੇ ਵਾਂਗ ਖਾਣਾ ਖਾਣਾ, ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਸੌਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੋਚ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਮਾਮਾਜੀ ਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਲਈ,

Machine Translated by Google

ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਉਹੀ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੀ। ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਹਰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਭਲਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦੇ ਨਵੇਂ ਘਰ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰੇ ਸਨ ਜੋ ਉਹ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਹਰ ਸੰਭਵ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਉਸਨੂੰ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰਨਾ ਪਿਆ।

ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਉਹ ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਮਨਪਸੰਦ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਹੌਸਲਾ ਬੁਲੰਦ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਅਕਸਰ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਉਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਉਲਟ ਵੀ। ਬੋਨੀ, ਜੋ ਮੈਡੀਕਲ ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪਹਿਲੇ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਲਗਭਗ ਹਰ ਦੂਜੇ ਹਫ਼ਤੇ ਉਸਦੇ ਹੋਸਟਲ ਤੋਂ ਆਉਂਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਰੂਪ ਬਾਰੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਸੁਚੇਤ ਹੁੰਦਾ ਦੇਖ ਕੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਮੁੰਡਾ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਭਾਵਪੂਰਨ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਦੀ ਉਮਰ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਉਸਦੀ ਚਮੜੀ ਅਕਸਰ ਫੁੱਟ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਵਾਲ ਕਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬੈਠਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਝੁਰੜੀਆਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। 'ਮੇਰੇ ਵਾਲ ਇੱਕ ਸਾਹੀ ਦੇ ਵਾਲ ਵਰਗੇ ਲੱਗਦੇ ਹਨ', ਉਹ ਦੁਖੀ ਹੋ ਕੇ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ।

ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਵੇਖਦਾ ਰਹਿੰਦਾ, ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਵਾਲਾਂ ਨਾਲ ਛੇੜਛਾੜ ਕਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਬੋਨੀ ਮਨੋਰੰਜਨ ਵਿੱਚ ਦੇਖਦਾ ਰਹਿੰਦਾ। ਕਦੇ-ਕਦੇ ਉਹ ਆਪਣੀ 'ਮੁਹਾਸੇਦਾਰ' ਚਮੜੀ ਬਾਰੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ। ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਉਂਦੀ ਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਹੋਰ ਆਕਰਸ਼ਕ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ।

ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ, ਉਹ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗੇ ਦੋਸਤ ਬਣੇ ਰਹੇ। ਹੁਣ
ਜਦੋਂ ਉਹ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਦਾ ਸੀ, ਰੌਬਿਨ ਅਕਸਰ ਆਪਣੀ ਨਿੱਜੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕਰਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਬਾਰੇ ਸਭ ਕੁਝ ਦੱਸਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਆਲੋਚਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਦੋਸਤਾਂ ਲਈ ਖੜ੍ਹਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ, ਬੋਨੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਿਠਾ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵੀ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਚੰਗਾ ਸਾਥੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਉਸ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕਿੰਨੀ ਗਲਤ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਬੋਨੀ ਨੇ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇੰਨਾ ਯਕੀਨ ਕਿਵੇਂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਜਲਦੀ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, 'ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਇਸ ਪਿੰਪਲ ਚੇਹਰੇ ਪੇ ਚੁੰਮ ਕੀਆ, ਤੂੰ ਮਾਨ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ [ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਇਸ ਪਿੰਪਲ ਚਿਹਰੇ ਨੂੰ ਚੁੰਮਿਆ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ]?' ਬੋਨੀ ਆਪਣੀ ਸਾਦਗੀ 'ਤੇ ਹੱਸਣ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਰੋਕ ਸਕਿਆ।

ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਸੀ, ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਨੋਇਡਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਹਰ ਕੁਝ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਬੈਗ ਪੈਕ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਰੌਬਿਨ ਅਤੇ ਮਾਮਾਜੀ ਦੋਵੇਂ ਨੋਇਡਾ ਲਈ ਬੱਸ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹ ਜਾਂਦੇ ਸਨ।

ਇੱਕ ਵਾਰ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚਣ 'ਤੇ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੇ ਖਾਣੇ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਸਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮਨਪਸੰਦ ਖੀਰ, ਚਾਕਲੇਟ ਅਤੇ ਕੇਕ ਨਾਲ ਖਰਾਬ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਸੀ। ਹੋਰ ਵਾਰ, ਉਸਦਾ ਪਰਿਵਾਰ

Machine Translated by Google

ਉਸਨੂੰ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਮਿਲਣ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਰਡੀ ਅਤੇ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਸੈਕਟਰ 17 ਦੀਆਂ ਬੇਕਰੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਈ ਵਾਰ ਜਾਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਪੇਸਟਰੀਆਂ ਅਤੇ ਇਕਲੇਅਰ ਖਾਂਦੇ ਸਨ।

ਰੌਬਿਨ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਨਿਯਮਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਿਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੀਆਂ ਚਿੱਠੀਆਂ ਸਕੂਲ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਬਾਰੇ ਅਪਡੇਟਸ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਸਕੈਚਿੰਗ ਵੀ ਸਿੱਖ ਲਈ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਚਿੱਠੀਆਂ ਨੂੰ ਉਸਦੀਆਂ ਮਨਪਸੰਦ ਚੀਜ਼ਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹਵਾਈ ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਦੇ ਡੂਡਲਾਂ ਨਾਲ ਹੋਰ ਦਿਲਚਸਪ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

ਆਪਣੇ ਪਹਿਲੇ ਸਾਲ ਦੇ ਵਿਛੋੜੇ ਵਿੱਚ, ਰੌਬਿਨ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਪੜ੍ਹਾਈ, ਕਦੇ-ਕਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਅਤੇ ਘਰ ਦੀ ਯਾਦ ਆਉਣ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਉਮਰ ਦੇ ਦੂਜੇ ਮੁੰਡਿਆਂ ਨਾਲ ਮਿਲਣ-ਜੁਲਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਸਵੇਰ ਤੱਕ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ।

ਉਹ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸੋਚਦਾ ਸੀ ਕਿ ਅਜਿਹੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਸਮੇਂ ਦੀ ਬਰਬਾਦੀ ਹਨ। ਉਸਦਾ ਟੀਚਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਬਸ ਇਸ ਵੱਲ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਦ੍ਰਿੜ ਸੀ। ਵੱਡਾ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ, ਹਰ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਫਸ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਮੋਢੇ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਦੇਖਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਉਸਨੂੰ ਅੱਗੇ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਉੱਥੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਪਿਆਰ ਦਾ ਉਹ ਕੋਕੂਨ ਹੁਣ ਉਸਨੂੰ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਬਹੁਤ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਉਸਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਦਾ ਉਸਦੀ ਤਰੱਕੀ 'ਤੇ ਇੱਕਠਾ ਮਾੜਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪੈ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਗਿਆਰ੍ਹਵੀਂ ਜਮਾਤ ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਉਸਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਯਤਨਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਸਦੇ ਗ੍ਰੇਡ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਏ।

ਵਰਿੰਦਰ, ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਦੌਰਾਨ, ਆਪਣੀ ਬੇਅਰਾਮੀ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ।
ਭਾਵੇਂ ਰੌਬਿਨ ਕਦੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦਾ ਪਿਤਾ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਵਿਛੋੜੇ ਲਈ ਕਿੰਨੀ ਭਾਰੀ ਕੀਮਤ ਚੁਕਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਇਸ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣ ਅਤੇ ਸਮਰਥਨ ਦੇਣ ਲਈ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖਾ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਇਆ। ਦਰਅਸਲ, ਉਹ ਨਿਯਮਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ 80 ਕਿਲੋਮੀਟਰ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਰੰਗੀਆ ਤੋਂ ਗੁਹਾਟੀ ਅਤੇ ਵਾਪਸ, ਸਿਰਫ਼ ਫੋਨ 'ਤੇ ਰੌਬਿਨ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੀ ਤਾਇਨਾਤੀ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਪੀਸੀਓ ਨਹੀਂ ਸਨ।

ਇੱਕ ਸਾਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਵਰਿੰਦਰ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਕੋਈ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ
ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਦੂਰੀ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬਦਲਾਅ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਐਨਡੀਏ ਦੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਦੇਣੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਵਰਿੰਦਰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਸਨੂੰ ਸਹੀ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਪਰ ਪੋਸਟਿੰਗ ਦੀ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਇਹ ਅਸੰਭਵ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਅਤੇ ਵਰਿੰਦਰ ਨੇ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਨੇੜਲੇ ਸ਼ਹਿਰ ਪੰਚਕੂਲਾ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਦੀ ਮਾਸੀ ਗੀਤਾ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਰਹੀ।

Machine Translated by Google

ਪਰਿਵਾਰ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਦੂਜੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਸੰਗਤ ਉਸਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵੱਸਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰੇਗੀ। ਨਾਲ ਹੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਇੱਕ ਕੁੱਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਰੌਬਿਨ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕੁੱਤਿਆਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦਾ ਮੂਡ ਵਧਾ ਦੇਵੇਗਾ।

ਗੀਤਾ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਅਤੇ ਪੰਜ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਮਹਿਲ ਵਾਲੇ ਬੰਗਲੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਉਸਦੀਆਂ ਤਿੰਨ ਧੀਆਂ ਅਤੇ ਦੋ ਪੁੱਤਰ ਸਨ। ਬੋਨੀ (ਉਸਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ) ਇੱਕ ਹੋਸਟਲ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਫਟ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਨੇੜੇ ਸੀ, ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਅਕਸਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਜੈਕੀ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਘਰੇਲੂ ਨੌਕਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਡਿੰਗੋ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਡੋਬਰਮੈਨ ਸੀ।

ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਕਿ ਘਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਨਾਲ ਗੂੰਜਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਟੋਨੀ,
ਬੋਨੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਘਰ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਉਸ ਹੰਗਾਮੇ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਜੋ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਹੰਗਾਮਾ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਉਹ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰੌਬਿਨ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਨੇੜੇ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਬਚਪਨ ਇਕੱਠੇ ਬਿਤਾਇਆ ਸੀ। ਭਰਾ-ਭੈਣ ਦੀ ਜੋੜੀ ਨੂੰ ਅਕਸਰ ਦੋਸਤਾਨਾ ਮਜ਼ਾਕ ਕਰਦੇ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਲੱਤ ਖਿੱਚਣ ਦਾ ਮਜ਼ਾ ਆਉਂਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੀ ਆਦਤ ਸੀ।

ਗੀਤਾ ਇੱਕ ਸਰਪ੍ਰਸਤ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ ਸੀ। ਉਹ ਕੋਮਲ ਅਤੇ ਨਰਮ ਬੋਲਣ ਵਾਲੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਮੁੱਖ ਧਿਆਨ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖੁਆਉਣਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰੌਬਿਨ ਅਕਸਰ ਕਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਉਹ ਜਾਂ ਤਾਂ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਚਿਕਨ ਪਕਾਉਂਦੀ ਜਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਦੀ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੰਨੇ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਇਹ ਇੱਕ ਜਾਇਜ਼ ਧਾਰਨਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।

ਇੱਥੇ, ਰੌਬਿਨ ਸਵੇਰੇ ਜਲਦੀ ਉੱਠਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾਸ਼ਤੇ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਉਂਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਹ ਆਪਣੀ ਪਲੇਟ ਵਿੱਚ ਚਮਚਾ ਮਾਰਦਾ ਸੀ, ਖਾਣਾ ਮੰਗਦਾ ਸੀ। ਗੀਤਾ ਦੀ ਰਸੋਈ ਦਾ ਮੁੱਖ ਨਾਸ਼ਤਾ ਭਰੇ ਹੋਏ ਪਰਾਠੇ ਸਨ। ਰੌਬਿਨ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੋ ਪਰਾਠੇ, ਦਹੀਂ ਅਤੇ ਚਾਹ ਦਾ ਆਪਣਾ ਨਾਸ਼ਤਾ ਖਾਂਦਾ ਸੀ। ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਸਵੇਰ ਦੀ ਗੱਲਬਾਤ ਦੌਰਾਨ, ਗੀਤਾ ਅਕਸਰ ਉਸਨੂੰ ਮਿਹਨਤ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਜਿਸਦਾ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦਾ ਸੀ, 'ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਦੇਸ਼ ਪਸੰਦ ਹੈ।' ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਕੀ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਦਿਨ ਬਿਤਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਨਾਸ਼ਤੇ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਝਪਕੀ ਲੈਂਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਜਾਗਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਮਾਸੂਮੀਅਤ ਨਾਲ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ, 'ਝਪਕੀ ਲੱਗ ਗਈ ਥੀ [ਮੈਂ ਸੌਂ ਗਿਆ]।' ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੀ ਸੀ, 'ਵੇਹ ਪੁੱਤਰ [ਪਿਆਰੇ ਪੁੱਤਰ], ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਗਣਿਤ ਦੇ ਸਵਾਲ ਹੱਲ ਕਰੋ।' ਬਚਪਨ ਤੋਂ ਹੀ, ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪੜ੍ਹਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਮੇਜ਼ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਇੱਕ ਆਦਤ ਬਣ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਤੋੜਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਉਹ

Machine Translated by Google

ਉਹ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਲਈ ਭੱਜ ਜਾਂਦਾ। ਗਣਿਤ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸਦਾ ਮਨਪਸੰਦ ਵਿਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਹਵਾਈ ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਦੇ ਮੈਨੂਅਲ ਅਤੇ ਲੜਾਕੂਆਂ ਦੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਵਾਲੇ ਤਕਨੀਕੀ ਪੈਂਫਲੇਟ ਇਕੱਠੇ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਸਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਈ।

ਭਾਵੇਂ ਉਸਦੀ ਮਾਸੀ ਦੇ ਘਰ ਮਾਹੌਲ ਹਲਕਾ ਅਤੇ ਮਜ਼ੇਦਾਰ ਸੀ, ਪਰ ਇਸਨੇ ਉਸਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਅੰਤਮ ਟੀਚੇ ਬਾਰੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਰਿਹਾ। ਇੱਕ ਦਿਨ, ਅਚਾਨਕ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਾਸੀ ਕੋਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ, 'ਬੁਆ, ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਬਹਾਦਰੀ ਪੁਰਸਕਾਰ ਮਿਲੇਗਾ?' ਉਸਨੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਹਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, 'ਬੇਸ਼ੱਕ, ਪੁੱਤਰ, ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪੁਰਸਕਾਰ ਜਿੱਤੋਗੇ।' ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਠੀਕ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਮਰਨ ਉਪਰੰਤ ਵੀ ਇੱਕ ਪੁਰਸਕਾਰ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਹੈ।' ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਇਹਨਾਂ ਅਣਕਿਆਸੇ ਬਿਆਨਾਂ ਨੇ ਉਸਦੀ ਮਾਸੀ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਅਜਿਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨਾ ਸੋਚੇ ਅਤੇ ਨਾ ਕਹੇ।

ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਉਸਦੇ ਮਕਸਦ ਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਉਸਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਝਲਕਣ ਲੱਗੀ।
ਅਤੇ ਕਿਰਿਆਵਾਂ ਵੀ। ਉਹ ਅਕਸਰ ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਅਤੇ ਵਾਕਾਂਸ਼ ਵਰਤਦਾ ਸੀ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਤੋਂ ਸੁਣਦੇ ਹੋਏ ਵੱਡਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, 'ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ' ਦੀ ਥਾਂ 'ਸਭ ਕੁਝ ਕਾਬੂ ਹੇਠ ਹੈ', 'ਇਹ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ' ਦੀ ਥਾਂ 'ਮਿਸ਼ਨ ਪੂਰਾ ਹੋ ਗਿਆ', ਆਦਿ ਨੇ ਲੈ ਲਈ। ਅਕਸਰ, ਜਦੋਂ ਟੋਨੀ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਘਰ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, 'ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਦੇਸ਼ ਪਿਆਰ ਹੈ।' ਟੋਨੀ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਘੁੰਮਾਉਂਦੀ ਅਤੇ ਕਹਿੰਦੀ, 'ਯਕੀਨਨ, ਤੁਹਾਡਾ ਦੇਸ਼ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਪਾਸ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰੇਗਾ, ਠੀਕ ਹੈ?' ਉਹ ਇਸ 'ਤੇ ਖੇਡ ਕੇ ਹੱਸਦਾ ਸੀ।

ਟੋਨੀ ਉਸਦੇ ਅਚਾਨਕ ਦੇਸ਼ ਭਗਤੀ ਵਾਲੇ ਬਿਆਨਾਂ ਦੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਆਦੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਉਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ

ਓਨਾ ਹੀ ਹੈਰਾਨ ਸੀ ਜਿੰਨਾ, ਮੰਨ ਲਓ, ਉਸਦੀ ਮਾਸੀ ਗੀਤਾ।

ਇੱਕ ਰਾਤ, ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਆਪਣੀ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਭੁੱਖ ਮਿਟਾਉਣ ਲਈ ਫਰਿੱਜ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਲੈਣ ਲਈ ਰਸੋਈ ਵੱਲ ਤੁਰ ਪਏ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਫਰਿੱਜ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਰਮ ਦੀ ਇੱਕ ਬੋਤਲ ਮਿਲੀ। ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਚੁੱਕ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਇਸਦਾ ਢੱਕਣ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਘੁੱਟ ਭਰੀ। ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਈ! ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਸ਼ਰਾਬ ਨਹੀਂ ਪੀਤੀ ਸੀ। ਉਹ ਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ? ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਉੱਚਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, 'ਪਾਗਲ, ਫੌਜੀ ਬਣਨਾ ਹੈ ਮੁਝੇ। ਆਦਤ ਤੋ ਦਾਲਨੀ ਪਏਗੀ [ਮੈਨੂੰ ਫੌਜ ਦਾ ਅਫਸਰ ਬਣਨਾ ਪਵੇਗਾ, ਮੂਰਖ। ਮੈਨੂੰ ਇਸਦੀ ਆਦਤ ਪਾਉਣੀ ਪਵੇਗੀ]।' ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਸੀ ਜਦੋਂ ਟੋਨੀ ਰੌਬਿਨ ਦੀਆਂ ਹਰਕਤਾਂ ਤੋਂ ਇੰਨੀ ਹੈਰਾਨ ਸੀ। ਇਸ ਮੁੰਡੇ ਨੇ ਖਾਧਾ, ਸੌਂ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਸਾਹ ਲਿਆ।

Machine Translated by Google

ਇਸ ਦੌਰਾਨ, 'ਵਾਰ-ਵਾਰ' ਬਾਲਗਤਾ ਤੱਕ ਵੀ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ। ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਵਾਰ, ਉਸਦਾ ਸਾਥੀ ਜੈਕੀ ਸੀ। ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਖਾਸ ਰਿਸ਼ਤਾ ਸਾਂਝਾ ਕੀਤਾ।
ਜੈਕੀ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਘਰ ਦਾ ਕੰਮ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਅਤੇ ਰੌਬਿਨ ਵੀ ਆਰਾਮ ਕਰ ਲੈਂਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਛੱਤ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਜਾਂਦੇ।
ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਦੇ ਕੁਝ ਹਿੱਸੇ ਨਿਰਮਾਣ ਅਧੀਨ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖੇਡ ਲਈ ਸੰਪੂਰਨ ਜੰਗੀ ਮੈਦਾਨ ਬਣ ਗਿਆ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਕੰਨਾਂ 'ਤੇ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਨਾਰੀਅਲ ਦੇ ਖੋਲ ਦਾ ਅੱਧਾ ਹਿੱਸਾ ਰੱਖਦੇ ਸਨ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵਾਕੀ-ਟਾਕੀ ਵਜੋਂ ਵਰਤਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ 'ਜੰਗ ਦੇ ਮੈਦਾਨ' ਦੇ ਉਲਟ ਸਿਰਿਆਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਕਦੇ-ਕਦੇ, ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਏਅਰਬੇਸ ਤੋਂ ਮਿਗ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਿਰਾਂ 'ਤੇ ਸ਼ੋਰ ਮਚਾਉਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਛੱਤ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਗੋਲੀਬਾਰੀ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਚਿਹਰੇ ਵੀ ਪੇਂਟ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਇੱਕ ਸਕਿੰਟ ਲਈ ਵੀ ਬੋਰ ਹੋਏ ਬਿਨਾਂ ਘੰਟਿਆਂ ਤੱਕ ਇਹ ਖੇਡ ਖੇਡਦੇ ਸਨ।

ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਗੀਤਾ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ।
ਟੋਨੀ ਦੀ ਮੰਗਣੀ ਹੋ ਗਈ। ਉਹ ਕਾਲਜ ਦੇ ਆਖਰੀ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਅਤੇ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਪਰਿਵਾਰ ਤੋਂ ਵਿਆਹ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਆਈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਗ੍ਰੈਜੂਏਸ਼ਨ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਉਸਦਾ ਵਿਆਹ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।
ਉਸਦੀ ਮੰਗੇਤਰ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਕਸਬੇ ਗੋਬਿੰਦਗੜ੍ਹ ਦੀ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਸੀ।
ਉਸਦੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਲਈ, ਰੌਬਿਨ ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਣ ਅਤੇ ਛੇੜਨ ਦਾ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦਾ ਸੀ, ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਹ ਜਲਦੀ ਹੀ ਇੱਕ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਉਸਦੀ, ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਛੇੜਨ ਦਾ ਕਾਰਨ ਮਿਲ ਗਿਆ। ਇੱਕ ਦਿਨ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਸਕੂਟੀ 'ਤੇ ਕਾਲਜ ਤੋਂ ਘਰ ਆ ਰਹੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੀਆਂ ਗਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦੀ ਹੋਈ ਮਿਲੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਉੱਥੇ ਇਕੱਲੇ ਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਸ਼ਰਮ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਕੁੜੀ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਸੁੰਦਰ ਮਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਸੀ। ਉਹ ਜਿੰਨਾ ਸਾਦਾ ਮੁੰਡਾ ਸੀ, ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਝਲਕ ਦੇਖਣ ਲਈ ਉਸਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਗੱਲਬਾਤ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

ਇੰਨੇ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਇਕੱਠੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਨੌਜਵਾਨ ਮੁੰਡੇ ਸਨ, ਗੀਤਾ ਦਾ ਘਰ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਖ਼ਸਤਾ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਟੋਨੀ, ਜੋ ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸੰਬੰਧਾਂ ਦੇ ਦੌਰ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੀਕਐਂਡ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਮੰਗੇਤਰ ਨੂੰ ਮਿਲਦੀ ਸੀ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਘਰ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਖ਼ਰਾਬ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਘਰ ਆਉਣ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਦੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹਿੰਦੀ।

Machine Translated by Google

ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਫੋਨ ਕਾਲਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਮਿਲਦੀ ਸੀ। ਪਰਿਵਾਰ ਉਸਦੇ ਮੰਗੇਤਰ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਵੱਡੇ ਅਤੇ ਭਾਰੇ ਪੰਜਾਬੀ ਆਦਮੀਆਂ ਦੇ ਉਲਟ ਉਸਦੇ ਨਰਮ ਸਰੀਰਕ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਟੋਨੀ ਨੂੰ ਛੇੜਨ ਦਾ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਹੱਥੋਂ ਨਾ ਜਾਣ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮੰਗੇਤਰ ਲਈ ਇੱਕ ਉਪਨਾਮ ਬਣਾਇਆ। ਉਸਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਲਈ, ਉਹ ਮਜ਼ਾਕ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ 'ਮਿਸਟਰ ਸੌਫਟੀ' ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ! ਲੈਂਡਲਾਈਨ ਰੌਬਿਨ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਹ ਫ਼ੋਨ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਉਹੀ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦਾ ਸੀ।

ਫ਼ੋਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਐਲਾਨ ਕਰਦਾ, 'ਮਿਸਟਰ ਸਾਫਟੀ ਆਪਣੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਆ ਰਹੇ ਹਨ। ਆਪ੍ਰੇਸ਼ਨ ਸਫ਼ਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ ਹੈ!' ਇਹ ਐਲਾਨ ਇੱਕ ਨਿਯਮਿਤ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਬਣ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਹਰ ਕੋਈ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੇਲ ਵਾਲੀ ਮਸ਼ੀਨ ਵਾਂਗ ਹਰਕਤ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਮੇਜ਼ਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ੈਲਫਾਂ ਨੂੰ ਧੂੜ ਨਾਲ ਸਾਫ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਕਵਰ ਬਦਲੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਨੇੜਲੇ ਬਾਜ਼ਾਰ ਤੋਂ ਗੁਡੀਜ਼ ਲੈਣ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਮੀਨੂ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਮਨਪਸੰਦ ਸਨੈਕਸ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਾਜੂ ਕਟਲੀ ਅਤੇ ਸਮੋਸੇ। ਹਰ ਕੋਈ ਆਪਣੇ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਜੀਜੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਪਣੇ ਵਧੀਆ ਵਿਵਹਾਰ 'ਤੇ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਪਰ

ਜਦੋਂ ਹੀ ਉਹ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ, ਬੱਚੇ ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਪਕਵਾਨਾਂ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਨ ਅਤੇ ਟੋਨੀ ਨੂੰ ਛੇੜਨ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝ ਜਾਂਦੇ। ਰੌਬਿਨ ਅਕਸਰ ਗਰੁੱਪ ਦੇ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੀ ਟੋਪੀ ਪਹਿਨਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਮ ਮਸਤੀ ਅਤੇ ਹਾਸੇ-ਮਜ਼ਾਕ ਵਿੱਚ ਬੀਤ ਜਾਂਦੀ ਸੀ।

ਰੌਬਿਨ ਆਪਣੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ਾਂ ਲਈ ਬਿਲਕੁਲ ਇਹੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਉਹ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਅਤੇ ਪਿਆਰੇ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬੇ ਰਹਿਣ। ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਇਸ ਨੂੰ ਸਾਂਝਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਵੀ ਉਦਾਸ ਹੋ ਜਾਣਗੇ।

1994 ਦਾ ਸਾਲ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰੀਆਂ ਅਤੇ ਪਿਆਰੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਨਾਲ ਖਤਮ ਹੋਇਆ। ਵਿਜਯੰਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਪੰਜ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਰਹਿਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਵੀ ਮਿਲਿਆ। ਇੰਜੀਨੀਅਰ (ਰਿਵਰਾਈਨ) ਰੈਜੀਮੈਂਟ ਦੇ ਕਮਾਂਡਿੰਗ ਅਫਸਰ, ਜੋ ਕਿ ਵਰਿੰਦਰ ਦਾ ਦੋਸਤ ਸੀ, ਨੇ ਆਪਣੀ ਚਮਕਦਾਰ ਮੋਟਰ ਯਾਟ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਇਸ 'ਤੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬ੍ਰਹਮਪੁੱਤਰ 'ਤੇ ਕਰੂਜ਼ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋਏ। ਰੌਬਿਨ ਘੰਟਿਆਂ ਤੱਕ ਅਗਲੇ ਪੁਲ 'ਤੇ ਬੈਠਦਾ ਰਿਹਾ, ਨਦੀ ਡੌਲਫਿਨ ਨੂੰ ਛਾਲ ਮਾਰਦੇ, ਪਾਣੀ ਦੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਫੈਲਾਅ ਅਤੇ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਪਹਾੜੀਆਂ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਦਾ ਰਿਹਾ। ਇਸ ਯਾਤਰਾ ਦੌਰਾਨ, ਉਸਨੂੰ ਕਰਨਲ ਕੇਐਸ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਵੀ ਮਿਲਿਆ।

ਚਾਂਦਪੁਰੀ, ਲੌਂਗੇਵਾਲਾ ਦੀ ਲੜਾਈ ਦਾ ਨਾਇਕ। ਰੌਬਿਨ ਆਪਣੀ ਯੂਨਿਟ ਵਿੱਚ ਵੀ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਲਾਈਟ ਮਸ਼ੀਨ ਗਨ (LMG) ਅਤੇ ਮਸ਼ੀਨ ਕਾਰਬਾਈਨ ਫਾਇਰ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ।
ਪਰ ਛੋਟਾ ਬ੍ਰੇਕ ਜਲਦੀ ਹੀ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਪੰਚਕੂਲਾ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਸਕੂਲ ਖਤਮ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਆਪਣੀ ਦਾਖਲਾ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਦੇਣੀ ਸੀ ਅਤੇ ਨੋਇਡਾ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਸੀ।

Machine Translated by Google

Machine Translated by Google

ਅਧਿਆਇ 10

ਦੁੱਖ

ਰੌਬਿਨ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਹੁਣ ਤੱਕ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਉਹ

ਘਬਰਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਪਰ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਦੇਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਲਿਆ।

ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਸਾਰੀਆਂ ਪ੍ਰੀਖਿਆਵਾਂ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈਆਂ, ਤਾਂ ਰੌਬਿਨ ਦਾ ਨੋਇਡਾ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਜੁੜਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਵਰਿੰਦਰ ਅਜੇ ਵੀ ਪੋਸਟਿੰਗ 'ਤੇ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੀ ਛੁੱਟੀ ਦੌਰਾਨ ਹੀ ਮਿਲਦਾ ਸੀ। ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਹੁਣ ਇੱਕ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਬਰਡੀ ਆਰਮੀ ਪਬਲਿਕ ਸਕੂਲ, ਨੋਇਡਾ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਮਹਾਂਨਗਰੀ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਵਿੱਚ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਢਲ ਗਿਆ ਸੀ। ਹੁਣ ਕਿਸ਼ੋਰ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਅਤੇ ਹੋਰ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਨੋਇਡਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਰੌਬਿਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਉਣਾ, ਘੰਟਿਆਂਬੱਧੀ ਇਕੱਠੇ ਉਸਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸੁਣਨਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਰੌਬਿਨ ਕਹਾਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਦਾਦਾ ਅਕਸਰ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਹਿੱਸੇ ਜੋੜਦੇ ਸਨ। ਕਈ ਵਾਰ ਉਸਦੇ ਪੜਦਾਦਾ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ।

ਉਸਦੀਆਂ ਮਨਪਸੰਦ ਕਹਾਣੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ: 'ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਉੱਤਰ-ਪੱਛਮ ਵਿੱਚ ਸੀ

ਫਰੰਟੀਅਰ ਪ੍ਰੋਵਿੰਸ (NWFP) ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਸਨਾਈਪਰ ਨੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਬਣਾਇਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਿਪਾਹੀ ਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਗੋਲੀ ਚਲਾ ਦਿੱਤੀ। ਉਸੇ ਸਮੇਂ, ਸਿਪਾਹੀ ਨੇ ਉਬਾਸੀ ਲਈ ਅਤੇ ਗੋਲੀ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਨੁਕਸਾਨ ਦੇ ਉਸਦੀਆਂ ਗੱਲ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਦੋ ਛੋਟੇ ਛੇਕਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਲੰਘ ਗਈ, ਜੋ ਜਲਦੀ ਠੀਕ ਹੋ ਗਈਆਂ।' ਇੱਕ ਹੋਰ ਡਰੇ ਹੋਏ ਪੈਰਾਟਰੂਪਰ ਬਾਰੇ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਛਾਲ ਮਾਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਅਸਮਾਨ ਦੇਖਣ ਲਈ ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਬੱਟ 'ਤੇ ਇੱਕ ਲੱਤ ਲੱਗੀ। ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਡਰ ਦੇ ਨਾਲ ਬਾਹਰ ਚਲਾ ਗਿਆ।

ਕਾਰਟੂਸ (ਡੋਬਰਮੈਨ) ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਮੂਹ ਦਾ ਇੱਕ ਸਰਗਰਮ ਹਿੱਸਾ ਹੋਣਗੇ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਨੂੰ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਲਾਅਨ ਵਿੱਚ ਬਾਹਰ ਦੇਖਣਾ ਇੱਕ ਆਮ ਨਜ਼ਾਰਾ ਸੀ।

Machine Translated by Google

ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਘਾਹ 'ਤੇ ਫੈਲੇ ਹੋਏ, ਸਰਦੀਆਂ ਦੇ ਗਰਮ ਸੂਰਜ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਦੇ ਹੋਏ।

ਰੌਬਿਨ ਦਾ ਆਪਣੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਵਿਲੱਖਣ ਰਿਸ਼ਤਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਦੋ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਨ ਪਰ ਇਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੀ ਸੰਗਤ ਦਾ ਪੂਰਾ ਆਨੰਦ ਲੈਣ ਤੋਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਰੋਕਿਆ। ਰੌਬਿਨ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਸੁਣ ਕੇ ਨਹੀਂ ਥੱਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਦਾਦਾ ਜੀ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਨਹੀਂ ਥੱਕਦੇ ਸਨ। ਮੁੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਦੀ ਉਮਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਵੀ ਕੋਈ ਖੁਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਰੌਬਿਨ ਵੱਖਰਾ ਸੀ। ਉਹ ਇਹ ਵੀ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਹਰ ਮੌਕਾ ਮਿਲੇ, ਭਾਵੇਂ ਉਸਦੇ ਲਈ ਹੋਰ ਲੋਕ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਹੁੰਦੇ ਸਨ।

ਰੌਬਿਨ ਅਕਸਰ ਆਪਣੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਕੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਵਾਸ਼ਰੂਮ ਸਮੇਤ। ਇੱਕ ਵਾਰ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਬਹੁਤ ਬਿਮਾਰ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਲਿਜਾਣਾ ਪਿਆ, ਤਾਂ ਰੌਬਿਨ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਅਤੇ ਮਾਸੀ ਨਾਲ ਗਿਆ। ਉਮਰ ਅਤੇ ਬਿਮਾਰੀ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਉਸਦਾ ਆਪਣੀਆਂ ਅੰਤੜੀਆਂ ਦੀਆਂ ਹਰਕਤਾਂ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਕੰਟਰੋਲ ਸੀ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਉਸਨੇ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਬਾਥਰੂਮ ਦੇ ਫਰਸ਼ ਨੂੰ ਗੰਦਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਸਟਾਫ਼ ਦੇ ਮੌਜੂਦ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਖੁਦ ਇਸਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਅਤੇ ਮਾਸੀ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ ਕਿ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਘਿਰਣਾ ਦਾ ਕੋਈ ਇਸ਼ਾਰਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਉਸਦੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਹਰ ਸੰਭਵ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ।

ਲਗਭਗ ਉਸੇ ਸਮੇਂ, ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਵਿੱਚ, ਟੋਨੀ ਦੇ ਵਿਆਹ ਦੀਆਂ ਤਿਆਰੀਆਂ ਚੱਲ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਰੌਬਿਨ ਇਸ ਸਮੇਂ ਕਾਫ਼ੀ ਵਿਹਲਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨਾਲ ਇਸ ਵਿੱਚ ਜਾਵੇਗਾ। ਰੌਬਿਨ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ ਦੇ ਵਿਆਹ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਸੀ। ਉਦੋਂ ਤੱਕ, ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਸਮਾਗਮ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਬਹੁਤ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਸੀ। ਵਿਆਹ ਵਾਲੇ ਦਿਨ, ਤਿਉਹਾਰਾਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਮਾਹੌਲ ਸੀ। ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਸਮਾਰੋਹਾਂ ਲਈ ਹੇਠਾਂ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਸਮਾਗਮ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਦੁਸਹਿਰੇ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਟੋਨੀ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮੁਸਕਰਾਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, 'ਰਾਮਲੀਲਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਹੈ!' ਉਹ ਹੁਣ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਸੀ! ਉਹ ਆਪਣੇ ਵਿਆਹ ਦੇ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਿੱਚ ਸੁੰਦਰ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਚਚੇਰੀ ਭੈਣ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ, ਆਪਣੀ ਘਬਰਾਹਟ ਨੂੰ ਛੁਪਾਇਆ।

ਇਸ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸਮਾਗਮ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਵਿੱਚ, ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਨੰਦ ਮਾਣਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਸਾਰੇ ਵੱਡੇ ਅਤੇ ਛੋਟੇ ਰਸਮਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਹਿੱਸਾ ਲਿਆ। ਜਲਦੀ ਹੀ, ਟੋਨੀ ਦਾ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਅਲਵਿਦਾ ਕਹਿਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ। ਹਰ ਕੋਈ ਹੰਝੂਆਂ ਭਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਜੋੜੇ ਨੂੰ ਅਲਵਿਦਾ ਕਹਿਣ ਲਈ ਇਕੱਠੇ ਹੋਇਆ। ਉਸੇ ਵੇਲੇ, ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਟੋਨੀ ਵੱਲ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਕਦਮ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਝੁਕਿਆ।

Machine Translated by Google

ਉਸਦੇ ਕੰਨ ਵਿੱਚ ਫੁਸਫੁਸਾਉਣ ਲਈ, 'ਕਮਾਂਡੋ ਮਾਰਚ!' ਅਚਾਨਕ ਫੜੀ ਗਈ, ਟੋਨੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਰੋਕ ਨਾ ਸਕੀ ਅਤੇ ਹੱਸ ਪਈ। ਇਸ ਪਲ ਨੂੰ ਕੈਦ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਟੋਨੀ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਛੇੜਦੇ ਰਹੇ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੇ ਘਰ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ ਸੀ, ਇਹ ਸਭ ਰੌਬਿਨ ਦੀ ਬਦੌਲਤ ਸੀ।

ਇੱਕ ਵਾਰ ਫੰਕਸ਼ਨ ਖਤਮ ਹੋ ਗਏ, ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਅਤੇ ਰੌਬਿਨ ਨੋਇਡਾ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ। ਕੁਝ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਸਵੇਰ ਦਾ ਅਖ਼ਬਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਐਨਡੀਏ ਨਤੀਜਾ ਸੀ। ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਪੇਪਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਘਬਰਾਹਟ ਨਾਲ ਉਮੀਦਵਾਰਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਨੂੰ ਸਕੈਨ ਕੀਤਾ। ਇਸਨੂੰ ਦੋ ਵਾਰ ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਮੋੜਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਬੁਰਾ ਸੁਪਨਾ ਸੱਚ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਘਬਰਾਹਟ ਵਾਲੀ ਉਤੇਜਨਾ ਨੇ ਉਲਝਣ ਨੂੰ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਨੁਕਸਾਨ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਈ, ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਬਾ ਦਿੱਤਾ। ਕਦੇ ਵੀ ਨਾਟਕੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆਵਾਂ ਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਉਹ ਚੁੱਪਚਾਪ ਉੱਠਿਆ, ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਬੰਦ ਕਰ ਲਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਡੁੱਬਣ ਲਈ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਦੇਣਾ ਪਿਆ। ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ? ਜੇ ਉਸਨੇ ਕਾਫ਼ੀ ਤਿਆਰੀ ਨਾ ਕੀਤੀ ਹੁੰਦੀ? ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਇਸ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਯਾਦ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਫਿਰ, ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਉਸ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਨਹੀਂ ਸੀ?

ਬਰਡੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਲਈ ਬੁਰਾ ਲੱਗਿਆ, ਪਰ ਉਹ ਇਸ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਰੌਬਿਨ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਕੱਲਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਵਰਿੰਦਰ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ 'ਤੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਨੇ ਰੌਬਿਨ ਦੀ ਅਕਾਦਮਿਕ ਤਰੱਕੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਉਸਦੇ ਪੁੱਤਰ ਲਈ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਗਈ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੀ ਭਰਪਾਈ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਆਤਮਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਏਗਾ ਅਤੇ ਇਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਚਿੰਤਤ ਕੀਤਾ। ਸ਼ਾਇਦ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਨਿਰਪੱਖ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਸੀ। ਇਸਨੇ ਮਦਦ ਕੀਤੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹੀ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਰੌਬਿਨ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਉਦਾਸ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ ਰੌਬਿਨ ਆਪਣੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਸਾਂਝੀਆਂ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਪੀੜਾ, ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਸੰਭਾਲਣਾ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਖੂੰਜੇ ਵਿੱਚ ਨਾ ਜਾਵੇ। ਉਸਨੂੰ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਸੁਪਨੇ ਚਕਨਾਚੂਰ ਹੋ ਗਏ ਹਨ, ਸਗੋਂ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ।
ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਦਿੱਤਾ, ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਸਫਲਤਾ ਅਤੇ ਅਸਫਲਤਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਕਿਵੇਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਚੱਲਣ ਦੀ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਬਾਰੇ ਉਸਦੇ ਸ਼ੰਕਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਦੂਰ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਸਨ।
ਇੱਕ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਇਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬਦਲ ਸਕਿਆ। ਉਸਦੇ ਸ਼ਬਦ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਨ ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਆਰਾਮਦੇਹ ਸਨ। ਉਹ ਉਸਦੀ ਗੱਲ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਸੀ, ਪਰ, ਉਸੇ ਸਾਹ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਵੀ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਹ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਦੇਵੇਗਾ—

Machine Translated by Google

ਇਸ ਵਾਰ ਬਿਹਤਰ ਤਿਆਰੀ ਨਾਲ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਹੌਲੀ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ।
ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਪਿਆਰ ਭਰਿਆ ਹੱਥ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, 'ਕੋਈ ਜਲਦੀ ਨਹੀਂ, ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰ। ਤੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੀ ਗ੍ਰੈਜੂਏਸ਼ਨ ਪੂਰੀ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਅਤੇ ਫਿਰ IMA ਲਈ ਆਪਣੀਆਂ ਪ੍ਰੀਖਿਆਵਾਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਦੇ ਦਿੰਦਾ? ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਤੂੰ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਹੋਰ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾ ਸਕਦਾ ਹੈਂ। ਤੂੰ ਇੰਨੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹੈਂ। ਅਜੇ ਦੌੜ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ।'

ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਰਹੋ, ਆਪਣੀ ਗ੍ਰੈਜੂਏਸ਼ਨ ਪੂਰੀ ਕਰੋ ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਕੈਡਮੀ ਲਈ ਦੁਬਾਰਾ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋ।' ਰੌਬਿਨ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ, ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛਿਆ ਗਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਸਫਲਤਾ ਉਸਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਦੀ ਰਹੀ ਪਰ ਉਹ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਇਸ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣ ਲੱਗਾ। ਉਸਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਉਹੀ ਕਰੇਗਾ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਵਰਦੀ ਪਹਿਨਣ ਦੀ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਪੂਰੀ ਕਰੇਗਾ। ਸਿਰਫ ਇਸ ਵਾਰ, ਉਹ ਅਸਫਲਤਾ ਲਈ ਕੋਈ ਗੁੰਜਾਇਸ਼ ਨਹੀਂ ਛੱਡੇਗਾ।

ਨਤੀਜਾ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਿਸਮਤ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਗਤੀਵਿਧੀ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਵਰਤਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਬੋਨੀ ਨੂੰ ਲਿਖੇ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲਤਾਵਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਫਾਇਦਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਸਿੱਖ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਹੀ ਕਰਨ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸਖ਼ਤ ਮਿਹਨਤ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਹ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਆਪਣੀ ਯਾਤਰਾ 'ਤੇ ਨਿਕਲ ਪਿਆ। ਇਸ ਵਾਰ ਹੋਰ ਵੀ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਅਤੇ ਜੋਸ਼ ਨਾਲ।

ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਖਾਲਸਾ ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲਾ ਲਵੇਗਾ।
ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਤੋਂ ਬੀਕਾਮ ਵਿੱਚ ਆਨਰਜ਼ ਡਿਗਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਨੇ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ, ਸਾਰੀਆਂ ਸੀਟਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਭਰ ਲਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਸੀਟ ਉਪਲਬਧ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਉਸਨੇ ਸ਼ਾਮ ਦੀਆਂ ਕਲਾਸਾਂ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲਾ ਲੈ ਲਿਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਐਨਸੀਸੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਸਿਖਲਾਈ 'ਤੇ ਪੂਰੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ।

ਕਾਲਜ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ, ਰੌਬਿਨ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਅਰਥਸ਼ਾਸਤਰ ਲਈ ਟਿਊਸ਼ਨ ਕਲਾਸਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਅੱਗੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਕਲਾਸਾਂ ਸ਼ਾਮ 7.30 ਵਜੇ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਬੰਗਲੇ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ ਜਿਸਨੂੰ ਟਿਊਸ਼ਨ ਸੈਂਟਰ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਚਾਰ ਜੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰ, ਇੱਕ ਮੱਧ-ਉਮਰ ਦਾ ਜੋੜਾ, ਆਪਣੇ ਛੋਟੇ ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਧੀ ਨਾਲ, ਸੈਂਟਰ ਚਲਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਲਈ ਬੈਚਾਂ ਵਿੱਚ ਕਲਾਸਾਂ ਲਗਾਉਂਦਾ ਸੀ।

ਆਪਣੇ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ, ਦੇਰ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਰੌਬਿਨ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਕਾਫ਼ੀ ਪਹਿਲਾਂ, ਸ਼ਾਮ 7 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਸੈਂਟਰ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਅਜੇ ਵੀ ਨੋਇਡਾ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤੇ ਦੋਸਤ ਨਹੀਂ ਬਣਾਏ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਿਹਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਦੋਸਤੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦਾ ਧਿਆਨ ਭਟਕਾਏਗਾ। ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ

Machine Translated by Google

ਉਸਦੀ ਉਮਰ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮੁੰਡਾ, ਇਕੱਲਾ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਉਸ ਵੱਲ ਮੁੜ ਕੇ ਪੁੱਛਿਆ, 'ਓਏ! ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਨਵੇਂ ਹੋ?', ਜਿਸ 'ਤੇ ਮੁੰਡੇ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ।

'ਮੈਂ ਬੱਸ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਅਰਥਸ਼ਾਸਤਰ ਦੀਆਂ ਕਲਾਸਾਂ ਲੈਣ ਲਈ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ,' ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਕਿਹਾ।

'ਮੈਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮੇਰਾ ਵੀ ਪਹਿਲਾ ਦਿਨ ਹੈ,' ਜਵਾਬ ਆਇਆ।

'ਆਹ, ਠੀਕ ਹੈ। ਮੈਂ ਰੌਬਿਨ ਹਾਂ,' ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਵਧਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ।

'ਮੈਂ ਹੇਮੰਤ ਹਾਂ,' ਮੁੰਡੇ ਨੇ ਰੌਬਿਨ ਦਾ ਹੱਥ ਹਿਲਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।

'ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਖਾਲਸਾ [ਸਿੱਖ] ਹੋ?' ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਪੁੱਛਿਆ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪਤਾ ਹੋਵੇ।

'ਕਿਉ ਹਾਂ! ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ?' ਹੇਮੰਤ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਖੇਡਿਆ ਸੀ।
ਪੱਗ ਬੰਨ੍ਹੀ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਸੀ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਕਿਸ ਚੀਜ਼ ਨੇ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

'ਠੀਕ ਹੈ, ਮੈਂ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਹਾਂ,' ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਚਮਕ ਲੈਂਦਿਆਂ ਕਿਹਾ। ਇਸ ਨਾਲ ਹੇਮੰਤ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। ਉਸਨੂੰ ਪਸੰਦ ਆਇਆ ਕਿ ਰੌਬਿਨ ਸਿੱਧਾ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਦੋਵੇਂ ਮੁੰਡੇ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਸਨ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਦੋਸਤੀ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਸੀ ਜੋ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਭਰ ਚੱਲੇਗੀ।

ਅਗਲੇ ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਸੇਵਾ ਨਿਭਾ ਰਹੇ ਫੌਜੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸੇ ਕੋਰਸ ਲਈ ਇੱਕੋ ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਸਨ। ਦਿਲਚਸਪ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਹੇਮੰਤ ਦੇ ਪਿਤਾ ਮਹੂ ਵਿੱਚ ਜੂਨੀਅਰ ਕਮਾਂਡ ਕੋਰਸ ਵਿੱਚ ਵਰਿੰਦਰ ਦੇ ਇੰਸਟ੍ਰਕਟਰ ਸਨ।

ਉਹ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਜਾਣ ਲੱਗ ਪਏ
ਇਕੱਠੇ ਟਿਊਸ਼ਨ ਸੈਂਟਰ ਗਏ। ਰੌਬਿਨ ਵਿੱਚ ਹਾਸੇ-ਮਜ਼ਾਕ ਦੀ ਬਹੁਤ ਭਾਵਨਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਹੇਮੰਤ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਵਿਅੰਗਮਈ ਚੁਟਕਲਿਆਂ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਰੌਬਿਨ ਅਕਸਰ ਕਲਾਸ ਦੌਰਾਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੋੜਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਹੇਮੰਤ ਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਚਿਹਰਾ ਰੱਖਣ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆਉਂਦੀ ਸੀ। ਹੇਮੰਤ ਵੀ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਨਕਲ ਨਾਲ ਉਲਝਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਟਿਊਸ਼ਨ ਅਧਿਆਪਕ ਦੀ। ਅਕਸਰ, ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਵੱਲ ਦੇਖਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਹੱਸਦੇ ਸਨ।

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹ ਉਸ ਟਿਊਸ਼ਨ ਸੈਂਟਰ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੇਰ ਨਹੀਂ ਰਹੇ। ਜਿਸ ਆਦਮੀ ਦਾ ਮਾਲਕ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਸਾਖ ਕਾਫ਼ੀ ਮਾੜੀ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਅਧਿਆਪਕ ਸੀ, ਪਰ ਅਫਵਾਹਾਂ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਅਕਸਰ ਆਪਣੀ ਕਲਾਸ ਦੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਨਾਲ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੇਆਰਾਮ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਕਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਲਾ ਫੜ ਲੈਂਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ, ਕਲਾਸ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਰਾਤ 8.30-9 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ, ਜਦੋਂ ਸਾਰੀਆਂ ਵਿਦਿਆਰਥਣਾਂ ਬੇਚੈਨ ਅਤੇ ਭੁੱਖੀਆਂ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਇੱਕ ਵਿਦਿਆਰਥਣ ਨਾਲ ਅੰਦਰ ਆ ਗਿਆ। ਉਹ ਸਾਰੇ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸਨ ਅਤੇ ਗਾਲਾਂ ਕੱਢਣ ਲੱਗ ਪਏ।

Machine Translated by Google

ਮਾਲਕ ਦੀ ਧੀ, ਜੋ ਇਸ ਖਾਸ ਕਲਾਸ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਕੁੜੀ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰ ਸਨ।

'ਉਹ ਮੁੰਡਾ ਕਿੱਥੇ ਹੈ? ਉਸਨੂੰ ਹੁਣੇ ਬਾਹਰ ਕੱਢੋ। ਉਸਦੀ ਹਿੰਮਤ ਕਿਵੇਂ ਹੋਈ ਮੇਰੀ ਧੀ ਨੂੰ ਛੂਹਣ ਦੀ!' ਕੁੜੀ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਚੀਕਿਆ।

ਮਾਲਕ ਘਬਰਾ ਕੇ ਅੰਦਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ, 'ਕੀ ਸਮੱਸਿਆ ਹੈ?' ਪਿਤਾ ਤੁਰੰਤ ਉਸ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਲਗਭਗ ਸੱਤਰ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਸਦੇ ਮੂੰਹ 'ਤੇ ਪੰਜ ਤੋਂ ਛੇ ਵਾਰ ਥੱਪੜ ਮਾਰਿਆ।

ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਜਦੋਂ ਹੰਗਾਮਾ ਸੁਣਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਭੱਜ ਕੇ ਆਈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉੱਥੇ ਮੌਜੂਦ ਲੋਕ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਏ। ਆਦਮੀ ਸ਼ੱਕੀ ਚਰਿੱਤਰ ਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਭੇਤ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਥੱਪੜਾਂ ਨੇ ਸਭ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਪ੍ਰਾਪਤਕਰਤਾ ਸਮੇਤ।

'ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ, ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਧੀ ਨੂੰ ਛੂਹਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬੇਆਰਾਮ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ
"ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋ ਰਿਹਾ ਕਿ ਸਾਡੇ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਵਰਗੇ ਜਾਨਵਰ ਵੀ ਹਨ!" ਪਿਤਾ ਨੇ ਮਾਲਕ ਵੱਲ ਵੇਖਦਿਆਂ ਕਿਹਾ।

'ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ,' ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਹੇਮੰਤ ਦੇ ਕੰਨ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ।
'ਭਾਈ, ਚੁੱਪ ਰਹੋ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਥੱਪੜ ਮਾਰਿਆ ਜਾਵੇਗਾ,' ਹੇਮੰਤ ਨੇ ਘਬਰਾਹਟ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। ਮਾਲਕ, ਭਾਵੇਂ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ, ਫਿਰ ਵੀ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਨਕਾਰ ਕੇ ਆਪਣਾ ਬਚਾਅ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਨਾਲ ਕੁੜੀ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਗੁੱਸਾ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਥੱਪੜ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ, ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਧੀ ਦਾ ਹੱਥ ਫੜ ਲਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, 'ਉਹ ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਆਵੇਗੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਵੇਰੇ ਛੱਡ ਦਿਆਂਗਾ। ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕਿਵੇਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ।' ਯਕੀਨਨ, ਚਾਲ ਕੰਮ ਕਰ ਗਈ ਅਤੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਠੰਢੇ ਪਸੀਨੇ ਆ ਗਏ।

ਉਹ ਚੀਕਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, 'ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਅਫ਼ਸੋਸ ਹੈ, ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਕਰੋ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।' ਪਿਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਆਏ ਦੂਜੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਬਾਂਹ ਤੋਂ ਫੜ ਲਿਆ। ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਈ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਧੀ ਡਰਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਦੇ ਰਹੇ, ਪਰ ਹਵਾ ਇੰਨੀ ਤਣਾਅਪੂਰਨ ਸੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਕੁਝ ਕਰਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।

ਉਸੇ ਵੇਲੇ, ਹੇਮੰਤ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, 'ਸਰ, ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਕਰੋ। ਇਹ ਉਸਦੀ ਗਲਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਨਾ ਲੈ ਜਾਓ।' ਰੌਬਿਨ, ਜੋ ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਿਆਣਾ ਸੀ, ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਪਰ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਉਹ ਵੀ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, 'ਸਰ, ਤੁਸੀਂ ਅੱਗੇ ਵਧ ਸਕਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ [ਮਾਲਕ] ਜਿੰਨੀ ਵਾਰ ਚਾਹੋ ਥੱਪੜ ਮਾਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਨਾ ਲੈ ਜਾਓ। ਉਹ ਬੇਕਸੂਰ ਹੈ।'

Machine Translated by Google

ਪਿਤਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਾਸੂਮੀਅਤ 'ਤੇ ਲਗਭਗ ਮੁਸਕਰਾਇਆ, ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਾਲਾਂ ਕੱਢੀਆਂ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ, 'ਤੁਸੀਂ ਕੌਣ ਹੋ?'

ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਸਰ, ਅਸੀਂ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਸਿਰਫ਼ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਹਾਂ। ਪਰ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਮਾਸੂਮ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੁਝ ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਦੇ ਸਕਦੇ। ਉਸਦੀ ਧੀ ਮਾਸੂਮ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਕਿਉਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ?' 'ਪਾਪਾ, ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਨਾ ਦਿਓ,' ਉਸਦੀ ਸਤਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਧੀ ਨੇ ਵੀ ਕਿਹਾ।

'ਮੈਂ ਪੁਲਿਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਾਂਗੀ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕੁੜੀਆਂ ਨੂੰ, ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ "ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਲਾਸਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਵੋ," ਆਦਮੀ ਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨਾਲ ਬਾਹਰ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਸੁੱਖ ਦਾ ਸਾਹ ਲਿਆ ਅਤੇ ਚੁੱਪਚਾਪ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਚਲੇ ਗਏ, ਪਰ ਮਾਲਕ ਵੱਲ ਘਿਣਾਉਣੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਸੁੱਟੇ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ।

ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਉਸ ਆਦਮੀ ਲਈ ਸਾਰਾ ਸਤਿਕਾਰ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਹੁਣ ਉਸਦਾ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਹੇਮੰਤ ਉਸ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਕਲਾਸਾਂ ਛੱਡਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।
ਯੋਜਨਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਰਨ। ਰੌਬਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਸੀ। ਇਹ ਆਸਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਰ ਉਸਦਾ ਧਿਆਨ ਇਕਵਚਨ ਅਤੇ ਤਿੱਖਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਸਖ਼ਤ ਸ਼ਾਸਨ ਅਪਣਾਇਆ।

ਰੱਖਿਆ ਬਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ, ਸਿਰਫ਼ ਲਿਖਤੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਪਾਸ ਕਰਨਾ ਹੀ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਸਰੀਰਕ ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੀ ਤੰਦਰੁਸਤ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਰੌਬਿਨ ਇਸ ਵਾਰ ਅਸਫਲਤਾ ਲਈ ਕੋਈ ਗੁੰਜਾਇਸ਼ ਨਾ ਛੱਡਣ ਲਈ ਦ੍ਰਿੜ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਨੀਂਦ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਸੀ, ਉਹ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਸਵੇਰੇ 5 ਵਜੇ ਉੱਠਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਜਬੂਰ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਹ ਆਪਣੀ ਸਾਈਕਲ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਹੇਮੰਤ ਦੇ ਘਰ ਪਹੁੰਚ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਸਾਈਕਲ ਆਪਣੀ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਖੜ੍ਹਾ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਚੀਕਦਾ ਸੀ, 'ਉਥ, ਖਾਲਸੇ, ਉਥ [ਜਾਗੋ]!' ਆਪਣਾ ਸਿਰਹਾਣਾ ਦੂਰ ਰੱਖ ਕੇ, ਹੇਮੰਤ ਜਾਗਦਾ ਸੀ, ਤਾਜ਼ਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਜੁੜ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

ਫਿਰ ਉਹ ਸਾਈਕਲ ਛੱਡਣ ਲਈ ਰੌਬਿਨ ਦੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਜਾਂਦੇ ਅਤੇ ਸੈਰ 'ਤੇ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦੇ। ਉਹ ਆਟਾ ਮਾਰਕੀਟ ਤੱਕ ਤੁਰਦੇ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਭੱਜ-ਦੌੜ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੇ।
ਲਗਭਗ 5-7 ਕਿਲੋਮੀਟਰ ਦਾ ਸਫ਼ਰ ਤੈਅ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਜਾਂਦੇ ਸਨ - ਮਯੂਰ ਵਿਹਾਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸੁੰਦਰ ਗੁਲਾਬ ਦੇ ਬਾਗ। ਇੱਥੇ ਉਹ ਤਾਜ਼ੀ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਕਸਰਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਘੰਟਾ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਸਮੇਂ, ਉਹ ਸੈਕਟਰ 18 ਦੇ ਇੱਕ ਸ਼ਿਵ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਰੁਕਦੇ ਸਨ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਟੀ-ਸ਼ਰਟਾਂ ਉਤਾਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਲਈ ਧਿਆਨ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਸਰਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਇਹ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਮੰਦਰ ਦਾ ਪੁਜਾਰੀ ਅਜਿਹੇ ਛੋਟੇ ਮੁੰਡਿਆਂ ਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਸੀ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਨਹੀਂ ਲੁਕਾਉਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਕਸਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮੰਦਰ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਦਾਹਰਣ ਕਿਵੇਂ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਸਮੇਂ, ਰੌਬਿਨ ਹੇਮੰਤ ਨੂੰ ਹਸਾਉਂਦਾ ਸੀ।

Machine Translated by Google

ਪਾਦਰੀ ਦੇ ਮੋਟੇ ਲਹਿਜ਼ੇ ਦੀ ਨਕਲ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸ ਕੇ ਕਿ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸ ਵਾਂਗ ਬੋਲਣਾ ਸਿੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ!

ਰੌਬਿਨ ਦਾ ਘਰ ਪਹਿਲਾਂ ਆਉਂਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਹੇਮੰਤ ਇਕੱਲੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਥੋੜ੍ਹਾ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਨਹਾਉਣ ਅਤੇ ਨਾਸ਼ਤਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਸਵੇਰੇ 11 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲਦੇ ਸਨ। ਹੇਮੰਤ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਰੌਬਿਨ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਦਫ਼ਤਰ ਵਜੋਂ ਵਰਤਦੇ ਸਨ। ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਏਸੀ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲਗਜ਼ਰੀ ਚੀਜ਼ ਸੀ। ਮੁੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਏਸੀ ਦੇ ਨਾਲ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਸੀ ਜੇਕਰ ਉਹ ਵਾਅਦਾ ਕਰਦੇ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣਾ ਸਮਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਉਣਗੇ। ਉਹ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਏ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਸ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਹੋਰ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਕੁਝ ਘੰਟੇ ਉੱਥੇ ਬਿਤਾਉਂਦੇ ਸਨ, ਸਿਰਫ਼ ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਖਾਣੇ ਲਈ ਬਰੇਕ ਲੈਣ ਲਈ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਘਰ ਤੋਂ ਆਉਂਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਦੁਪਹਿਰ 3.30 ਵਜੇ ਤੱਕ ਚੱਲਦਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਆਪਣੀ ਸਵੇਰ ਦੀ ਰੁਟੀਨ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਣ ਲਈ ਨਿਕਲਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਥੱਕੇ ਹੋਏ, ਸ਼ਾਮ 7 ਵਜੇ ਤੱਕ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਘੜੀ 9 ਵੱਜਦੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਮਰ ਦੇ ਲੋਕ ਮੌਜ-ਮਸਤੀ ਅਤੇ ਪਾਰਟੀ ਦੀ ਰਾਤ ਲਈ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਲੇਟ ਜਾਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਸ਼ਾਨ ਨਾਲ ਸੌਂ ਜਾਂਦੇ ਸਨ।

ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਰੌਬਿਨ ਅਤੇ ਹੇਮੰਤ ਲਗਭਗ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਅਤੇ ਰੁਟੀਨ ਪ੍ਰਤੀ ਖਾਸ ਸਨ, ਪਰ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਕੱਠੇ ਬਿਤਾਇਆ ਸਮਾਂ ਬੋਰਿੰਗ ਸੀ।

ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਆਮ ਮੁੰਡੇ ਸਨ, ਜੋ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਸਨ ਅਤੇ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦਾ ਆਨੰਦ ਕਿਵੇਂ ਮਾਣਨਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਵਰਗੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਸਾਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵੱਲ ਦੇਖਦੇ ਸਨ।

ਰੌਬਿਨ ਵੱਡੇ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਕਈ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਹੇਮੰਤ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਉਸਦੇ ਹੋਰ ਬਹੁਤੇ ਦੋਸਤ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਹੇਮੰਤ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਕੂਲ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦਿੱਲੀ ਛਾਉਣੀ ਦੇ ਮਾਊਂਟ ਸੇਂਟ ਮੈਰੀ ਤੋਂ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਦੇ ਹੋਰ ਦੋਸਤ ਵੀ ਸਨ ਪਰ ਉਹ ਆਪਣਾ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਮਾਂ ਰੌਬਿਨ ਨਾਲ ਬਿਤਾਉਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਅਕਸਰ ਆਪਣੀ ਚਚੇਰੀ ਭੈਣ ਦੀ ਸਹੇਲੀ, ਦਿਵਿਆ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਸਦਾ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਇੱਕ ਧੁੰਦਲੀ ਫੋਟੋ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਕੁਝ ਹੋਰ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਘਿਰੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਹੇਮੰਤ ਉਸਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਰੌਬਿਨ ਅਕਸਰ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਣ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਹੇਮੰਤ ਬਹੁਤ ਸ਼ਰਮੀਲਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਰੌਬਿਨ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਛੇੜਦਾ ਸੀ।

Machine Translated by Google

ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰੁਟੀਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਵਿਰਾਮ ਉਦੋਂ ਆਇਆ ਜਦੋਂ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਤੋਂ ਚਾਰ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਕਸੌਲੀ ਜਾਣਾ ਪਿਆ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਹੇਮੰਤ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਯਾਦ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਾਜ ਦੀ ਵੀ ਯਾਦ ਆਈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਮੀਦ ਸੀ, ਜਿਸ ਦਿਨ ਉਹ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਰੌਬਿਨ ਸਿੱਧਾ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਇਆ। ਬੇਚੈਨ ਹੇਮੰਤ ਨੂੰ ਚਾਰ ਲੰਬੇ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਰਾਹਤ ਮਿਲੀ। ਰੌਬਿਨ ਵੀ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਸੀ, ਪਰ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ।

'ਯਾਰ, ਤੈਨੂੰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਜਲਦੀ ਵਾਪਸ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ,' ਹੇਮੰਤ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ।

'ਤੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਕਿਸਨੂੰ ਮਿਲਿਆ, ਖਾਲਸੇ!' ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਬੇਸਬਰੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ।

'ਨਾਨਾ ਪਾਟੇਕਰ?' ਹੇਮੰਤ ਨੇ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਇਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਸਦਾ ਪਸੰਦੀਦਾ ਅਦਾਕਾਰ ਸੀ।

'ਨਹੀਂ, ਤੂੰ ਮੂਰਖ। ਮੈਂ ਦਿਵਿਆ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਸੀ!' ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਕਿਹਾ।

'ਕੀ? ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਦੇਖਿਆ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਵੇਂ?'
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਹੀ ਸੀ?" ਹੇਮੰਤ ਨੇ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ।

'ਤੁਸੀਂ ਸਹੀ ਹੋ, ਪਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਵੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦੋਸਤ ਹਾਂ,' ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਆਪਣੀ ਛਾਤੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਜੋੜੀਆਂ।

ਹੇਮੰਤ ਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਰੌਬਿਨ ਆਪਣੀ ਲੱਤ ਖਿੱਚ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਲਪੇਟ ਸਕਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਛਾਣ ਲਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਉਸਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਸੁਣਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਸਿਵਾਏ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੀ ਅਤੇ ਧੁੰਦਲੀ ਫੋਟੋ ਦੇ। ਪਰ ਰੌਬਿਨ ਬਹੁਤ ਹੀ ਤੇਜ਼ ਸੀ।
ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਦਿਵਿਆ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪਛਾਣ ਲਿਆ ਸੀ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਔਰਤਾਂ ਕਿਸੇ ਅਣਜਾਣ ਆਦਮੀ ਦੁਆਰਾ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ
'ਤੇ ਅਸਹਿਜ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਰੌਬਿਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੁਭਾਵਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਮਾਨਦਾਰ ਵਿਵਹਾਰ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਦੂਜੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਇਹ ਮੰਨਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਦੇ ਇਰਾਦੇ ਚੰਗੇ ਸਨ।

ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਦਿਵਿਆ ਨਾਲ ਦੋਸਤੀ ਕਰ ਲਈ ਸੀ, ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਮਾਮਲਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਲੈਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਹੇਮੰਤ ਨੂੰ ਸਿਖਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਨਾਲ ਦੋਸਤੀ ਕਿਵੇਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਦੀ ਪ੍ਰੇਮ ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਈ: ਉਸਨੇ ਹੇਮੰਤ ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ ਟੈਨਿਸ ਖੇਡਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕਰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਫਿਲਮਾਂ ਲਈ ਜਾਣ ਲਈ ਜੋ ਉਹ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ।

ਹੇਮੰਤ ਨੇ ਟੈਨਿਸ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਰੌਬਿਨ ਨਾਲ ਸਵੇਰ ਦੀ ਦੌੜ ਨੇ ਉਸਦੀ ਸਾਰੀ ਊਰਜਾ ਖਾ ਲਈ। ਪਰ ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਇਸਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਲੱਕੜ ਦਾ ਟੈਨਿਸ ਰੈਕੇਟ ਵੀ ਉਧਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਦਿਵਿਆ ਦਾ ਫ਼ੋਨ ਨੰਬਰ ਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਪਰ

Machine Translated by Google

ਜਦੋਂ ਹੇਮੰਤ ਨੇ ਆਖਰਕਾਰ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਜੁਬਾਨ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈ। ਇਸ ਲਈ ਅਗਲੀ ਵਾਰ, ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਕਾਗਜ਼ ਦੇ ਟੁਕੜੇ 'ਤੇ ਪ੍ਰੋਂਪਟ ਲਿਖੇ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਦੇ ਲਈ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨਾ ਆਸਾਨ ਹੋ ਸਕੇ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਸ਼ਬਦ ਬੋਲ ਦਿੱਤੇ। ਪਰ ਇਸਨੇ ਹੇਮੰਤ ਨੂੰ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਹੈਂ? ਕੀ ਬੋਲਾ [ਕੀ? ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਿਹਾ]?' ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਮੂੰਹ 'ਤੇ ਹੱਥ ਮਾਰ ਕੇ ਹੇਮੰਤ ਨੂੰ ਕਾਲ ਕੱਟਣ ਲਈ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਕਾਲ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ।

ਪਰ ਰੌਬਿਨ ਹਾਰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਣ ਵਾਲਾ ਸੀ ਅਤੇ ਲਗਾਤਾਰ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਲੱਭਦਾ ਰਿਹਾ। ਇੱਕ ਦਿਨ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਸਨ, ਇੱਕ ਸੇਲਜ਼ਮੈਨ ਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੜਕਾਇਆ। ਉਹ ਐਂਟੀਨਾ ਅਤੇ ਹੈੱਡਫੋਨਾਂ ਨਾਲ ਭਰੇ ਆਯਾਤ ਕੀਤੇ ਰੇਡੀਓ ਸੈੱਟ ਵੇਚ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਰੇਡੀਓ ਦੇ ਸਰੋਤ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੇ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਰੌਬਿਨ ਦੇ ਚਾਚੇ ਦਾ ਸੀ।

ਕਰਮਚਾਰੀ, ਜੋ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਨਿਊਜ਼ੀਲੈਂਡ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਹੀ ਇੱਕ ਕਾਰੋਬਾਰ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਆਯਾਤ ਕੀਤੇ ਇਲੈਕਟ੍ਰਾਨਿਕ ਸਮਾਨ ਦਾ ਵਪਾਰ ਕਰਨਾ। ਇਸਨੇ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਚਾਰ ਦਿੱਤਾ।

ਇੱਕ ਰੇਡੀਓ ਸੈੱਟ ਅਤੇ ਹੇਮੰਤ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ, ਰੌਬਿਨ ਪਹੁੰਚਿਆ।
ਦਿਵਿਆ ਦੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਦੇ ਹੇਠਾਂ। ਉਸਨੇ ਸੈੱਟ ਹੇਮੰਤ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਵੇਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਉਸਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦੇ ਦੋਸਤ ਲਈ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਮੌਕਾ ਸੀ। ਪਰ ਹੇਮੰਤ ਨੇ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਫੋਨ 'ਤੇ ਦਿਵਿਆ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਵੀ ਝਿਜਕਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਉਸ ਨਾਲ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਵੇਂ ਗੱਲ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਇਕੱਲੇ? ਫਿਰ ਵੀ, ਰੌਬਿਨ ਯੋਜਨਾ ਨਾਲ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਹੇਮੰਤ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰੇਗਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਹੇਮੰਤ ਹੇਠਾਂ ਹੀ ਰਿਹਾ ਜਦੋਂ ਕਿ ਰੌਬਿਨ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਿਆ, ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਦਿਵਿਆ ਘਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ। ਰੇਡੀਓ ਸੈੱਟ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਦੇਖ ਕੇ, ਹੇਮੰਤ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, 'ਕੀ ਹੋਇਆ?' 'ਭਾਈ, ਮੈਂ ਉਸਕੇ ਘਰ ਕਾ ਪਾਣੀ ਪੀਆ! ਕਾਸ਼ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਲਈ ਲਾ ਪਤਾ [ਭਰਾ, ਮੇਰੇ ਘਰ ਪਾਣੀ ਸੀ। ਕਾਸ਼ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਕੁਝ ਲੈ ਸਕਦਾ],' ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਇੱਕ ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਹੇਮੰਤ ਦੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਨਕਲੀ ਹਮਦਰਦੀ ਵਿੱਚ ਹੱਥ ਮਾਰਿਆ।

ਹੇਮੰਤ ਨੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਦੋਸਤ ਉਸਨੂੰ ਛੇੜ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਰ ਇਹ ਰੌਬਿਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਤਿਆਰੀਆਂ ਅਤੇ ਝਾਂਸੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਦਿਨ ਗੁਜ਼ਰ ਰਹੇ ਸਨ।
ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਇਸ ਮੋੜ 'ਤੇ, ਰੌਬਿਨ ਖੁਸ਼ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਰਸਤਾ ਮਿਲ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਸਫਲਤਾ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਸਾਂਝਾ ਕਰ ਸਕੇ। ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ।

Machine Translated by Google

Machine Translated by Google

ਅਧਿਆਇ 11

ਪਰਿਵਰਤਨ

1995 ਦੀਆਂ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਰੌਬਿਨ ਦੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਦੀ ਸਿਹਤ ਵਿਗੜਨ ਲੱਗੀ।

ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਨੋਇਡਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਰਿਹਾ, ਪਰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਸੀ। ਅਗਸਤ ਵਿੱਚ, ਵਰਿੰਦਰ ਛੁੱਟੀ 'ਤੇ ਘਰ ਆਇਆ। ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਅਤੇ ਉਹ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਸਮਾਜਿਕ ਵਚਨਬੱਧਤਾਵਾਂ ਲਈ ਬਾਹਰ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਇੱਕ ਰਾਤ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਵਰਿੰਦਰ ਦੀ ਰੈਜੀਮੈਂਟ ਦੇ ਸਾਰੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਲਈ ਆਯੋਜਿਤ ਇੱਕ ਇਕੱਠ ਲਈ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਡਰਾਇੰਗ ਰੂਮ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਵਰਿੰਦਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਬਿਠਾ ਦਿੱਤਾ।

ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ, ਜਦੋਂ ਰੌਬਿਨ ਦੌੜਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੂੰ ਅਲਵਿਦਾ ਕਹਿਣ ਲਈ ਉਸਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਨੇ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਨੇੜੇ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਜਗਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰੌਬਿਨ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਰੀੜ੍ਹ ਦੀ ਹੱਡੀ ਵਿੱਚੋਂ ਠੰਢ ਦੌੜ ਗਈ - ਇਹ ਬਰਫੀਲੀ ਠੰਡ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਦੀ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ।

ਉਸਦੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਰੌਬਿਨ 'ਤੇ ਡੂੰਘਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਿਆ। ਉਸਨੇ ਅੰਤਮ ਸੰਸਕਾਰ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਲਿਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰੋ ਕੇ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਜੱਫੀ ਪਾ ਕੇ ਆਪਣਾ ਦੁੱਖ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਅੰਦਰੋਂ, ਉਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੁੱਖ ਝੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਦੂਰੋਂ ਆਪਣੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਦੀ ਦੇਹ ਨੂੰ ਚਿਤਾ 'ਤੇ ਰੱਖਦਿਆਂ ਦੇਖਿਆ।

ਜਦੋਂ ਇਸਨੂੰ ਜਗਾਇਆ ਗਿਆ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਕਮੀਜ਼ ਲਾਹ ਕੇ ਅੱਗ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤੀ। ਕੀ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਆਪਣੀ ਆਖਰੀ ਯਾਤਰਾ 'ਤੇ ਕੁਝ ਲੈ ਕੇ ਆਉਣ? ਕਿਸੇ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਨਹੀਂ ਮੰਗਿਆ ਅਤੇ ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਘਰ ਪਹੁੰਚ ਕੇ, ਰੌਬਿਨ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਐਲਬਮ ਲੈ ਆਇਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਦੀ ਫੋਟੋ ਕੱਢੀ ਅਤੇ, ਇਸਦੇ ਪਿੱਛੇ, ਉਸਨੇ ਲਿਖਿਆ, 'ਅੱਜ ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਸੀ, ਦਾਦਾ ਜੀ। ਕੱਲ੍ਹ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ

Machine Translated by Google

"ਮੈਨੂੰ।" ਮੌਤ ਦੀ ਨਿਸ਼ਚਤਤਾ ਉਸ ਲਈ ਹੋਰ ਵੀ ਅਸਲੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। 'ਮੌਤ ਸਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਆਵੇਗੀ,' ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ।

ਸ਼ਾਇਦ ਰੌਬਿਨ ਦੀ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਯਾਤਰਾ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਮੌਤ ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਇੰਨਾ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਟੀਚੇ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਉਹੀ ਰਹੀਆਂ ਪਰ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਤੀ ਉਸਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿਕਸਤ ਹੋਇਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨਾਲ ਮੌਤ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਬਾਰੇ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਸੁਪਨੇ ਆਉਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਅਕਸਰ ਹੇਮੰਤ ਨਾਲ ਇਹਨਾਂ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕਰਦਾ ਸੀ।

ਇੱਕ ਦਿਨ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਅਤੇ ਮੌਤ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਹੇਮੰਤ ਨੇ ਇੱਕ ਸੰਤ, ਯੋਗੀ ਬਾਬਾ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਮਿਲਣ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਭਰ ਦਿੱਤਾ। ਰੌਬਿਨ ਦਿਲਚਸਪ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਹੇਮੰਤ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਅਗਲੀ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਸਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਸੰਤ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਉਹ ਨਾਲ ਆ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਯੋਗੀ ਬਾਬਾ ਇੱਕ ਵਿਦਵਾਨ ਵਿਅਕਤੀ ਸਨ, ਜੋ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਸਾਊਥ ਐਕਸਟੈਂਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਕਿਫਾਇਤੀ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਰੌਬਿਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਨਿਯਮਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਉਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬ੍ਰਹਮ ਊਰਜਾ ਵੱਲ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁਣਨਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਇੱਕ ਦਿਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਯੋਗੀ ਬਾਬਾ ਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਜੋ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਨੂੰ ਆਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।' ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਘਰ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚੇ। ਉਸ ਦਿਨ, ਰੌਬਿਨ ਅਤੇ ਹੇਮੰਤ ਨੇ ਸਹੁੰ ਖਾਧੀ ਕਿ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਮਾਸਾਹਾਰੀ ਭੋਜਨ ਨਹੀਂ ਖਾਣਗੇ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਣਗੇ। ਅਠਾਰਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ, ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਬਿਨਾਂ ਝਿਜਕ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਪਸੰਦ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਕਹਿਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕਿ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਮਾਸ ਦੇ ਪੋਸ਼ਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਹੁੰ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਿਆ। ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਹ ਲੋਹੇ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਵੀ ਰੱਖਦਾ ਸੀ।

ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਸਮਾਂ ਬੀਤਦਾ ਗਿਆ, ਰੌਬਿਨ ਨਵੇਂ ਦੋਸਤ ਬਣਾਉਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਕਦੇ-ਕਦੇ, ਹੇਮੰਤ ਉਸਨੂੰ ਨਵੇਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਾਉਂਦਾ ਸੀ - ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਦੋਸਤ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਉਹ ਵੱਡਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਲੋਕਾਂ 'ਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਇਆ; ਉਹ ਉਸਦੀ ਪਿਆਰੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਵੱਲ ਖਿੱਚੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਕਈ ਵਾਰ, ਰੌਬਿਨ ਅਤੇ ਹੇਮੰਤ ਨੂੰ ਪਾਰਟੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰੁਟੀਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਨੰਦ ਲੈਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਅਜਿਹੇ ਸੱਦਿਆਂ ਨੂੰ ਖੁੰਝਾਉਂਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਕਈ ਵਾਰ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਕ ਅਪਵਾਦ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਹੇਮੰਤ ਦਾ ਦੋਸਤ ਗਾਲਿਬ, ਜੋ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਕੁਝ ਵਾਰ ਮਿਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਵੱਡਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ

Machine Translated by Google

ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਜਨਮਦਿਨ ਪਾਰਟੀ ਵਿੱਚ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਪਾਰਟੀ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕ ਸ਼ਰਾਬ ਅਤੇ ਸਿਗਰਟ ਦੇ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਪਰ ਹੇਮੰਤ ਅਤੇ ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਦੂਰ ਰਹਿਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਇਕੱਲੇ ਬਿਤਾਇਆ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਰਕਲਾਂ ਵਿੱਚ 'ਮਾੜੇ' ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਮਜ਼ਾਕ ਕੀਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਨ ਦਾ ਲਾਲਚ ਨਹੀਂ ਆਇਆ।

ਬਰਡੀ ਦੇ ਜਨਮਦਿਨ ਦੀਆਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹੀ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਸੀ ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ ਸ਼ੁਖਸੀਅਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ। ਰੌਬਿਨ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੀਆਂ ਤਿਆਰੀਆਂ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਰੇ ਭਟਕਾਅ ਦੂਰ ਰੱਖਦਾ ਸੀ।
ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਬਰਡੀ ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਰਦਾ ਸੀ ਪਰ ਦੋਸਤਾਂ ਨਾਲ ਵੀ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਰੌਬਿਨ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕੁੜੀਆਂ ਦੀ ਸੰਗਤ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਸੀ ਪਰ ਬਰਡੀ ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ, ਬਰਡੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਜਨਮਦਿਨ ਮਨਾਉਣ ਲਈ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਾਰਟੀ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਸਦੇ ਸਾਰੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ, ਜਲਦੀ ਹੀ, ਘਰ ਕੁੜੀਆਂ ਨਾਲ ਭਰ ਗਿਆ। ਹੇਮੰਤ ਨੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਈ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਛੇੜਿਆ, 'ਯਾਰ... ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਛੋਟੇ ਭਰਾ ਤੋਂ ਕੁਝ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਸਿੱਖਦਾ? ਤੂੰ ਬੇਕਾਰ ਹੈਂ!'

'ਉਹ ਮੁੰਡਾ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੀ ਪਸੰਦ ਦੀ ਕੁੜੀ ਨਾਲ ਚੰਗੀ ਗੱਲਬਾਤ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ,' ਰੌਬਿਨ ਤੁਰੰਤ ਜਵਾਬੀ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਦੇਵੇਗਾ।

ਕੁਝ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਜਦੋਂ ਰੌਬਿਨ ਅਤੇ ਹੇਮੰਤ ਆਪਣੀ ਸਵੇਰ ਦੀ ਦੌੜ 'ਤੇ ਨਿਕਲੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਮਰ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮੁੰਡੇ ਨਾਲ ਹੋਈ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਗੱਲਬਾਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਰਾਜੇਸ਼ ਮੱਕੜ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਦਿੱਲੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦਾ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰੇ ਕਾਲਜ ਅਤੇ ਕੋਰਸ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਹ ਵੀ ਰੌਬਿਨ ਵਰਗੇ ਤੀਜੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਦੇ ਫੌਜੀ ਅਫਸਰ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਸੀ ਅਤੇ ਫੌਜ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਇਹ 1995 ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਸੰਯੁਕਤ ਰੱਖਿਆ ਸੇਵਾਵਾਂ ਲੈਣ ਲਈ ਇੱਕ ਸਾਲ ਸੀ (ਸੀਡੀਐਸ) ਪ੍ਰੀਖਿਆ। ਆਈਐਮਏ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲੇ ਲਈ, ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ ਹੋਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ।
ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪਣੇ ਗ੍ਰੈਜੂਏਸ਼ਨ ਫਾਈਨਲ ਲਈ ਬੈਠਾ ਹੈ ਪਰ ਨਤੀਜੇ ਘੋਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਨਤੀਜੇ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਆਰਜ਼ੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਗ੍ਰੈਜੂਏਸ਼ਨ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਾਂ ਸੀ। ਰੌਬਿਨ ਸਰਵਿਸਿਜ਼ ਸਿਲੈਕਸ਼ਨ ਬੋਰਡ (ਐਸਐਸਬੀ) ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਲਈ ਇੱਕ ਕੋਚਿੰਗ ਕਲਾਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਇਆ।

ਰੌਬਿਨ ਅਤੇ ਹੇਮੰਤ ਦੋਵੇਂ ਪਾਇਲਟ ਬਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਹੇਮੰਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਫੌਜ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਵੇ। ਉਹ ਵੀ ਰੌਬਿਨ ਵਾਂਗ ਸਖ਼ਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਸੀਡੀਐਸ ਲਈ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਰੌਬਿਨ ਕਰਕੇ ਹੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ।

Machine Translated by Google

ਉਹ ਰੌਬਿਨ ਦੇ ਉਲਟ, ਹੋਰ ਵਿਕਲਪਾਂ ਲਈ ਵੀ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ, ਜੋ ਫੌਜ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ। ਰਾਜੇਸ਼, ਜਾਂ 'ਮੈਕ', ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰੌਬਿਨ ਉਸਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਦਾ ਵੀ ਦਿਲ ਫੌਜਾਂ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਮੂਹ ਦਾ ਨਵਾਂ ਮੈਂਬਰ ਬਣ ਗਿਆ। ਉਹ ਕਈ ਵਾਰ ਢਿੱਲਾ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਰੌਬਿਨ ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਸਖ਼ਤ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਦਬਾਅ ਪਾਉਂਦਾ ਸੀ।

ਰੌਬਿਨ, ਹੇਮੰਤ ਅਤੇ ਮੈਕ ਆਪਣੀ ਸਵੇਰ ਅਤੇ ਸ਼ਾਮ ਦੀਆਂ ਦੌੜਾਂ ਦੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਰੁਟੀਨ 'ਤੇ ਡਟੇ ਰਹੇ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਹੋਰ ਮੁੰਡਿਆਂ ਨਾਲ ਵੀ ਦੋਸਤੀ ਕਰ ਲਈ।
ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਲੋਕ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੇ ਗਏ, ਇਹ ਗਰੁੱਪ ਵੱਡਾ ਹੁੰਦਾ ਗਿਆ। ਇੱਕ ਮੁੰਡਾ, ਜੋਸ਼ੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਸਾਰੇ ਜੋ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਜਿੰਮ ਦਾ ਸ਼ੌਕੀਨ ਸੀ। ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਬਾਡੀ ਬਿਲਡਿੰਗ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਹੋ ਗਈ। ਜਲਦੀ ਹੀ ਇਸ ਗਰੁੱਪ ਦਾ ਨਾਮ '$_{TGs}$' ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ, ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ 'ਸਖ਼ਤ ਮੁੰਡਿਆਂ'। ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਦੀਆਂ ਪਲੇਟਾਂ ਵੀ ਬਣਵਾਈਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਸੰਖੇਪ ਰੂਪ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਗਰੁੱਪ ਵਿੱਚੋਂ ਚਾਰ ਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ $_{IMA}$ ਵਿੱਚ ਜਗ੍ਹਾ ਬਣਾਈ।

ਰੌਬਿਨ ਆਪਣੀ ਕਸਰਤ ਨਿਯਮਤ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਲੱਗ ਪਏ ਸਨ। ਉਹ ਅਕਸਰ ਆਪਣੇ ਬਾਈਸੈਪਸ ਨੂੰ ਮੋੜਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੂਹਣ ਲਈ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ।
ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਦਰਦਾਨੀ ਨਾਲ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਸਾਥੀ ਉਸਦੀ ਨਿਮਰਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਟੀਚੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸਮਰਪਣ ਦੀ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਦੇ ਬੱਚੇ ਉਸਦੀ ਦੌੜ ਅਤੇ ਕਸਰਤ ਦੌਰਾਨ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਨਕਲ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਸਨ।

ਇਮਤਿਹਾਨ ਨੇੜੇ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨਾਲ ਗਤੀਸ਼ੀਲਤਾ ਵਧਦੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ।
ਬਦਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਮੈਕ ਨਾਲ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਹੇਮੰਤ ਨਾਲ ਘੱਟ, ਪਰ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਜੋ ਸਥਿਰ ਰਹੀ ਉਹ ਸੀ ਆਪਣੇ ਟੀਚੇ ਪ੍ਰਤੀ ਉਸਦੀ ਅਟੱਲ ਵਚਨਬੱਧਤਾ। ਉਸਦੇ ਦੋਸਤ ਅਕਸਰ ਇਸ ਤੱਥ 'ਤੇ ਹੈਰਾਨ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਡਰ ਸੀ: ਆਪਣੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਾ ਹੋਣਾ। ਰੌਬਿਨ ਸਾਰੇ ਯੁੱਧ ਨਾਇਕਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਦਾ ਸੀ ਪਰ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਾਤ ਭੂਮੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਜਾਨਾਂ ਕੁਰਬਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ। ਉਸਦੀ

ਮਨਪਸੰਦ ਬਹਾਦਰ ਆਜ਼ਾਦੀ ਘੁਲਾਟੀਏ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਸਨ।

ਇਤਫ਼ਾਕ ਨਾਲ, ਹੇਮੰਤ ਦੇ ਪਿਤਾ, ਮੇਜਰ ਜਨਰਲ ਆਰਪੀ ਸਿੰਘ, ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਰੌਬਿਨ ਹੇਮੰਤ ਦੇ ਪਿਤਾ ਘਰ ਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਤਿੰਨੇ ਡਰਾਇੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਮੇਜਰ ਜਨਰਲ ਸਿੰਘ ਦਰਬਾਰ ਲਗਾਉਂਦੇ ਸਨ, ਆਜ਼ਾਦੀ ਘੁਲਾਟੀਏ ਬਾਰੇ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਮੁੰਡਿਆਂ ਦਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਅਕਸਰ ਸੁਰੂ ਕਰਦੇ ਸਨ, 'ਉਹ [ਭਗਤ ਸਿੰਘ] ਹਮੇਸ਼ਾ ਵੱਖਰਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ।'

ਵਿਲੱਖਣ। ਉਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਿਆ-ਲਿਖਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਉਸਨੂੰ ਯੂਰਪ ਭੇਜਣ ਲਈ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਪੈਸੇ ਖਰਚ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਲਈ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਨੌਕਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਪੈਸਾ ਕਮਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਜੀਵਨ ਜੀ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

Machine Translated by Google

ਰੌਬਿਨ ਬੜੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣ ਰਿਹਾ ਸੀ। 'ਇੱਕ ਵਾਰ ਇੱਕ ਜੇਲ੍ਹਰ ਨੇ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ? ਤੁਸੀ ਜਵਾਨ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹੇ-ਲਿਖੇ ਹੋ। ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀ ਹੈ? ਕੀ ਤੁਸੀ ਵਿਆਹ ਨਹੀ ਕਰਵਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ?"

'ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਨਰਮ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਦੇ ਉਲਟ, "ਬਿਲਕੁਲ ਮੇਰੀਆਂ ਹਨ। ਮੇਰੀਆਂ ਵੀ ਉਹੀ ਇੱਛਾਵਾਂ ਹਨ ਜੋ ਮੇਰੀ ਉਮਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨੌਜਵਾਨ ਦੀਆਂ ਹਨ। ਕੀ ਤੁਸੀ ਮੰਨਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮਾਂ, ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਜਾਂ ਵਿਆਹ ਬਾਰੇ ਨਹੀ ਸੋਚਦਾ? ਜੇਲ੍ਹਰ ਸਾਹਿਬ, ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਲਈ ਰੋਂਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਬਾਰੇ ਸੋਚਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਦੁੱਖ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਮੈਂ ਇਹ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਲਈ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਆਪਣਾ ਦੇਸ਼ ਚੁਣਿਆ। ਤੁਸੀ ਨਹੀ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਇਹੀ ਫ਼ਰਕ ਹੈ।"

'ਜੇਲਰ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਹੰਝੂ ਆ ਗਏ। ਇਹ ਉਹੀ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਗਰਮ ਖਿਆਲੀ ਅਤੇ ਹਿੰਸਕ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਬਦਨਾਮੀ ਖੱਟ ਲਈ ਸੀ। ਇਹ ਇਮਾਨਦਾਰ, ਭਾਵੁਕ ਸੁਭਾਅ ਉਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ?' ਮੇਜਰ ਜਨਰਲ ਸਿੰਘ ਨੇ ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਖਤਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ।

ਰੌਬਿਨ ਚੁੱਪ ਸੀ। ਉਹ ਡੂੰਘੀ ਸੋਚ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਨੌਜਵਾਨ ਕਿਸ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਬਣੇ ਹੋਏ ਸਨ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੰਨੀ ਨਿਡਰ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਕਿਸ ਚੀਜ਼ ਨੇ ਦਿੱਤੀ? ਇਹ ਕਹਾਣੀਆਂ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹੀਆਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਕਸ਼ੇ-ਕਦਮਾਂ 'ਤੇ ਚੱਲਣ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮਾਤ ਭੂਮੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦੇ ਉਸਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਹੋਰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਡਾਇਰੀ ਵਿੱਚ ਡੂਡਲ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਲਿਖਦਾ, 'ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੇਸ਼ ਲਈ ਮਰਨਾ ਪਵੇਗਾ; ਉਹ ਮੈਂ ਕਿਉ ਨਹੀ ਹੋ ਸਕਦਾ?'

ਇਮਤਿਹਾਨ ਹੁਣ ਸਿਰਫ਼ ਕੁਝ ਮਹੀਨੇ ਦੂਰ ਸੀ। ਰੌਬਿਨ ਜ਼ਿਆਦਾ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ, ਅਤੇ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਇਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਦੋਸਤ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਮੈਕ, ਭਟਕ ਨਾ ਜਾਣ ਅਤੇ ਸਖ਼ਤ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਰਨ। ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਯੋਗੀ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਵੀ ਲੈ ਗਏ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕੀਤਾ ਜਿਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਕ ਮਾਸਾਹਾਰੀ ਭੋਜਨ ਨਹੀ ਛੱਡ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਆਮ ਅਠਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਨੌਜਵਾਨ ਸੀ ਜਿਸ ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਜੀਵਨ ਸ਼ੈਲੀ ਵਿੱਚ ਇੰਨੇ ਵੱਡੇ ਬਦਲਾਅ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ।

ਰੌਬਿਨ ਇੱਕ ਅਪਵਾਦ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਆਪਣੇ ਟੀਚਿਆਂ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਬਾਰੇ ਬਿਹਤਰ ਸਮਝ ਸੀ, ਜੋ ਅਜੇ ਵੀ ਇਸ ਬਾਰੇ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਸਨ ਕਿ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਲੈ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਸ ਕੋਲ ਸਫਲ ਹੋਣ ਲਈ ਜੋ ਕੁਝ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਉਹ ਸੀ। ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਪਸੰਦ ਕਰਨ ਯੋਗ ਹੀ ਨਹੀ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਅਤੇ ਵਿਵਹਾਰ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਨਕਸ਼ੇ-ਕਦਮਾਂ 'ਤੇ ਚੱਲਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ। ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਇਹ ਭੁੱਲਣਾ ਆਸਾਨ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਮੁੰਡਾ ਸੀ, ਜਿਸਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਵਿਲੱਖਣਤਾਵਾਂ ਸਨ।

Machine Translated by Google

ਹੇਮੰਤ ਅਤੇ ਰੌਬਿਨ ਦੋਵੇਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਆਪਣੀ ਪੜ੍ਹਾਈ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਅਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਸਖ਼ਤ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ ਦੋਵੇਂ ਮੁੰਡਿਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾਵਾਂ ਦੇ ਗੁਪਤ ਸੰਦਰਭ ਵਜੋਂ ਕੋਡ ਨਾਮਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ। ਹੇਮੰਤ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਨਾਮ 'ਟਾਈਗਰ 1' ਸੀ, ਰੌਬਿਨ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਨਾਮ 'ਟਾਈਗਰ 2'!

ਦੋਵੇਂ ਮੁੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਹਵਾਈ ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਦਾ ਸ਼ੌਕ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਾਵਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵੀ ਕਰਦੇ ਸਨ।
ਹਵਾਈ ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਕੋਡ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪੰਛੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਕੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਉਲਝਣ ਪੈ ਗਈ। ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਿੰਡਨ ਏਅਰ ਫੋਰਸ ਸਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਏਅਰ ਸ਼ੋਅ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਮਿਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਪਰ ਉਹ ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਬਾਘ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦੇਣਗੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸਨੂੰ ਮਿਸ ਕਰਨਾ ਇੱਕ ਵਿਕਲਪ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਕੰਨਾਂ ਨਾਲ ਵਜਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।

ਉਹ ਏਅਰ ਸ਼ੋਅ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਜਲਦੀ ਉੱਠੇ ਅਤੇ, ਜਾਣ ਦੀ ਬਜਾਏ
ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਵੇਰ ਦੀ ਦੌੜ, ਹਿੰਡਨ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਮੁੱਖ ਸੜਕ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ।
ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਹਵਾਈ ਸੈਨਾ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਸਟਾਫ ਕਾਰ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵੱਲ ਜਾਂਦੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਸਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਲਈ, ਕਾਰ ਰੁਕ ਗਈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲਿਫਟ ਮੰਗੀ, ਤਾਂ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਜੋ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨਾਲ ਯਾਤਰਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ।

ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ, ਅਫਸਰ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਸ਼ੋਅ ਲਈ ਪਾਸ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਸਨ।
ਨਹੀਂ। 'ਉਸ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਗੇਟ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿਆਂਗੇ,' ਅਫ਼ਸਰ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਦੋਵੇਂ ਮੁੰਡੇ ਗੇਟ 'ਤੇ ਉਤਰੇ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨਾਲ ਉਸ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ
ਜਦੋਂ ਕਾਰ ਬੇਸ ਵੱਲ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ। ਉਹ ਸੜਕ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਤੁਰ ਪਏ, ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬੇਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵੱਡੀ ਭੀੜ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਸ਼ੋਅ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਜ਼ਰੀਏ ਤੋਂ ਰੋਕ ਰਹੀ ਸੀ। ਹੇਮੰਤ ਹਾਰ ਮੰਨਣ ਅਤੇ ਬਾਹਰੋਂ ਜੋ ਵੀ ਉਹ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਸਨ ਦੇਖਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਉਸਦੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਹੱਥ ਮਾਰਿਆ।

"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਵੇਖਦੇ ਹੋ? ਅਸੀਂ ਸਿੱਧੇ ਉੱਪਰ ਚੜ੍ਹ ਸਕਦੇ ਹਾਂ," ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਗੇਟ ਦੇ ਬਾਹਰ ਪਾਣੀ ਦੀ ਟੈਂਕੀ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ ਜੋ ਇਸਦੇ ਉੱਪਰ ਖੜ੍ਹੀ ਹੈ।"
'ਕੀ ਤੂੰ ਪਾਗਲ ਹੈਂ, ਰੌਬਿਨ? ਕੀ ਤੂੰ ਇਸਦਾ ਆਕਾਰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ? ਅਸੀਂ ਉਸ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ, ਇਹ ਹੈ।'
"ਇੱਕ ਪਹਾੜੀ ਵਾਂਗ, ਸਿਰਫ਼ ਉੱਚੀ। ਪੌੜੀ ਵਿੱਚ ਸਹਾਰਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀਆਂ ਰੇਲਾਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹਨ," ਹੇਮੰਤ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸੁਝਾਅ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ।

'ਮੈਂ ਸ਼ੋਅ ਦੇਖਣ ਲਈ ਇਸ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਉੱਪਰੋਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ,' ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਚਿੜਚਿੜੇਪਨ ਦੇ ਸੰਕੇਤ ਨਾਲ ਕਿਹਾ।
'ਬਿਲਕੁਲ, ਸਾਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਨਜ਼ਾਰਾ ਮਿਲੇਗਾ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਡਿੱਗ ਕੇ ਮਰ ਵੀ ਜਾਵਾਂਗੇ!' ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਹੇਮੰਤ ਨੇ ਕਿਹਾ।

Machine Translated by Google

ਬਹਿਸ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਤੱਕ ਚੱਲਦੀ ਰਹੀ। ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਟੈਂਕ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਹੇਮੰਤ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਮਝਦਾਰੀ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਖੁਦ ਅੱਗੇ ਵਧੇਗਾ ਅਤੇ ਹੇਮੰਤ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਚੱਲਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।

'ਰੌਬਿਨ, ਇਹ ਗਲਤ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗਾ,' ਇੱਕ ਬੇਵੱਸ ਹੇਮੰਤ ਨੇ ਆਵਾਜ਼ ਮਾਰੀ ਜਦੋਂ ਰੌਬਿਨ ਜਾਣ ਲਈ ਮੁੜਿਆ। ਹੇਮੰਤ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਦਾ ਹੋਇਆ ਉਸਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੋਇਆ ਬੋਲਿਆ, 'ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ, ਰੌਬਿਨ, ਰੱਬ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ, ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਕਰੋ!'

ਰੌਬਿਨ ਫਿਰ ਵੀ ਤੁਰਦਾ ਰਿਹਾ, ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਹੇਮੰਤ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧੋ। ਉਹ ਸਹੀ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਕਰਕੇ ਲੰਬੀ, ਖੜ੍ਹੀ ਚੜ੍ਹਾਈ ਸੁਰੂ ਕੀਤੀ। ਹੇਮੰਤ ਨੇ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ ਸਾਹ ਹੇਠਾਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ।

ਆਖਰੀ ਪੌੜੀ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੱਚੀ ਮਿੰਟ ਲੱਗੇ। ਸਟੇਸ਼ਨ ਅਤੇ ਪਲੇਟਫਾਰਮ ਵਿਚਕਾਰ ਕਾਫ਼ੀ ਦੂਰੀ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਟੇਸ਼ਨ ਦਾ ਸਾਫ਼ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦੇਖਣ ਲਈ ਚੜ੍ਹਨਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਮਾੜੀ ਗੱਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਪੌੜੀ ਦੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਮਧੂ-ਮੱਖੀ ਦਾ ਛੱਤਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਉਦੋਂ ਹੀ ਦੇਖਿਆ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਖਰੀ ਪੌੜੀ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਚੀਕਿਆ, 'ਓ ਨਹੀਂ!'

ਵਾਪਸ ਹੇਠਾਂ ਚੜ੍ਹਨਾ ਕੋਈ ਵਿਕਲਪ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਇੱਕ ਡੂੰਘਾ ਸਾਹ ਲਿਆ ਅਤੇ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਹੋ ਸਕੇ ਛਾਲ ਮਾਰੀ। ਉਹ ਹੇਮੰਤ ਨੂੰ ਪਰਚ ਤੱਕ ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜਿਆ।
ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਸਨ!

ਹੇਮੰਤ ਬੁੜਬੁੜਾਉਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਸਾਹ ਵੀ ਲੈ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਿਆਰ ਸੀ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕੰਨ ਲਾਓ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਟਰੈਕਾਂ ਵਿੱਚ ਰੁਕ ਗਿਆ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਾਹ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਉਹ ਪਲੇਟਫਾਰਮ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਏ ਅਤੇ ਪੂਰਾ ਸ਼ੋਅ ਦੇਖਿਆ। ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ 'ਪੰਛੀਆਂ ਦੀ ਨਜ਼ਰ' ਵਾਲਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਸੀ, ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਰਨਵੇਅ ਦਾ ਵਿਸਤਾਰ ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਜਹਾਜ਼, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਿਗ, ਸੁਖੋਈ ਅਤੇ ਜੈਗੁਆਰ, ਭੀੜ - ਇਹ ਸਭ ਸਾਫ਼ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸੀਟਾਂ ਇੰਨੀਆਂ ਉੱਚੀਆਂ ਸਨ ਕਿ ਲੈਂਡਿੰਗ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ, ਸਾਰੇ ਜਹਾਜ਼ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਸਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੁੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਪਾਇਲਟਾਂ ਨੂੰ ਥੰਮ੍ਹ ਦੇਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ ਰੌਬਿਨ ਸਹੀ ਸੀ। ਹਰ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਨਾਜੁਕ ਚੜ੍ਹਾਈ ਦੌਰਾਨ ਥੱਕੇ ਹੋਏ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਧੱਕਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, 'ਬਸ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੋਰ।'

ਹੇਮੰਤ ਉਸ ਦਿਨ ਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਿਆ। ਹਰ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦੌਰਾਨ ਫਸਿਆ ਜਾਂ ਥੱਕਿਆ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸ ਦਿਨ ਬਾਰੇ ਸੋਚਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਕਿੰਨਾ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਰੌਬਿਨ ਦੀ ਜੁੱਤੀ ਹੀ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਜਾਣ ਲਈ ਇੱਕ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦਿਨ ਵਾਂਗ, ਜੇ ਉਹ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਰਿਹਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਸਫਲਤਾ ਮਿਲੇਗੀ।

Machine Translated by Google

ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ, ਭਾਵੇਂ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਵੇ। ਕਿਸੇ ਅਸਲੀਅਤ ਤੋਂ ਪਰੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਰੌਬਿਨ ਉਨ੍ਹੀ ਸਾਲ ਦੀ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਸਬਕ ਸਿਖਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।

ਮਹੀਨੇ ਬੀਤਦੇ ਗਏ, ਅਤੇ ਜਨਵਰੀ 1997 ਵਿੱਚ, ਰੌਬਿਨ ਦਾ ਸੀਡੀਐਸ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਦੇਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਸਖ਼ਤ, ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾ ਅਤੇ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਮਿਹਨਤ ਨੂੰ ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਅੱਗੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਹੇਮੰਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਕੇਂਦਰ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਹੇਮੰਤ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ

ਜਿੰਨਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ, ਪਰ ਰੌਬਿਨ ਦੇ ਜ਼ੋਰ ਪਾਉਣ 'ਤੇ, ਉਹ ਵੀ ਨਾਲ ਹੀ ਚੱਲ ਪਿਆ। ਸੈਂਟਰ ਪਹੁੰਚਣ 'ਤੇ, ਦੋਵੇਂ ਦੋਸਤਾਂ ਨੇ ਰੌਬਿਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜਾਣ 'ਤੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਜੱਫੀ ਪਾ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਹੇਮੰਤ ਨੇ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਨਾ ਦੇਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਪੇਪਰ ਹੱਲ ਕੀਤਾ, ਹੇਮੰਤ ਨੇੜਲੇ ਕਨਾਟ ਪਲੇਸ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦਾ ਰਿਹਾ, ਉਸਦੇ ਖਤਮ ਹੋਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਰੌਬਿਨ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸਫਲਤਾਵਾਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਪਾਸ ਕਰਨ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਉਹ ਵੱਖ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਉਹ ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਜੋਸ਼ੀਲੇ ਦੋਸਤ ਤੋਂ ਵੱਧ ਇਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਲਾਇਕ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਕੁਝ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਨਤੀਜੇ ਆਏ ਅਤੇ ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਪਾਸ ਕਰ ਲਈ! ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਕੱਟਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਦੋ ਵਾਰ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਦੀ ਦੁਬਾਰਾ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ UPSC ਦਫ਼ਤਰ ਗਿਆ। ਉਹ ਇਕੱਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਆਪਣੀ ਲਗਨ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਮੈਕ ਨੇ ਵੀ ਲਿਖਤੀ ਪੇਪਰ ਪਾਸ ਕਰ ਲਏ ਸਨ।

ਰੌਬਿਨ ਕਦੇ ਵੀ ਇੰਨਾ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਵਰਿੰਦਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਸਾਂਝੀ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਸਭ ਆਪਣੇ ਦਮ 'ਤੇ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। SSB ਅੱਗੇ ਸੀ, ਪਰ ਰੌਬਿਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੇ ਸਾਰੇ ਪੜਾਅ ਪੂਰੇ ਕਰਨ ਤੱਕ ਜਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।

Machine Translated by Google

Machine Translated by Google

ਅਧਿਆਇ 12

ਸਫਲਤਾ

ਵੀਰੇਂਦਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਮਾਣ ਸੀ। ਪਿਛਲੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ
ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਆਈਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੈਲੀ ਵਿੱਚ ਜਿੱਤ ਲਿਆ ਸੀ। ਇੰਝ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਸਾਰੇ ਸਾਲ ਪਲਕ ਝਪਕਦੇ ਹੀ ਲੰਘ ਗਏ ਹੋਣ। ਰੌਬਿਨ ਵੱਡਾ ਹੋ ਕੇ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਸੱਜਣ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਵਰਿੰਦਰ ਲਈ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਮੁੰਡਾ ਸੀ, ਜੋ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਲਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਰੌਬਿਨ ਅਜੇ ਵੀ ਦਿਲੋਂ ਬੱਚਾ ਸੀ।

ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਤੋਂ ਕੁਝ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ, ਵੀਰੇਂਦਰ ਦੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਹਵਾਈ ਸੈਨਾ ਦੇ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਨਾਲ ਹੋਈ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਹਿੰਡਨ ਦੇ ਹਵਾਈ ਸੈਨਾ ਸਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਐਡਵੈਂਚਰ ਸੈੱਲ ਦੀ ਕਮਾਂਡ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ?

ਉਸਦੇ ਮੁੰਡੇ ਇੱਕ ਮਾਈਕ੍ਰੋਲਾਈਟ ਏਅਰਕ੍ਰਾਫਟ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਸਨ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ-ਕਿਸਮ ਦੇ ਇੰਜਣ ਨਾਲ ਸੰਚਾਲਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਲਿਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਏਅਰਕ੍ਰਾਫਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਖਾਸ ਮਾਡਲ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੀਟਾਂ ਲਟਕਦੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਫਲਾਇਰ ਬੰਨ੍ਹੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਕੋਈ ਵੀ ਸੱਚਮੁੱਚ ਆਪਣੇ ਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਹਵਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਹਾਜ਼ ਇੰਨਾ ਨੀਵਾਂ ਉੱਡਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਾਇਲਟ ਹੇਠਾਂ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਖੇਡਦੇ ਸਕੂਲ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਉੱਡਦੇ ਪੰਛੀ ਵੀ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਵਰਿੰਦਰ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਦਾ ਦੋਸਤ ਅਗਲੇ ਹੀ ਦਿਨ ਦੋਵਾਂ ਮੁੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਉਡਾਉਣ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ।

'ਅਸੀਂ ਕੱਲ੍ਹ ਮਾਈਕ੍ਰੋਲਾਈਟ-ਫਲਾਈਂਗ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ,' ਵਰਿੰਦਰ ਨੇ ਰੌਬਿਨ ਅਤੇ ਬਰਡੀ ਨੂੰ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਦਿਨ ਬਹੁਤ ਉਤਸ਼ਾਹ ਸੀ, ਪਰ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਉਸ ਸ਼ਾਮ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਝਿੜਕਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਭਿਆਨਕ ਮੂਡ ਵਿੱਚ ਸੀ।
ਉਦਾਸ ਅਤੇ ਗੁੱਸੇ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਰੌਬਿਨ ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲਾ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ। ਉਹ ਇਸ ਮੌਕੇ ਨੂੰ ਗੁਆਉਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਲੜਾਕੂ ਪਾਇਲਟ ਵਾਂਗ ਇੱਕ ਜੈਕੇਟ ਪਹਿਨੀ ਹੋਈ ਸੀ, 7 ਸਕੁਐਡਰਨ (ਬੈਟਲ ਐਕਸਿਸ) ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਦਰਜ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਜੇਬ 'ਤੇ ਸਿਲਾਈ ਹੋਈ ਸੀ, ਇੱਕ ਸਕਾਰਫ़, ਇੱਕ ਟੋਪੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਨਕਲ ਰੇ-ਬੈਂਸ, ਬਿਲਕੁਲ ਯਾਮਾਹਾ ਲਈ ਮਾਡਲਿੰਗ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਵਾਈ ਸੈਨਾ ਦੇ ਪਾਇਲਟਾਂ ਵਾਂਗ।

Machine Translated by Google

ਬਾਈਕ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਰਨਵੇਅ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਉਤਸ਼ਾਹ ਸਾਫ਼ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਵਰਿੰਦਰ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਉਸਨੇ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ 10 ਫੁੱਟ ਦੂਰ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਕੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ। ਸਕੁਐਡਰਨ ਕਮਾਂਡਰ ਆਪਣੀ ਜੀਪ ਵਿੱਚ ਆਇਆ, ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਲਟਕਦੀ ਸੀਟ 'ਤੇ ਬੈਠਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਦੋਂ ਕਿ ਬਰਡੀ ਨੂੰ ਪਿਛਲੀ ਸੀਟ 'ਤੇ ਬਿਠਾਇਆ ਗਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ 360-ਡਿਗਰੀ ਦਾ ਇੱਕ ਬੇਰੋਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਸੀ। ਛੋਟਾ ਇੰਜਣ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਫਟ ਗਿਆ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮਸ਼ੀਨ ਉੱਡ ਗਈ, ਪ੍ਰੋਪੈਲਰ ਘੁੰਮਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਰੌਬਿਨ ਲਈ ਇਹ ਇੱਕ ਸੁਪਨਾ ਸੱਚ ਹੋਣ ਵਰਗਾ ਸੀ। ਦਿੱਲੀ ਤੋਂ ਗਾਜ਼ੀਆਬਾਦ ਤੱਕ ਦੀ ਲੰਬੀ ਉਡਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਚਮਕ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਤਰੇ, ਤਾਂ ਵਰਿੰਦਰ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਗੁੱਸਾ ਪਿਘਲ ਗਿਆ ਸੀ।

ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਪ੍ਰੀਖਿਆਵਾਂ ਪਾਸ ਕਰ ਲਈਆਂ ਸਨ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ IMA ਲਈ ਯੋਗਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣਾ SSB ਪਾਸ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਉਸਦੀ SSB ਦੀ ਤਾਰੀਖ਼ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਅਗਲੇ ਕੋਰਸ ਲਈ ਲਿਖਤੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ। ਸੁਭਾਅ ਤੋਂ ਜੋਖਮ-ਪ੍ਰੇਮੀ, ਵੀਰੇਂਦਰ ਨੇ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਦੇਣ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਜੇਕਰ ਉਹ ਪਹਿਲੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਨਾ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਉਹ SSB ਦੇ ਦੂਜੇ ਦੌਰ ਲਈ ਯੋਗ ਹੋ ਸਕੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਰੌਬਿਨ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਿਆਰ ਅਤੇ ਆਤਮਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਸਲਾਹ ਮੰਨੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪਾਸ ਕੀਤਾ।

ਐਸਐਸਬੀ ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਭੋਪਾਲ ਵਿੱਚ ਹੋਣੀ ਸੀ। ਰੌਬਿਨ ਅਤੇ ਮੈਕ ਨੂੰ
ਇਕੱਠੇ ਯਾਤਰਾ ਕਰੋ। SSB ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਉਮੀਦਵਾਰ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਰੀਰਕ ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਟੈਸਟਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਹ ਸਹਿਮਤੀ ਬਣੀ ਸੀ ਕਿ ਰੌਬਿਨ ਆਖਰੀ ਦਿਨ ਦੁਪਹਿਰ 1 ਵਜੇ ਤੱਕ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਕੇ ਨਤੀਜਾ ਦੱਸੇਗਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਦੋਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਕੋਈ ਫ਼ੋਨ ਨਹੀਂ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਵੀਰੇਂਦਰ, ਜੋ ਕਿ ਟੈਲੀਫੋਨ ਦੇ ਕੋਲ ਘਬਰਾਹਟ ਨਾਲ ਬੈਠਾ ਸੀ, ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉਹ ਬੇਚੈਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਰੌਬਿਨ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕਿਆ।

ਉਸਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ ਕਿ ਅਖੀਰ ਸ਼ਾਮ 4 ਵਜੇ ਫ਼ੋਨ ਆਇਆ, ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਥੱਕੇ ਹੋਏ ਪਰ ਖੁਸ਼ ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਪੁੱਛਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਫ਼ੋਨ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਦੇ ਦੋਸਤ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਮੈਕ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ, ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ, ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਰੇਲਵੇ ਸਟੇਸ਼ਨ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਰੌਬਿਨ ਦਾ ਆਮ ਸੁਭਾਅ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਰੋਣ ਲਈ ਮੋਢਾ ਦਿੰਦਾ ਅਤੇ ਹਮਦਰਦੀ ਨਾਲ ਸੁਣਦਾ।

ਹੁਣ ਉਸਦੇ ਕਦਮਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਸੰਤ ਆ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਖੁਸ਼ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ
ਸੰਸਕਰਣ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਸੁਪਨਾ ਜੋ

Machine Translated by Google

ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਬਹੁਤ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਹੁਣ ਉਹ ਪੂਰਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਵਾਰ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ, ਪਰ ਇਸਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰਦਾ ਦੇਖ ਕੇ ਪੂਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ।

ਬਰਡੀ, ਜਿਸਨੇ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਦਿਨ ਰਾਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਨਾਲ ਭਰ ਗਿਆ।
ਆਪਣੇ ਵੱਡੇ ਭਰਾ ਲਈ। ਆਪਣੇ ਟੀਚੇ ਪ੍ਰਤੀ ਉਸਦੀ ਲਗਨ ਨੇ ਬਰਡੀ ਨੂੰ ਵੀ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਹੁਣ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਇੰਨਾ ਸਾਂਝਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਬਰਡੀ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਇੱਕ ਵਾਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨੋਇਡਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਟ੍ਰੈਫਿਕ ਲਾਈਟ 'ਤੇ ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਹਾਦਸਾ ਦੇਖਿਆ। ਭਾਰੀ ਟ੍ਰੈਫਿਕ ਕਾਰਨ ਇੱਕ ਸਾਈਕਲ-ਰਿਕਸ਼ਾ ਸਵਾਰ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਾਰ ਨਾਲ ਟਕਰਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਮਾਲਕ, ਤਿੰਨ ਵੱਡੇ, ਤਾਕਤਵਰ ਆਦਮੀ, ਉਸਨੂੰ ਧੱਕੇਸ਼ਾਹੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੇ ਗਰੀਬ ਆਦਮੀ ਦਾ ਕਾਲਰ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦੀ ਧਮਕੀ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਦੀ ਭੀੜ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਇਕੱਠੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਪਰ ਕੋਈ ਵੀ ਦਖਲ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਬੇਸਹਾਰਾ ਰਿਕਸ਼ਾ ਸਵਾਰ ਡਰ ਨਾਲ ਕੰਬ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਬੰਪਰ 'ਤੇ ਹਲਕੀ ਜਿਹੀ ਖੁਰਚਣ ਲਈ ਪੈਸੇ ਮੰਗ ਰਹੇ ਸਨ। ਬੇਸਹਾਰਾ ਆਦਮੀ ਦੀ ਦੁਰਦਸ਼ਾ ਦੇਖ ਕੇ, ਰੌਬਿਨ ਤੁਰੰਤ ਆਪਣੇ ਸਕੂਟਰ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਿਆ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਸੋਚੇ-ਸਮਝੇ ਦਖਲ ਦਿੱਤਾ। ਹੁਣ ਤਿੰਨੋਂ ਆਦਮੀਆਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਰੌਬਿਨ ਵੱਲ ਮੋੜ ਲਿਆ, ਜਿਸਨੇ ਚੁੱਪਚਾਪ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਜੋ ਵੀ ਪੈਸਾ ਸੀ ਉਸ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਰਜਾਨੇ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਗਰੀਬ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ।

ਉਹ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੋ ਕੇ ਚਲੇ ਗਏ। ਬਰਡੀ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਹੁਣ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇੰਨੇ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਜਵਾਬ ਨਾ ਦੇਣ ਜਾਂ ਸਵਾਲ ਨਾ ਪੁੱਛਣ ਲਈ ਰੌਬਿਨ ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਕਰਨਾ ਸ਼ਾਇਦ ਗਲਤ ਸੀ। ਉਹ ਵੱਖਰਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕ ਬੈਠ ਕੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਸਨ ਜਾਂ ਅਣਦੇਖਾ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਦਰਅਸਲ, ਹੁਣ ਉਹ ਉਸ ਵਰਗਾ ਬਣਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰੱਖਦਾ ਸੀ।

ਹੇਮੰਤ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗੇ ਦੋਸਤ ਦੀ ਫੋਨ ਤੇ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਕਿਉਂ ਫੋਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਪਰ ਉਹ ਉਸਦੇ ਖ਼ਬਰ ਆਉਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।

'ਮੈਂ ਕਰ ਲਿਆ, ਖਾਲਸੇ!' ਰੌਬਿਨ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਚੀਕਿਆ।

'ਮੈਨੂੰ ਰੱਤੀ ਭਰ ਵੀ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਰੌਬਿਨ,' ਹੇਮੰਤ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਲਈ ਸੱਚਮੁੱਚ ਖੁਸ਼।

'ਮੈਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਖੁਸ਼ ਹਾਂ, ਖਾਲਸੇ। ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾ, ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਬਾਹਰ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ ਆ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।'
"ਇਲਾਜ ਕਰੋ," ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਕਾਲ ਕੱਟਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਹਾ।

Machine Translated by Google

ਤੀਹ ਮਿੰਟ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਨਿਰੂਲਾ ਦੇ ਘਰ ਬੈਠੇ ਆਪਣੇ ਮਨਪਸੰਦ ਖਾਣੇ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣ ਰਹੇ ਸਨ।
ਆਈਸ-ਕ੍ਰੀਮ ਦਾ ਸੁਆਦ, '21 ਪਿਆਰ'। ਉਹ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਸਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਕੱਠੇ ਸੁਰੂ ਕੀਤਾ ਸਫ਼ਰ ਸਫਲ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਰੌਬਿਨ ਦੇ ਸਮਰਪਣ ਅਤੇ ਸਖ਼ਤ ਮਿਹਨਤ ਦਾ ਫਲ ਮਿਲਿਆ ਸੀ। ਹੇਮੰਤ ਵੀ ਇੱਕ ਵਪਾਰਕ ਪਾਇਲਟ ਵਜੋਂ ਸਿਖਲਾਈ ਲੈਣ ਲਈ ਜਾਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ। ਇਹ ਅਣਕਿਆਸਿਆ ਹੀ ਰਿਹਾ, ਪਰ ਉਹ ਅੰਤਿਮ ਅਲਵਿਦਾ ਤੋਂ ਡਰ ਰਹੇ ਸਨ।

'ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲਾਂਗੇ, ਰੌਬਿਨ?' ਹੇਮੰਤ ਨੇ ਉਦਾਸੀ ਨਾਲ ਪੁੱਛਿਆ।

'ਅਸੀਂ ਸ਼ਾਇਦ ਇੰਨੀ ਵਾਰ ਨਾ ਮਿਲਦੇ ਹੋਈਏ ਪਰ ਅਸੀਂ ਜ਼ਰੂਰ ਮਿਲਾਂਗੇ, ਖਾਲਸੇ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕਮਿਸ਼ਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਵਾਂਗਾ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਛੁੱਟੀ 'ਤੇ ਆਵਾਂਗਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਕਰਾਂਗਾ।'
"ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਅਸੀਂ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਨੋਇਡਾ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਲਈ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ। ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਕਰਾਂਗੇ। ਫਿਲਹਾਲ, ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਚੰਗਾ ਕਰਨ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ," ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਕਿਹਾ।

'ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ?' ਹੇਮੰਤ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।

'ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ,' ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।

ਹੇਮੰਤ ਨੇ ਮੁਸਕਰਾਇਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਜੱਫੀ ਪਾ ਲਈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਸਤੇ ਵੱਖ ਹੋ ਰਹੇ ਸਨ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਬਦਲੇਗਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਇਹੀ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਉਦਾਸੀ ਨਾਲ ਘਰ ਵਾਪਸ ਚਲੇ ਗਏ ਪਰ ਇੱਕ

ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਉਮੀਦ।

ਨਿਮਰਤਾ ਰੌਬਿਨ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਗੁਣਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਆਪਣੀ ਸਫਲਤਾ ਦਾ ਸਿਹਰਾ ਸਿਰਫ਼ ਸਖ਼ਤ ਮਿਹਨਤ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਆਪਣੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਪੱਕਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਮੰਨਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਕ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਵੈਸ਼ਨੋ ਦੇਵੀ ਦੇ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਜੰਮੂ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਮੁੰਡਿਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਬੈਗ ਪੈਕ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਯਾਤਰਾ 'ਤੇ ਨਿਕਲ ਪਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜੰਮੂ ਲਈ ਇੱਕ ਰੇਲਗੱਡੀ ਫੜੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ 14 ਕਿਲੋਮੀਟਰ ਦੀ ਚੜ੍ਹਾਈ ਸੁਰੂ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਕੁਝ ਖਾਲੀ ਸਮਾਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਕ ਨੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਦੋਸਤ ਦੇ ਘਰ ਜਾਣ, ਜੋ ਕਿ ਫੌਜ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸੀ। ਰੌਬਿਨ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ।

ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਮੁੰਡੇ ਫੌਜੀ ਅਫ਼ਸਰ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਗਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੀ ਘੰਟੀ ਵਜਾਈ ਅਤੇ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਲੱਗਾ। ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਬਾਅਦ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਿਆ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਕੁੜੀ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਲਈ ਮਿਲੀਆਂ। ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਸਕਿੰਟਾਂ ਲਈ ਉਸਦੀ ਨਿਗਾਹ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਦੂਰ ਦੇਖਿਆ। ਮੈਕ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਗੂੜ੍ਹੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੁਝ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ।

Machine Translated by Google

ਇੱਕ ਬਜ਼ੁਰਗ ਔਰਤ, ਸ਼ਾਇਦ ਕੁੜੀ ਦੀ ਮਾਂ, ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਆਈ, ਜਾਦੂ ਤੋੜਦੀ ਹੋਈ। ਮੈਕ ਨੇ ਅੰਦਰ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਕਰਵਾਈ।
ਮੈਕ ਦਾ ਚਾਚਾ ਵੀ ਘਰ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਗਲੇ ਕੁਝ ਘੰਟੇ ਪੂਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਬਿਤਾਏ। ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਪੁੱਤਰ ਵੀ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਉਹ ਛੋਟੀਆਂ-ਮੋਟੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਸਨ ਤਾਂ ਸਨੈਕਸ ਅਤੇ ਚਾਹ ਦੀਆਂ ਟ੍ਰੇਆਂ ਇੱਧਰ-ਉੱਧਰ ਘੁੰਮਦੀਆਂ ਸਨ। ਮੈਕ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵੀ ਕੁੜੀ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਦੀ ਸੀ ਤਾਂ ਰੌਬਿਨ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਕਿਵੇਂ ਚਮਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਇਸਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਰੌਬਿਨ ਇਹ ਜਾਣ ਕੇ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਇੰਜੀਨੀਅਰਿੰਗ ਦੀ ਡਿਗਰੀ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਅਤੇ ਕਰੀਅਰ 'ਤੇ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਉਸਦਾ ਛੋਟਾ ਭਰਾ ਵੱਡੇ ਮੁੰਡਿਆਂ ਵਾਂਗ ਫੌਜ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਦੋਸਤਾਂ ਦੇ ਘਰ ਜਾਣਾ ਇੱਕ ਰਸਮੀ ਗੱਲ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਮੁੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ। ਪਰ ਇਸ ਵਾਰ ਰੌਬਿਨ ਸਮੇਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਗੁਆ ਬੈਠਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਜਾਣ ਦਾ ਕੋਈ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਜਾਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ। ਮੁੰਡਿਆਂ ਨੇ ਝਿਜਕਦੇ ਹੋਏ ਅਲਵਿਦਾ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਚੱਲ ਪਏ।

ਉਹ ਗੇਟ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਹੀ ਵਾਲੇ ਸਨ ਕਿ ਮੈਕ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਦੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਥੱਪੜ ਮਾਰਿਆ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ, 'ਉਹ ਕੀ ਸੀ?' 'ਕੀ?' ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਅਗਿਆਨਤਾ ਦਾ ਦਿਖਾਵਾ

ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪੁੱਛਿਆ।

'ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉੱਥੇ ਪਿੱਛੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ?' ਮੈਕ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।

'ਮੈਕ, ਮੈਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਕੀ ਮਤਲਬ ਹੈ,' ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਮੋਢੇ ਉੱਚੇ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ।

'ਕੀ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹੈਂ ਕਿ ਤੈਨੂੰ ਉਹ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ?' ਮੈਕ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ।

'ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਹੈ, ਹਾਂ, ਉਹ ਬਹੁਤ ਸੋਹਣੀ ਹੈ। ਸੱਚਮੁੱਚ ਬਹੁਤ ਸੋਹਣੀ। ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਹਨ!' ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਇੱਕ ਹਉਕਾ ਭਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ।

'ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ, ਹੈਂ? ਤੂੰ ਕਦੋਂ ਤੋਂ ਅੱਖਾਂ ਅਤੇ ਸਭ ਕੁਝ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹੈਂ?' ਮੈਕ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਨਾਲ ਪੁੱਛਿਆ।

'ਅੱਜ ਤੋਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਔਖਾ ਸੀ। ਬਹੁਤ ਸੋਹਣਾ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਨੈਨਾ ਕਹਿਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ!' ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਸੁਪਨਮਈ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।

ਗੱਲ ਇੱਥੇ ਹੀ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋਈ। ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਚੜ੍ਹਾਈ ਦੌਰਾਨ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਦੇ ਸਮੇਂ ਵੀ ਉਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਉਮਰ ਦੀਆਂ ਦੂਜੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰੀ ਸੀ।

ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸੱਟ ਲੱਗ ਗਈ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਹੇਠਾਂ ਆਏ, ਰੌਬਿਨ ਉਸਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਡੁੱਬ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਚਲੇ ਜਾਣ।

'ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਮੈਕ। ਮੈਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਮੈਂ ਜਾਵਾਂਗਾ।'
'ਜਲਦੀ ਹੀ ਅਕੈਡਮੀ ਚਲੇ ਜਾਣਾ; ਫਿਰ ਕੌਣ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਦੋਂ ਮਿਲਾਂਗੇ?' ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ

Machine Translated by Google

ਰੌਬਿਨ।

'ਮੈਂ ਤੇਰੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ, ਰੌਬਿਨ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਕੀ ਕਹਾਂਗੇ? ਅਸੀਂ ਕਿਉਂ
"ਫਿਰ ਆਓ? ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਇਹ ਥੋੜ੍ਹਾ ਔਖਾ ਹੋਵੇਗਾ?" ਮੈਕ ਨੇ ਤਰਕ ਕੀਤਾ।

ਰੌਬਿਨ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਕ ਸਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਵਾਰ ਮਿਲਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਸਮਝਾਏਗਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲਣ ਦੀ ਕਿਉਂ ਲੋੜ ਹੈ? ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਪਰ ਉਹ ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦਾ, ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗੀ। ਅਚਾਨਕ, ਜਿਵੇਂ ਇਸ਼ਾਰੇ 'ਤੇ, ਇੱਕ ਵਿਚਾਰ ਉਸਨੂੰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੈਕ ਵੱਲ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ। 'ਮੰਨ ਲਓ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਦੇਣ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆਏ ਹਾਂ!' ਰੌਬਿਨ ਚੀਕਿਆ।

ਤੀਰਥ ਯਾਤਰਾ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਭੇਟ ਕਰਨਾ ਅਕਸਰ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਸਤਿਕਾਰ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਕ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਝੰਜਟ ਦੇ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ।
ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਸਨੇ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਕਦੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਉਸਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।
ਇਸ ਲਈ, ਘਰ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਆਪਣੀ ਰੇਲਗੱਡੀ ਤੋਂ ਕੁਝ ਘੰਟੇ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਹ ਨੈਨਾ ਦੇ ਘਰ ਵੱਲ ਭੱਜੇ। ਇਸ ਵਾਰ, ਮੈਕ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਰੌਬਿਨ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਇੱਕਪਾਸੜ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੇਰ ਤੱਕ ਫੜੀ ਰੱਖਿਆ। ਉਹ ਲਾਲ ਹੋ ਗਈ, ਉਸਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸ਼ਰਮੀਲੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਖੇਡ ਰਹੀ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਰੌਬਿਨ ਅਤੇ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਸ਼ਰਮੀਲੇ ਸਨ ਅਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਬੋਲਦੇ ਸਨ, ਉਹ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਕੋਈ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਬਦਲੇ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਾਵ-ਭਾਵ ਸਭ ਕੁਝ ਕਹਿ ਰਹੇ ਸਨ।

ਦੁਬਾਰਾ ਅਲਵਿਦਾ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੁੰਡੇ ਦਿੱਲੀ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਰੇਲਗੱਡੀ ਫੜਨ ਲਈ ਰੇਲਵੇ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵੱਲ ਭੱਜੇ। ਰੌਬਿਨ ਸੋਚਾਂ ਵਿੱਚ ਗੁਆਚਿਆ ਹੋਇਆ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਸੀਟਾਂ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਏ। ਮੈਕ ਨੇ ਉਸਦੀ ਗੰਭੀਰ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੈ।

'ਉਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਕੁੜੀ ਹੈ, ਮੈਕ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ,' ਉਸਨੇ ਦੂਰੀ ਵੱਲ ਵੇਖਦਿਆਂ ਕਿਹਾ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਇਕੱਠੇ ਆਪਣੇ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੋਵੇ। ਉਹ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਵਾਰ ਮਿਲੇ ਸਨ। ਨਾ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਨਾ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਾ ਆਦਾਨ-ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਪਰ ਰੌਬਿਨ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਨਿਰਾਸ਼ ਸੀ! ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਦੇਖਣ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਪਰ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲਣਗੇ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਦਿਨ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਦੱਸੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਹੁਣ ਲਈ, ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਸੀ।

ਜਲਦੀ ਹੀ IMA ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ। ਤਿਆਰੀਆਂ ਪੂਰੇ ਜ਼ੋਰਾਂ-ਸ਼ੋਰਾਂ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈਆਂ।
ਦਿਨ ਖਰੀਦਣ, ਪੈਕਿੰਗ ਕਰਨ, ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਤੋਂ ਸੁਝਾਅ ਲੈਣ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਬਾਕੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਦੀ ਉਡੀਕ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਰੌਬਿਨ ਤਿਆਰ ਸੀ, ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਤਾਲਾ, ਸਟਾਕ ਅਤੇ ਬੈਰਲ, ਸਗੋਂ ਜੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਵੀ।

Machine Translated by Google

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਤਾਰਿਆਂ ਅਤੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਉਮੀਦ ਦੇ ਨਾਲ, ਰੌਬਿਨ ਆਪਣੇ ਘਰੋਂ ਉੱਡ ਗਿਆ ਜਿਵੇਂ ਵਰਿੰਦਰ ਨੇ ਪੰਦਰਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਹ ਅਕੈਡਮੀ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੇ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

Machine Translated by Google

Machine Translated by Google

ਅਧਿਆਇ 13

ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ

ਰੌਬਿਨ ਦੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਕੋਈ ਹੱਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਆਖਰਕਾਰ ਟ੍ਰੇਨ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ

ਦੇਹਰਾਦੂਨ। ਉਸਨੇ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਬੀਤੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ: ਆਪਣੇ ਸੰਘਰਸ਼ ਦੇ ਦਿਨ; ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਅਪਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸਖ਼ਤ ਸ਼ਾਸਨ; ਜਿਸ ਦਿਨ ਉਸਦੇ ਐਨਡੀਏ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਐਲਾਨੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਕਿੰਨਾ ਟੁੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਨੂੰ ਤੋੜ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ

ਆਪਣੀ ਅਸਫਲਤਾ ਨੂੰ ਫੌਜਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੇ ਬਲਦੇ ਜਨੂੰਨ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਵਰਤਣ ਦਾ ਸੰਕਲਪ ਲਿਆ।
ਇਹ ਆਸਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨਾਲ ਰਲ ਕੇ ਪਾਰਟੀ ਕਰਨ ਅਤੇ ਮੌਜ-ਮਸਤੀ ਕਰਨ ਦਾ ਲਾਲਚ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦਾ ਦ੍ਰਿੜ ਇਰਾਦਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਜਿੱਤਦਾ ਸੀ। ਪਿਛਲੇ ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਸਿਖਲਾਈ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਉਸਦੀ ਮਾਨਸਿਕ ਤਾਕਤ ਦੀ ਵੀ ਪਰਖ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਹੁਣ ਉਹ ਅਕੈਡਮੀ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ।

ਦੇਹਰਾਦੂਨ ਦਾ ਸੁੰਦਰ ਸ਼ਹਿਰ ਹਰੀ ਭਰੀ ਡਨ ਵੈਲੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੈ,

ਸ਼ਿਵਾਲਿਕਾਂ ਦੀ ਗੋਦ ਵਿੱਚ ਵਸਿਆ ਹੋਇਆ। ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਫੌਜੀ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬਿਆ ਇੱਕ ਸੁਪਨਮਈ ਸ਼ਹਿਰ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਪਬਲਿਕ ਸਕੂਲ ਅਤੇ ਵਾਈਲਡਲਾਈਫ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਆਫ਼ ਇੰਡੀਆ ਅਤੇ ਆਈਐਮਏ ਵਰਗੇ ਵੱਕਾਰੀ ਅਦਾਰੇ ਹਨ। ਆਈਐਮਏ ਹੈ

ਫੌਜੀ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਸਰੋਤ - ਸਨਮਾਨ, ਇਮਾਨਦਾਰੀ, ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ, ਨੈਤਿਕਤਾ, ਹੁਸ਼ਿਆਰੀ ਦੀ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਭਾਵਨਾ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ, ਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਰੱਖਣਾ। ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਢਾਂਚਾ, ਬਿਗਲਾਂ ਅਤੇ ਢੋਲਾਂ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ, ਡ੍ਰਿਲ ਇੰਸਟ੍ਰਕਟਰਾਂ ਦੀਆਂ ਕਰਿਸਪ ਕਾਲਾਂ, ਠੰਢੀ ਜੰਗਲੀ ਹਵਾ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਅਤੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਾਹੌਲ ਹਰ ਸੈਲਾਨੀ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸਦੀ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਖੂਨ-ਲਾਲ ਅਤੇ ਸਟੀਲ-ਸਲੇਟੀ ਚੇਤਵੌਡ ਇਮਾਰਤ ਉੱਚੇ ਰੁੱਖਾਂ ਨਾਲ ਘਿਰੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਪਿਛੋਕੜ ਵਿੱਚ ਹਰੇ ਪਹਾੜ ਤਸਵੀਰ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਅਫਸਰਾਂ ਦਾ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜੈਤੂਨ-ਹਰੇ ਰੰਗ ਦੀ ਵਰਦੀ ਪਹਿਨੀ ਹੈ। ਅਕੈਡਮੀ ਨੌਜਵਾਨ ਅਫਸਰਾਂ ਅਤੇ ਸਾਬਕਾ ਸੈਨਿਕਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇਪਣ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਪੈਦਾ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਬੰਨ੍ਹਦੀ ਹੈ। 1932 ਵਿੱਚ ਅਕੈਡਮੀ ਦਾ ਉਦਘਾਟਨ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ, ਫੀਲਡ ਮਾਰਸ਼ਲ ਫਿਲਿਪ

Machine Translated by Google

ਚੇਤਵੌਡ ਨੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਸੀ: 'ਤੁਹਾਡੇ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ, ਸਨਮਾਨ ਅਤੇ ਭਲਾਈ ਹਮੇਸ਼ਾ ਅਤੇ ਹਰ ਵਾਰ ਪਹਿਲਾਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਆਦਮੀਆਂ ਦਾ ਸਨਮਾਨ, ਭਲਾਈ ਅਤੇ ਆਰਾਮ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਆਪਣੀ ਸਹੂਲਤ, ਆਰਾਮ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਹਮੇਸ਼ਾ ਅਤੇ ਹਰ ਵਾਰ ਸਭ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਉਂਦੀ ਹੈ।' ਇਹ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਇਸ ਵੱਕਾਰੀ ਸੰਸਥਾ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ।

ਰੌਬਿਨ ਆਖ਼ਰਕਾਰ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ—ਆਪਣੀ ਨੀਲੀ ਜੀਨਸ ਅਤੇ ਕਾਲੀ ਟੀ-ਸ਼ਰਟ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਚੇਟਵੌਡ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਅਕੈਡਮੀ ਦੇ ਕਈ ਹੋਰ ਸੱਜਣ ਕੈਡਿਟਾਂ, ਜਾਂ ਜੀਸੀ ਦੇ ਨਾਲ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਮੈਰਿਟ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਉੱਚਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਉੱਥੇ ਸੀ।

ਅਕੈਡਮੀ ਵਿੱਚ ਨਵੇਂ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸੀਨੀਅਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਰਵਾਏ ਜਾਂਦੇ ਸਖ਼ਤ ਸਰੀਰਕ ਸਿਖਲਾਈ ਅਤੇ ਸਖ਼ਤੀ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਬਾਰੇ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸੁਣਨ ਨੂੰ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ। ਕਹਾਣੀਆਂ ਅਕਸਰ ਡਰਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ (ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਕਰਨ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਕਾਰਨ)। ਪਰ ਰੌਬਿਨ ਬੇਪਰਵਾਹ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਬਚਪਨ ਤੋਂ ਹੀ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਹਰ ਪਹਿਲੂ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ।

ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਉਸਦਾ ਪਿਛੋਕੜ ਫੌਜ ਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਉਮੀਦ ਕਰਨੀ ਹੈ, ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਜੋ ਕਾਫ਼ੀ ਘਬਰਾਏ ਹੋਏ ਜਾਪਦੇ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਆਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਉਸ ਸਭ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ ਜੋ

ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ।

ਉਸਦੀ ਯਾਦ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮੁੰਡੇ, ਜੀਸੀ ਸੁਮੀਤ ਦੁਆ, ਨੇ ਤੋੜ ਦਿੱਤੀ, ਜੋ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸੁਮੀਤ ਦਾ ਵਿਵਹਾਰ ਰੌਬਿਨ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਵੱਖਰਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਘਬਰਾਹਟ ਨਾਲ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਤੋਂ ਡਰਿਆ ਹੋਇਆ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲਬਾਤ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਇੱਕੋ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਸਨੇ ਸੁਮੀਤ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕੀਤਾ। ਰੌਬਿਨ ਦੇ ਉਲਟ, ਉਹ ਇੱਕ ਸਿਵਲੀਅਨ ਪਿਛੋਕੜ ਤੋਂ ਆਇਆ ਸੀ।

ਭੀੜ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਚਿਹਰੇ ਵੀ ਸਨ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ

ਰੱਖਿਆ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਫੌਜਾਂ ਵਿੱਚ ਭਰਤੀ ਹੋਣ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਵਾਲੇ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ ਹੋਣਾ ਕੋਈ ਦੁਰਲੱਭ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਰੌਬਿਨ ਦੀ ਟੱਕਰ ਜੀਸੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਬਹੁਕਾਂਧੀ ਨਾਲ ਹੋਈ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਇੱਕੋ ਰੈਜੀਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਨਿਭਾ ਚੁੱਕੇ ਸਨ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਬਹੁਤਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਬਿਤਾਇਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਭੀੜ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਚਿਹਰੇ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਦਿਲਾਸਾ ਮਿਲਿਆ, ਅਤੇ ਰੌਬਿਨ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਜੱਫੀ ਪਾਈ।

ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਕਰਿਅੱਪਾ ਬਟਾਲੀਅਨ ਵਿੱਚ ਨੌਸ਼ੇਰਾ ਕੰਪਨੀ ਵਿੱਚ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜੀਸੀ ਫੌਜ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਲੜਾਈਆਂ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਰੱਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਕੰਪਨੀਆਂ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

Machine Translated by Google

ਲੜਿਆ। ਪਹਿਲੇ ਦੋ ਦਿਨ ਰਸਮੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰਨ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਜੀਸੀ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਉਪਕਰਣ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਏ ਗਏ, ਜੋ ਕਾਰਜਕਾਲ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਕੀਤੇ ਜਾਣਗੇ। ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਚੁਣਿਆ ਜਿਸਦੀ ਉਸਨੂੰ ਲੋੜ ਹੋਵੇਗੀ। ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਸਲਾਹ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਲਾਟ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕੇ ਅਤੇ ਨੁਕਸਦਾਰ ਉਪਕਰਣਾਂ ਨਾਲ ਨਾ ਫਸੇ। ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਤੇ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ।

ਆਈਐਮਏ ਆਪਣੇ ਥੁੱਕ ਅਤੇ ਪਾਲਿਸ਼, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੇਂਟ ਕੀਤੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ, ਬੇਦਾਗ ਢੰਗ ਨਾਲ ਛਾਂਟੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹੇਜਾਂ, ਸੁੰਦਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਲੈਂਡਸਕੇਪ ਕੀਤੇ ਬਗੀਚਿਆਂ ਅਤੇ ਲਾਅਨ, ਅਤੇ ਜੀਸੀ ਲਈ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਜਾਏ ਗਏ ਰਹਿਣ-ਸਹਿਣ ਲਈ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਟੌਂਸ ਨਦੀ ਦੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਨੀਵਾਂ ਇਲਾਕਾ ਵੀ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ 'ਖੱਡਾ' (ਟੋਆ) ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੀਸੀ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਮੁਰੰਮਤ ਕੀਤੀਆਂ ਬੈਰਕਾਂ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਬਾਕੀ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਬੈਰਕਾਂ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਦੋ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਸਾਰੀਆਂ ਰਸਮਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰ ਲਈਆਂ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕੈਬਿਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰ ਲਿਆ। ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਤੰਗ ਸਮਾਂ-ਸਾਰਣੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੰਮਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ ਸੀ, ਰੌਬਿਨ ਦੂਜੇ ਕੈਡਿਟਾਂ ਨੂੰ ਮਦਦ ਅਤੇ ਸੁਝਾਅ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਉਦਾਰ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਅਕੈਡਮੀ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਟੀਮ ਵਰਕ ਹੈ, ਪਰ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਬਕਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹਰ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਸਦੇ ਦੋਸਤਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੁਮੀਤ, ਨੂੰ ਮਦਦ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਕਿਸ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਕਰਨੀ ਹੈ।

ਰੋਬਿਨ ਹਰ ਸਵੇਰ ਉੱਠਦਾ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਸਵੇਰੇ 3.30 ਵਜੇ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦਾਂ ਨੂੰ ਗਿਣਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਕਿ ਸਿਖਲਾਈ ਦੀ ਮਿਆਦ ਸਖ਼ਤ ਹੈ, ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਪਾਠਕ੍ਰਮ ਪਹਿਲਾਂ ਸਰੀਰਕ ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤੋੜਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਹਰੇਕ ਕੈਡੇਟ ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਫੌਜ ਦੇ ਇੱਕ ਸਿਖਲਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਅਤੇ ਨਿਪੁੰਨ ਅਧਿਕਾਰੀ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਲਈ।

ਕੰਪਨੀ ਸਾਰਜੈਂਟ ਮੇਜਰ, ਜਾਂ ਸੀਐਸਐਮ, ਜੋ ਕਿ ਤੀਜੀ ਮਿਆਦ ਦਾ ਹੈ, ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਦਾ ਹੈ
ਨਵੇਂ ਜੀਸੀ ਪਹਿਲੇ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ 'ਅੰਡਰਸਟੱਡੀ' ਨਿਯੁਕਤ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿੱਖੀ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਜਿਸਨੂੰ
ਫਿਰ ਉਸਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਯੋਗ
ਅਤੇ ਭਰੋਸੇਮੰਦ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ।
ਇਸ ਨੌਕਰੀ ਲਈ ਚੁਣਿਆ ਜਾਣਾ ਮਾਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਸੀਐਸਐਮ ਨੇ ਚੁਣਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਉੱਤਮਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨੌਕਰੀ ਦੇ ਨਾਲ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਲੈਂਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਖਾਸ ਲਾਭ ਵੀ ਸੀ। ਸੀਐਸਐਮ ਕੋਲ ਇੱਕ ਟੈਲੀਫੋਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਵਰਿੰਦਰ ਅਤੇ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਕਈ ਵਾਰ ਇਸ 'ਤੇ ਕਾਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ।

Machine Translated by Google

ਹਾਲਾਂਕਿ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ GC ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਹੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਕੁਝ ਕੁ ਅਜਿਹੇ ਵੀ ਹਨ ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਵਾਰ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਉਮੀਦਵਾਰ ਆਪਣੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਹੇਠਲੇ ਕ੍ਰਮ ਵਾਲੇ ਉਮੀਦਵਾਰਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਕੁਝ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਜੀਸੀ ਆਉਂਦੇ ਰਹੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਜੀਸੀ ਹਿਮਾਂਸ਼ੂ ਕਾਲੀਆ ਸੀ।

ਨਵੀਂ ਜਗ੍ਹਾ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੁਆਚਿਆ ਹੋਇਆ, ਉਹ ਮਦਦ ਦੀ ਤਲਾਸ਼ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸੀਐਸਐਮ ਦੇ ਕੈਬਿਨ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੋ ਤੇਜ਼ ਅੱਗੇ ਰੋਲ ਕੀਤੇ। ਇੱਕ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਡੱਬਾ, ਦੂਜੇ ਵਿੱਚ ਸੂਟਕੇਸ ਅਤੇ ਪਿੱਠ 'ਤੇ ਇੱਕ ਰੱਕਸੈਕ ਲੈ ਕੇ, ਉਹ ਪਸੀਨੇ ਨਾਲ ਭਿੱਜਿਆ ਸੀਐਸਐਮ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਜੁਲਾਈ ਦਾ ਮਹੀਨਾ ਸੀ ਅਤੇ ਧੁੱਪ ਤੇਜ਼ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਝਿਜਕਦੇ ਹੋਏ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੜਕਾਇਆ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ। ਉਸੇ ਵੇਲੇ, ਇੱਕ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਅਤੇ ਆਤਮਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਜੀਸੀ ਅਗਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ। ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਉਹ ਅਕੈਡਮੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇਹ ਪਹਿਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਹਿਮਾਂਸ਼ੂ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ ਸੀ।

'ਸੁਭ ਦੁਪਹਿਰ, ਸਰ, ਮੈਂ ਕੈਡੇਟ ਹਿਮਾਂਸ਼ੂ ਕਾਲੀਆ ਹਾਂ,' ਉਹ ਘਬਰਾਹਟ ਨਾਲ ਬੁੜਬੁੜਾਇਆ।

'ਨਵਾਂ ਆਇਆ?' ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।

'ਹਾਂ, ਸਰ, ਕੱਲ੍ਹ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਸੀ,' ਹਿਮਾਂਸ਼ੂ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।

'ਓਏ, ਮੈਨੂੰ ਸਰ ਨਾ ਬੁਲਾਓ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਕੋਰਸ ਸਾਥੀ ਹਾਂ, ਥਾਪਰ।' ਉਹ ਹਿਮਾਂਸ਼ੂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪਾਣੀ ਦਾ ਗਲਾਸ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਖਾਣੇ ਲਈ ਕੈਡੇਟਸ ਦੀ ਮੈੱਸ ਵਿੱਚ ਗਏ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਹਿਮਾਂਸ਼ੂ ਨੂੰ ਸੀਐਸਐਮ ਅਤੇ ਕੰਪਨੀ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇਆ। ਇਤਫ਼ਾਕ ਨਾਲ, ਹਿਮਾਂਸ਼ੂ ਨੂੰ ਰੌਬਿਨ ਦੇ ਨਾਲ ਵਾਲਾ ਕਮਰਾ ਅਲਾਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਉਸਦਾ ਗੁਆਂਢੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਹਿਮਾਂਸ਼ੂ ਨੂੰ ਸੈਟਲ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਇੱਕ ਰਿਸ਼ਤਾ ਵਿਕਸਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ ਹੋਣ ਤੱਕ ਗੁਆਂਢੀ ਅਤੇ ਦੋਸਤ ਬਣੇ ਰਹੇ, ਭਾਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਪਲਟੂਨਾਂ, ਛੋਟੇ ਸਮੂਹ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਜੀਸੀ ਵੰਡੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਬਾਅਦ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਈਆਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਇਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਮਰੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਣ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਨਿਯਮਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਿਲ ਸਕਣ।

ਰੌਬਿਨ ਅਕੈਡਮੀ ਦੇ ਸਖ਼ਤ ਰੁਟੀਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਡੁੱਬ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਹਿਲੇ ਟਰਮ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਕੁਝ ਹਫ਼ਤੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਔਖੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਦਿਨ ਭਰੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਥਕਾਵਟ ਵਾਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਜੋ ਵੀ ਸਮਾਂ ਬਚਦਾ ਹੈ ਉਹ ਸੀਨੀਅਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕੈਡਿਟਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਸਰਤਾਂ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਕੈਡਮੀ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ, ਇਸਨੂੰ 'ਰਗਦਾ' ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਬੇਰੁਖੀ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਹਨਾਂ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਦੋਂ ਅਹਿਸਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਜੀਸੀ ਸੀਨੀਅਰ ਟਰਮ ਵਿੱਚ ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਨੌਜਵਾਨ ਮੁੰਡਿਆਂ ਦੇ ਰਵੱਈਏ ਅਤੇ ਹੰਕਾਰ ਨੂੰ ਤੋੜਨਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ। ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਹੈ।

Machine Translated by Google

ਆਪਣੇ ਕਰੀਅਰ ਵਿੱਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਥਿਤੀਆਂ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਨਜਿੱਠਣਾ ਹੈ, ਇਹ ਸਿੱਖੋ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਗੁਜ਼ਰ ਰਹੇ ਕੈਡਿਟਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਰੌਬਿਨ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤ ਰਿਹਾ। ਉਹ ਅੱਗੇ ਦੇਖੇਗਾ

ਸਿਖਲਾਈ ਅਤੇ ਇਸ ਪ੍ਰਤੀ ਬਹੁਤ ਭਾਵੁਕ ਰਹੋ। ਉਹ ਅਕੈਡਮੀ ਦੇ ਪਾਠਕ੍ਰਮ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਖੁਸ਼-ਖੁਸ਼ ਰਵੱਈਏ ਨਾਲ, ਉਹ ਰਾਗੜਾ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਮਜ਼ੇਦਾਰ ਬਣਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਹਰ ਸਰੀਰਕ ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਕੰਮ ਨੂੰ ਇੱਕ ਚੁਣੌਤੀ ਵਜੋਂ ਲੈਂਦਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਤਰਕਪੂਰਨ ਅਤੇ ਬੇਦਾਗ਼ ਰਣਨੀਤੀ ਤਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਪੂਰਾ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਐਨ.ਸੀ.ਸੀ. ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਸਿਖਲਾਈ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਉਸ ਕਾਰਜਕਾਲ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਅਕੈਡਮੀ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਆਤਮਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਬੈਚ ਦੇ 'ਬੈਸਟ ਐਨ.ਸੀ.ਸੀ. ਕੈਡੇਟ' ਲਈ ਇੱਕ ਪੁਰਸਕਾਰ ਜਿੱਤਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਤਤਕਾਲੀ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਉਸਦੀ ਭਾਵਨਾ ਅਕਸਰ ਉਸਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਮਾਣ ਸੀ
ਉਸਦੀ ਵੋਟ ਦੀ ਗਿਣਤੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਸਦੇ ਕਿੱਟ ਅਤੇ ਰਿਗ ਹਮੇਸ਼ਾ ਚਮਕਦਾਰ ਅਤੇ ਫੈਲੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਤਿਆਰ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵੈੱਬ ਉਪਕਰਣਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਸੈੱਟ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਸਾਫ਼ ਅਤੇ ਪਾਲਿਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨੂੰ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਕੈਬਿਨ ਨੂੰ ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਆਕਾਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਰੱਖਿਆ, ਦੂਜਿਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਣ ਕਾਇਮ ਕੀਤੀ।

ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਚਿੱਠੀਆਂ ਲਿਖਣਾ ਉਸਦੀ ਰੁਟੀਨ ਦਾ ਇੱਕ ਨਿਯਮਿਤ ਹਿੱਸਾ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ।
ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਕੈਡਮੀ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰ ਰਹੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਕਰਵਾਉਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਤੋਂ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਵੀ ਮੰਗਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸਦੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਾਲ ਹਮਦਰਦੀ ਰੱਖਦਾ ਸੀ, ਵਰਿੰਦਰ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਆਪਣੇ ਹੱਥੀਂ ਲੈਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੀਆਂ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਦਿਨ ਅਫਸਰ ਬਣਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਵਰਿੰਦਰ ਦੇ ਸੁਝਾਵਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਰੌਬਿਨ ਇੱਕ ਟੀ ਵੱਲ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਅਕਸਰ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੱਤਰਾਂ ਦੇ ਪੰਨੇ ਲੈਂਦਾ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਉਹ ਇਸ਼ਾਰੇ ਲਗਾ ਕੇ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕੰਧ, ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਜਾਂ ਅਲਮਾਰੀ 'ਤੇ ਚਿਪਕਾਉਂਦਾ ਸੀ।

ਹਿਮਾਂਸ਼ੂ ਅਤੇ ਰੌਬਿਨ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੇਲ ਵਾਲੇ ਵਾਂਗ ਇਕੱਠੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਏ।
ਮਸ਼ੀਨ। ਇੱਕ ਅਗਲੀ ਗਤੀਵਿਧੀ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦਾ ਸਾਮਾਨ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਦੂਜਾ ਆਪਣਾ ਨਾਸ਼ਤਾ ਲੈਣ ਲਈ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਮੈਸ ਵੱਲ ਭੱਜਦਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਹਿਮਾਂਸ਼ੂ ਫੌਜੀ ਪਿਛੋਕੜ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਸਿਖਲਾਈ ਲਈ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਜਨੂੰਨ ਅਤੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਸੀ। ਇੱਕ ਉੱਘੇ ਤੈਰਾਕ ਜੋ ਵਾਟਰ ਪੋਲੋ ਵਿੱਚ ਸੋਨ ਤਗਮਾ ਜਿੱਤਦਾ ਸੀ, ਰੌਬਿਨ ਹਿਮਾਂਸ਼ੂ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਹੁਨਰ ਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੇ ਤੈਰਾਕੀ ਟੈਸਟ ਪਾਸ ਕਰ ਸਕੇ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੋਸਤੀ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 'ਬਜਰੰਗੀ' ਕਹਿ ਕੇ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

Machine Translated by Google

ਅਤੇ ਪਚਰੰਗੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਛੁੱਟੀ ਵਾਲੇ ਦਿਨਾਂ (ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਐਤਵਾਰ) ਜਾਂ 'ਆਜ਼ਾਦੀ' ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, 'ਤੇ ਵੀ ਇਕੱਠੇ ਬਾਹਰ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਦੋਵੇਂ ਦੋਸਤ ਬੈਠ ਕੇ ਦਿਨ ਦਾ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲਾਭ ਉਠਾਉਣ ਲਈ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਕਈ ਵਾਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦੇਹਰਾਦੂਨ ਵਿੱਚ ਰੌਬਿਨ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਹੋਰ ਸਮੇਂ, ਉਹ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਸੈਰ ਕਰਦੇ ਸਨ ਜਾਂ ਪਲਟਨ ਬਾਜ਼ਾਰ ਵਿੱਚ ਖਰੀਦਦਾਰੀ ਕਰਨ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਆਡੀਓ ਕੈਸੇਟ ਖਰੀਦਦੇ ਸਨ ਜਾਂ ਦੇਹਰਾਦੂਨ ਬੇਕਰੀਆਂ ਦੇ ਸਥਾਨਕ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਗੋਰਜ ਕਰਦੇ ਸਨ।

ਇੱਕ ਵਾਰ, ਐਤਵਾਰ ਦੀ ਇੱਕ ਮਜ਼ੇਦਾਰ ਸੈਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਪਣੇ ਸਾਈਕਲਾਂ 'ਤੇ ਦੇਹਰਾਦੂਨ ਤੋਂ ਆਈਐਮਏ ਵਾਪਸ ਆ ਰਹੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਹਾਦਸਾ ਦੇਖਿਆ। ਇੱਕ ਦੋਪਹੀਆ ਵਾਹਨ ਇੱਕ ਆਟੋਰਿਕਸ਼ਾ ਨਾਲ ਟਕਰਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸਵਾਰ ਸੜਕ 'ਤੇ ਬੇਹੋਸ਼ ਪਿਆ ਸੀ। ਸ਼ਾਮ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਰ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਜ਼ਖਮੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਰੁਕ ਗਏ। ਉਸਦੀ ਹਾਲਤ ਦੇਖ ਕੇ, ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਪਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਲੈ ਜਾਣ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਖਰਾਬ ਸਕੂਟਰ ਚੁੱਕਿਆ, ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਾਈਕਲਾਂ ਸਮੇਤ ਇੱਕ ਨੇੜਲੀ ਦੁਕਾਨ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਹਸਪਤਾਲ ਜਾਣ ਲਈ ਇੱਕ ਕੈਬ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲਈ। ਰੌਬਿਨ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਵਿਅਕਤੀ ਤਜਰਬੇਕਾਰ ਡਾਕਟਰਾਂ ਦੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਉਹ ਅਕੈਡਮੀ ਵਿੱਚ ਦੇਰ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਆਏ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਤੋਂ ਬਚ ਗਏ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਪਛਤਾਵਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਰੌਬਿਨ ਹਮੇਸ਼ਾ ਬਾਕੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਹਰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਅਕਸਰ, ਉਹ ਹੀ ਵਾਧੂ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਬਾਕੀ ਕਲਾਸ ਦੇ ਲੋਕ ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਚੀਕਾਂ ਮਾਰਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਭਾਵਨਾ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦਾ ਧਿਆਨ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸੀ। ਉਹ ਦ੍ਰਿੜ ਸੀ ਅਤੇ ਸਟੈਂਡ ਲੈਣ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਝਿਜਕਦਾ ਸੀ, ਇਹ ਗੁਣ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਨੇਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਇੱਕ ਵਾਰ, ਨੌਸ਼ਹਿਰਾ ਕੰਪਨੀ ਆਪਣੇ ਕੰਪਨੀ ਕਮਾਂਡਰ ਕੈਪਟਨ ਵਾਨਖੇੜੇ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਟੀਮ ਰੁਕਾਵਟ-ਕੋਰਸ ਮੁਕਾਬਲੇ ਲਈ ਸਿਖਲਾਈ ਲੈ ਰਹੀ ਸੀ। ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨਾ ਇੱਕ ਮੁਸ਼ਕਲ 'ਡਬਲਯੂ' ਰੁਕਾਵਟ ਸੀ। ਕੈਪਟਨ ਵਾਨਖੇੜੇ ਨੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਤਰੀਕਾ ਦੱਸਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਜੀਸੀ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, 'ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਸਮਝ ਗਏ ਹੋ ਜਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ?'

ਰੌਬਿਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਸਾਰੇ ਚੁੱਪ ਰਹੇ, ਜਿਸਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ
ਇੱਕ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ।' ਕੈਪਟਨ ਵਾਨਖੇੜੇ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਏ! ਜੀਸੀ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੀ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਇਸਦੇ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਦਿੱਤਾ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਰੌਬਿਨ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, 'ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।'

Machine Translated by Google

ਨੌਸ਼ਹਿਰਾ ਕੰਪਨੀ ਮੁਕਾਬਲਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਜਿੱਤ ਸਕੀ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੋਰਸ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਪੂਰਾ ਕਰ ਲਿਆ।

ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਸਮਾਂ ਬੀਤਦਾ ਗਿਆ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ ਸੁਭਾਅ, ਜਿਸਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਹੰਕਾਰ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਵੀ ਸੀ। ਉਹ ਸੱਚਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮਨ ਦੀ ਗੱਲ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਡਰਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਦਰਸ਼ ਜੀਸੀ ਦੇ ਸਾਰੇ ਗੁਣ ਸਨ - ਤੰਦਰੁਸਤੀ, ਉਤਸ਼ਾਹ ਅਤੇ ਜੋਸ਼। ਉਹ ਸਟੈਂਡ ਲੈਣ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਝਿਜਕਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਆਸ਼ਾਵਾਦ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ਹਾਲੀ ਛੂਤ ਵਾਲੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ, ਉਸਦੇ ਕਦੇ ਨਾ ਹਾਰਨ ਵਾਲੇ ਰਵੱਈਏ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰਾ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜੋ ਵੀ ਪੁੱਛਿਆ, ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ, 'ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ।' ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਉਸਨੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਹਿਮਾਂਸ਼ੂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਉਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਗੁਣ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਦਾ ਸੀ।

ਰੌਬਿਨ ਕਾਫ਼ੀ ਮੁਕਾਬਲੇਬਾਜ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਅਕਸਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਕੰਪਨੀ ਵਿੱਚ 'ਸ਼ੇਰਾ ਸ਼ੇਰਾ' (ਜੋ ਨੌਸ਼ਹਿਰਾ ਦੇ ਜੀਸੀ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ) ਦੁਹਰਾਉਂਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾਪਣ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ। ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਆਦਤਾਂ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਮਰ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ 'ਸ਼ੇਰਾ ਸ਼ੇਰਾ' ਨੇ ਉਸਦੇ ਕੈਬਿਨ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਨੂੰ ਸਜਾਉਣ ਵਾਲੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਡੂਡਲਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਆਪਣਾ ਰਸਤਾ ਬਣਾ ਲਿਆ, ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਬਣਾਏ ਹਵਾਈ ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਦੇ ਡਰਾਇੰਗ।

ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਦੀ ਉਹ ਮਜ਼ਬੂਤ ਭਾਵਨਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਵੱਡਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਰਿਹਾ
IMA ਵਿਖੇ ਵੀ। ਅਕਸਰ, ਕਾਹਲੀ-ਕਾਹਲੀ ਵਿੱਚ, GCs ਆਪਣਾ ਕੋਈ ਵੀ ਉਪਕਰਨ, ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ, ਸਾਈਕਲ ਜਾਂ ਰੇਨ ਕੇਪ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਚੁੱਕ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਰੌਬਿਨ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੇ ਰੇਨ ਕੇਪ ਨੂੰ ਚੁੱਕਣ ਨਾਲੋਂ ਗਿੱਲਾ ਹੋਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਆਦਰਸ਼ਵਾਦੀ ਸੀ। ਪਰ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਦਰਾਂ-ਕੀਮਤਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਉਹ ਪਾਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਇਸ ਗੁਣ ਦੀ ਵੀ ਕਦਰ ਕੀਤੀ ਗਈ।

ਰੌਬਿਨ ਸੱਚਮੁੱਚ ਅਕੈਡਮੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ। ਉਹ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਕੋਰਸ ਸਾਥੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਸਗੋਂ ਆਪਣੇ ਇੰਸਟ੍ਰਕਟਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਸੀ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪੇ ਗਏ ਸਾਰੇ ਕੰਮਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਜੋਸ਼ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਪੂਰਾ ਆਨੰਦ ਲੈਂਦਾ ਸੀ।
ਅਕਾਦਮਿਕ ਸਿੱਖਿਆ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਉਹ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਔਸਤ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਸੀ ਪਰ ਪਹਿਲੇ ਸਮੈਸਟਰ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਡਾਇਰੈਕਟ-ਐਂਟਰੀ ਕੈਡੇਟ ਹੋਣ ਲਈ ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਤਗਮੇ ਨਾਲ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ। ਇਹੀ ਉਹ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਉਸਨੂੰ ਲੋੜ ਸੀ। ਹੁਣ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰੋਕ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਟਰਮ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਜੀਸੀਜ਼ ਦੇ ਘਰ ਜਾਣ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਸੀ ਪਰ ਰੌਬਿਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਸਦੀ ਬਜਾਏ ਆਗਰਾ ਵਿੱਚ ਪੈਰਾਜੰਪਿੰਗ ਕੋਰਸ ਨੂੰ ਚੁਣਿਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਗਰਾ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਉਹ ਇਕਲੌਤਾ ਪਹਿਲਾ ਟਰਮਰਸ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਇਸਦਾ ਵਿਕਲਪ ਚੁਣਿਆ ਸੀ। ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਉਸਦੇ ਸੀਨੀਅਰ ਸਨ।

Machine Translated by Google

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਮੀਨੀ ਸਿਖਲਾਈ ਲਈ, ਇਹ ਸਿੱਖਿਆ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਉਤਰਨਾ ਹੈ, ਸਥਿਤੀ ਕਿਵੇਂ ਲੈਣੀ ਹੈ, ਤੇਜ਼ ਰਫ਼ਤਾਰ ਨਾਲ ਉਚਾਈ ਗੁਆਉਣ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਨਜਿੱਠਣਾ ਹੈ, ਆਦਿ।
ਰੌਬਿਨ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਛਾਲ ਦਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਦਿਨ ਆ ਗਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਇੱਕ AN-32, ਇੱਕ ਫੌਜੀ ਟ੍ਰਾਂਸਪੋਰਟ ਜਹਾਜ਼, ਉੱਪਰ ਉੱਠਿਆ, ਉਸਦੇ ਸਾਥੀ ਘਬਰਾ ਕੇ ਬੈਠੇ ਰਹੇ, ਇਸਨੂੰ ਸਹੀ ਉਚਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਵੇਖ ਰਹੇ ਸਨ। ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੁੱਪ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਜੰਪ ਲਾਈਟਾਂ ਜਗੀਆਂ, ਜੰਪਮਾਸਟਰ ਨੇ ਚੀਕਦੇ ਹੋਏ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। GC ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਆਖਰੀ ਸਮੇਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ। ਹਰੀ ਬੱਤੀ ਜਗਦੇ ਹੀ ਪਹਿਲੇ ਜੰਪਰ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਪਿੱਠ 'ਤੇ ਥੱਪੜ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਦੂਜੇ ਨੂੰ। ਰੌਬਿਨ ਤੀਜੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਸੀ ਅਤੇ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ 'ਬਜਰੰਗ ਬਲੀ ਕੀ ਜੈ!' ਦੇ ਨਾਲ ਉਹ ਛਾਲ ਮਾਰ ਗਿਆ। ਤਿੰਨ ਸਕਿੰਟਾਂ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਖਿੱਚ-ਧੂਹ ਹੋਈ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਝਟਕਾ ਲੱਗਿਆ ਜਿਵੇਂ ਉਸਦਾ ਪੈਰਾਸ਼ੂਟ ਤਾਇਨਾਤ ਸੀ। ਉਹ ਖੁਸ਼ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਹੇਠਾਂ ਮੈਦਾਨ 'ਤੇ ਉਤਰਿਆ। ਉਸਦਾ ਡਰ ਪਿਘਲ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਹੋਰ ਆਤਮਵਿਸ਼ਵਾਸ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਬਹੁਤ ਮਾਣ ਨਾਲ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਖੱਬੀ ਬਾਂਹ 'ਤੇ ਪੈਰਾਸ਼ੂਟ ਦਾ ਛੋਟਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਆਖਰੀ ਛਾਲ ਏਲਨ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ। ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਆਗਰਾ ਮਿਲਣ ਆਈ ਸੀ।
ਆਈ.ਐਮ.ਏ. ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੂੰ। ਵਰਿੰਦਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਚੁੱਕਣ ਅਤੇ ਉਸ ਮੈਸ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਰੌਬਿਨ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਹੈਂਗਰਾਂ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦਿਖਾਇਆ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਸਿਖਲਾਈ ਲੈ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਤਾਜ ਮਹਿਲ ਗਏ, ਜਿੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਰਵਾਇਤੀ ਫੋਟੋ ਲਈ ਪੋਜ਼ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਆਗਰਾ ਦੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਕੁਲਫੀ ਖਾਧੀ। ਪਹਿਲਾ ਸੈਸ਼ਨ ਰੌਬਿਨ ਲਈ ਇੱਕ ਉੱਚ ਪੱਧਰੀ ਨੋਟ 'ਤੇ ਖਤਮ ਹੋਇਆ।

ਦੂਜਾ ਕਾਰਜਕਾਲ ਡਾਇਰੈਕਟ-ਐਂਟਰੀ ਜੀਸੀ ਲਈ ਆਪਣੇ ਬਦਲਾਅ ਦੇ ਸੈੱਟ ਦੇ ਨਾਲ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸਨੇ ਰੌਬਿਨ ਲਈ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ ਐਨਡੀਏ ਦੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਾਥੀ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਘਬਰਾਹਟ ਵਾਲੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਕਿ ਸਾਬਕਾ ਐਨਡੀਏ, ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਸਿਖਲਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਜੀਸੀ ਨਾਲੋਂ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤੰਦਰੁਸਤ ਅਤੇ ਅਕੈਡਮੀ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਦੇ ਵਧੇਰੇ ਆਦੀ ਹੋਣ ਦੇ ਫਾਇਦੇ ਨਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਇਸ ਲਈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਹੰਕਾਰੀ ਅਤੇ ਘਮੰਡੀ ਹੋਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।
ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਮਿੱਥ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਉਸ ਕੋਲ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦੋਸਤਾਂ ਕੋਲ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਮੰਗਣ ਲਈ ਆਏ।
ਫਿਰ ਵੀ, ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸਰੀਰਕ ਤਾਕਤ ਅਤੇ ਹੁਨਰ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਨਵੇਂ ਕੋਰਸ ਸਾਥੀਆਂ ਦੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਕਦੇ ਵੀ ਡਰ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।
ਉਸ ਕੋਲ ਨਵੇਂ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਾਰਨ ਸੀ: ਉਸਦਾ ਦੋਸਤ ਮੈਕ,
ਜੋ ਰੌਬਿਨ ਵਾਂਗ SSB ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਵਾਰ ਪਾਸ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।
ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਉਸਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਸੀ। ਮੈਕ ਹੁਣ ਜੀਸੀ ਰਾਜੇਸ਼ ਮੱਕੜ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹ ਇਕੱਲਾ ਜਾਣਿਆ-ਪਛਾਣਿਆ ਚਿਹਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।

Machine Translated by Google

ਇਸ ਕੋਰਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਸਾਬਕਾ NDA, ਮੇਰਠ ਤੋਂ ਉਸਦਾ ਬਚਪਨ ਦਾ ਦੋਸਤ, ਡੌਨੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸਕੂਲ ਤੋਂ ਬਾਅਦ NDA ਤੋੜ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਸਾਰੇ ਉਸਨੂੰ GC ਸਮੁੰਦਰ ਵਿਜੇ ਸ਼ਰਮਾ ਕਹਿ ਕੇ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਮੇਰਠ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੰਪਰਕ ਟੁੱਟ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪਠਾਨਕੋਟ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਮਿਲੇ ਸਨ। ਇਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਸੇ ਜਗ੍ਹਾ ਵਾਪਸ ਆਉਣਾ ਅਤੇ ਇਕੱਠੇ ਸਿਖਲਾਈ ਲੈਣ ਨਾਲ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਹੀ ਯਾਦਾਂ ਭਰਿਆ ਹੋ ਗਿਆ।

ਐਨਡੀਏ ਦੇ ਨਵੇਂ ਕੋਰਸ ਸਾਥੀ ਅਕੈਡਮੀ ਦੀ ਤੇਜ਼ ਰਫ਼ਤਾਰ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਸੈਟਲ ਹੋ ਗਏ। ਰੌਬਿਨ ਧਿਆਨ ਰੱਖਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਹੌਲੀ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਉਹ ਹੁਣ ਸੀਨੀਅਰ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਕੋਰਸ ਸਾਥੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਸਮੈਸਟਰਾਂ ਨੂੰ ਸਖ਼ਤ ਬਣਾਇਆ ਜਾਵੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੀਨੀਅਰਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਧ 'ਰਗੜਾ' ਕਰਵਾਉਣ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਖੁਸ਼ੀ ਮਿਲੀ ਜੋ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝਦਾ ਸੀ, ਬੁਨਿਆਦੀ ਸਰੀਰਕ ਕਸਰਤਾਂ 'ਤੇ ਅੜੇ ਰਹਿਣਾ। ਇਸ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਜੂਨੀਅਰ ਉਸਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਦੇ ਸਨ।

ਉਸੇ ਸਾਲ ਮਈ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਖ਼ਬਰ ਆਈ ਕਿ ਭਾਰਤ ਨੇ ਪੋਖਰਣ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਮਾਣੂ ਪ੍ਰੀਖਣ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ, ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਨੇ ਵੀ ਪ੍ਰੀਖਣ ਕੀਤੇ। ਅਚਾਨਕ, ਮਾਹੌਲ ਬਦਲ ਗਿਆ। ਅਕੈਡਮੀ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਨੇ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਬਹਿਸ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਆਖਰੀ ਬਹਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ। ਆਪਣੀ ਦਲੀਲ ਲਿਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਕੋਲ ਆਪਣੀ ਰਾਏ ਲਈ ਭੇਜਿਆ। ਵਰਿੰਦਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਕ੍ਰਿਪਟ ਨੂੰ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸੋਧਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ।

ਪਰ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਕੁਝ ਸੋਚ-ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਉਹ ਦਲੀਲ ਵੀ ਦਿੱਤੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਲਿਖੀ ਸੀ।

ਕਈ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, ਜਦੋਂ ਵਰਿੰਦਰ ਨੇ ਬਹਿਸ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ, ਤਾਂ ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਓ ਪਾਪਾ, ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਭਾਸ਼ਣ ਲਿਖਿਆ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਦੋਸਤ ਜਿੱਤ ਗਿਆ।' ਵਰਿੰਦਰ ਨਾਰਾਜ਼ ਸੀ ਪਰ ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਚੰਗੇ ਸੁਭਾਅ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, 'ਪਰ ਪਾਪਾ, ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਉਤਸੁਕ ਸੀ।' ਉਸ ਵਿੱਚ ਦੂਜਿਆਂ ਲਈ ਵਿਚਾਰ, ਚਿੰਤਾ ਅਤੇ ਦਿਆਲਤਾ ਵਰਗੇ ਮਹਾਨ ਗੁਣ ਸਨ। ਪਰ ਉਹ ਨਿਮਰ ਵੀ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਸ਼ਰਮੀਲੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਨਾਲ, ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਸੀ।

Machine Translated by Google

ਕਿਉਂਕਿ ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਅਕੈਡਮੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਇਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆ ਕੇ ਇਸਦੀ ਭਰਪਾਈ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਇੱਕ ਵਾਰ, ਵਰਿੰਦਰ, ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਅਤੇ ਬਰਡੀ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਏ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਕੱਠੇ ਕੰਟੀਨ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਛੋਟਾ ਟੀਵੀ ਪ੍ਰਮਾਣੂ ਪ੍ਰੀਖਣਾਂ ਦੀਆਂ ਖ਼ਬਰਾਂ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਉਸੇ ਵੇਲੇ, ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਸੀਨੀਅਰ ਅੰਦਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਰੌਬਿਨ ਉਸਨੂੰ ਸਲਾਮ ਕਰਨ ਲਈ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਰੌਬਿਨ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸੀਨੀਅਰ ਚੁੱਪਚਾਪ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਬਰਡੀ ਅਕੈਡਮੀ ਵਿੱਚ ਦਰਜਾਬੰਦੀ ਦੀ ਸਖ਼ਤੀ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਕਾਫ਼ੀ ਖੁਸ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਖੁਸ਼ ਹੋਏ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਭਰਾ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਕਈ ਵਾਰ, ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ ਲੈ ਕੇ ਇਕੱਲੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਆਪਣੀਆਂ ਇਕੱਲੀਆਂ ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਰੌਬਿਨ ਰੁੱਝੀ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਜੀਸੀ ਸੌਰਭ ਕਾਲੀਆ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੱਕ ਉਸਦਾ ਸਾਥ ਰੱਖੇ। ਉਹ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਬੈਠਾ ਅਤੇ ਰੌਬਿਨ ਦੇ ਆਜ਼ਾਦ ਹੋਣ ਤੱਕ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ। ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਕਾਲੀਆ ਦੇ ਅਗਵਾ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸ਼ਹੀਦੀ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਕਈ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਮੁੰਡੇ ਦੇ ਸਾਦੇ, ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਚਿਹਰੇ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣਾ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੀ।

ਜਦੋਂ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਇਕੱਲੀ ਆਉਂਦੀ ਸੀ ਤਾਂ ਮੁੰਡੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਵਰਿੰਦਰ ਅਜੇ ਵੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੁੰਡੇ, ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸੀਨੀਅਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਵਜੋਂ ਦੇਖਦੇ ਸਨ, ਰਸਮੀ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਸਜਾਵਟ ਬਣਾਈ ਰੱਖਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਆਪਣੀਆਂ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਕੰਟੀਨ ਦੀ ਮਾਲਕਣ ਥਾਪਰਾਂ ਦੀ ਦੂਰ ਦੀ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਸੀ, ਉਹ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮੁੰਡਿਆਂ ਦਾ ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕਰਦੀ ਸੀ! ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨੂਡਲਜ਼, ਬੇਕਡ ਮਠਿਆਈਆਂ ਅਤੇ ਕੋਲਡ ਕੌਫੀ ਦੇ ਟੰਬਲਰ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਮੁਫਤ ਪਲੇਟਾਂ ਕੁਝ ਹੀ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਪਾਲਿਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ।

ਅਕੈਡਮੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਦਿਨਾਂ ਦੌਰਾਨ, ਰੌਬਿਨ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਲਿਖਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇੱਥੋਂ ਦੀ ਜੀਵਨ ਸ਼ੈਲੀ ਅਤੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਕਿੰਨੀਆਂ ਪਸੰਦ ਸਨ। ਰੌਬਿਨ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਸੰਘਰਸ਼ 'ਕਾਤਲ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ' ਵਿਕਸਤ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਉਸਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਚਿੱਠੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਕਿਵੇਂ, ਖੇਡਾਂ ਦੌਰਾਨ, ਉਸਦੇ ਸਾਥੀ ਉਸਨੂੰ ਵਿਰੋਧੀ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਦਬਾਅ ਪਾਉਂਦੇ ਸਨ ਪਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਵਿਰੋਧੀ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦੇ ਡਰੋਂ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਉਹ ਇੱਕ ਕੋਮਲ ਆਤਮਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਆਪਣਾ ਦਾਣਾ ਨਹੀਂ ਬਦਲ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਵੀਰੇਂਦਰ ਉਸਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਵਰਦੀ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਕਾਤਲ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇੱਕ ਕਸਾਈ ਵੀ ਇੱਕ ਸਿਪਾਹੀ ਬਣ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਕੈਡਮੀ ਉਸਨੂੰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਇਹ ਸਿਖਾ ਦੇਵੇਗੀ। ਯਕੀਨਨ, ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਭਿਆਸਾਂ ਅਤੇ ਕੈਂਪਾਂ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਰੌਬਿਨ ਸਮਝ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਕੋਲ ਕੀ ਸੀ

Machine Translated by Google

ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿੱਚ ਆਈਆਂ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਬਾਰੇ ਅਪਡੇਟ ਕਰਕੇ ਖੁਸ਼ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ, ਰੌਬਿਨ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਹਰ ਵਾਰ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਦੇਖ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਸੀ।

ਪਰ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਸੰਘਰਸ਼ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਟਰਮ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ BPET (ਬੈਟਲ ਫਿਜ਼ੀਕਲ ਐਫੀਸ਼ੈਂਸੀ ਟੈਸਟ) ਦੌਰਾਨ ਸੀ। ਦੌੜਨਾ ਉਸਦੀ ਤਾਕਤ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ। ਡੈਸ਼ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ, ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਵਾਧੂ ਊਰਜਾ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਚਾਕਲੇਟ ਦਾ ਇੱਕ ਬਾਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਦੌੜ ਗਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੂੰ ਦੌੜ ਦੌਰਾਨ ਤੇਜ਼ ਦਰਦ ਹੋਇਆ, ਉਹ ਬਲੈਕ ਆਊਟ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਫੌਜੀ ਹਸਪਤਾਲ ਲਿਜਾਣਾ ਪਿਆ। ਡਾਕਟਰਾਂ ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਿਹਨਤ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਬਹੁਤ ਥੱਕ ਗਿਆ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਉਸਦੀ ਕੰਪਨੀ ਨੇ BPET ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮਾੜਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਰੌਬਿਨ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਨਿਰਾਸ਼ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। 'ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਹਾਰ ਸਮਝਾਂਗਾ,' ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ। ਜਦੋਂ ਵੀਰੇਂਦਰ ਅਗਲੀ ਵਾਰ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਰੌਬਿਨ ਨਿਰਾਸ਼ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਬਣਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰੱਖਦਾ ਸੀ।

ਰੌਬਿਨ ਤੈਰਾਕੀ ਮੁਕਾਬਲੇ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਸੀ (200 ਅਤੇ
ਉਸ ਸਾਲ 400 ਮੀਟਰ)। ਇਹ ਉਸਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਮੌਕਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਅਗਲਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਹੋਣ ਤੱਕ ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਬਟਾਲੀਅਨ ਵਾਟਰ ਪੋਲੋ ਟੀਮ ਲਈ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ। ਫਾਈਨਲ ਇੱਕ ਸਖ਼ਤ ਸੰਘਰਸ਼ ਵਾਲਾ ਮੈਚ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਡੱਕਿੰਗ, ਹੰਗਾਮਾ ਅਤੇ ਤਣਾਅਪੂਰਨ ਪਲ ਸਨ, ਬਾਕੀ ਬਟਾਲੀਅਨ ਚੀਕਦੇ, ਚੀਕਦੇ ਅਤੇ ਜੈਕਾਰੇ ਗਜਾਉਂਦੇ ਰਹੇ। ਪਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਟੀਮ ਦੋ ਗੋਲਾਂ ਦੀ ਲੀਡ 'ਤੇ ਟਿਕੀ ਰਹੀ। ਅੰਤਿਮ ਸੀਟੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਮਰਥਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਇੱਕ ਧਮਾਕੇਦਾਰ ਜੈਕਾਰੇ ਨਾਲ, ਰੌਬਿਨ ਦੀ ਟੀਮ ਨੇ ਮੁਕਾਬਲਾ ਜਿੱਤ ਲਿਆ। ਇਹ ਇੱਕ ਮਾਣ ਵਾਲਾ ਪਲ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕਮਾਂਡੈਂਟ ਨੇ ਰੌਬਿਨ ਦੇ ਗਲੇ ਵਿੱਚ ਸੋਨੇ ਦਾ ਤਗਮਾ ਪਾ ਕੇ IMA ਰੰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਿਬਨ ਖਿਸਕਾਇਆ।

ਜਲਦੀ ਹੀ, ਕੋਰਸ ਦਾ ਤੀਜਾ ਅਤੇ ਆਖਰੀ ਟਰਮ ਆ ਗਿਆ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ, ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਸਮਾਂ ਕੱਢਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਆਪਣੇ ਟਰਮ ਬ੍ਰੇਕ ਵਿੱਚ ਹੈਂਗ-ਗਲਾਈਡਿੰਗ ਕਰਨ ਨੂੰ ਚੁਣਿਆ। ਉਸਨੇ ਉੱਥੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਿਥੌਰਾਗੜ੍ਹ ਵਿੱਚ ਉਹ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ। ਕਈ ਵਾਰ, ਭਾਵੇਂ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਹੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਉਹ ਸੋਚਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੇ ਸਹੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਪਰ ਅਗਲੇ ਹੀ ਮਿੰਟ, ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ, 'ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਫੈਸਲਾ ਲੈ ਲਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਪਛਤਾਵਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।' ਸਮਾਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਰਾਹਤ ਦੇ ਨਾਲ ਉੱਡਦਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਆਖਰੀ ਟਰਮ ਦੌਰਾਨ, 1998 ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਰੁਕਾਵਟ ਦੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਜਾਣਾ ਪਿਆ। ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਔਖੀਆਂ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕੀਤਾ।

Machine Translated by Google

ਆਰਾਮਦਾਇਕ, ਉਸਦੇ ਇੰਸਟ੍ਰਕਟਰ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਰੌਬਿਨ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਰੁਕਾਵਟ ਕੋਰਸ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਜੀਸੀ ਨੇ ਇੰਨਾ ਵਧੀਆ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਇੰਸਟ੍ਰਕਟਰ ਨੇ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਲਈ ਇਸਦਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਇਸ ਲਈ ਰੌਬਿਨ ਦੁਬਾਰਾ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਿਆ।

ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਤਕਨੀਕ ਦਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ, ਇਸ ਵਾਰ ਹੌਲੀ ਗਤੀ ਵਿੱਚ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਉਹ ਫਿਸਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਦਰਦ ਵਿੱਚ ਪਿਆ ਸੀ, ਦਰਦ ਨਾਲ ਕਰਾਹ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਦੋਸਤ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਰੌਬਿਨ ਦਾ ਮੋਢਾ ਟੁੱਟ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੇ ਉਸਦੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਦਬਾਅ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਆਪਣੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਖਿਸਕਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਮੈਡੀਕਲ ਨਿਰੀਖਣ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਇਸਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ, ਪੱਟੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ।

ਰੌਬਿਨ ਜਲਦੀ ਠੀਕ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮੁੱਕੇਬਾਜ਼ੀ ਮੁਕਾਬਲੇ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਲਈ ਠੀਕ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਆਮ ਰੁਟੀਨ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ। ਇਹ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਘਟਨਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਬਹੁਤ ਉਤਸ਼ਾਹ ਸੀ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਉਸਦੇ ਵਿਰੋਧੀ ਨੇ ਰੌਬਿਨ ਦੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਸੱਟ ਮਾਰੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਰੁਕਾਵਟ ਦੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਉਹ ਦਰਦ ਨਾਲ ਕਰਾਹਟ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦਾ ਮੋਢਾ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਟੁੱਟ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਵਾਰ, ਉਸਨੂੰ ਫੌਜੀ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ। ਜਿੱਥੇ ਉਸਦੀ ਸਿਹਤ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਾ ਸੀ, ਉੱਥੇ ਹੀ ਅਫਵਾਹਾਂ ਸਨ ਕਿ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਮੈਡੀਕਲ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਕੈਡਮੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਵਾਪਸ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਿਖਲਾਈ ਤੋਂ ਖੁੰਝ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਨੇ ਵੀਰੇਂਦਰ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨਾਲ ਸਾਂਝੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਜਦੋਂ ਰੌਬਿਨ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ।

ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਆਸ-ਪਾਸ, ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਰਣਨੀਤਕ ਅਭਿਆਸ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਖ਼ਤ ਮਾਰਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ
ਪਹਾੜਾਂ ਵਿੱਚ ਧੀਰਜ ਦੀ ਇੱਕ ਮੁਕਾਬਲੇ ਵਾਲੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਪਿਆ।
ਰੌਬਿਨ ਦਾ ਹੱਥ ਅਜੇ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਦੁਚਿੱਤੀ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਇਸ ਔਖੇ ਇਮਤਿਹਾਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਆਪਣੀ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ। ਵਰਿੰਦਰ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਸੁਤੰਤਰ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਮੌਕੇ ਵਜੋਂ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ। ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਇਮਾਨਦਾਰ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਤਾਂ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਦੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਤੋਂ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਹੋ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਇਸ ਲਈ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ, ਆਪਣੀ ਮਹਾਨ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਅਤੇ ਕਦੇ ਨਾ ਹਾਰਨ ਵਾਲੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ, ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਿਆ ਅਤੇ ਕੰਪਨੀ ਨੇ ਵਧੀਆ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ।

ਰੌਬਿਨ ਦਾ ਕੋਰਸ ਅਕੈਡਮੀ ਵਿੱਚ ਪੂਰਾ ਹੋਣ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸੀ। ਕੈਡਿਟਾਂ ਨੂੰ ਕੰਟਰੋਲ ਰੇਖਾ ਦੇ ਨਾਲ 'ਨੌਕਰੀ 'ਤੇ ਸਿਖਲਾਈ' ਲਈ ਜੰਮੂ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾਣਾ ਸੀ।

Machine Translated by Google

(ਐਲਓਸੀ)। ਯਾਤਰਾ ਖਾਸ ਸੀ। ਰੌਬਿਨ ਨੌਸ਼ਹਿਰਾ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਵਰਿੰਦਰ ਅਤੇ ਜੀਸੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਸਾਬਕਾ ਬਟਾਲੀਅਨ ਤਾਇਨਾਤ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਾਰਨ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੰਮੂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣਾ ਸੀ।

ਇਸ ਸਾਰੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ, ਉਸਨੂੰ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦਾ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਜਾਂ ਸਾਧਨ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਸੀ। ਨੈਨਾ ਨਾਲ, ਪਰ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਫਤਾਵਾਰੀ ਸੈਰ ਦੌਰਾਨ, ਉਸਦੇ ਦੋਸਤ ਦੂਰੋਂ ਦੇਹਰਾਦੂਨ ਦੀਆਂ ਸੁੰਦਰ ਔਰਤਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਹਰ ਕੁੜੀ ਜੋ ਰੌਬਿਨ ਵੱਲ ਦੇਖਦੀ ਸੀ ਉਸਨੂੰ ਨੈਨਾ ਦੀ ਯਾਦ ਆਉਂਦੀ ਸੀ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਸੁਣਿਆ ਕਿ ਉਹ ਜੰਮੂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣਗੇ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲਣ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਇਸ ਨਾਲ ਉਹ ਨਹੀਂ ਡਰਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਇਸਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਹਿਮਾਂਸ਼ੂ ਨੂੰ ਕੀਤਾ, ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਜਾਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਹਰ ਸਮੇਂ ਹਿਸਾਬ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਰਸਤਾ ਲੱਭ ਲਵੇਗਾ।

ਕਿਸਮਤ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਾਥ ਦਿੱਤਾ, ਰੌਬਿਨ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਅਤੇ ਇਹ ਜਾਣ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਰੌਬਿਨ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਹਿਮਾਂਸ਼ੂ ਨੇ ਉਸਦੀ ਵੱਡੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਵੇਖੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਜੱਫੀ ਪਾ ਲਈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਕਿਵੇਂ ਹੋਈ ਇਹ ਸਮਝਣ ਲਈ ਕਿਸੇ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਹੁਣ ਸਮਝ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਦੋਸਤ ਕੁੜੀਆਂ ਬਾਰੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੱਲਬਾਤ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਦਿਲ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸੀ।

ਰੌਬਿਨ ਨਵੇਂ ਜੋਸ਼ ਨਾਲ ਅਕੈਡਮੀ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਇਆ। ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕੋ ਗੱਲ ਹੁਣ ਬਾਕੀ ਸੀ ਉਹ ਫੌਜ ਜਿਸਦੀ ਚੋਣ ਜੀਸੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਪਾਸਿੰਗ-ਆਊਟ ਪਰੇਡ। ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਕੁਝ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਆਰਮਰਡ ਕੋਰ ਦੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ। ਭਾਵੇਂ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਇਨਫੈਂਟਰੀ ਤੋਂ ਸਨ, ਆਰਮਰਡ ਕੋਰ ਉਸਨੂੰ ਤਕਨੀਕੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੰਜਣਾਂ, ਬੰਦੂਕਾਂ, ਧਾਤੂ ਵਿਗਿਆਨ ਅਤੇ ਮਿਜ਼ਾਈਲਾਂ ਦੇ ਅਧਿਐਨ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਰੱਖੇਗਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਨਾ ਭੁੱਲੋ ਕਿ ਰੌਬਿਨ ਦਾ ਨਾਮ ਇੱਕ ਟੈਂਕ - ਵਿਜਯੰਤ - ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਪਰ, ਇਸਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਹ ਪ੍ਰਸਿੱਧ 2 ਰਾਜਪੂਤਾਨਾ ਰਾਈਫਲਜ਼ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਗਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਆਰਮੀ ਸਪਲਾਈ ਕੋਰ ਵਿੱਚ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਸੱਟ ਕਾਰਨ, ਉਹ ਦੂਜੇ ਸਥਾਨ ਤੋਂ ਖਿਸਕ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਚੋਟੀ ਦੇ ਦਸ ਕੈਡਿਟਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਸੰਦ ਦੀ ਬਾਂਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪਰ ਰੌਬਿਨ ਫਿਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਸੀ।

ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਆਸ-ਪਾਸ, ਜੇਸੀਓ ਡ੍ਰਿਲ ਇੰਸਟ੍ਰਕਟਰ, ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੂਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਖ਼ਤ, ਜੀਸੀਜ਼ ਨਾਲ ਥੋੜ੍ਹਾ ਦੋਸਤਾਨਾ ਹੋਣ ਲੱਗਾ। ਇੱਕ ਦਿਨ, ਆਈਐਮਏ ਦੀ ਦਰਜ਼ੀ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਦੇ ਬਾਹਰ, ਜਿੱਥੇ ਰੌਬਿਨ ਆਪਣਾ ਸੂਟ ਲੈਣ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਟੱਕਰ ਰਾਜ ਰਿਫ ਦੇ ਇੱਕ ਡ੍ਰਿਲ ਇੰਸਟ੍ਰਕਟਰ ਨਾਲ ਹੋਈ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਬੋਰਡ ਵਾਂਗ ਸਖ਼ਤ, ਉੱਚਾ ਅਤੇ

Machine Translated by Google

ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ। ਇੱਕ ਅਰਥਪੂਰਨ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਨਾਲ, ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, 'ਤਾਂ, ਜੀ.ਸੀ. ਥਾਪਰ, ਤੁਸੀਂ ਕਿਹੜੀ ਰੈਜੀਮੈਂਟ ਚੁਣੀ ਹੈ?' ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਘੁੱਟ ਭਰ ਕੇ ਕਿਹਾ, 'ਸਾਹਿਬ, ਰਾਜ ਰਿਫ, ਮੈਨੂੰ ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਸਮਝ ਜਾਵਾਂਗਾ।'

ਰੌਬਿਨ 'ਤੇ ਚੁਟਕੀ ਲੈਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨਾਲ, ਉਸਨੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਜਵਾਬੀ ਗੋਲੀ ਚਲਾਈ, 'ਜੀ.ਸੀ., ਭਾਰਤੀ ਫੌਜ ਅਜਿਹੀ ਗਲਤੀ

ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ!' ਇੱਕ ਪਲ ਦੀ ਚੁੱਪੀ ਛਾਈ ਰਹੀ। 'ਖੈਰ, ਸਾਹਿਬ,' ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਭਾਰਤੀ ਫੌਜ ਨੇ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ 2 ਰਾਜ ਰਿਫ ਵਿੱਚ ਤਾਇਨਾਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।'

ਜੇਸੀਓ ਬੇਚੈਨ ਜਾਪ ਰਿਹਾ ਸੀ ਪਰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਆਪਣੀ ਸਮਝ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਹੁਣ ਦੇ ਰੈਜੀਮੈਂਟਲ ਅਫਸਰ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਸਲਾਮ ਕੀਤਾ। 'ਰੈਜੀਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡਾ ਸਵਾਗਤ ਹੈ, ਸਰ,' ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਰੌਬਿਨ ਨਾਲ ਹੱਥ ਮਿਲਾਇਆ।

ਪਾਸਿੰਗ-ਆਊਟ ਪਰੇਡ ਤੋਂ ਕੁਝ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ, ਕਮਿਸ਼ਨਿੰਗ ਦਾ ਜਸ਼ਨ ਮਨਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਡਾਂਸ ਦਾ ਆਯੋਜਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਐਂਟਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਤਾਰੀਖ਼ ਨਾਲ ਲਿਆਉਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਗੱਲ ਨੇ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਜੋ ਇੰਨੀ ਦੇਰ ਤੱਕ ਬਾਹਰ ਰਹੇ। ਉਹ ਉਦਾਸ ਬੈਠਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਅਕੈਡਮੀ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਮਨਪਸੰਦ ਇੰਸਟ੍ਰਕਟਰ, ਕੈਪਟਨ ਮੁਖਰਜੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਗਲਤ ਹੈ। ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਮੱਸਿਆ ਦੱਸੀ। 'ਓਹ, ਇਹੀ ਹੈ?' ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ। 'ਠੀਕ ਹੈ, ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਡਾਂਸ 'ਤੇ ਲੈ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹੋ।' ਰੌਬਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ। ਪਰ ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਨਾਲ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ।

ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਉਸ ਰਾਤ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਇਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਕਪਤਾਨ ਦੀ ਪਤਨੀ ਬਹੁਤ ਹੀ ਖੇਡ-ਖੇਡ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਗੱਲ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖਦਿਆਂ ਕਿਹਾ, 'ਚਲੋ ਵਿਜਯੰਤ, ਮੇਰਾ ਸਮਾਂ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਰਿਹਾ।' ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਪਰਵਾਹ ਦੇ ਉਸਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ।

ਕੈਪਟਨ ਮੁਖਰਜੀ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ, ਮਿਲਣਸਾਰ ਅਤੇ ਉਤਸ਼ਾਹੀ ਜੀਸੀ ਵਜੋਂ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਬਹੁਤ ਵਾਅਦਾ ਦਿਖਾਇਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਉਹ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਆਪਣੇ ਪਲਟੂਨ ਕੈਡਿਟਾਂ ਨੂੰ ਵਿਦਾਇਗੀ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀਆਂ ਪੱਕੀਆਂ ਸਬਜ਼ੀਆਂ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਸਨ।

ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਵੱਲੋਂ ਸਬਜ਼ੀਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਮਿਲਿਆ ਅਤੇ ਮੁਖਰਜੀ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ, 'ਸਰ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਦਿਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਲੈਣ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਮੈਡਲਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਇੱਕ ਸੰਦੂਕ ਲੈ ਕੇ ਆਵਾਂਗਾ।' ਉਹ ਖਾਣਾ ਅਜੇ ਵੀ ਕੱਚਾ ਹੈ।

ਇਹ ਅਕੈਡਮੀ ਨੌਜਵਾਨ ਅਫਸਰਾਂ ਅਤੇ ਸਾਬਕਾ ਸੈਨਿਕਾਂ ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇਪਣ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਪੈਦਾ ਕਰਦੀ ਹੈ - ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਭਾਵਨਾ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰ ਵਾਂਗ ਬੰਨ੍ਹਦੀ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਆਪਣੇ 'ਤੇ ਮਾਣ ਹੈ

Machine Translated by Google

ਘਰ। ਇਹੀ ਅਹਿਸਾਸ ਵੀਰੇਂਦਰ ਦੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਭਰ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ 12 ਦਸੰਬਰ 1998 ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਪਾਸਿੰਗ-ਆਊਟ ਪਰੇਡ ਵੇਖੀ। ਹੁਸ਼ਿਆਰ, ਸ਼ਾਨਦਾਰ, ਬੇਦਾਗ਼ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਾਲੇ ਸੱਜਣ ਕੈਡਿਟਾਂ ਦੇ ਕਾਲਮ 'ਸਾਰੇ ਜਹਾਂ ਸੇ ਅੱਛਾ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਹਮਾਰਾ' ਦੀ ਧੁਨ 'ਤੇ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਸੁੱਧਤਾ ਨਾਲ ਮਾਰਚ ਕਰਦੇ ਹੋਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਿਰ ਉੱਚੇ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਤਲਵਾਰਾਂ, ਰਾਈਫਲਾਂ, ਬਕਲਸ ਅਤੇ ਬੂਟ ਧੁੱਪ ਵਿੱਚ ਚਮਕ ਰਹੇ ਸਨ। ਵੀਰੇਂਦਰ ਦੇ ਵਿਚਾਰ 1962 ਦੀ ਕੌੜੀ ਸਰਦੀ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਚਲੇ ਗਏ, ਜਦੋਂ ਉਹ 'ਕਰਨਲ ਬੋਗੀ' ਦੀ ਧੁਨ 'ਤੇ ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਬੈਚ ਵਿੱਚ ਬੇਵੱਸੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਸੀ, ਜੋ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਚੀਨ-ਭਾਰਤ ਯੁੱਧ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰਹਿ ਗਈ ਸੀ। ਪਰ ਅੱਜ ਹਰ ਕੋਈ ਖੁਸ਼ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ ਸੀ।

ਡੇਢ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਨੋਇਡਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤਾਰਿਆਂ ਭਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਾਲੇ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਅਲਵਿਦਾ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਸੁਪਨੇ ਨੂੰ ਜੀਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਕਲੈਮ ਵਾਂਗ ਖੁਸ਼ ਸੀ। ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਹ ਉਸਦੀ ਸਫਲਤਾ ਦਾ ਜਸ਼ਨ ਮਨਾਉਣ ਲਈ ਇੱਥੇ ਸਨ। ਅੱਜ, ਉਹ ਇੱਕ ਅਫਸਰ ਬਣ ਜਾਵੇਗਾ।

IMA ਵਿੱਚ, ਪਰੇਡ ਗਰਾਊਂਡ, ਜਿਸਨੂੰ ਡ੍ਰਿਲ ਸਕੁਏਅਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, 'ਤੇ ਬੇਅਰਿੰਗ ਅਤੇ ਸਮਾਰਟਨੈੱਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ GC 'ਤੇ ਨਰਕ ਆਉਦਾ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੀ ਅੱਖ ਦੀ ਗੇਂਦ ਨੂੰ ਵੀ ਹਿਲਾਉਦਾ ਹੈ। ਪੈਰਾਂ ਵਿੱਚ ਖੂਨ ਦੇ ਗੇੜ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਹਰਕਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀਆਂ ਉਗਲਾਂ ਨੂੰ ਬੂਟਾਂ ਵਿੱਚ ਬੇਰੋਕ ਘੁੰਮਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਕਈ ਵਾਰ GC ਅਜਿਹੇ ਅਭਿਆਸਾਂ ਦੌਰਾਨ ਗਰਮ ਧੁੱਪ ਵਾਲੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੋਰ ਸਿਖਲਾਈ ਸੈਸ਼ਨ ਵੀ ਮੰਗ ਵਾਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਘੋੜ ਸਵਾਰੀ ਅਤੇ ਗੋਲੀਬਾਰੀ ਵਿੱਚ, ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਮੇਰਠ ਵਿੱਚ ਫੌਜ ਦੇ ਘੋੜਿਆਂ ਦੀ ਸਵਾਰੀ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਯੂਨਿਟ ਅਤੇ NCC ਵਿੱਚ ਛੋਟੇ ਹਥਿਆਰਾਂ ਨਾਲ ਗੋਲੀਬਾਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਮਿਲਿਆ। ਪਰ ਕੁਝ ਦਿਨ ਅਜਿਹੇ ਵੀ ਸਨ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਜ਼ਿੱਦੀ ਘੋੜਾ ਮਿਲਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਪੀਰੀਅਡ ਖਤਮ ਹੋਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ। GC ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘੋੜਿਆਂ ਨਾਲ ਸੰਪੂਰਨ ਤਾਲਮੇਲ ਵਿੱਚ ਛਾਲ ਮਾਰਦੇ ਦੇਖਣਾ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਗੱਲ ਸੀ। ਪਰ ਕਈ ਵਾਰ, ਸਵਾਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘੋੜਿਆਂ ਤੋਂ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੀਆਂ ਗਰਦਨਾਂ ਤੋਂ ਲਟਕਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਫੀਲਡ ਕਰਾਫਟ ਅਤੇ ਹਥਿਆਰਾਂ ਦੀ ਸਿਖਲਾਈ ਦਾ ਵੀ ਆਨੰਦ ਆਇਆ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਰੀਂਗਦਾ ਹੋਇਆ ਵੀ ਸੀ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕੂਹਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੜਵੱਲ ਆ ਗਈ। ਉਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਗੋਲੀ ਚਲਾਉਣਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪਸੰਦ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਮਾਟੋ ਸੀ: 'ਏਕ ਦੁਸ਼ਮਣ, ਏਕ ਗੋਲੀ [ਇੱਕ ਦੁਸ਼ਮਣ ਇੱਕ ਗੋਲੀ]।' ਅਕੈਡਮੀ ਵਿੱਚ ਮੰਗੀ ਜਾਂਦੀ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਅਤੇ ਸੁੱਧਤਾ ਦਾ ਕੋਈ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦਰਅਸਲ, ਆਈਐਮਏ ਪਾਸਿੰਗ-ਆਊਟ ਪਰੇਡ ਦਾ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਮਿਆਰ ਹੈ।

ਵੀਰੇਂਦਰ ਆਪਣੀ ਸੋਚ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਪਲ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ।
ਉਸਨੇ ਪਰੇਡ ਗਰਾਊਂਡ ਵੱਲ ਵੇਖਿਆ ਜੋ ਜਸ਼ਨ ਲਈ ਸਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

Machine Translated by Google

ਸਟੈਂਡ ਰੰਗ-ਬਿਰੰਗੇ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਿੱਚ ਸਜੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਸਨ ਜੋ ਇਸ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਤਮਾਸ਼ੇ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਉੱਥੇ ਮੌਜੂਦ ਸਨ।

ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਕੈਡਿਟ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਪੋਰਟਲ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਮਾਰਚ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਉਹ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਸਨ
ਚੇਤਵੇਂਡ ਇਮਾਰਤ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ 'ਤੇ ਪੱਥਰਾਂ ਵਿੱਚ ਉੱਕਰੀਆਂ ਅਕੈਡਮੀ ਦੀਆਂ ਮਾਨਤਾਵਾਂ। ਇਹ ਇਸ ਪਵਿੱਤਰ ਅਕੈਡਮੀ
ਤੋਂ ਪਾਸ ਹੋਏ ਹਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦਾ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਮੰਤਰ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ।

ਕੁਝ ਘੰਟਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਸਹੁੰ ਚੁੱਕੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਮਾਰੋਹ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਹ ਸਾਰੇ ਭਾਰਤ ਦੇ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਯੂਨਿਟਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਿਖਲਾਈ ਦੀ ਜਲਦੀ ਹੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਹੋਣੀ ਸੀ।

ਜੀਸੀ ਵਿਜਯੰਤ ਥਾਪਰ ਨੇ ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਵਿਜਯੰਤ ਥਾਪਰ ਬਣਨ ਲਈ ਸਖ਼ਤ ਸਿਖਲਾਈ ਲਈ ਸੀ।
ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਹ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯੋਗ ਬ੍ਰੇਕ ਲਈ ਨੋਇਡਾ ਵਾਪਸ ਆਇਆ।

Machine Translated by Google

Machine Translated by Google

ਅਧਿਆਇ 14

ਸੁਪਨਿਆਂ ਦੀ ਮੰਜ਼ਿਲ

ਇਹ ਘਰ ਵਾਪਸੀ ਰੌਬਿਨ ਲਈ ਖਾਸ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਵਾਪਸ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਡੇਢ ਸਾਲ, ਉਹ ਪਰਿਵਾਰ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਸਭ ਤੋਂ ਲੰਬਾ ਸਮਾਂ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਵਾਰ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਸੁਆਦ ਵੱਖਰਾ ਸੀ।

ਵੀਰੇਂਦਰ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ ਅਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਦੋਸਤ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕੇ ਕਿ ਪਿਤਾ-ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਜੋੜੀ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ। ਰੌਬਿਨ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਪੜਾਅ ਵਿੱਚ ਕਦਮ ਰੱਖ ਰਿਹਾ ਸੀ - ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜਿਸਦੀ ਉਹ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਹੀ ਸਖ਼ਤ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ। ਉਸਦਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਫੌਜ ਲਈ ਅਥਾਹ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਸਤਿਕਾਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਸਦੀ ਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਵਰਦੀ ਲਈ ਵੀ ਉਹੀ ਭਾਵਨਾ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਗੱਲਬਾਤ ਤੋਂ, ਕੋਈ ਵੀ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਾਤ ਭੂਮੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਪ੍ਰਤੀ ਕਿੰਨਾ ਜੋਸ਼ੀਲਾ ਅਤੇ ਉਤਸ਼ਾਹੀ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਪਹਿਰਾਵਾ ਅਤੇ ਵਿਵਹਾਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕ ਫੌਜੀ ਆਦਮੀ ਵਰਗਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਅਕੈਡਮੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ। ਰੌਬਿਨ ਹੁਣ ਇੱਕ ਸੰਪੂਰਨ ਫੌਜੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸੀ।

ਰੈਜੀਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬ੍ਰੇਕ ਦੌਰਾਨ ਰੌਬਿਨ ਸਿਰਫ਼ ਇਹੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ
ਆਰਾਮ ਕਰੋ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੇ ਖਾਣਾ ਪਕਾਉਣ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣੋ। ਕਿਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਬਣੇ ਪਕਵਾਨਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਆਈ। ਉਸਦਾ ਜਨਮਦਿਨ ਬਿਲਕੁਲ ਨੇੜੇ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਮਨਾਉਣ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਸੀ।

ਵਾਪਸ ਆ ਕੇ ਚੰਗਾ ਲੱਗਿਆ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਹੇਮੰਤ ਦੀ ਯਾਦ ਆ ਰਹੀ ਸੀ, ਜੋ ਪਾਇਲਟ-ਟ੍ਰੇਨਿੰਗ ਲਈ ਬਾਹਰ ਸੀ। ਅਕੈਡਮੀ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਇੰਨੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅਤੇ ਸਖ਼ਤ ਸੀ ਕਿ ਅਕਸਰ ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਉੱਥੇ ਬਿਤਾ ਦਿੱਤੀ ਹੋਵੇ। ਹੇਮੰਤ ਬਾਰੇ ਸੋਚਦੇ ਹੋਏ, ਜੋ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸਦੇ ਬਾਰੇ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗੇ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਨੈਨਾ ਬਾਰੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।

'ਹੈਲੋ,' ਹੇਮੰਤ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।

'ਓਏ, ਖਾਲਸੇ, ਤੁਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਹੋ? ਰੌਬਿਨ ਇੱਥੇ!' ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਕਿਹਾ।

Machine Translated by Google

"ਰੌਬਿਨ! ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਯਾਰ? ਵਰਦੀ ਪਾ ਲਈ?" ਹੇਮੰਤ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।

'ਬੇਸ਼ੱਕ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਇੱਕ ਹੋਰ ਖ਼ਬਰ ਵੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਜੰਮੂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ - ਨੈਨਾ,' ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਛੋਟੀਆਂ-ਛੋਟੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਬਰਬਾਦ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਹਾ।

'ਵੱਡੀ ਗੱਲ! ਤੂੰ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਰਦਾ। ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ,'
ਹੇਮੰਤ ਨੇ ਹੱਸਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ।

'ਮੈਂ ਉਹ ਨਹੀਂ ਦੁਹਰਾਉਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਜੋ ਤੂੰ ਦਿਵਿਆ ਨਾਲ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ।'
"ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਤੂੰ ਅਜੇ ਤੱਕ ਦਿਵਿਆ ਨਾਲ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ," ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਛੇੜਿਆ।

"ਯਾਰ, ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਜਾਣਾ ਹੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਕੀ ਮਤਲਬ ਸੀ? ਤਾਂ, ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਗਿਆ," ਹੇਮੰਤ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੀ ਝਲਕ ਸੀ।

'ਨੈਨਾ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰੀ ਹੈ, ਯਾਰ। ਬਹੁਤ ਸੋਹਣੀ। ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ,' ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ।

'ਕੀ ਉਹ ਵੀ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ?' ਹੇਮੰਤ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।

'ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ,' ਜਵਾਬ ਆਇਆ।

ਹੇਮੰਤ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਰੌਬਿਨ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਓਨਾ ਹੀ ਇਮਾਨਦਾਰ ਸੀ ਜਿੰਨਾ ਉਹ
ਉਹ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਕੁੜੀ ਲਈ ਫਜ਼ੂਲ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਰੱਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਰੌਬਿਨ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਹੇਮੰਤ ਹੈਰਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ।
ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਹੀ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਦਿਲ ਨਾ ਟੁੱਟੇ।

'ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਇੱਕੋ ਥਾਂ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਸੰਪਰਕ ਕਿਵੇਂ ਰੱਖੋਗੇ?' ਹੇਮੰਤ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।

'ਓਹੋ, ਖਾਲਸੇ, ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਲਿਖਾਂਗੇ। ਹੋਰ ਕੀ?' ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਕਿਹਾ।

'ਓਹ, ਵਧੀਆ ਵਿਚਾਰ ਹੈ! ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਨੂੰ ਦਿਵਿਆ ਨੂੰ ਵੀ ਲਿਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ,' ਹੇਮੰਤ ਨੇ ਉਮੀਦ ਨਾਲ ਕਿਹਾ।

'ਹਾਂ! ਤੁਹਾਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣਾ ਅਤੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ। ਠੀਕ ਹੈ?' ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਲਾਈਨ ਕੱਟ ਦਿੱਤੀ।

"ਉਹ ਇੱਕ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੇ ਹੋਣਗੇ, ਪਰ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਉੱਥੋਂ ਹੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਛੱਡਿਆ ਸੀ," ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਸੋਚਿਆ। ਉਹ ਹੁਣ ਇੱਕ ਅਫ਼ਸਰ ਸੀ ਅਤੇ ਹੇਮੰਤ ਵੀ ਜਲਦੀ ਹੀ ਇੱਕ ਸਿਖਲਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਪਾਇਲਟ ਬਣ ਜਾਵੇਗਾ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਵਾਪਸ ਕਿਸ਼ੋਰ ਹੋ ਗਏ ਸਨ, ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਦਿਲ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ 'ਤੇ ਛੇੜਦੇ ਅਤੇ ਸਲਾਹ ਦਿੰਦੇ ਸਨ! ਰੌਬਿਨ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਮਿਲਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਮਿਲ ਸਕਦੇ ਸਨ।

Machine Translated by Google

ਫ਼ੋਨ 'ਤੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਪਰ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖਦਿਆਂ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਗਲੀ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਛੁੱਟੀ 'ਤੇ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਮਿਲਣਗੇ।

ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਨੈਨਾ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਲਈ ਸੀ, ਰੌਬਿਨ ਇਸਨੂੰ ਦੁਨੀਆ ਨਾਲ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਦੱਸਣ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਅਤੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਜਦੋਂ ਬੋਨੀ ਦਿੱਲੀ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਫੇਰੀ ਲਈ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਣ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮਾਂ ਬਰਬਾਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।

ਬੋਨੀ ਕੰਮ ਕਰਕੇ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਵਿਆਹ ਲਈ ਇੱਕ ਸੰਭਾਵੀ ਜੋੜੇ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਵੀ। ਉਸਨੇ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਨਾਲ ਆਉਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਹੋਰ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਆਦਮੀ ਬਾਰੇ ਉਸਦੀ ਰਾਏ ਵੀ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਵਿਆਹ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਰੌਬਿਨ ਅਤੇ ਬੋਨੀ ਦੋਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਕੌਫੀ ਸ਼ਾਪ 'ਤੇ ਮਿਲਣ ਲਈ ਨਿਕਲੇ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟਾਂ ਨਾਲ ਚਮਕ ਰਹੇ ਸਨ। ਆਦਮੀ ਗੰਜਾ ਸੀ। ਰੌਬਿਨ ਅਤੇ ਬੋਨੀ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਚਿੱਠੀਆਂ ਰਾਹੀ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਂਝਾ ਕੀਤਾ ਖਾਸ ਸਬੰਧ ਨਹੀ ਗੁਆਇਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆਵਾਂ ਦੀ ਸਮਾਨਤਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਬੋਨੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ।

ਘਰ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਰੌਬਿਨ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਿਆ, ਉਸਨੂੰ ਬਿਠਾਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, 'ਮੈਨੂੰ
'ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਦੱਸਾਂ।' 'ਕੀ, ਰੌਬਿਨ?' ਬੋਨੀ ਨੇ
ਪੁੱਛਿਆ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਤਸੁਕ ਸੀ।

'ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਮੈਂ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਆਪਣਾ ਨਤੀਜਾ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੈਸ਼ਨੋ ਦੇਵੀ ਗਿਆ ਸੀ? ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ,' ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਸੁਰੂ ਕੀਤਾ।

'ਹਾਂ, ਬਿਲਕੁਲ ਮੈਂ ਕਰਦੀ ਹਾਂ। ਇਸ ਕੁੜੀ ਬਾਰੇ ਕੀ?' ਬੋਨੀ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, ਉਸਦੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਵਧ ਰਹੀ ਸੀ।

'ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਪਸੰਦ ਹੈ। ਉਹ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਪਸੰਦ ਕਰਦੀ ਹੈ,' ਉਸਨੇ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੋ ਕੇ ਕਿਹਾ।

'ਵਾਹ, ਰੌਬਿਨ, ਤੂੰ ਸਾਥੀ ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਹਰਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ,' ਬੋਨੀ ਨੇ ਛੇੜਿਆ।
ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਚਚੇਰਾ ਭਰਾ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ। ਜੇ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਕੁੜੀ ਇੰਨੀ ਪਸੰਦ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸ ਸਕੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸ ਬਾਰੇ ਗੰਭੀਰ ਸੀ। ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਮੁਸਕਰਾਈ।

ਬੋਨੀ ਇਹ ਵੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ ਕਿ ਵਰਿੰਦਰ ਅਤੇ ਰੌਬਿਨ ਵਿਚਕਾਰ ਰਿਸ਼ਤਾ ਹੋਰ ਡੂੰਘਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਵਾਪਸ ਆਉਦੇ ਸਮੇਂ, ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫੌਜੀ ਮਾਮਲਿਆਂ ਬਾਰੇ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਚਰਚਾ ਕਰਦੇ ਸੁਣ ਕੇ ਉਸਦਾ ਦਿਲ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਮਾਣ ਨਾਲ ਭਰ ਗਿਆ।

ਸਮਾਂ ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਬੀਤਦਾ ਗਿਆ। ਪਰਿਵਾਰਕ ਤਸਵੀਰਾਂ ਖਿੱਚਵਾਉਣ ਦੀ ਪੁਰਾਣੀ ਪਰੰਪਰਾ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਥਾਪਰਾਂ ਨੇ ਨੋਇਡਾ ਦੇ ਇੱਕ ਸਟੂਡੀਓ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲੈਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।
ਵਰਿੰਦਰ ਅਤੇ ਰੌਬਿਨ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਸਮਾਰਟ ਵਰਦੀਆਂ ਪਾਈਆਂ ਸਨ, ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਨੇ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਸਾੜੀ ਪਾਈ ਸੀ ਅਤੇ ਬਰਡੀ ਨੇ ਇੱਕ ਸਮਾਰਟ ਸੂਟ। ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਬਰਡੀ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਤੋਂ

Machine Translated by Google

ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਰੌਬਿਨ ਦੀ ਗੋਦ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲ ਕੇ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਪਰਿਵਾਰ ਕੋਲ ਜਿੱਥੇ ਸਾਰੇ ਆਪਣੇ ਰਸਮੀ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਪਰਿਵਾਰ ਬਹੁਤ ਲੰਮਾ ਸਫ਼ਰ ਤੈਅ ਕਰ ਚੁੱਕਾ ਸੀ।

ਰੌਬਿਨ ਉਸ ਸਾਲ ਆਪਣੇ ਜਨਮਦਿਨ ਬਾਰੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਸੀ। ਇਹ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਮਿਲਿਆ ਜਿਸਦੀ ਉਸਨੇ ਇੱਛਾ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਹ ਅੱਜ ਤੱਕ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਜਨਮਦਿਨਾਂ 'ਤੇ ਬੇਲੋੜਾ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਸ ਵਾਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਮਨਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਪੀਜ਼ਾ ਲਈ ਬਾਹਰ ਲੈ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਸਦਾ ਬਾਈਵਾਂ ਜਨਮਦਿਨ ਦੋਸਤਾਂ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਵਧੀਆ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬਿਤਾਇਆ ਗਿਆ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਰੌਬਿਨ ਦੇ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਸਫ਼ਰ ਦੀ ਸ਼ਲਾਘਾ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਚਮਕਦਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ। ਵਰਿੰਦਰ ਅਤੇ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਖੁਸ਼ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਪਿਛਲੇ ਕੁਝ ਦਿਨ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਹਾਸੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਬਿਤਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੀ ਛੁੱਟੀ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਗਵਾਲੀਅਰ ਦੇ ਮੋਰਾਰ ਛਾਉਣੀ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਰੈਜੀਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ। ਰੌਬਿਨ ਨੇ 31 ਤਰੀਕ ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 7 ਵਜੇ ਦੀ ਟ੍ਰੇਨ ਫੜਨੀ ਸੀ।

ਦਸੰਬਰ 1998। ਉਸ ਸਵੇਰ, ਸ਼ਹਿਰ ਨੂੰ ਸੰਘਣੀ ਧੁੰਦ ਨੇ ਘੇਰ ਲਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਦਸੰਬਰ ਵਿੱਚ ਅਸਾਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕੁਝ ਮੀਟਰ ਤੱਕ ਘੱਟ ਗਈ ਸੀ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੱਡੀ ਘੋਗੇ ਦੀ ਰਫ਼ਤਾਰ ਨਾਲ ਚੱਲ ਰਹੀ ਸੀ। ਯਮੁਨਾ ਪਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹਾਲਾਤ ਹੋਰ ਵੀ ਵਿਗੜ ਗਏ। ਸੜਕ ਦੇਖਣ ਲਈ ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚੋਂ ਗਰਦਨ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣੀ ਪੈਂਦੀ ਸੀ।

ਉਗਲਾਂ ਪਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਹ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਅਲਵਿਦਾ ਕਹਿਣ ਲਈ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਰੇਲਵੇ ਸਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਏ। ਟ੍ਰੇਨ ਪਹਿਲਾਂ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਚੱਲੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਵਾਲੇ ਚਿਹਰਿਆਂ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਕੇ ਰਫ਼ਤਾਰ ਫੜ ਲਈ। ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਪੇਂਡੂ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਖੇਤ ਅਤੇ ਛੋਟੇ ਪਿੰਡ ਨਜ਼ਰ ਆਉਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਆਗਰਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਹ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਚੰਬਲ ਦੇ ਉੱਪਰੋਂ ਲੰਘਦੇ ਹੀ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੌਲੀ ਹੋ ਗਈ, ਜਿਸ ਦੇ ਪਾਰ ਖੱਡਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਭੁਲੇਖਾ ਸੀ। ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਤੱਕ, ਲੁਟੇਰਿਆਂ ਦੇ ਗਿਰੋਹ ਭਿੰਡ ਅਤੇ ਮੋਰੇਨਾ ਦੇ ਮਾੜੇ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਡਰਾਉਣੀ ਸਾਖ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਚਾਚੇ ਦੀ ਯਾਦ ਆਈ, ਜਿਸਨੇ ਭਿੰਡ ਦੇ ਪੁਲਿਸ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਵਜੋਂ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਡਾਕੂਆਂ ਦਾ ਡਰਾਉਣਾ ਕਿੰਗਪਿਨ, ਮਲਖਾਨ ਸਿੰਘ, ਜੋ ਛੇ ਫੁੱਟ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲੰਬਾ ਸੀ, ਵੱਡੀਆਂ ਝਾੜੀਆਂ ਵਾਲੀਆਂ ਮੁੱਛਾਂ ਵਾਲਾ, ਆਪਣੀ ਪਿੱਠ 'ਤੇ ਮਾਊਜ਼ਰ ਅਤੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਇਨਾਮ ਲੈ ਕੇ, ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਦੇ ਅੱਗੇ ਆਤਮ ਸਮਰਪਣ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਵਿਜੇ ਸਿੰਘ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਿੱਚ ਡਾਕੂਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਗਿਰੋਹ ਵੀ ਉਸਦੇ ਇੱਕ ਮੁਕਾਬਲੇ ਵਿੱਚ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਉਸਦੀ ਬਹਾਦਰੀ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਸੁਣਿਆ ਸੀ ਪਰ, ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਉਸਦੇ ਚਾਚੇ ਦੀ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਰੇਲਗੱਡੀ ਦੇ ਪਹੀਆਂ ਦੀ ਨਿਯਮਤ, ਤਾਲਬੱਧ ਠਰ-ਠਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਨੀਂਦ ਲਿਆ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ

Machine Translated by Google

ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੁਚੇਤ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਗਵਾਲੀਅਰ ਦੇ ਬਾਹਰਵਾਰ ਸਨ, ਜੋ ਕਿ ਕਦੇ ਸਿੰਧੀਆ ਰਾਜਵੰਸ਼ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਸੀ।

ਉਸਦੇ ਦੋ ਕੋਰਸ ਸਾਥੀ, ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਨੇਈਕੇਜ਼ਾਕੁਓ ਕੇਂਗੁਰਸੇ ਅਤੇ ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਪ੍ਰਵੀਨ ਤੋਮਰ, ਆਈਐਮਏ ਤੋਂ ਵੀ ਉਸੇ ਯੂਨਿਟ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਰਹੇ ਸਨ। ਤੋਮਰ ਸਾਬਕਾ ਐਨਡੀਏ ਸਨ ਜਦੋਂ ਕਿ ਰੌਬਿਨ ਅਤੇ ਕੇਂਗੁਰਸੇ ਦੋਵੇਂ ਆਈਐਮਏ ਤੋਂ ਸਿੱਧੇ ਐਂਟਰੀ ਸਨ। ਤੋਮਰ ਇੱਕ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਯੂਨਿਟ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਣ ਵਾਲਾ ਪਹਿਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਅਣਕਿਆਸੀ ਦੇਰੀ ਹੋਈ। ਰੌਬਿਨ ਸਹੀ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਅਤੇ ਕੇਂਗੁਰਸੇ ਨਾਗਾਲੈਂਡ ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਉਡਾਣ ਦੇ ਅਚਾਨਕ ਡਾਇਵਰਸ਼ਨ ਕਾਰਨ ਡੇਢ ਦਿਨ ਦੇਰੀ ਨਾਲ ਪਹੁੰਚਿਆ।

ਭਾਵੇਂ ਤਿੰਨ ਨਵੇਂ ਕਮਿਸ਼ਨਡ ਅਫਸਰਾਂ ਨੇ ਇੱਕੋ ਦਿਨ ਆਉਣਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਦਿਨ ਰਿਪੋਰਟਿੰਗ ਕੀਤੀ।

ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਰੇਲਗੱਡੀ ਰੌਬਿਨ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਪਲੇਟਫਾਰਮ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹੀ, ਯੂਨਿਟ ਦੀ ਰਿਸੈਪਸ਼ਨ ਪਾਰਟੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਲੈਣ ਆਈ ਸੀ, ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਈ। ਉਹ 'ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਸਾਹਿਬ' ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਇੱਕ ਕੱਪ ਚਾਹ ਅਤੇ ਨਿੱਘਾ ਸਵਾਗਤ ਲੈ ਕੇ। ਸਿਪਾਹੀ, ਸਾਰੇ ਲੰਬੇ ਅਤੇ ਵਧੀਆ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬਣੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਨੇ ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਟਰੰਕ, ਇੱਕ ਸੂਟਕੇਸ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬੈੱਡਰੋਲ ਵਾਲਾ ਸਮਾਨ ਛੋਟੇ ਟਰੱਕ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ। ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਕਾਫ਼ੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਵੀ ਮਾਣ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਦਮੀਆਂ ਦੀ ਕਮਾਂਡ ਕਰੇਗਾ। ਪਰ ਬਟਾਲੀਅਨ ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਸਵਾਗਤ ਉਸਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਅਫਸਰ ਦਾ ਆਉਣਾ, ਜਿਸਨੂੰ 'ਬਟਾਲੀਅਨ ਦਾ ਬੱਚਾ' ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਯੂਨਿਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਘਟਨਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਨਵੇਂ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਲਈ ਯਾਦਗਾਰੀ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਾਅਲੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ, ਉਸਨੂੰ ਜਾਅਲੀ ਐਡਜੂਟੈਂਟ (ਬਟਾਲੀਅਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨਿਯੁਕਤੀ) ਦੇ ਦਫਤਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਕਿ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਨੇ ਇੱਕ ਜਾਅਲੀ ਅਪਰਾਧੀ ਨੂੰ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ। ਉਦੇਸ਼ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਨਵੇਂ ਅਫਸਰ ਨੂੰ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਅੰਦਰ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਲੰਮਾ, ਸਖ਼ਤ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰੀ ਗਈ। ਉਸਨੂੰ ਖੜ੍ਹਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ, ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਟਿੱਪਣੀ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿ ਉਸਦੇ ਜੁੱਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਪਾਲਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਸੀਨੀਅਰ ਸਬਅਲਟਰਨ (ਰੈਂਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੀਨੀਅਰ ਅਫਸਰ) ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਸਬਅਲਟਰਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ (ਦੋਸਤ) ਨੂੰ ਕੰਟੀਨ ਸਟੋਰਾਂ ਆਦਿ ਲਈ ਪੈਸੇ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ। ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਬਿਨਾਂ ਸੋਚੇ-ਸਮਝੇ ਉਹੀ ਕੀਤਾ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਚੰਗੀ ਰਕਮ ਇਕੱਠੀ ਹੋ ਗਈ, ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸ ਪੈਸੇ ਤੋਂ ਮਠਿਆਈਆਂ ਮੰਗਵਾਈਆਂ ਗਈਆਂ! ਉਹ ਅਜੇ ਬੈਠਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ। ਬੇਚਾਰਾ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਛਾਣ ਪੱਤਰ ਖੋਹ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਫੌਜਾਂ ਵਿੱਚ, ਆਪਣਾ ਪਛਾਣ ਪੱਤਰ ਗੁਆਉਣ ਦੇ ਗੰਭੀਰ ਨਤੀਜੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

Machine Translated by Google

ਇਸ ਲਈ, ਯੋਜਨਾ ਉਸਨੂੰ ਡਰਾਉਣ ਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ।

ਪ੍ਰੋਟੋਕੋਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਪਰਾਧੀਆਂ ਨੂੰ ਕੁਆਰਟਰ ਗਾਰਡ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ
ਇਸਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ, ਤੋਮਰ ਨੂੰ ਵੀ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੇ ਕੋਰਸ ਸਾਥੀ ਨੇ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਆਪਣਾ ਪਛਾਣ ਪੱਤਰ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ
ਉਸਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਗੱਲਾਂ ਸਿਖਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ, ਰੌਬਿਨ ਸ਼ਾਂਤ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਨਾਲ ਖੇਡਿਆ।

ਤੋਮਰ ਦੇ ਬੁਲਾਏ ਜਾਣ 'ਤੇ ਕੁਆਰਟਰ ਗਾਰਡ 'ਤੇ ਉਤਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਕੰਮ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਪਛਾਣ ਪੱਤਰ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਲਈ ਰਜਿਸਟਰ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ। ਪਰ ਮਜ਼ਾ ਅਜੇ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਬੈਗਪਾਈਪਾਂ ਦੇ ਸੰਗੀਤ 'ਤੇ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕਰਨ ਲਈ ਨੱਚਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ। ਸਿਪਾਹੀ, ਜੋ ਕਿ ਸਿਵਲੀਅਨ ਕੱਪੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਨੇ ਤਾੜੀਆਂ ਵਜਾਈਆਂ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈ। ਉਸਨੇ ਕੂੜੇ ਦੇ ਡੱਬਿਆਂ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹੀ ਇੱਕ ਸਾਈਕਲ ਵੀ ਚਲਾਈ। ਸੀਨੀਅਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਕੈਪਟਨ ਮੋਹਿਤ ਸਕਸੈਨਾ, ਨੇ ਇਹ ਸਭ ਮਨੋਰੰਜਨ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ। ਮੌਜ-ਮਸਤੀ ਨੂੰ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਰੂਪ ਦੇਣ ਲਈ ਤਸਵੀਰਾਂ ਵੀ ਲਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ।

ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਦਿਨ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ। ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਕੇਂਗੁਰਸੇ ਅਜੇ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚੇ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਰਵਾਇਤੀ 'ਡਾਈਨਿੰਗ-ਇਨ', ਨਵੇਂ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਸਵਾਗਤ
ਅਤੇ ਬਰਫ਼ ਤੋੜਨ ਲਈ ਆਯੋਜਿਤ ਇੱਕ ਡਿਨਰ ਨੂੰ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਉਸਦੇ ਠਿਕਾਣੇ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੀ ਘਾਟ ਕਾਰਨ ਮਾਮਲਾ ਹੋਰ ਵੀ ਵਿਗੜ ਗਿਆ। ਸੁਕਰ ਹੈ,
ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਮੁੱਦੇ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਡੇਢ ਦਿਨ ਬਾਅਦ ਪਹੁੰਚਿਆ ਤਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਰਾਹਤ ਮਿਲੀ।

ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਸਾਰੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਅੰਦਰ ਆ ਗਏ ਸਨ, 'ਖਾਣਾ ਖਾਣ' ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਸੀ।
ਨਵੇਂ ਕਮਿਸ਼ਨਡ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਯੋਜਿਤ ਇੱਕ ਸਮਾਗਮ ਲਈ ਰਸਮੀ ਸੱਦਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤ ਮਾਣ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਗੱਲ ਸੀ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਯੂਨਿਟ ਦੇ ਕਮਾਂਡਿੰਗ ਅਫ਼ਸਰ ਵੱਲੋਂ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਕਾਰਡ ਮਿਲਿਆ। ਰੌਬਿਨ ਦੇ ਕਾਰਡ 'ਤੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, 'ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਕਰਨਲ ਰਵਿੰਦਰਨਾਥ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਅਫ਼ਸਰ ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਵਿਜਯੰਤ ਥਾਪਰ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮ 7.30 ਵਜੇ ਅਫ਼ਸਰਾਂ ਦੇ ਮੈੱਸ 'ਤੇ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ।' ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਯਾਦਗਾਰ ਵਜੋਂ ਸੰਭਾਲ ਕੇ ਰੱਖਿਆ।

ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਉਹ ਪ੍ਰਿੰਸ ਆਫ਼ ਵੇਲਜ਼ ਦੀ ਆਪਣੀ, ਦੂਜੀ ਬਟਾਲੀਅਨ, ਰਾਜਪੂਤਾਨਾ ਰਾਈਫਲਜ਼ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣ ਗਿਆ, ਜਿਸਨੂੰ ਸਦਾ-ਵਿਕਟੋਰੀਅਸ ਬਟਾਲੀਅਨ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਆਦਰਸ਼ ਵਾਕ 'ਵੀਰ ਭੋਗੇ ਵਸੁੰਧਰਾ [ਇਕੱਲੇ ਬਹਾਦਰ ਹੀ ਧਰਤੀ ਦੇ ਵਾਰਸ ਹੋਣਗੇ]' ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਯੁੱਧ ਨਾਅਰਾ 'ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਚੰਦਰ ਕੀ ਜੈ [ਭਗਵਾਨ ਰਾਮ ਦੀ ਜੈ]' ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸਦੀ ਪ੍ਰਧਾਨ ਦੇਵਤਾ ਕਰਨੀ ਮਾਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੀ ਰਾਈਫਲ ਰੈਜੀਮੈਂਟ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਫੌਜ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਵਿਕਟੋਰੀਆ ਕਰਾਸ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

Machine Translated by Google

ਫੌਜ। ਇਸਨੂੰ ਦਸਤੂਰੀ ਪਲਟਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਰੌਬਿਨ ਇਸ ਵਿਲੱਖਣ ਬਟਾਲੀਅਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਕੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਸੀ।

ਹਰੇਕ ਬਟਾਲੀਅਨ ਦੀ ਇਹਨਾਂ ਡਿਨਰ ਲਈ ਆਪਣੀ ਇੱਕ ਪਰੰਪਰਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ
ਨੌਜਵਾਨ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਖਾਸ 'ਪੰਚ' ਦੇਣਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸ਼ਰਾਬਾਂ ਦਾ ਮਿਸ਼ਰਣ ਹੈ। 2 ਰਾਜ ਰਿਫ ਦੇ 'ਬੱਚਿਆਂ' ਦਾ 'ਰਾਜ ਰਿਫ ਪੰਚ'
ਨਾਲ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਰਮ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਪੈਂਗ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਿਸਕੀ, ਬ੍ਰਾਂਡੀ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਪੈਂਗ ਮਿਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਸੁਆਦ ਲਈ
ਜਿਨ ਦੇ ਨਾਲ ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਸੀ। ਤਿੰਨਾਂ ਮੁੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕੋ ਵਾਰ ਵਿੱਚ ਘੁੱਟਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਰੌਬਿਨ ਇੱਕ ਟੀਟੋਟੇਲਰ ਸੀ ਪਰ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਇਸ ਦਿਨ ਲਈ
ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਨਿਗਲ ਲਿਆ। ਇਸਦਾ ਉਸ 'ਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਜਲਦੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਿਆ, ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ
ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਡਰਿੰਕ ਨਹੀਂ ਪੀਤੀ ਸੀ। ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ਰਾਬੀ ਮਜ਼ਾਕ ਆਇਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਪਿਛੋਕੜ ਵਿੱਚ ਜੈਜ਼ ਬੈਂਡ ਦੇ ਨਾਲ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼
ਵਿੱਚ ਗਾਉਣਾ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਤਿੰਨੋਂ ਇੱਕ ਸੁੱਕੇ ਨਾਲੇ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਗਏ। ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, 'ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਮਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ
ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਰਾਬੀ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ!' ਬਾਕੀ ਦੋ ਵਿੱਚੋਂ, ਤੋਮਰ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਣ ਦਾ ਆਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕੰਟਰੋਲ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕਿ ਕੇਂਗੁਰਸੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੁੱਪ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।
ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ, ਰੌਬਿਨ ਅਤੇ ਕੇਂਗੁਰੁਸ ਦੋਵੇਂ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਣਾ ਪਿਆ।

ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਰਾਸ-ਕੰਟਰੀ ਟੀਮ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਜਲਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਨੀ ਪਈ।
ਰੌਬਿਨ ਅਤੇ ਕੇਂਗੁਰੁਸੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕੇ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਤੋਮਰ ਆਦਤ ਅਨੁਸਾਰ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ। ਜਦੋਂ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਤੋਮਰ
ਬਾਕੀ ਦੋਨਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸ ਕੋਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, 'ਤੋਮਰ, ਤੂੰ ਗੱਦਾਰ ਹੈ [ਤੋਮਰ, ਤੂੰ ਗੱਦਾਰ ਹੈਂ]!' ਅਕੈਡਮੀ ਵਿੱਚ ਸਿਖਲਾਈ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਦੌਰਾਨ
ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਥੀਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਝਟਕਾ ਲੈਣਾ ਹੋਵੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਤੋਮਰ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਬਾਰੇ
ਉਦੋਂ ਹੀ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਜਦੋਂ ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਮਜ਼ਾਕ ਵਿੱਚ ਉਸ 'ਤੇ ਗੱਦਾਰ ਹੋਣ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ, ਤਾਂ ਉਹ
ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮੁਸਕਰਾਇਆ।

ਅਗਲੇ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਨੌਜਵਾਨ ਅਫਸਰਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਯੂਨਿਟ ਦੀ ਵਿਰਾਸਤ, ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ, ਰੀਤੀ-ਰਿਵਾਜਾਂ ਅਤੇ ਇਤਿਹਾਸ
ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ। 2 ਰਾਜ ਰਿਫ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੀ ਯੂਨਿਟ ਸੀ (ਜਦੋਂ ਰੌਬਿਨ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਇਆ ਸੀ ਤਾਂ 180 ਸਾਲ ਪੁਰਾਣੀ) ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਰੰਗ (ਝੰਡੇ),
ਪਿਛਲੀਆਂ ਲੜਾਈਆਂ ਦੀਆਂ ਯਾਦਗਾਰਾਂ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਚਾਂਦੀ ਸੀ। ਅਕੈਡਮੀ ਵਾਂਗ, ਬਟਾਲੀਅਨ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਕੁਝ ਦਿਨ ਰਾਗਦਾ ਦੇ ਆਪਣੇ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਨਾਲ
ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਸੁਰੂਆਤ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ, ਨਵੇਂ ਆਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਆਯੋਜਿਤ ਨਵੇਂ ਸਾਲ ਦੀ ਸ਼ਾਮ ਦੀ ਪਾਰਟੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ
ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 'ਲਾਈਨਾਂ' ਵਿੱਚ ਫੌਜਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਲਈ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

Machine Translated by Google

ਅਤੇ ਅਫ਼ਸਰਾਂ ਦੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਾਈਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਬਿਲਕੁਲ ਦੂਜੇ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਵਾਂਗ। ਸਫਾਈ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਹੋਰ ਛੋਟੇ-ਮੋਟੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਤੱਕ, ਰੌਬਿਨ ਹਰ ਗਤੀਵਿਧੀ ਵਿੱਚ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਹਿੱਸਾ ਲੈਂਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਨਾਲ ਆਦਮੀ ਤੁਰੰਤ ਉਸ ਵੱਲ ਖਿੱਚੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਰੌਬਿਨ ਅਕੈਡਮੀ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਵੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਲਿਖਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੱਸਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸੈਨਿਕਾਂ ਤੋਂ ਕਿੰਨਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੈ। ਉਹ ਅਕਸਰ ਚਿੰਤਾ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਕਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਰੀਰਕ ਤੰਦਰੁਸਤੀ ਅਤੇ ਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ ਦੇ ਮਿਆਰਾਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਦੇ ਇਸ ਮੌਕੇ ਦਾ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਇਆ ਅਤੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨਾਲ ਬਰਾਬਰ ਅਤੇ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਆਇਆ, ਜਿਸਦੀ ਦੂਜੇ ਰੈਂਕਾਂ (ORs) ਦੁਆਰਾ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਰੌਬਿਨ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਖੁਦ ਪੂਰਾ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਇਕੱਠੇ ਬੈਠ ਕੇ ਖਾਂਦੇ ਵੀ ਸਨ।

ਅਗਲੇ ਦੋ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਖਾਸ ਰਿਸ਼ਤਾ ਬਣਾਇਆ। ਇਹ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਅਭਿਆਸ ਸੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਹ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਦਮੀਆਂ ਨਾਲ ਜੰਗ ਵਿੱਚ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਕਮਿਸ਼ਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਧਿਕਾਰੀ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ।
ਅਕੈਡਮੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਔਖੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੁਕਾਬਲਤਨ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਮਾਹੌਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ।
ਬਟਾਲੀਅਨ ਨੂੰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਵਾਦੀ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਗਵਾਲੀਅਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸੀਆਈ (ਵਿਰੋਧੀ) ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਲਈ ਸਿਖਲਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਯੂਨਿਟ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ, ਕਮਾਂਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਨੇ ਸਿਖਲਾਈ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਇੱਕ ਸੈਕਸ਼ਨ ਕਮਾਂਡਰ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਵਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਰੌਬਿਨ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਸਿਖਲਾਈ ਦੇਣ ਲਈ ਪੂਰੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਚਾਹੇ ਇਹ ਸਿਖਲਾਈ ਅਭਿਆਸ ਹੋਣ ਜਾਂ ਖੇਡਾਂ ਦੇ ਮੈਚ, ਰੌਬਿਨ ਆਪਣੇ ਹਰ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਉੱਤਮਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਖ਼ਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ, ਇੱਕ ਇਮਾਨਦਾਰ ਅਤੇ ਮਿਹਨਤੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਚਲਾਕੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਫਰਜ਼ ਪੂਰੇ ਸਮਰਪਣ ਨਾਲ ਨਿਭਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਚਤੁਰਾਈ ਦੇ। ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ 'ਜੋਸ਼ ਕਿਸਮ ਦਾ' ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਰੌਬਿਨ ਯੂਨਿਟ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਹ ਘਰ ਫ਼ੋਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਉਸਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣਨ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਇੱਕ ਦਿਨ, ਵਰਿੰਦਰ ਨੇ ਐਡਜੂਟੈਂਟ, ਮੇਜਰ ਪਦਮਪਾਣੀ ਆਚਾਰੀਆ ਨੂੰ ਰੌਬਿਨ ਦੀ ਸਿਹਤਯਾਬੀ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਣ ਲਈ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ। ਮੇਜਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਰੌਬਿਨ ਠੀਕ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਸੇ ਸ਼ਾਮ, ਵਰਿੰਦਰ ਨੂੰ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਰੌਬਿਨ ਦਾ ਫ਼ੋਨ ਆਇਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ, 'ਤੁਸੀਂ ਐਡਜੂਟੈਂਟ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਿਉਂ ਕੀਤਾ? ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੇਰੀ ਯੂਨਿਟ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਫ਼ੋਨ ਨਾ ਕਰੋ।' ਰੌਬਿਨ ਨਾਰਾਜ਼ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ

Machine Translated by Google

ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਣ ਲਈ ਫ਼ੋਨ ਕਰਨਾ ਸਹਾਇਕ 'ਤੇ ਬੁਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਵੇਗਾ। ਵਰਿੰਦਰ ਨੇ ਉਸਦੀ ਦੁਰਦਸ਼ਾ ਨੂੰ ਸਮਝਿਆ ਅਤੇ ਮੁਆਫੀ ਮੰਗੀ, ਅਤੇ ਮਾਮਲਾ ਸੁਲਝ ਗਿਆ।

ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਅਲਫ਼ਾ ਕੰਪਨੀ ਵਿੱਚ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਕੰਪਨੀ ਕਮਾਂਡਰ ਮੇਜਰ ਪਦਮਪਾਣੀ ਆਚਾਰੀਆ ਸੀ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਟੇਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਪਰਿਵਾਰ ਅਫਸਰਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਦੀ ਵੀ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਭੂਮਿਕਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਯੂਨਿਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹਨ, ਅਤੇ ਬਟਾਲੀਅਨ ਨੂੰ ਏਕਤਾ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇੱਕ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਜਨਵਰੀ 1999 ਵਿੱਚ ਮੋਰਾਰ ਛਾਉਣੀ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਔਰਤ ਸੀ, ਮੇਜਰ ਆਚਾਰੀਆ ਦੀ ਪਤਨੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਚਾਰੂਲਤਾ ਆਚਾਰੀਆ, ਜਿਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਚਾਰੂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਇੱਕ ਉੱਚਾ ਅਫ਼ਸਰ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਫੌਜੀ ਸੁਭਾਅ ਸੀ। ਅਕਸਰ, ਰੌਬਿਨ ਅਤੇ ਕੇਂਗੁਰੂਸ ਆਚਾਰੀਆ, ਜਾਂ ਆਰਚੀ ਸਰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਦੇ ਨਾਲ ਦਫਤਰ ਤੋਂ ਘਰ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਆਰਚੀ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਸੀ ਪਰ ਉਸ ਵਿੱਚ ਹਾਸੇ ਦੀ ਚੰਗੀ ਭਾਵਨਾ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੁਹਾਵਣਾ ਵਿਵਹਾਰ ਵੀ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਮਸ਼ਹੂਰ ਕੀਤਾ। ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਕਾਲਾ ਰੀਟਰੀਵਰ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਕਾਜਲ ਸੀ।

ਆਰਚੀ ਰੌਬਿਨ ਤੋਂ ਕੁਝ ਸਾਲ ਵੱਡੀ ਸੀ, ਪਰ ਚਾਰੂ ਉਸ ਤੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਸਾਲ ਵੱਡੀ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਦਾ ਮੇਲ-ਜੋਲ ਬਹੁਤ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਰੌਬਿਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਨੌਜਵਾਨ ਅਕਸਰ ਆਰਚੀ ਦੇ ਘਰ ਮਿਲਦੇ ਸਨ, ਚਾਰੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੇਅੰਤ ਚਾਹ ਅਤੇ ਕੌਫੀ ਦੇ ਕੱਪ ਪਰੋਸਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਅਕਸਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਜ਼ਾਕ ਵਿੱਚ ਕਹਿੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਚਲੇ ਜਾਣ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨਾਲ ਕੁਝ ਵਧੀਆ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾ ਸਕੇ। ਪਰ ਨੌਜਵਾਨ ਅਧਿਕਾਰੀ ਇਸਨੂੰ ਹੱਸ ਕੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਸਨ, ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਇਹ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦੀ ਕਸਰਤ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਬ੍ਰੇਕ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਰੌਬਿਨ ਆਪਣੇ ਪਾਲਤੂ ਜਾਨਵਰ, ਕਾਰਤੂਸ ਤੋਂ ਦੂਰ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਕਾਜਲ ਨਾਲ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਉਣਾ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਸੀ।

ਆਰਚੀ ਅਤੇ ਚਾਰੂ ਦੀ ਵਰ੍ਹੇਗੰਢ 'ਤੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਪਰਿਵਾਰ ਸੀ, ਰੌਬਿਨ ਇਸ ਖ਼ਬਰ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਸੀ। ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, ਚਾਰੂ ਨੇ ਹੈਦਰਾਬਾਦ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਸ਼ਾਮ, ਉਸਦੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਨੌਜਵਾਨ ਅਧਿਕਾਰੀ ਉਸਨੂੰ ਵਿਦਾ ਕਰਨ ਗਏ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਟੈਡੀ ਬੀਅਰ ਦਿੱਤਾ। ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬੱਚੇ ਲਈ ਪਹਿਲਾ ਤੋਹਫ਼ਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲੋਂ ਹੋਵੇ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬੱਚਾ ਇਸ ਨਾਲ ਖੇਡੇ।

ਰੌਬਿਨ ਮਾਸਾਹਾਰੀ ਭੋਜਨ ਤੋਂ ਪਰਹੇਜ਼ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਵਰਿੰਦਰ ਉਸਨੂੰ ਇਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਲਾਹ ਦਿੰਦਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਰੌਬਿਨ ਦਾ ਸਰੀਰ

Machine Translated by Google

ਉਸਨੂੰ ਲੋੜੀਦਾ ਪੋਸ਼ਣ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ। ਰੌਬਿਨ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦਾ ਸੀ, 'ਪਾਪਾ, ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਪਲਟਨ ਆਓਗੇ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਨਾਲ ਮਿਲਾਵਾਂਗਾ ਜੋ ਸ਼ਾਕਾਹਾਰੀ ਹਨ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਬਹੁਤ ਲੰਬੇ ਅਤੇ ਤਾਕਤਵਰ ਹਨ।' ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਾਰ ਕੇ, ਵਰਿੰਦਰ ਉਸਨੂੰ ਜਾਣ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਬਾਰੇ ਆਪਣਾ ਮਨ ਬਣਾ ਲੈਂਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਬਦਲਣ ਲਈ ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਧਾਰਮਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਦੇ ਨਿਯਮ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸਫਲਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਵੱਡੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਈ ਹੈ ਅਤੇ ਆਦਤ ਨੂੰ ਬਦਲਣਾ ਸਵਾਲ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸੀ। ਵਰਿੰਦਰ ਨੇ ਆਦਤ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰੱਖਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਇੱਕ ਲਾਂਘਾ ਦਿੱਤਾ।

ਰੌਬਿਨ ਦੇ ਝਾਂਸੀ ਵਿੱਚ ਵੱਸਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਸੀ, ਸਵੀਟੀ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।
ਜਿੱਥੇ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਬੋਫੋਰਸ ਦੀ ਇੱਕ ਦਰਮਿਆਨੀ ਰੈਜੀਮੈਂਟ ਦੀ ਕਮਾਂਡ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸ਼ਹਿਰ ਰੇਲਗੱਡੀ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਸੀ ਇਸ ਲਈ ਇੱਕ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਅਤੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣਾ ਸੰਭਵ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਫ਼ੋਨ 'ਤੇ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ।

ਫਿਰ, ਇੱਕ ਐਤਵਾਰ ਉਹ ਉੱਥੇ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਖਾਸ ਪਕਵਾਨਾਂ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਸਵੀਟੀ ਨੇ ਰਸੋਈਏ ਨੂੰ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਦਿਲ ਦੀ ਇੱਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਖੁਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਦੇ ਸਾਰੇ ਮਨਪਸੰਦ ਪਕਵਾਨ ਬਣਾਏ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਮੱਖਣ ਦੀਆਂ ਗੁੱਡੀਆਂ ਨਾਲ ਬਣੇ ਪਰਾਠੇ, ਮਟਰ ਪਨੀਰ, ਆਲੂ ਗੋਭੀ ਅਤੇ ਦਾਲ ਮਖਣੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਭੋਜਨ ਦਾ ਸੁਆਦ ਲੈਂਦੇ ਹੋਏ, ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਸੀ ਨੂੰ ਅਕੈਡਮੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਆਪਣੀ ਨਵੀਂ ਬਟਾਲੀਅਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ।

ਉਸ ਦਿਨ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਸਵੀਟੀ ਨੇ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਮਸ਼ਹੂਰ ਝਾਂਸੀ ਕਿਲ੍ਹਾ ਦੇਖਣ ਲਈ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਇੱਕ ਫੌਜੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਬੋਫੋਰਸ ਰੈਜੀਮੈਂਟ ਦੇਖਣ ਲੈ ਜਾਵੇ। ਉਹ ਤੋਪਾਂ ਦੇਖਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਸੀ।

ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਸੀ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿਲ੍ਹੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੁਝ ਤਸਵੀਰਾਂ ਕਲਿੱਕ ਕੀਤੀਆਂ।

ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਹੁਣ ਤੱਕ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਨੈਨਾ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਾਸੀ ਨੂੰ ਵੀ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਉਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤੋਂ ਪਤਾ ਨਾ ਲੱਗਣ ਦੇ ਡਰੋਂ ਉਸਨੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਪੱਥਰੀਲੇ ਗਲਿਆਰਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ।

'ਬੁਆ, ਤੂੰ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਅਫ਼ਸਰ ਦੇ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਅਫ਼ਸਰ ਦੀ ਧੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਬਾਰੇ ਕੀ ਸੋਚਦਾ ਹੈਂ?' ਉਸਨੇ ਅਚਾਨਕ ਪੁੱਛਿਆ।

ਸਵੀਟੀ, ਜੋ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਹੈਰਾਨ ਸੀ, ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, 'ਇਹ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੁੱਤਰ, ਉਹ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਜਾਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪਾਸੇ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।'
ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਅੱਜ-ਕੱਲ੍ਹ ਕੁੜੀਆਂ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਾਕਾਂਖੀ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਉਂ ਪੁੱਛਦੇ ਹੋ?

Machine Translated by Google

'ਬਸ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਮੇਰੇ ਦੋਸਤਾਂ ਲਈ। ਪਰ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਜੇਕਰ ਕੁੜੀ
"ਚੰਗੀ ਯੋਗਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ, ਉਹ ਕੰਮ ਵੀ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਇਹ ਕੋਈ ਸਮੱਸਿਆ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ," ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।

'ਮੈਨੂੰ ਸੱਚ ਦੱਸ, ਰੌਬਿਨ, ਕੀ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈਂ?' ਸਵੀਟੀ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ,
ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਚਿੰਤਤ।

ਪਰ ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਹੱਸ ਕੇ ਟਾਲ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਹ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰਨ ਲਈ ਵਾਪਸ ਚਲੇ ਗਏ।
ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਉਸ ਦਿਨ ਨੀਲੀ ਜੀਨਸ ਵਿੱਚ ਬੰਨ੍ਹੀ ਹੋਈ ਮੈਰੂਨ ਕਮੀਜ਼ ਪਾਈ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਰੇ-ਬੈਨ ਦੀ ਆਪਣੀ ਪਸੰਦੀਦਾ ਜੋੜੀ ਪਾਈ ਹੋਈ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਸਵੀਟੀ ਇੱਕ ਨਰਮ ਗੁਲਾਬੀ ਸਲਵਾਰ ਕਮੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਤਸਵੀਰਾਂ ਵੀ ਖਿੱਚੀਆਂ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਸਵੀਟੀ ਨੇ ਧੁੱਪ ਵਿੱਚ ਅੱਖਾਂ ਮੀਟੀਆਂ, ਤਾਂ ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਸ਼ੇਡ ਉਤਾਰ ਕੇ ਆਪਣੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਪਾ ਦਿੱਤੇ। ਸਵੀਟੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਭਤੀਜੇ ਵੱਲ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸਖ਼ਤ ਸਿਖਲਾਈ ਲਈ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਅਕੈਡਮੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਿਆ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲਤਾ ਅਤੇ ਮਾਸੂਮੀਅਤ ਬਰਕਰਾਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ ਲਈ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ।

ਰੌਬਿਨ ਦੀ ਝਾਂਸੀ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਉਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਭੱਜਣ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਉਸਨੂੰ ਫੜਨ ਨਾਲ ਖਤਮ ਹੋਈ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਰੇਲਗੱਡੀ ਸਟੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਰਵਾਨਾ ਹੋਈ, ਉਸਨੇ ਸਵੀਟੀ ਨੂੰ ਹੱਥ ਹਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਮਿਲਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ।

ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਵੀਟੀ ਨੂੰ ਖੁਦ ਝਾਂਸੀ ਛੱਡਣਾ ਪਿਆ ਸੀ।
ਭਵਿੱਖ। ਉਹ ਗਵਾਲੀਅਰ ਸਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਮਿਲੇ, ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਟ੍ਰੇਨ ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਲਈ ਉੱਥੇ ਰੁਕੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੁਝ ਸ਼ਬਦ ਹੀ ਕਹੇ ਸਨ ਕਿ ਟ੍ਰੇਨ ਨੇ ਹਿਲਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਰੌਬਿਨ ਵੀ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਚੱਲ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਜਿਵੇਂ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ, ਇਹ ਪਲੇਟਫਾਰਮ ਦੇ ਬਾਹਰ ਰੁਕ ਗਈ। ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਉਸਦੇ ਪੈਰ ਫੜੇ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਹੀ ਖੜ੍ਹੀ ਰਹੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਜਾਣ ਲਈ ਕਹਿੰਦੀ ਰਹੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਟ੍ਰੇਨ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਵੇਗੀ ਉਹ ਚਲਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਰੌਬਿਨ ਦਾ ਇਹ ਪਿਆਰ ਭਰਿਆ ਪੱਖ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਦਿਲ ਜਿੱਤ ਲਿਆ।

ਯੂਨਿਟ ਦੇ ਜਾਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਵੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਨੇੜੇ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ
ਪੈਕਿੰਗ ਦਾ ਕਮਰ ਤੋੜਨ ਵਾਲਾ ਕੰਮ, ਫੀਲਡ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਲੋੜੀਂਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਲੋਡ ਟੇਬਲ ਬਣਾਉਣਾ। ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਭਾਰੀ ਉਪਕਰਣਾਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਟਰੰਕ ਵੀ ਭਰਿਆ ਜੋ ਉਹ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਛੱਡਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਮਨਪਸੰਦ 25-ਵਾਟ ਸੰਗੀਤ ਸਿਸਟਮ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਪੈਕਿੰਗ ਪੂਰੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਰੋਲਿੰਗ ਸਟਾਕ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੋਮਰ ਛੁੱਟੀ 'ਤੇ ਸੀ ਅਤੇ ਜੰਮੂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜਨ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਸਾਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਆਪਣੇ-ਆਪਣੇ ਜੱਦੀ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਨੂੰ ਚਲੇ ਗਏ ਸਨ।

2 ਰਾਜ ਰਿਫ਼ ਆਪਣੇ ਅਗਲੇ ਪੜਾਅ - ਕੁਪਵਾੜਾ - ਜਾਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ।

Machine Translated by Google

Machine Translated by Google

ਅਧਿਆਇ 15

ਇੱਕ-ਪਾਸੜ ਯਾਤਰਾ

1990 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਤੱਕ, ਇੱਕ ਫੌਜੀ ਯੂਨਿਟ ਨੂੰ ਲਿਜਾਣ ਵਾਲੀ ਰੇਲਗੱਡੀ ਨੂੰ 'ਮਿਲਟਰੀ' ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

'ਸਪੈਸ਼ਲ'। ਅਸਲੀਅਤ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਖਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਅਫਸਰਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੀ ਬੋਗੀ ਸੀ, ਫੌਜਾਂ ਅਤੇ ਮਾਲ ਗੱਡੀਆਂ ਲਈ ਕੁਝ ਆਮ ਬੋਗੀਆਂ ਸਨ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਚਲਦੇ ਸਮੇਂ ਖਾਣਾ ਪਕਾਉਣ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇਹ ਰੇਲਗੱਡੀ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਰੁਕਣ 'ਤੇ ਪਟੜੀਆਂ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਫੌਜੀਆਂ ਲਈ ਨਹਾਉਣ ਦਾ ਵੀ ਇੱਕ ਮੌਕਾ ਸੀ। ਰੇਲਗੱਡੀ ਵਿੱਚ ਅੱਧੇ ਵੈਗਨ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਵਾਹਨ ਲੋਡ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। 2 ਰਾਜ ਰਿਫ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਫੌਜੀ ਸਪੈਸ਼ਲ ਕੋਈ ਅਪਵਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇੱਕ ਫੌਜੀ ਸਪੈਸ਼ਲ ਦਾ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਰੇਲਵੇ ਸ਼ਡਿਊਲ ਵਿੱਚ ਤਰਜੀਹ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਘੱਟ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਹੋਵੇ ਉੱਥੇ ਰੋਕਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਗਵਾਲੀਅਰ ਤੋਂ ਰਵਾਨਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰੇਲਗੱਡੀ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਰਵਾਨਾ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ 7 ਵਜੇ ਤੱਕ ਤੁਗਲਕਾਬਾਦ ਜੰਕਸ਼ਨ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਜਾਵੇਗੀ। ਵਰਿੰਦਰ ਅਤੇ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਸ਼ਾਮ 5 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਤੁਗਲਕਾਬਾਦ ਸਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਇਹ ਪੁੱਛਣ ਲਈ ਗਏ ਕਿ ਫੌਜੀ ਸਪੈਸ਼ਲ ਕਦੋਂ ਰੁਕੇਗੀ। ਡਿਊਟੀ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਰੇਲਗੱਡੀ ਅਜੇ ਗਵਾਲੀਅਰ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਰਵਾਨਾ ਹੋਈ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸਦੀ ਪ੍ਰਗਤੀ ਬਾਰੇ ਦੱਸੇਗਾ। ਉਹ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ ਅਤੇ ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ 9 ਵਜੇ ਤੱਕ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕੀਤਾ ਪਰ ਉਸ ਤੋਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ। ਵਰਿੰਦਰ ਨੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਲਈ ਇੱਕ ਹੋਰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ।

ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਅਧਿਕਾਰੀ ਆਪਣੀ ਸ਼ਿਫਟ ਖਤਮ ਕਰ ਕੇ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਨਵੇਂ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਟ੍ਰੇਨ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆ ਗਈ ਸੀ!

ਵੀਰੇਂਦਰ ਅਤੇ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਰੌਬਿਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਲਈ ਸਾਮਾਨ ਨਾਲ ਲੱਦੀ ਅਤੇ ਸਟੇਸ਼ਨ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋ ਗਏ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਰੌਬਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਤੁਗਲਕਾਬਾਦ ਸਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਨਾ ਮਿਲਣ 'ਤੇ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਟਰੰਕ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਲਈ ਖਿੱਚਿਆ, ਇੱਕ ਤਿੰਨ ਪਹੀਆ ਵਾਹਨ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲਿਆ ਅਤੇ

Machine Translated by Google

ਡਰਾਈਵਰ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਘਰ ਵੱਲ ਜਾਣ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਮਥੁਰਾ ਰੋਡ 'ਤੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਪਾਰ ਵੀ ਕਰ ਗਏ। ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਤਰੀਕਾ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਸਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ 'ਤੇ ਹੀ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ। ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਕੇਗੁਰਸੇ ਨੇ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਨੂੰ ਮਠਿਆਈਆਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਖਾਣ-ਪੀਣ ਵਾਲੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਸੂਟਕੇਸ ਰੇਲਗੱਡੀ ਤੱਕ ਲਿਜਾਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਪਿੱਛੇ ਰਹੇਗੀ ਜਦੋਂ ਕਿ ਵਰਿੰਦਰ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਲੈਣ ਲਈ ਵਾਪਸ ਜਾਵੇਗਾ।

ਉਦੋਂ ਤੱਕ, ਰੌਬਿਨ ਘਰ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਸੀ। ਬਰਡੀ ਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਭਰਾ ਉਸਦੀ ਵਰਦੀ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਟਰੰਕ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਸੀ। ਭਰਾਵਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਜੱਫੀ ਪਾਈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਇਸ ਉਲਝਣ ਬਾਰੇ ਜਾਣ ਕੇ, ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਗਾਲਾਂ ਕੱਢਣ ਦਾ ਇੱਕ ਹੜ੍ਹ ਸੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਆਪਣੇ ਕੋਮਲ ਅਤੇ ਨਰਮ ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਰਤਦੇ ਸੁਣਨ ਦਾ ਆਦੀ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਬਰਡੀ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, 'ਤੁਸੀਂ ਕਦੋਂ ਤੋਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੋਲ ਰਹੇ ਹੋ, ਰੌਬਿਨ?' ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ ਨਾਲ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, 'ਅਸੀਂ ਪਲਟਨ ਵਿੱਚ ਇਸਦੀ ਆਦਤ ਪਾ ਚੁੱਕੇ ਹਾਂ, ਯਾਰ।'

ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਨਾਲ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬੈਠਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜਲਦੀ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ
ਅਲਵਿਦਾ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਗੁਆਉਣ ਤੋਂ ਨਿਰਾਸ਼ ਅਤੇ ਨਾਰਾਜ਼ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਮਾਮਾਜੀ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਹੁਣ ਆਪਣੀ ਮਾਸੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਉਸਦਾ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਕਮਰ ਟੁੱਟ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਸੀ।

ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮਾਮਾਜੀ ਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਆਪਣੇ ਪੋਤੇ 'ਤੇ ਪਈਆਂ, ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਚਮਕ ਉੱਠਿਆ। ਵਰਦੀ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਪੋਤਾ ਕਿੰਨਾ ਸੋਹਣਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਨਿੱਘੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਨੇ ਉਸਦੇ ਮੂੰਹ ਦੇ ਕੋਨੇ ਉੱਚੇ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜੱਫੀ ਪਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਅੱਗੇ ਵਧਾਈਆਂ। ਉਹ ਲਗਭਗ ਉਸਦੀ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਭੱਜਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਜੱਫੀ ਪਾ ਲਈ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਜੇਬਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਮਨਪਸੰਦ ਚਾਕਲੇਟ ਭਰ ਦਿੱਤੇ, ਜੋ ਉਹ ਉਸਦੇ ਲਈ ਇਕੱਠੀਆਂ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਬਹੁਤਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਅਲਵਿਦਾ ਕਿਹਾ, ਉਸਨੂੰ ਕਿਸਮਤ ਦੀ ਕਾਮਨਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਸੇ ਸਾਹ ਵਿੱਚ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਿਣ ਲਈ ਕਿਹਾ।

ਰੌਬਿਨ ਹੁਣ ਰੇਲਵੇ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਜੋ ਚਾਲੀ ਮਿੰਟ ਦਾ ਸੀ।
ਦੂਰ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਵਰਿੰਦਰ ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੀ ਯਾਦ ਆਈ। ਬਰਡੀ ਤੋਂ ਇਹ ਪਤਾ ਲੱਗਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿ ਰੌਬਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਵਰਿੰਦਰ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਗਿਆ।

ਉਹ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਪਹੁੰਚਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ, ਜੋ ਕੁਝ ਮਿੰਟ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪਹੁੰਚਿਆ ਸੀ।
ਰੇਲਵੇ ਟ੍ਰੈਕ ਦੇ ਇੱਕ ਪਾਸੇ, ਕੈਂਪ ਕੁਰਸੀਆਂ ਅਤੇ ਮੇਜ਼ਾਂ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਤੰਬੂ ਲਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਕਰਨਲ ਰਵਿੰਦਰਨਾਥ, ਮੇਜਰ ਵਿਵੇਕ ਗੁਪਤਾ, ਕੈਪਟਨ ਮੋਹਿਤ ਅਤੇ ਕੈਪਟਨ ਉਮੇਦ ਸਿੰਘ ਵਰਗੇ ਹੋਰ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਰੌਬਿਨ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਵੱਡੇ ਕੇਕ ਨੂੰ ਕੱਟਣ ਲਈ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਕੇਕ 'ਤੇ ਸੁਨੇਹਾ ਲਿਖਿਆ ਸੀ,

Machine Translated by Google

'ਸੁਭਕਾਮਨਾਵਾਂ, 2 ਰਾਜ ਰਿਫ।' ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਵੀਰੇਂਦਰ ਆਪਣਾ ਕੈਨਨ ਕੈਮਰਾ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਸੀ। ਰੌਬਿਨ ਦੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਸ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਵੀਰੇਂਦਰ ਇਸ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਲਈ, ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਉਸ ਸੁੰਦਰ ਸਥਾਨ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਲੈ ਸਕੇ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀਰੇਂਦਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਬਗਾਵਤ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵਧੇਰੇ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਿਣ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਨਵੇਂ ਕਬਜ਼ੇ ਦੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਰਜਿਸਟਰ ਕੀਤਾ।

ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਬਿਗਲ ਵਜਾਇਆ ਗਿਆ। ਵਿਵੇਕ ਭੱਜ ਕੇ ਅੰਦਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਲਾਈਨ ਸਾਫ਼ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਰੇਲਗੱਡੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਹਾਰਨ ਵਜਾਇਆ, ਥਾਪਰਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਅਲਵਿਦਾ ਕਿਹਾ। ਰੌਬਿਨ ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਹੋ ਸਕਿਆ ਪਲੇਟਫਾਰਮ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਰਿਹਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜਾਣ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਕਰਨਾ ਪਿਆ।
ਉਹ ਛਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਨਜ਼ਰਾਂ ਤੋਂ ਓਹਲੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਗਏ, ਹੱਥ ਹਿਲਾਉਂਦਾ ਰਿਹਾ। ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੰਝੂਆਂ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਅਤੇ ਹੱਥ ਹਿਲਾਇਆ।

ਪਰ ਇੱਕ ਫੌਜੀ ਸਪੈਸ਼ਲ ਤਾਂ ਇੱਕ ਫੌਜੀ ਸਪੈਸ਼ਲ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਦੁਪਹਿਰ 3 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ, ਵਰਿੰਦਰ ਨੂੰ ਰੌਬਿਨ ਦਾ ਫ਼ੋਨ ਆਇਆ। ਟ੍ਰੇਨ ਮਿੰਟੋ ਬ੍ਰਿਜ 'ਤੇ ਰੁਕ ਗਈ ਸੀ। ਰਾਤ 10 ਵਜੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਫ਼ੋਨ ਆਇਆ। ਟ੍ਰੇਨ ਅਜੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਚੱਲੀ ਸੀ।
ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਸਾਰੇ ਅਫ਼ਸਰਾਂ ਨੂੰ 2 ਰਾਜ ਰਿਫ਼ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਫ਼ਸਰ ਨੇ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਤਾਇਨਾਤ ਸੀ। ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਆਉਣ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਸਾਰੇ ਪੁਰਾਣੇ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਅਫ਼ਸਰਾਂ ਨੇ ਮੇਜਰ ਕਾਲਾ ਦੇ ਘਰ ਇੱਕ ਨਿੱਘੀ ਅਤੇ ਮਜ਼ੇਦਾਰ ਸ਼ਾਮ ਬਿਤਾਈ। ਉਹ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਵਾਦੀ ਵਿੱਚ ਰੈਜੀਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਨਵੇਂ ਕਮਿਸ਼ਨਡ ਅਫ਼ਸਰਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਰੌਬਿਨ ਅਤੇ ਕੇਂਗੁਰੂਸ ਦੋਵੇਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਸ਼ਰਮਿੰਦੇ ਲੱਗ ਰਹੇ ਸਨ, ਪਰ ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਸ਼ਾਮ ਵਧਦੀ ਗਈ, ਆਪਣੇ ਮੇਜ਼ਬਾਨਾਂ ਦੀ ਨਿੱਘ ਅਤੇ ਮਹਿਮਾਨ ਨਿਵਾਜ਼ੀ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਉਹ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਏ। ਸ਼ਾਮ ਦਾ ਅੰਤ ਇੱਕ ਉੱਚੇ ਨੋਟ 'ਤੇ ਹੋਇਆ, ਅਫ਼ਸਰਾਂ ਨੇ ਗਾਏ ਅਤੇ ਇਕੱਠੇ ਵਧੀਆ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਇਆ, ਬਿਲਕੁਲ ਇੱਕ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਪਰਿਵਾਰ ਵਾਂਗ। ਕਿਉਂਕਿ ਯੂਨਿਟ ਇੱਕ ਟਕਰਾਅ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰ ਵੱਲ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਮੇਜਰ ਕਾਲਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੋਸਤੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਸੀ।

ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਸਵੇਰੇ 9 ਵਜੇ, ਵੀਰੇਂਦਰ ਨੂੰ ਫਿਰ ਸ਼ਕੂਰਬਸਤੀ ਦਾ ਫ਼ੋਨ ਆਇਆ।
ਟ੍ਰੇਨ ਉੱਥੇ ਰੁਕੀ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਭੈਣ ਰਾਜ ਰਿਫ ਬਟਾਲੀਅਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਨਾਸ਼ਤਾ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਟ੍ਰੇਨ ਜਿਸ ਪੈਟਰਨ 'ਤੇ ਚੱਲ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ ਟੋਨੀ ਨੂੰ ਵੀ ਫੋਨ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘੇਗੀ ਅਤੇ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਰੁਕ ਜਾਵੇਗੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ ਨਾਲ ਕੁਝ ਵਧੀਆ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾ ਸਕੇ। ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਟੋਨੀ ਅਤੇ ਰੌਬਿਨ ਦਾ ਇੱਕ ਮਜ਼ੇਦਾਰ ਰਿਸ਼ਤਾ ਸੀ।

Machine Translated by Google

ਬਚਪਨ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੀ ਲੱਤ ਖਿੱਚਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਮਜ਼ਾਕ ਖੇਡਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ ਟੋਨੀ ਨੇ ਫ਼ੋਨ ਚੁੱਕਿਆ, ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ!' ਉਹ ਬਹੁਤ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਫ਼ੋਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਪਛਾਣ ਸਕੇਗੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।

'ਬਕਵਾਸ ਨਾ ਕਰੋ। ਆਓ

'ਬਿੰਦੂ]?' ਟੋਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਤੁਰੰਤ ਆਪਣੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਪਛਾਣ ਲਈ।

'ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਸੰਪੂਰਨ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਸੋਹਣੀ ਹੈ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸਦੇ ਬਾਰੇ ਸਭ ਕੁਝ ਦੱਸਾਂਗਾ,' ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਹੱਸਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ-ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਆਦਾਨ-ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਜਾਂ ਛੋਟੀਆਂ-ਮੋਟੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ।

'ਵਾਹ! ਠੀਕ ਹੈ, ਪਰ ਕਦੋਂ?' ਟੋਨੀ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, ਉਸਦੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਵਧ ਗਈ।

'ਹੁਣ। ਮੈਂ ਲੁਧਿਆਣਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਅਸੀ ਫੌਜੀ ਸਪੈਸ਼ਲ ਵਿੱਚ ਹਾਂ।'

"ਜੰਮੂ ਤੱਕ ਜਾ ਕੇ ਇਹ ਉੱਥੇ ਜ਼ਰੂਰ ਰੁਕੇਗਾ। ਤੂੰ ਕੁਝ ਘੰਟਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਜਾਵੇਂਗਾ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਦੋਸਤਾਂ ਲਈ ਆਲੂ ਪਰਾਠੇ ਲੈ ਆਵੇਂਗਾ। ਬਸੰਤੀ ਵੀ ਲੈ ਆਵੀ!" ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਟੋਨੀ ਨੂੰ ਛੇੜਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਕਸਬੇ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਰੌਬਿਨ ਅਕਸਰ ਉਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਇੱਕ ਪਿੰਡ ਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਦੀ ਧੀ ਦਾ ਨਾਮ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹਿੰਦੀ ਫਿਲਮ ਸ਼ੋਲੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਿੰਡ ਦੀ ਕੁੜੀ ਦੇ ਕਿਰਦਾਰ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ 'ਬਸੰਤੀ' ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

'ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪਰੌਂਠੇ ਲੈ ਕੇ ਆਵਾਂਗਾ। ਜਲਦੀ ਆਓ। ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਮੰਨਤ ਹੈ!' ਟੋਨੀ ਨੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਰੌਬਿਨ ਹੱਸ ਪਿਆ।

'ਜਲਦੀ ਮਿਲਦੇ ਹਾਂ,' ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਰਿਸੀਵਰ ਬਦਲਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਹਾ। ਉਹ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਸਾਰਿਆਂ ਦੀ ਅੱਖ ਦਾ ਤਾਰਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਕੁਝ ਵੀ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਟ੍ਰੇਨ ਦੇ ਲੁਧਿਆਣੇ ਪਹੁੰਚਣ ਦੇ ਅੰਦਾਜ਼ਨ ਸਮੇਂ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਟੋਨੀ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਅਤੇ ਧੀ ਨਾਲ ਸਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਇਆ ਸੀ, ਜਿੰਨੇ ਪਰਾਠੇ ਉਹ ਬਣਾ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਉਮੀਦ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਾਰਿਆਂ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹੋਣਗੇ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਸਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ, ਉਹ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਪਰ ਫੌਜੀ ਸਪੈਸ਼ਲ ਦਾ ਕੋਈ ਐਲਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕਰਨਾ ਵਿਅਰਥ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਦੋ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਘੰਟੇ ਬਿਤਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਰਾਸ਼ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ।

ਅਚਾਨਕ ਫ਼ੋਨ ਦੀ ਘੰਟੀ ਵੱਜੀ ਅਤੇ ਟੋਨੀ ਉਸ ਵੱਲ ਛਾਲ ਮਾਰੀ। ਯਕੀਨਨ, ਇਹ ਰੌਬਿਨ ਸੀ।

'ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਹਾਂ,' ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।

Machine Translated by Google

'ਓਹ! ਅਸੀਂ ਘੰਟਿਆਂ ਬੱਧੀ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕੀਤਾ। ਪਰ ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਆ ਗਏ।'
ਘਰ,' ਉਸਨੇ ਉਦਾਸੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ।

'ਮੈਂ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਕੀ ਮੈਨੂੰ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਉਣਾ ਪਵੇਗਾ,'
ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਖੁੰਝੇ ਹੋਏ ਮੌਕੇ ਦੀ ਭਰਪਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿਹਾ।

'ਨਹੀਂ, ਰੌਬਿਨ, ਮੂਰਖ ਨਾ ਬਣ। ਤੂੰ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕੇਂਗਾ। ਪਰ, ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਪਰਾਠੇ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਸੀ,' ਟੋਨੀ ਨੇ
ਕਿਹਾ।

'ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ, ਯਾਰ। ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ, ਅਸੀਂ ਜਲਦੀ ਹੀ ਮਿਲਾਂਗੇ। ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿੱਥੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ? ਕਸ਼ਮੀਰ। ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ
ਕਾਰਵਾਈ ਦੇਖਣ ਨੂੰ ਮਿਲੇਗੀ,' ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਕਿਹਾ।

'ਸੁਣੋ, ਬਸ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹੋ। ਬਣਨ ਦੀ ਆਪਣੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਭਟਕ ਨਾ ਜਾਓ
"ਹੀਰੋ!" ਟੋਨੀ ਨੇ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ, ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਦਾ ਸੁਰ ਸਖ਼ਤ ਹੁੰਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।

'ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਦੱਸੋ। ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋਵਾਂਗਾ। ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਕੋਈ ਪੁਰਸਕਾਰ ਜਿੱਤਾਂਗਾ? ਜੇ ਮੈਂ ਮਰਨ
ਉਪਰੰਤ ਪੁਰਸਕਾਰ ਜਿੱਤਾਂ ਤਾਂ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ?' ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕਾਰਨ ਸਿਰਫ਼ ਉਹੀ ਜਾਣਦਾ ਸੀ।

'ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਬੇਕਾਰ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ...' ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਟੋਨੀ ਵਾਕ ਪੂਰਾ ਕਰਦੀ, ਲਾਈਨ ਖਾਲੀ
ਹੋ ਗਈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਦਿਲ ਭਾਰੀ ਹੋ ਗਿਆ।

ਹਵਾ ਦੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੇ ਰੇਲਗੱਡੀ ਨੂੰ ਸਹੀ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਧੱਕ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇਹ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਰੁਕਾਵਟ ਦੇ ਜੰਮੂ ਵੱਲ ਤੇਜ਼ ਰਫ਼ਤਾਰ ਨਾਲ
ਚੱਲ ਪਈ। ਸਬ ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ ਦੇਖਦਾ ਰਿਹਾ ਜਦੋਂ ਮੇਜਰ ਵਿਵੇਕ ਗੁਪਤਾ ਅਤੇ ਰੌਬਿਨ ਪੂਰੇ ਸਫ਼ਰ ਦੌਰਾਨ ਗਾ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਚੁਟਕਲੇ
ਸੁਣਾ ਰਹੇ ਸਨ।

ਜੰਮੂ ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਤੋਮਰ ਵੀ ਜੁੜ ਗਿਆ। ਯੂਨਿਟ ਨੂੰ ਟਰੱਕਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਲੋਡ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭਰਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ
(ਵਿਦਰੋਹ ਵਿਰੋਧੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ) ਸਿਖਲਾਈ ਲਈ ਖਰੂ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਚਾਰ ਤੋਂ ਪੰਜ ਦਿਨ ਬੀਡੀ ਬਾਰੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਸੀ।

ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ, ਰੌਬਿਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਅਫਸਰਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਰਿਸ਼ਤਾ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ।
ਉਸਨੇ ਆਰਚੀ ਨਾਲ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਸੀ ਭਾਈਚਾਰਾ ਸੀ। ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ, ਉਸਨੇ ਤੋਮਰ ਨਾਲ
ਵੀ ਰਿਸ਼ਤਾ ਵਿਕਸਤ ਕੀਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕੋਰਸ ਸਾਥੀ ਸਨ। ਕੇਂਗੁਰਸੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਗੱਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇੱਕ
ਸ਼ਾਮ, ਜੰਮੂ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ, ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨੂੰ ਨੈਨਾ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਤੋਮਰ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਕੇ। ਕਹਾਣੀ
ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਆਈ ਅਤੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਨੌਜਵਾਨ ਅਫਸਰ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨਗੇ। ਇਹ ਜਾਣਨ ਤੋਂ
ਬਾਅਦ ਕਿ ਉਹ ਜੰਮੂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਗੱਲ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਮਾਂ ਬਰਬਾਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।

Machine Translated by Google

ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਰੌਬਿਨ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਨੂੰ ਮਿਲ ਕੇ ਉਸਦਾ ਫ਼ੋਨ ਨੰਬਰ ਅਤੇ ਪਤਾ ਲਵੇਗਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰ ਸਕੇ ਅਤੇ ਵਾਦੀ ਤੋਂ ਉਸਨੂੰ ਚਿੱਠੀ ਲਿਖ ਸਕੇ।
ਮੇਜਰ ਵਿਵੇਕ ਗੁਪਤਾ, ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਕੇਂਗੁਰਸੇ, ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਤੋਮਰ ਅਤੇ ਰੌਬਿਨ ਦੇ ਗੈਂਗ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਤਰਜੀਹੀ ਨੰਬਰ ਇੱਕ ਬਣਾਇਆ। ਅਗਲੇ ਹੀ ਦਿਨ, ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਢਾਈ (ਢਾਈ) ਟਨ ਵਜੋਂ ਜਾਣੀ ਜਾਂਦੀ ਫੌਜੀ ਗੱਡੀ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਲੱਦਿਆ। ਕਿਉਂਕਿ ਰੌਬਿਨ ਆਪਣੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਇਕੱਲੀ ਉਤਰਨ ਤੋਂ ਝਿਜਕਦੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ 'ਨੈਤਿਕ ਸਹਾਇਤਾ' ਲਈ ਨਾਲ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸਦੀ ਕਲੋਨੀ ਪਹੁੰਚੇ, ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਲਾਕ ਵੱਲ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗੱਡੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਹ ਇਕੱਲਾ ਉਸਦੇ ਘਰ ਗਿਆ। ਉਹ ਪਹਿਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਰਹੀ। ਉਸਨੇ ਪੰਦਰਾਂ ਮਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ, ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਗੱਡੀ ਸੜਕ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਖੜ੍ਹੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਬਰ ਰੱਖਣ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਪੰਦਰਾਂ ਮਿੰਟ ਪੈਂਤਾਲੀ ਮਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਏ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਮੂਹਿਕ ਸਬਰ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ।

ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਸੜਕ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਤਿੰਨ ਵਰਦੀਧਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸ਼ਾਮ ਦੇ ਦੌੜਾਕਾਂ ਦਾ ਬੇਲੋੜਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚ ਰਹੇ ਸਨ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਸਥਿਤੀ ਹੋਰ ਵੀ ਅਸਹਿਜ ਹੋ ਗਈ ਸੀ।

ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਘਰ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਰੌਬਿਨ ਦਾ ਕੀ ਹਾਲ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਨੈਨਾ ਦੀ ਮਾਂ ਅਤੇ ਛੋਟਾ ਭਰਾ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਸੁਕਰ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਲਈ ਆਏ ਸਨ। ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਬੁਲਾਇਆ ਅਤੇ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਮਿੱਠੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਝਿੜਕਿਆ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਬਾਕੀ ਲੋਕ ਹੇਠਾਂ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। 2 ਰਾਜ ਰਿਫ ਦੇ ਨਾਇਕਾਂ ਨੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਭਟਕਾ ਕੇ ਦਿਨ ਬਚਾਇਆ ਤਾਂ ਜੋ ਰੌਬਿਨ ਨੈਨਾ ਨਾਲ ਅਸਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰ ਸਕੇ। ਜਲਦੀ ਹੀ, ਉਹ ਸਾਰੇ ਦੁਬਾਰਾ ਢਾਈ ਟੋਨ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹ ਗਏ ਅਤੇ ਬੀਡੀ ਬਾਰੀ ਵਾਪਸ ਚਲੇ ਗਏ। ਯਾਤਰਾ ਦੌਰਾਨ, ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਖਿੱਚਣ ਅਤੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਪਰ ਇੱਕ ਖੁਸ਼ ਅਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਆਈ।

ਹੁਣ ਯੂਨਿਟ ਦੇ ਜਾਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਰ ਬੈਟਲ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰੀ-ਇੰਡਕਸ਼ਨ ਸਿਖਲਾਈ ਲਈ ਖਰੂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਹੀਨਾ ਬਿਤਾਉਣਾ ਸੀ। ਯਾਤਰਾ ਦੌਰਾਨ ਹੋਰ ਸਾਥੀ ਅਫਸਰਾਂ ਅਤੇ ਜਵਾਨਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਐਲ/ਐਨਕੇ ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨਾਲ ਹੋਈ ਗੱਲਬਾਤ
ਨੇ ਰੌਬਿਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਅਫਸਰਾਂ ਦੇ ਇਰਾਦਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਅਤੇ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਸੀ। ਸੋਚ

Machine Translated by Google

ਉਹ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਣ ਨਾਲ ਜਿਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਸਿਖਲਾਈ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਭਰ ਦਿੱਤਾ।

ਖਰੂ ਪਹੁੰਚਣ 'ਤੇ, ਉਹ ਗੱਡੀ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਿਆ, ਵਾਦੀ ਦੀ ਤਾਜ਼ੀ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘਾ ਸਾਹ ਲਿਆ ਅਤੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਸੁੰਦਰ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ।

ਉਹ ਹੁਣ ਇੱਥੇ ਸੀ। ਇਹ ਉਹ ਥਾਂ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਯਾਦ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਅਤੇ ਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਮਾਣ ਦਿਵਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਡਰ ਦਾ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਵੀ ਨਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਿਖਲਾਈ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਖਰੂ ਵਿਖੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ 2IC (ਸੈਕੰਡ-ਇਨ-ਕਮਾਂਡ), ਮੇਜਰ ਸੰਦੀਪ ਬਜਾਜ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਏ। ਪ੍ਰੋਟੋਕੋਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਨੌਜਵਾਨ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵੱਲ ਮਾਰਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਮੇਜਰ ਬਜਾਜ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਆਦਮੀ ਸੀ, ਜਿਸਦੀ ਊਰਜਾ ਨੌਕਰੀ 'ਤੇ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਸੀ। ਤਿੰਨ ਨਵੇਂ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪਲਟਨ ਲਈ ਇੱਕ ਸੰਪਤੀ ਸਾਬਤ ਹੋਣਗੇ। ਹਰ ਇੱਕ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਕੁਝ ਵੱਖਰਾ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ। ਜੇ ਤੋਮਰ ਨੂੰ NDA ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਸਿਖਲਾਈ ਕਾਰਨ ਸਿਸਟਮ ਦੀ ਪੂਰੀ ਸਮਝ ਸੀ, ਤਾਂ ਕੇਗੁਰੂਸੇ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਲਿਆਇਆ। ਰੌਬਿਨ, ਉਹ ਸਮਝਦਾ ਸੀ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਸੀ। ਉਹ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਸਵੈ-ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਜੋਸ਼ੀਲਾ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਆਪਣੇ ਸੀਨੀਅਰਾਂ ਅਤੇ ਜੂਨੀਅਰਾਂ ਤੋਂ ਸਿੱਖਣ ਦੀ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਵੱਖਰਾ ਬਣਾਇਆ। ਮੇਜਰ ਬਜਾਜ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕਰੀਅਰ ਵਿੱਚ ਚੰਗਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਦੀ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ ਦੀ ਬਹੁਤ ਕਦਰ ਕੀਤੀ।

ਬਰਬਾਦ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸਮਾਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਯੂਨਿਟ ਨੇ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਦਿਨ ਸਿਖਲਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ
ਦਿਨ। ਮੁੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰੇ ਸਮੇਂ ਡ੍ਰਿਲਾਂ, ਕਸਰਤਾਂ ਅਤੇ ਮੁਕਾਬਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝਿਆ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਨ
ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਰੌਬਿਨ, ਅਕੈਡਮੀ ਵਾਂਗ, ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਪਹਿਲਕਦਮੀ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸਮਾਂ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਕੰਮਾਂ ਬਾਰੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨਹੀ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੁਨਰਾਂ ਨੂੰ ਨਿਖਾਰਨ ਦੇ ਮੌਕੇ ਵਜੋਂ ਦੇਖਿਆ।

ਫੌਜ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਪਹਿਲੂਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਤਾਇਨਾਤ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਟਕਰਾਅ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ, ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਛੁੱਟੀ ਲੈਣ ਅਤੇ ਮੌਜ-ਮਸਤੀ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਰਦੀਧਾਰੀ ਆਦਮੀ ਆਪਣੀ ਨੌਕਰੀ ਦੇ ਦਬਾਅ ਅਤੇ ਮੰਗਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਉੱਤੇ ਹਾਵੀ ਹੋਣ ਨਹੀ ਦੇ ਸਕਦਾ। ਨਤੀਜੇ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਇਸ ਲਈ, ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਅਤੇ ਜਵਾਨ ਗੰਭੀਰ ਤੋਂ ਗੰਭੀਰ ਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਹਲਕੇ ਵਿੱਚ ਲੈਣ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਨਾਲ ਲੈਸ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੀ ਉਮਰ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦੇ ਨੌਜਵਾਨ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਲਈ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਦਾ ਆਨੰਦ ਲੈਣ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਸੀ ਆਪਣੇ ਕੋਰਸ ਸਾਥੀਆਂ ਜਾਂ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਅਤੇ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਉਣਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਕਸਰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਉਤਸ਼ਾਹ ਅਤੇ

Machine Translated by Google

ਕਈ ਵਾਰ ਸ਼ਰਾਰਤ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਜਦੋਂ ਰੌਬਿਨ ਅਤੇ ਤੋਮਰ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੁਝ ਕੋਰਸ ਸਾਥੀ ਇੱਕ ਗੁਆਂਢੀ ਯੂਨਿਟ, 17 ਜਾਟ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਖੇਤਰ ਸੀ, ਨਿਯਮਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਲਈ ਇਮਾਰਤ ਛੱਡਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਦੋਵੇਂ ਅਧਿਕਾਰੀ ਇੱਕ ਐਤਵਾਰ ਸਵੇਰੇ 17 ਜਾਟ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨਾਲ ਕੁਝ ਘੰਟੇ ਬਿਤਾਉਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਚਲੇ ਗਏ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮਾਂ ਸੀਮਾ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਦੇਰ ਨਾਲ ਆਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਸੱਦਾ ਦੇਣ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ।

ਰੌਬਿਨ, ਆਪਣੇ ਸੀਨੀਅਰ ਨੂੰ ਨਾਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਨੇ ਤੋਮਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਵਾਪਸ ਚਲੇ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਤੋਮਰ ਨੇ, ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਿਸਮਤ ਹੁਣ ਸੀਲ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਹੋਰ ਰਹਿਣ, ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਵੀ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਉਸਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਮਨਾ ਲਿਆ। ਇਹ ਸਮਝਦਾਰੀ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਸੀ, ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਸੋਚਿਆ। ਯਕੀਨਨ, ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਦੋ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਖੁਫੀਆ ਕੇਡਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਆਪਣੀ ਚਾਲ ਵਿੱਚ, ਝੁਕੇ ਹੋਏ ਪਰ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਚਿਹਰਿਆਂ ਨਾਲ ਲਿਆ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਗੱਲ ਸੀ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੂਨੀਅਰ, ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਰੌਂਤੇਲਾ ਦੇ ਆਉਣ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਮਿਲੀਆਂ
ਖੁਸ਼ੀ। ਉਹ ਅਫਸਰ ਟ੍ਰੇਨਿੰਗ ਅਕੈਡਮੀ ਤੋਂ ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਮੌਜੂਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਜੂਨੀਅਰ ਅਫਸਰਾਂ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨੇ ਜੂਨੀਅਰ ਸੀ। ਇੱਕ ਜੂਨੀਅਰ ਅਫਸਰ ਦਾ ਆਉਣਾ ਅਕਸਰ ਉਸਦੇ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਸੀਨੀਅਰਾਂ ਲਈ ਗਤੀਸ਼ੀਲਤਾ ਵਿੱਚ ਬਦਲਾਅ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰੌਬਿਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦੋਸਤਾਂ ਲਈ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਹੁਣ ਦਰਜਾਬੰਦੀ ਦੇ ਢਾਂਚੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਦਮ ਉੱਚੇ ਸਨ। ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਉਸ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਦੇਖਣ ਦੇ ਰੋਮਾਂਚ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਦੀ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਭਾਵਨਾ ਦਿੱਤੀ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਉਹ ਵੀ, ਹੁਣ ਕਿਸੇ ਲਈ ਸੀਨੀਅਰ ਸਬਅਲਟਰਨ ਸਨ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਰੌਂਤੇਲਾ ਪਹੁੰਚੇ, ਉਹ ਤਿੰਨੋਂ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਚਲੇ ਗਏ।
ਕਿਉਂਕਿ ਰੌਂਤੇਲਾ ਇੱਕ ਟਕਰਾਅ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਦਾ ਰਵਾਇਤੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸਵਾਗਤ ਕਰਨਾ - ਮਜ਼ਾਕ ਕਰਨਾ - ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਉਸਦੇ ਸੀਨੀਅਰਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਸ਼ਰਾਰਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਰੋਕ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਰੌਬਿਨ ਨੇ, ਚਾਰਜ ਸੰਭਾਲਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਦ੍ਰਿੜ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, 'ਤਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਯੂਨਿਟ ਲਈ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ?' 'ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਵੀ ਕਹੋ, ਸਰ,' ਰੌਂਤੇਲਾ ਨੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।

'ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਗੋਡਿਆਂ 'ਤੇ ਪੰਜਾਹ ਪੁਸ਼-ਅੱਪ ਦਿਓ,' ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਇੱਕ ਬੇਤੁਕੀ ਪਹੁੰਚ ਅਪਣਾਉਂਦੇ ਹੋਏ।

Machine Translated by Google

ਰੌਂਤੇਲਾ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਆਪਣੇ ਅੰਗੂਠੇ ਫੜ ਲਏ ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੀ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
ਅਕੈਡਮੀ ਤੋਂ ਤਾਜ਼ਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਫਿੱਟ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਉਸਦੇ ਸੀਨੀਅਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਾਣ ਦਿੱਤਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਕੁਝ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨੀ ਪਈ। ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਰੌਂਤੇਲਾ ਨੂੰ ਅਫਸਰਾਂ ਦੇ ਮੈਸ ਵਿੱਚ 'ਡਾਈਨਿੰਗ-ਇਨ' ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

ਉਸਨੂੰ ਬ੍ਰਾਵੋ (ਬੀ) ਕੰਪਨੀ ਵਿੱਚ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 'ਡਾਈਨਿੰਗ-ਇਨ' ਦੀ ਪੂਰਵ ਸੰਧਿਆ 'ਤੇ, ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਹਵਲਦਾਰ ਮੇਜਰ (ਸੀਐਚਐਮ) ਮਹਿੰਦਰ ਸਾਹਿਬ ਉਸਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਆਏ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਅੱਧਾ ਕਟੋਰਾ ਮੱਖਣ ਲੈਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਜਦੋਂ ਰੌਂਤੇਲਾ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕਿਉਂ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ 'ਆਜ ਆਪੋ ਪਿਲਾਏਂਗੇ ਤੋ ਕੰਪਨੀ ਦਾ ਨਾਕ ਨਹੀਂ ਕਟਨਾ ਚਾਹੀਏ [ਜਦੋਂ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅੱਜ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੰਪਨੀ ਦਾ ਨਾਮ ਹੇਠਾਂ ਨਹੀਂ ਲਿਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ]।' 'ਨਾਕ ਕਟਨਾ ਮਤਲਬ [ਤੁਹਾਡਾ ਕੀ ਮਤਲਬ ਹੈ]? ਰੌਂਤੇਲਾ ਨੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਕੇ ਪੁੱਛਿਆ।

'ਆਪ ਪੀਕੇ ਗਿਰ ਜਾਓਗੇ ਤੋ ਕੰਪਨੀ ਕੀ ਬੇਜ਼ਾਤੀ ਹੋਗੀ ਨਾ। ਆਪ ਮੱਖਣ ਖਾਕੇ ਜਾਓ [ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਰਾਬੀ ਹੋ ਕੇ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਕੰਪਨੀ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਸ ਲਈ ਮੱਖਣ ਖਾਓ ਅਤੇ ਚਲੇ ਜਾਓ]।' ਰੌਂਤੇਲਾ ਦੇ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਹੋਰ ਸਮਝਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਰੌਂਬਿਨ ਨੇ ਆਵਾਜ਼ ਮਾਰੀ।

ਉਸਨੂੰ। ਵਿਰੋਧ ਨਾ ਕਰ ਸਕਿਆ, ਉਸਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਮਜ਼ਾਕ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।
'ਇੱਥੇ ਆਓ। ਅੱਜ, ਤੁਹਾਡੇ ਡਾਇਨਿੰਗ-ਇਨ ਵਿੱਚ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਾਰਚ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅੰਦਰ ਆਉਣਾ ਪਵੇਗਾ ਅਤੇ "ਨੰਨ੍ਹਾ ਮੁੰਨਾ ਰਹੀ ਹੂ, ਦੇਸ਼ ਕਾ ਸਿਪਾਹੀ ਹੂ" ਗਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ।' ਫੌਜ ਵਿੱਚ ਸਿਖਾਈਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਪਹਿਲੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨਾ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਸੂਰਜ ਡੁੱਬਿਆ, ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਅਤੇ ਹੌਸਲਾ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਰੌਂਤੇਲਾ ਹੁ ਨੂ ਦੀਵਾਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਗਿਆ। ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਦਿਲੋਂ ਹਾਸਾ ਸੁਣਾਇਆ, ਉਸਦਾ ਗਰਮਜੋਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ, ਉਹ ਪੁਰਾਤਨ ਮੁੱਕੇ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ! ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਮੋੜ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਪੀਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, 'ਵੀਰ ਭੋਗੇ ਵਸੁੰਧਰਾ', ਯੂਨਿਟ ਦਾ ਜੰਗੀ ਨਾਅਰਾ ਕਹਿਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ। ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਆਪਣੇ ਸੀਨੀਅਰਾਂ ਦੇ ਉਲਟ, ਉਸਨੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਝਿਜਕ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਗਾਣੇ ਗਾਏ।
ਰੌਂਤੇਲਾ ਨੂੰ ਯੂਨਿਟ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਕਮਾਂਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਦੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਨ। ਯੂਨਿਟ ਇੱਕ ਅੱਤਵਾਦ ਵਿਰੋਧੀ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸੀ ਇਸ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਫਸਰ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ, ਤਿੰਨਾਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਲਈ, ਭਾਵੇਂ ਰੌਂਤੇਲਾ ਮੁੱਕੇ ਦੇ ਦੋ ਗਲਾਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਸਿੱਧਾ ਖੜ੍ਹਾ ਰਿਹਾ, ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹ ਓਨਾ ਸਰਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿੰਨਾ ਉਸਦੇ ਸੀਨੀਅਰ ਸਨ। ਰੌਂਬਿਨ ਦੇ ਚਲੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਦੇ ਸੀਐਚਐਮ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਘਟਨਾ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਸੀ।

Machine Translated by Google

ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਰਾਬੀ ਦੇਖਣ ਦਾ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਉਸਨੇ ਚਲਾਕੀ ਨਾਲ ਸ਼ਰਾਬੀ ਹੋਣ ਦਾ ਦਿਖਾਵਾ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ!
ਪਰ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਮੂਰਖ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਝੂਠੀ ਗੱਲ ਫੜ ਲਈ। ਉਸ ਦਿਨ, ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਰੌਂਤੇਲਾ ਦਾ ਨਾਮ 'ਸਨ ਤਜ਼ੂ' ਰੱਖਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੁਣੌਤੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਰਾਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰੌਂਤੇਲਾ ਨੂੰ ਉਸ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਲਾਈਨਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਆਪਣੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲੈ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦੇ ਨਾਲ ਖਤਮ ਕੀਤੀ। ਮਜ਼ਾਕ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਕੇ, ਉਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਅਫ਼ਸਰ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਉਸਦੇ ਆਦਮੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਵੀ ਕੋਈ ਸਮਝੌਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਆਦਮੀ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉੱਪਰਲੇ ਬੰਕ ਬੈੱਡ 'ਤੇ ਪਾ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਸਦੇ ਸੀਨੀਅਰ ਸ਼ਾਮ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਦਿਲ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਹੱਸ ਰਹੇ ਸਨ, ਰੌਂਤੇਲਾ ਸੌਂ ਗਿਆ।

ਜਲਦੀ ਹੀ, ਸਿਖਲਾਈ ਸਕੂਲ ਦਾ ਸਮਾਂ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ। ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਾਰਜਸ਼ੀਲ ਮੰਜ਼ਿਲ, ਕੁਪਵਾੜਾ, ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਮੋਸ਼ਨਲ ਭਾਗ ਬੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆਵਾਂ ਦੇਣੀਆਂ ਸਨ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ, ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਇਸਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਅਤੇ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਤਿਆਰੀ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ।

Machine Translated by Google

Machine Translated by Google

ਅਧਿਆਇ 16

ਪਿਆਰ ਤੋਂ ਪਰੇ

ਸਿਖਲਾਈ ਦੇ ਆਖਰੀ ਹਿੱਸੇ ਨੇ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅੰਤਿਮ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਾਇਆ,

ਕੁਪਵਾੜਾ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਅੱਤਵਾਦ ਵਿਰੋਧੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅਠਤਾਲੀ ਘੰਟੇ ਘਾਤ ਲਗਾ ਕੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ, ਬਹੱਤਰ ਘੰਟੇ ਗਸ਼ਤ ਕਰਨ, ਖੇਤਰ-ਦਬਦਬਾ ਗਸ਼ਤ ਅਤੇ ਘੇਰਾਬੰਦੀ ਅਤੇ ਖੋਜ ਕਾਰਜਾਂ ਵਰਗੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝਿਆ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਸ੍ਰੀਨਗਰ ਤੋਂ ਹੰਦਵਾੜਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਕੁਪਵਾੜਾ ਤੱਕ ਦੀ ਸੜਕ ਸੁੰਦਰ ਸੇਬਾਂ ਦੇ ਬਾਗਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਰੁੱਖ ਗੁਲਾਬੀ-ਹਰੇ ਫਲਾਂ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਬਾਗਾਂ ਵਿੱਚ ਹਰੇ ਭਰੇ ਝੋਨੇ ਦੇ ਖੇਤ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਚਿਨਾਰ ਦੇ ਰੁੱਖ ਹਨ, ਜੋ ਕਸ਼ਮੀਰ ਦੀ ਪਛਾਣ ਹਨ। ਕਿਨਾਰਿਆਂ 'ਤੇ ਪਾਈਨ ਦੇ ਰੁੱਖਾਂ ਨਾਲ ਢੱਕੀਆਂ ਨੀਵੀਆਂ ਪਹਾੜੀਆਂ ਹਨ।

ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਪਿੰਡ ਵਾਸੀ, ਜੋ ਸੇਬਾਂ ਦੇ ਬਾਗਾਂ ਜਾਂ ਖੇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਲੱਕੜ ਅਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦੀਆਂ ਬਣੀਆਂ ਝੌਂਪੜੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਅਮੀਰ ਸੇਬ ਡੀਲਰ ਵੀ ਹਨ, ਪਰ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਆਬਾਦੀ ਗਰੀਬ ਹੈ ਅਤੇ ਸੇਬ ਚੁੱਕ ਕੇ, ਲੱਕੜ ਦੇ ਬਕਸੇ ਵਿੱਚ ਪੈਕ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਥੋਕ ਬਾਜ਼ਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਣ ਲਈ ਟਰੱਕਾਂ ਵਿੱਚ ਲੱਦ ਕੇ ਆਪਣੀ ਕਮਾਈ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਟਰੱਕ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਅਤੇ ਦਿੱਲੀ ਤੱਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਜਗ੍ਹਾ ਸੇਬਾਂ ਦੀ ਸੁਗੰਧ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਮਾਹੌਲ ਹੈ, ਛੋਟੇ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਝੌਂਪੜੀਆਂ ਦੀਆਂ ਚਿਮਨੀਆਂ ਤੋਂ ਧੂੰਏਂ ਦੇ ਗੁਬਾਰ ਉੱਠਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਚੁੱਪ ਵਿੱਚ ਪੱਤਿਆਂ ਦੇ ਸਰਸਰਾਹਟ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਅਤੇ ਕੱਟੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਖੇਤਰ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਸੁੱਧ ਹੋਣ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਤਾਜ਼ਗੀ ਭਰਪੂਰ ਹੈ।

ਪਰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਇਹ ਤਸਵੀਰ ਧੋਖਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਇਹ ਹਿੰਸਾ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਹੋਈਆਂ ਮੌਤਾਂ ਨੂੰ ਛੁਪਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਕੁਪਵਾੜਾ ਨੂੰ ਗੋਲੀਬਾਰੀ, ਅੱਤਵਾਦ ਅਤੇ ਦੁਖਾਂਤ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਥਿਤੀ ਵਿਅੰਗਾਤਮਕ ਹੈ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਇਹ ਸੁੰਦਰ ਇਲਾਕਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਰਸਤਿਆਂ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਹੈ ਜੋ ਜੈਸ਼-ਏ-ਮੁਹੰਮਦ ਜਾਂ ਲਸ਼ਕਰ-ਏ-ਤੋਇਬਾ ਵਰਗੇ ਅੱਤਵਾਦੀ ਗਿਰੋਹ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਤੋਂ ਘਾਟੀ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਪਰੇ ਉਤਰਦੇ ਸਮੇਂ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਕਦੇ-ਕਦੇ, ਰਾਤ ਦੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ, ਉੱਥੇ

Machine Translated by Google

ਫੌਜਾਂ ਅਤੇ ਵਿਦਰੋਹੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਝੜਪਾਂ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅੱਤਵਾਦੀ ਮਾਰੇ ਗਏ ਹਨ, ਪਰ ਕਈ ਵਾਰ ਸੈਨਿਕਾਂ ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਮਾਸੂਮ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇਸਦਾ ਖਮਿਆਜ਼ਾ ਭੁਗਤਣਾ ਪਿਆ ਹੈ। ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਥਾਨਕ ਲੋਕ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਸਿਰਫ਼ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਕਮਾਈ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਕੁਝ ਅਜਿਹੇ ਹਨ ਜੋ ਅੱਤਵਾਦੀਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਹਮਦਰਦੀ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਨਾਹ, ਭੋਜਨ, ਜਾਣਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਵਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕਦੇ ਬੰਦੂਕ ਦੀ ਨੋਕ 'ਤੇ, ਕਦੇ ਤੇਜ਼ ਪੈਸੇ ਕਮਾਉਣ ਲਈ ਜਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਪੁਰਾਣੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ। ਪਰ ਅਕਸਰ ਮਾਸੂਮ ਲੋਕ ਟਕਰਾਅ ਦਾ ਨੁਕਸਾਨ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਦੁੱਖ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਇਸ ਹਿੰਸਾ ਨਾਲ ਵੱਡੀ ਹੋਈ ਹੈ ਅਤੇ ਗੋਲੀਬਾਰੀ, ਹਥਿਆਰਾਂ ਅਤੇ ਮੌਤ ਪ੍ਰਤੀ ਉਦਾਸੀਨ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਬਚਪਨ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਦਾਸ, ਗੰਭੀਰ ਅਤੇ ਚੁੱਪ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਕੁਦਰਤ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਬੇਰਹਿਮੀ ਇੱਥੇ ਇਕੱਠੇ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ।

ਬਗਾਵਤ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖਣ ਲਈ, ਪਹਾੜੀਆਂ ਦੀਆਂ ਚੋਟੀਆਂ ਅਤੇ ਸੜਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਫੌਜਾਂ ਤਾਇਨਾਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਵਾਚਟਾਵਰਾਂ ਅਤੇ ਬੰਕਰਾਂ ਵਾਲੀਆਂ ਫੌਜੀ ਚੌਕੀਆਂ ਲੈਂਡਸਕੇਪ ਦਾ ਓਨਾ ਹੀ ਹਿੱਸਾ ਹਨ ਜਿੰਨਾ ਕਿ ਮਸਜਿਦਾਂ ਅਤੇ ਝੌਂਪੜੀਆਂ ਵਾਲੇ ਪਿੰਡ।

ਫਰਵਰੀ 1999 ਵਿੱਚ, ਸਲੇਟੀ ਜੀਪਾਂ ਅਤੇ ਕੈਸਪਰ ਦੇ ਟਰੱਕਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈਲਮੇਟ ਪਹਿਨਣ ਵਾਲੇ ਸਿਪਾਹੀ - ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਟੀਲ ਪਲੇਟਾਂ ਨਾਲ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ - ਸਾਰੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸਨ ਪਰ ਸਥਾਨਕ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਕੋਈ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਰੌਬਿਨ ਦੀ ਬਟਾਲੀਅਨ ਕਿਗਾਮ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ, ਜੋ ਕਿ ਕਾਰਜਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਗਰਮ ਸਥਾਨ ਸੀ। ਕੰਪਨੀਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਖੇਤਰ - ਚੱਕ ਨਟਨੁਸਾ, ਕਾਂਤਾਪੁਰ, ਮਦਨਾਨ, ਬੋਧਬਲ, ਕੰਡੀ, ਤਾਰਚ ਅਤੇ ਤਾਰਤਸ - ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰਨ ਲਈ ਤਾਇਨਾਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਖਰੂ ਵਿੱਚ ਸਿਖਲਾਈ ਲੈਣ ਦੇ ਮੌਕੇ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਉਦੋਂ ਵੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਾਰਾ ਸਮਾਂ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਬਜਾਏ ਫੌਜਾਂ ਨਾਲ ਬਿਤਾਇਆ। ਜਦੋਂ ਕੰਮ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਸੰਗੀਤ ਸੁਣ ਕੇ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਰੌਬਿਨ ਦੇ ਮਨਪਸੰਦ ਯੁੱਧ ਫਿਲਮ ਬਾਰਡਰ ਦੇ ਗਾਣੇ ਸਨ।

ਉਸਨੂੰ ਤਸਵੀਰਾਂ ਕਲਿੱਕ ਕਰਨਾ ਵੀ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਸੀ। ਇੱਕ ਦਿਨ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਖਿੱਚੀਆਂ ਕਮਾਂਡਿੰਗ ਅਫ਼ਸਰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪੋਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ। ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ ਹੋਈ, ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਕੈਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਫਿਲਮ ਨਹੀਂ ਸੀ!

ਵੀਰੇਂਦਰ ਫੋਨ 'ਤੇ ਉਸਦੇ ਗੁੱਸੇ ਭਰੇ ਵਿਸਫੋਟ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਬਣ ਗਿਆ। 'ਪਾਪਾ,' ਉਸਨੇ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, 'ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੈਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਫਿਲਮ ਨਹੀਂ ਭਰ ਸਕਦੇ ਸੀ?' ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਫਿਲਮ ਖਰੀਦੀ ਗਈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰੌਬਿਨ ਦੀਆਂ ਉਸਦੀ ਵਰਦੀ ਅਤੇ ਪਟਕੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਖਿੱਚੀਆਂ। ਉਹ ਕੈਮਰੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ, 'ਕੀ ਮੈਂ ਕਮਾਂਡੋ ਵਰਗਾ ਦਿਖਦਾ ਹਾਂ ਜਾਂ ਨਹੀਂ?'

ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਤੋਂ ਹੀ, ਉਹ ਗਸ਼ਤ ਕਰਨ, ਘੇਰਾਬੰਦੀ ਕਰਨ ਅਤੇ ਤਲਾਸ਼ੀ ਲੈਣ ਅਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਲਿਖਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ

Machine Translated by Google

ਕੁਪਵਾੜਾ ਬਹੁਤ ਔਖਾ, ਤਣਾਅ ਅਤੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਲੁਕੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ, ਸੁਚੇਤ ਰਹਿਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਵੀ ਰੌਲਾ ਨਾ ਪਾਉਣ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਰਸਤੇ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਅਕਸਰ ਬਦਲਿਆ। ਦਰਅਸਲ, ਹੁਣ ਤੱਕ ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਦਾੜ੍ਹੀ ਵਧਾ ਲਈ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮਨਪਸੰਦ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ' ਦ ਜੰਗਲ ਬੁੱਕ' ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ 'ਸ਼ੇਰ ਖਾਨ ਦਾ ਦਾੜ੍ਹੀ' ਕਹਿਣਾ ਸੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

3 ਅਪ੍ਰੈਲ 1999 ਨੂੰ ਲਿਖੀ ਇੱਕ ਚਿੱਠੀ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਮੁਕਾਬਲੇ ਬਾਰੇ ਲਿਖਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਪ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ ਉਸਦੇ ਉੱਤੇ ਲਗਭਗ ਤੀਹ ਗੋਲੀਆਂ ਚਲਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਹ ਚੱਲ ਰਹੇ ਆਪ੍ਰੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰੇ ਅਤੇ ਗੋਲੀਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਭਟਕ ਨਾ ਜਾਵੇ!
ਉਸ ਦਿਨ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ 'ਅੱਗ ਹੇਠ ਬਪਤਿਸਮਾ' ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੈਦਲ ਫੌਜ ਸਕੂਲ ਦੀ ਇਹ ਕਹਾਵਤ ਕਿ 'ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਈ ਗਈ ਗੋਲੀ ਸਾਰੇ ਸਿਖਲਾਈ ਮੈਨੂਅਲ ਨਾਲੋਂ ਇੱਕ ਵੱਧ ਸਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ' ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸੱਚ ਹੈ।

ਇਹ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਨਤੀਜੇ ਦੇ ਲਗਾਤਾਰ ਜਾਰੀ ਰਹੀਆਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਅੱਤਵਾਦੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚਕਮਾ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਨੌਂ ਸੰਪਰਕ ਹੋਏ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਕੋਈ ਗਸ਼ਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਪਾਰਟੀ ਕਿਸੇ ਅੱਤਵਾਦੀ ਸਮੂਹ ਨੂੰ ਦੇਖਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਝਗੜਾ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਸੰਪਰਕ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਫਿਰ, ਇੱਕ ਦਿਨ, ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਅੱਤਵਾਦੀਆਂ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਹੈੱਡਕੁਆਰਟਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਜਲਦਬਾਜ਼ੀ ਵਾਲੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ ਗਈ। ਮੁੰਡਿਆਂ ਨੇ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਕਈ ਵਾਰ ਹੁੰਦਾ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਰੁਟੀਨ ਦੇ ਆਦੀ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮਿਲਦੀ ਸੀ, ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਜਲਦੀ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ।

ਉਹ ਘੰਟਿਆਂ ਬੱਧੀ ਉੱਥੇ ਹੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਰਹੇ, ਘਾਤ ਲਗਾ ਕੇ ਬੈਠੇ ਰਹੇ, ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ। ਇਸ ਵਾਰ, ਰੌਬਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਆਪਣੀ ਪਲਟਨ ਨਾਲ ਗਸ਼ਤ 'ਤੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੱਛਮ ਤੋਂ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਖੇਤਰ ਵੱਲ ਮੋੜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਸਮੂਹ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਮੇਜਰ ਵਿਵੇਕ ਆਪਣੀਆਂ ਫੌਜਾਂ ਨਾਲ ਉੱਤਰ ਤੋਂ ਨੇੜੇ ਆ ਗਿਆ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਮੋਹਿਤ ਅਤੇ ਰੌਂਤੇਲਾ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਮੂਹ ਅੱਤਵਾਦੀਆਂ ਨੂੰ ਘੇਰਨ ਲਈ ਪੂਰਬ ਤੋਂ ਅੰਦਰ ਆ ਗਿਆ। ਉਹ ਇਸ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਦੀ ਪਿੱਠ ਵਾਂਗ ਜਾਣਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਕਾਰਵਾਈ ਘੰਟਿਆਂ ਤੱਕ ਚੱਲੀ ਕਿਉਂਕਿ ਸਮੂਹ ਅਤੇ ਫੋਰਸ ਬਿੱਲੀ-ਚੂਹੇ ਦੀ ਖੇਡ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਹ ਸਮੂਹ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆ ਗਏ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕੁਝ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਨਦੀ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਬਿਜਲੀ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ, ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਲਟਨ ਨਾਲ ਮੇਜਰ ਵਿਵੇਕ ਨੇ, ਜਿਸਨੇ ਸੰਪਰਕ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਨੂੰ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਨੇੜੇ ਆਉਣ ਅਤੇ ਇੱਕ ਝੌਂਪੜੀ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜੋ ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਮਤਲ ਝੋਨੇ ਦੇ ਖੇਤਾਂ ਦੇ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਟਾਪੂ।

ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਅੱਤਵਾਦੀ ਸਮੂਹ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵੱਲੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਖ਼ਤਰੇ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ।
ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਪੂਰਬ ਵੱਲ ਵਧਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਮੌਤ ਵਰਗੀ ਚੁੱਪ ਸੀ,

Machine Translated by Google

ਸਿਵਾਏ ਦੂਰ ਕੁੱਤਿਆਂ ਦੇ ਭੌਂਕਣ ਦੇ। ਤੜਕੇ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਗੋਲੀਬਾਰੀ ਦੀ ਇੱਕ ਲੰਬੀ ਆਵਾਜ਼ ਅਤੇ ਕੁਝ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਗੋਲੀਆਂ ਚੱਲਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਚੁੱਪ ਟੁੱਟ ਗਈ। ਹਰ ਕੋਈ ਹਾਈ ਅਲਰਟ 'ਤੇ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਕਤਲ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ। ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਰੇਡੀਓ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਜਾਨ ਆਈ। ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅੱਤਵਾਦੀਆਂ 'ਤੇ ਗੋਲੀਬਾਰੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਸਫਲ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਤਾਂ ਇੱਕ ਦੱਬੀ ਹੋਈ ਖੁਸ਼ੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਲਾਸ਼ ਬਰਾਮਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਪਿੰਡ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਖੂਨ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਦੋ ਹੋਰ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋਏ ਹਨ।

ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਅੱਤਵਾਦੀ ਨੂੰ ਅਜੀਬ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਪਿਆ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਕੇ ਮਾਰਿਆ ਹੋਇਆ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। 'ਕੀ ਇਹੀ ਚੀਜ਼ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਮੌਤ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਦੀ ਹੈ - ਇੱਕ ਪਲ, ਇੱਕ ਗੋਲੀ?' ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ। ਉਹ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹਾ ਖਾਲੀ-ਖਾਲੀ ਨਜ਼ਰਾਂ ਨਾਲ ਦੇਖਦਾ ਰਿਹਾ, ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਉਹ ਆਦਮੀ ਹਨ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ।

AK-47 ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਦੇ ਕੋਲ ਬੇਕਾਰ ਪਈਆਂ ਸਨ। ਲੰਬੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਲੱਗੇ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੇ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਚਕਨਾਚੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਲੰਬੇ ਵਾਲ ਅਤੇ ਕੱਪੜੇ ਖੂਨ ਨਾਲ ਭਿੱਜੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਉਸ ਦਿਨ ਇਹ ਸਭ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਪੂਰੇ ਕੀਤੇ ਗਏ।

ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਰੌਬਿਨ ਜ਼ਖਮੀਆਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ। ਪਰ ਉਹ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਏ ਸਨ।

ਫਿਰ ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੰਪਰਕ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਏ ਅਤੇ ਡੀ ਕੰਪਨੀਆਂ ਨਾਲ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ। ਪਰ ਬਹੁਤ ਖੋਜ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਲਦੀ ਰਹੀ, ਹੋਰ ਗਸ਼ਤ, ਹੋਰ ਹਮਲੇ, ਹੋਰ ਘੇਰਾਬੰਦੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ। ਕਈ ਵਾਰ ਮੁੱਠਭੇੜਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ, ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਹਮਲੇ ਅਤੇ ਫੈਦਾਇਨ ਮਾਰੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਅੱਤਵਾਦੀ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਢੰਗ ਨਾਲ ਲੈਸ ਸਨ, ਕਈ ਵਾਰ ਨਾਈਟ-ਵਿਜ਼ਨ ਅਤੇ ਜੀਪੀਐਸ ਡਿਵਾਈਸਾਂ, ਸੰਘਣੇ ਭੋਜਨ ਪਦਾਰਥਾਂ ਅਤੇ ਵਾਕੀ-ਟਾਕੀ ਨਾਲ।

ਅਕਸਰ, ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਨਿਸ਼ਕਿਰਿਆਤਾ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। 24 ਅਪ੍ਰੈਲ 1999 ਨੂੰ, ਇੱਕ ਕਾਲ ਆਈ।
ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਇੱਕ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਇਸ ਵਾਰ ਇਹ ਅਲਫ਼ਾ ਕੰਪਨੀ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਅਗਵਾਈ ਮੇਜਰ ਪਦਮਪਾਣੀ ਆਚਾਰੀਆ (ਆਰਚੀ) ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਇੱਕ ਜੇਸੀਓ ਅਤੇ ਚਾਲੀ ਹੋਰ ਰੈਂਕ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਦੂਜਾ ਕਮਾਂਡਰ ਰੌਬਿਨ। ਸ਼ਾਲਾਬਤ ਜੰਗਲ ਦੇ ਕੰਢੇ 'ਤੇ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਪਿੰਡ ਵਾਟਨਖਾਈ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਝੌਂਪੜੀਆਂ ਵਿੱਚ ਚਾਰ ਅੱਤਵਾਦੀਆਂ ਦੇ ਲੁਕੇ ਹੋਣ ਦੀ ਸੂਚਨਾ ਮਿਲੀ ਸੀ। ਆਰਚੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਭਿਕਸੂ ਦਾ ਆਖਰੀ ਹਿੱਸਾ ਨਿਗਲ ਲਿਆ, ਆਪਣੀਆਂ ਮੁੱਛਾਂ ਪੂੰਝੀਆਂ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, 'ਤਾਂ ਰੌਬਿਨ, ਇਸ ਵਾਰ ਕਮੀਨੇ ਇਸਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ?' 'ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਾਂਗੇ, ਅਤੇ, ਸਰ, ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਓ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰਾ ਤਗਮਾ ਮਿਲੇ,' ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਕਿਹਾ।

'ਬਿਲਕੁਲ, ਰੌਬਿਨ,' ਆਰਚੀ ਨੇ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ।

Machine Translated by Google

ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ, ਉਹ ਇੱਕ ਮਿਸ਼ਨ 'ਤੇ ਚੱਲ ਪਏ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੁਨਰ ਅਤੇ ਨਸਾਂ ਦੀ ਪਰਖ ਕਰੇਗਾ। ਜੰਗਲੀ ਖੇਤਰ ਅਤੇ ਝੋਨੇ ਦੇ ਖੇਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਤਿੰਨ ਘੰਟਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਤੁਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਪਿੰਡ ਨੂੰ ਛੂਹਦੇ ਰੁੱਖਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਸੰਘਣੇ ਝੁੰਡ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ। ਹਵਾਲਦਾਰ ਰਾਗੇਸ਼ਵਰ ਬਧੂਰੀਆ ਅਤੇ ਹਵਾਲਦਾਰ ਰਾਮਕੈਲਾਸ਼ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਿੱਚ ਛੋਟੇ ਸਮੂਹਾਂ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਚੋਰੀ-ਛਿਪੇ ਸੱਜੇ ਅਤੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਚਲੇ ਗਏ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਰਾਫੇਨ ਰਿਸ਼ੀਕੇਸ਼ ਅਤੇ ਸਤੀਸ਼ ਰੌਬਿਨ ਦੇ ਨਾਲ ਸਨ। ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੁੱਪ ਸੀ। ਰੌਬਿਨ ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਸਫ਼ੈਦਤਾ ਹੀ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਸਥਿਤੀ ਸੰਭਾਲੀ ਅਤੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਘਰ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਆਪਣੀ AK-47 ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਬਣਾਇਆ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਦੀ ਧੜਕਣ ਤੇਜ਼ ਹੁੰਦੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਿੰਡ ਨੂੰ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਘੇਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਆਰਚੀ ਆਪਣੀ ਪਾਰਟੀ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਰੌਬਿਨ ਦੀ ਪਾਰਟੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਤੇ ਸੰਭਾਵਿਤ ਬਚਣ ਦੇ ਰਸਤੇ ਕਵਰ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।

ਰੌਬਿਨ ਆਰਚੀ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਤ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੱਕ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਬੀਤ ਚੁੱਕੀ ਸੀ।
ਅਤੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਕੁੱਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਚੀਕ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹ ਸਾਰੇ ਬਘਿਆੜਾਂ ਦੇ ਝੁੰਡ ਵਾਂਗ ਚੌਕਸ ਸਨ, ਝਪਟਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਆਪਣੀਆਂ ਬੰਦੂਕਾਂ ਤਿਆਰ ਸਨ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੱਥੇ ਤੋਂ ਪਸੀਨਾ ਵਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਸ਼ਾਂਤ ਰਹਿਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਸਾਹ ਰੋਕੇ। ਸਿਕਾਡਾ ਰੌਲਾ ਪਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਆਰਚੀ ਦਾ ਸਮੂਹ ਹੁਣ ਝੌਂਪੜੀਆਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਆਦਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਤਣਾਅ ਬਹੁਤ ਵੱਧ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਹਰ ਹਿੱਲਦਾ ਪੱਤਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਆਦਮੀਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਕੈਚਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਉਡੀਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਰਹੀ ਸੀ।

ਰੌਬਿਨ ਦਾ ਮਨ ਆਰਚੀ 'ਤੇ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਖ਼ਤਰੇ ਦੇ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸਹੁੰ ਖਾਧੀ ਕਿ ਉਹ ਨੁਕਸਾਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਰਾਹ ਆਉਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰੇਗਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਅਚਾਨਕ ਇੱਕ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਧਮਾਕਾ ਹੋਇਆ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਆਂਢੀ ਝੌਂਪੜੀ ਦੀ ਖਿੜਕੀ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦਾ ਇੱਕ ਸ਼ਾਫਟ ਨਿਕਲਿਆ। ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ, ਇੱਕ ਪੰਛੀ ਉੱਡ ਗਿਆ, ਆਪਣੇ ਖੰਭਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੋਰ ਨਾਲ ਫੜਫੜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸੇ ਵੇਲੇ, ਰੌਬਿਨ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਤਣਾਅਪੂਰਨ ਆਦਮੀਆਂ ਨੇ ਭਾਰੀ ਗੋਲੀਬਾਰੀ ਕੀਤੀ। ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਫੌਜਾਂ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਕਰਨ ਅਤੇ ਵਿਵਸਥਾ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਚੀਕਿਆ। ਜਦੋਂ ਆਰਚੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਆਦਮੀ ਝੌਂਪੜੀ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਭੱਜ ਰਹੇ ਸਨ, ਰੌਬਿਨ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਟੀਮ ਨੇ ਸਾਹਮਣੇ ਤੋਂ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਭੱਜ ਕੇ ਅੰਦਰ ਭੱਜੇ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਡਰਿਆ ਹੋਇਆ ਜੋੜਾ ਮਿਲਿਆ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਘੂਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਬੇਤਰਤੀਬ ਚੀਕ ਰਹੇ ਸਨ। ਝਗੜੇ ਵਿੱਚ, ਬਾਗ਼ੀ ਪਿਛਲੀ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਭੱਜ ਗਏ ਸਨ।

ਰੌਬਿਨ ਟੁੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਹਾਰਿਆ ਹੋਇਆ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਆਰਚੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਹੌਸਲਾ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। 'ਆਓ' 'ਤੇ, ਰੌਬਿਨ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਮੌਕਾ ਹੋਵੇਗਾ।' ਇੱਕ ਵਾਰ ਸੀਨੀਅਰਜ਼ - ਦ

Machine Translated by Google

ਕਮਾਂਡਿੰਗ ਆਫਿਸ ਅਤੇ ਸੈਕਿੰਡ-ਇਨ-ਕਮਾਂਡ - ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਨਤੀਜੇ ਤੋਂ ਨਾਖੁਸ਼ ਸਨ ਅਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸੁਣਨਗੇ।

ਗੋਲੀਬਾਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬੰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਸਖ਼ਤ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਰੌਬਿਨ ਇਸ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਅਤੇ ਇਸ ਤੱਥ ਬਾਰੇ ਵੀ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸੀ ਕਿ ਕਮਾਂਡਿੰਗ ਅਫ਼ਸਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਪੱਖ ਸੁਣਿਆ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀ। ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, ਬਠਿੰਡਾ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਖਮੀ ਰੌਬਿਨ ਦਾ ਫ਼ੋਨ ਆਇਆ। ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਉਸਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਅਤੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਸਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਇਆ ਹੈ ਉਹ ਇੱਕ ਹਾਦਸਾ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਗਲਤੀ ਨਹੀਂ। ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਕਮਾਂਡਿੰਗ ਅਫ਼ਸਰ ਅਤੇ ਦੂਜੇ-ਕਮਾਂਡ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਤਾਂ ਜੋ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਯਤਨ ਸਫਲ ਹੋ ਸਕਣ। ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਕੇ, ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਜੂਨ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ ਦੇ ਵਿਆਹ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਆਪਣੀ ਆਮ ਛੁੱਟੀ ਲਈ ਆਪਣੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਵੀ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ।

ਵੀਰੇਂਦਰ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ 'ਤੇ ਮਾਣ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਅਕਸਰ ਉਸਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਤ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਰੌਬਿਨ ਦੇ ਪੱਤਰ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭਰੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਦੱਸਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਕਿਵੇਂ ਤਿਆਰ ਸੀ। ਇੱਕ ਫੌਜੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਉਸਦੀ ਛਾਤੀ ਮਾਣ ਨਾਲ ਫੁੱਲ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦੇ ਅੰਦਰ ਪਿਤਾ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਤੰਦਰੁਸਤੀ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਤ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਜਵਾਬ ਲਿਖਣਾ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਸਾਵਧਾਨੀ ਦਾ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਜੋੜਨਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿਆਣਪ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਸਮਾਪਤ ਕਰਦਾ ਸੀ।

ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਰੌਬਿਨ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖੇ ਗਏ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਲੰਬੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਹੁਣ ਇਸ ਵਿੱਚ ਅਕੈਡਮੀ ਦੇ ਉਸਦੇ ਕੋਰਸ ਸਾਥੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਾਲੀਆ ਅਤੇ ਹੋਰ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਉਸਦਾ ਪਿਆਰਾ, ਜੋ ਜੰਮੂ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਸਦੇ ਕੋਰਸ ਸਾਥੀਆਂ ਦੀਆਂ ਚਿੱਠੀਆਂ ਉਸਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਪਹੁੰਚ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ, ਨੈਨਾ ਦੀਆਂ ਚਿੱਠੀਆਂ ਤੋਮਰ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ, ਜੋ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਮਠਿਆਈਆਂ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਰੌਬਿਨ ਸਿਰਫ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਕੁਪਵਾੜਾ ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੰਪਨੀ ਨੇ ਇੱਕ ਖਾਲੀ ਸਕੂਲ ਦੀ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਡੇਰਾ ਲਾਇਆ। ਇਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਹਰਾ-ਭਰਾ ਘਾਹ ਵਰਗਾ ਖੇਡ ਦਾ ਮੈਦਾਨ ਸੀ, ਜੋ ਸੰਘਣੇ ਰੁੱਖਾਂ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਤੰਗ ਮੋਟਰ-ਯੋਗ ਸੜਕ ਇਸਦੇ ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਦੀ ਸੀ। ਸੜਕ ਦੇ ਪਾਰ ਕੁਝ ਸੌ ਗਜ਼ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ, ਕੁਝ ਝੌਂਪੜੀਆਂ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਪਿੰਡ ਸੀ।

ਕੈਂਪ ਵਿੱਚ ਰੈਜੀਮੈਂਟਲ ਮੈਡੀਕਲ ਅਫ਼ਸਰ ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ, ਸਥਾਨਕ ਲੋਕਾਂ ਸਮੇਤ, ਮੁਫ਼ਤ ਇਲਾਜ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਭੀੜ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ।

Machine Translated by Google

ਉਸਦਾ ਤੰਬੂ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਲੰਬੇ ਖੰਭੇ 'ਤੇ ਰੈੱਡ ਕਰਾਸ ਦਾ ਝੰਡਾ ਆਲਸ ਨਾਲ ਲਹਿਰਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਪਿੰਡ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਝੌਂਪੜੀ ਬਿਲਕੁਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਨੇੜੇ ਹੀ ਸੀ
ਸਕੂਲ ਨੂੰ। ਇਸ ਦੇ ਬਾਹਰ, ਵੱਡੇ ਅਤੇ ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ ਕੱਪੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਚਮਕਦਾਰ ਅੱਖਾਂ ਵਾਲੇ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਹੋਣਗੇ, ਜੋ ਮੁਰਗੀਆਂ ਅਤੇ ਪਾਲਤੂ ਕੁੱਤਿਆਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਭੱਜ
ਰਹੇ ਹੋਣਗੇ।
ਲੱਕੜ ਦੇ ਟੁਕੜੇ, ਖਾਲੀ ਡੱਬੇ ਅਤੇ ਤਰ੍ਹਾਂ-ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਇੱਧਰ-ਉੱਧਰ ਖਿੱਲਰੀਆਂ ਪਈਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਇਹ ਅਖਤਰ ਦੀ ਝੌਂਪੜੀ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਲੱਕੜਹਾਰਾ ਸੀ
ਜੋ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ: ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਅਮੀਨਾ, ਇੱਕ ਪਿਆਰੀ ਛੋਟੀ ਧੀ ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਉਸਨੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਰੁਕਸਾਨਾ ਰੱਖਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬੱਚਾ।
ਖੜ੍ਹੀ ਅਤੇ ਚੌੜੀ ਮੋਢਿਆਂ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਸਖ਼ਤ ਦਿੱਖ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ, ਅਖਤਰ ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦਾ ਸੀ ਪਰ ਗਰੀਬ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਕੰਮ ਤੋਂ ਬਹੁਤਾ ਪੈਸਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਸੀ,
ਪਰ ਪਰਿਵਾਰ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਸੀ ਉਸਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਖੁਸ਼ ਅਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਸਨ, ਅੱਲ੍ਹਾ ਦੀ ਰਹਿਮਤ ਲਈ ਉਸਦੀ ਦਇਆ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ
ਕਰਨਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਦੇ ਸਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੀ ਝੌਂਪੜੀ ਫੌਜੀ ਕੈਂਪ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਅਖਤਰ ਕਈ ਵਾਰ ਛੋਟੇ-ਮੋਟੇ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਜਿਸਦੇ ਬਦਲੇ ਫੌਜ ਉਸਨੂੰ
ਦੁਪਹਿਰ ਦਾ ਖਾਣਾ ਦਿੰਦੀ ਸੀ।

ਜੇ ਅਖ਼ਤਰ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਆਮ ਮਜ਼ਦੂਰ ਵਜੋਂ ਇੱਕ ਦਿਨ ਦੀ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਕਮਾ ਲਈ।
ਕਈ ਵਾਰ ਉਹ ਘਰੇਲੂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਾਨ ਲੈਣ ਲਈ ਸ਼ਹਿਰ ਜਾਣ ਲਈ ਸਥਾਨਕ ਬੱਸ ਲੈਂਦਾ ਸੀ।
ਇਹਨਾਂ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਦੌਰਾਨ, ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਰੁਕਸਾਨਾ ਲਈ ਛੋਟੇ ਪਲਾਸਟਿਕ ਦੇ ਖਿਡੌਣੇ ਜਾਂ ਮਠਿਆਈਆਂ ਲਿਆਉਂਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਛਾਲ ਮਾਰ
ਕੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਚਿੰਬੜ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਗਲੇ ਤੋਂ ਲਟਕਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਜੱਫੀ ਪਾਉਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਖੇਡਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ
ਉੱਪਰ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਉਸਦੇ ਦੁਆਲੇ ਪਾਈਆਂ ਤਾਂ ਕੁੜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਸੀ। ਰਾਤ
ਦੇ ਖਾਣੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਚੁੱਕਦਾ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਚੁੰਮਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਲਿਟਾ ਦਿੰਦਾ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਮੋਟੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਚਾਦਰ ਨਾਲ ਢੱਕ ਦਿੰਦਾ
ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਸੌਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਸੌਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਹੀਂ ਸੌਂ ਜਾਂਦੀ ਸੀ।

ਰੌਬਿਨ ਦੀ ਯੂਨਿਟ ਕੈਂਪ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਪਹੁੰਚੇ, ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੇ ਇੱਕ ਦੁਖਦਾਈ ਮੋੜ ਲੈ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ
ਰੁਕਸਾਨਾ ਤੋਂ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਦੂਰੀ ਖੋਹ ਲਈ ਸੀ। ਉਹ ਉਜਾੜ, ਇਕੱਲੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਲੁਕਾਉਣ ਲੱਗ ਪਈ। ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ, ਉਹ
ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਹੀ ਲੇਟ ਗਈ ਅਤੇ ਬੋਲਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਜਦੋਂ ਰੌਬਿਨ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਲਈ ਬਾਹਰ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਰਸਤਾ ਉਸਨੂੰ ਝੌਂਪੜੀ ਦੇ ਪਾਰੋਂ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।
ਉਹ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਉਦਾਸ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਖੜ੍ਹਾ ਦੇਖਦਾ, ਜੋ ਆਪਣੀ ਉਮਰ ਦੀਆਂ ਦੂਜੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੀ ਹੁੰਦੀ। ਉਹ ਦੂਰ ਅਤੇ ਗੁਆਚੀ ਹੋਈ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ। ਉਹ
ਉਸ ਵੱਲ ਹੱਥ ਹਿਲਾਉਂਦਾ ਪਰ ਉਹ ਕੋਈ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ। ਉਸਦੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ, ਸੁੰਦਰ ਅੱਖਾਂ ਉਤਸੁਕਤਾ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਦੀਆਂ।
ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।

'ਹੈਲੋ', ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਬੈਠ ਗਿਆ।

Machine Translated by Google

ਉਸਨੇ ਸ਼ਰਮ ਨਾਲ ਦੂਰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਬਦਲੀ।

ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚੋਂ ਚਾਕਲੇਟ ਦੀ ਇੱਕ ਬਾਰ ਕੱਢੀ, ਜੋ ਉਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਲਈ ਰੱਖਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦਿੱਤੀ। ਕੁਝ ਦੇਰ ਲਈ ਮਨਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਭੱਜ ਗਈ।

ਉਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਰੌਬਿਨ ਜਦੋਂ ਵੀ ਝੌਂਪੜੀ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਚਾਕਲੇਟ ਜਾਂ ਕੈਂਡੀਜ਼ ਦਾ ਇੱਕ ਬਾਰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਇਸਨੇ ਉਸਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਨੂੰ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਹ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਰੌਬਿਨ ਦੀ ਆਦੀ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਈ।
ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਓਪਰੇਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਤਾਂ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਬੋਰੀਅਤ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ, ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਦੋਸਤ, ਐਲ/ਐਨਕੇ ਜਗਮਲ ਸਿੰਘ, ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਨਾਲ ਖੇਡਣ ਲਈ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਇੰਨੇ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, ਰੁਕਸਾਨਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਹਲਕੀ ਜਿਹੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸ ਨਾਲ ਖੇਡਦੇ ਸਨ ਤਾਂ ਦਿਲੋਂ ਮੁਸਕਰਾਉਣ ਲੱਗ ਪਈ।

ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਸਿੱਖਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇਸੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਬੁਲਾਉਣਾ ਸੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਦਿਨ ਬੀਤਦੇ ਗਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੋਸਤੀ ਵਧਦੀ ਗਈ ਅਤੇ ਉਹ ਰੌਬਿਨ ਦੇ ਆਉਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦੀ ਰਹੀ। ਰੌਬਿਨ ਉਸਦੀ ਚੁੱਪੀ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ। ਇੱਕ ਦਿਨ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਸੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਕੁੜੀ ਗੁੰਗੀ ਸੀ। 'ਉਸ ਨਾਲ ਕੁਝ ਵੀ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ 'ਤੇ ਦੁਖਾਂਤ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਬੋਲਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ,' ਮਾਸੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਭਿਆਨਕ ਰਾਤ ਦੀਆਂ ਭਿਆਨਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਜਿਸਨੇ ਉਸਦੀ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਉਸ ਸਾਲ, ਗਰਮੀਆਂ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤੇਜ਼ ਸਨ। ਰੁਕਸਾਨਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀ
ਪਰਿਵਾਰ ਹੰਦਵਾੜਾ ਦੀ ਯਾਤਰਾ 'ਤੇ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਕਸ਼ਮੀਰ ਵਿੱਚ ਸਮੱਸਿਆ ਪੈਦਾ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ। ਜੇਹਲਮ ਦੇ ਪਾਰ ਨੇੜਲੀਆਂ ਪਹਾੜੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅੱਤਵਾਦੀਆਂ ਦੇ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਦੇ ਲੁਕੇ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਫੁਸਫੁਸੀਆਂ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕਦੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ। ਅਖਤਰ ਦਿਨ ਭਰ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਲੋਕਾਂ 'ਤੇ ਆ ਰਹੀ ਵੱਧਦੀ ਬੇਚੈਨੀ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦਾ ਸੀ।

ਅੱਤਵਾਦੀ ਕਈ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਉੱਥੇ ਸਨ। ਉਹ ਬੇਚੈਨ ਸਨ ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਚੌਕਸ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ।

ਇੱਕ ਦਿਨ, ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਧੱਕਾ-ਮੁੱਕੀ ਹੋਈ। ਪੁਰਾਣਾ
ਕਬਜੇ ਟੁੱਟ ਗਏ ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਟੁੱਟ ਗਿਆ। ਮੱਧਮ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਅਖਤਰ, ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਰੁਕਸਾਨਾ ਦੇ ਸਿਲੂਏਟ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹ ਝੌਂਪੜੀ ਦੇ ਇੱਕ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਬੈਠੇ ਸਨ, ਡਰ ਨਾਲ ਕੰਬ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦੋ ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਆਦਮੀ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਫੌਜੀ ਵਰਦੀ ਪਾਈ ਹੋਈ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲੰਬੇ, ਅਣਗੌਲੇ ਵਾਲ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਫਲੈਟ ਟੋਪੀਆਂ ਨਾਲ ਢੱਕੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਪੀਲੇ, ਬਿਨਾਂ ਮੁੰਨੇ ਹੋਏ ਸਨ।

ਛੋਟਾ, ਜੋ ਕਿ ਆਗੂ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਨੇ ਡਰਾਉਣੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ

Machine Translated by Google

ਅਖਤਰ 'ਤੇ AK-47। ਉਸਨੇ ਰੁਕਸਾਨਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕੋਨੇ ਵੱਲ ਧੱਕ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਕੋਨੇ ਵੱਲ ਘਸੀਟ ਲਿਆ।

'ਤਾਂ ਤੂੰ ਉਹ ਸੂਰ ਹੈਂ ਜਿਸਨੇ ਫੌਜ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ,' ਉਸਨੇ ਝਾਤੀ ਮਾਰੀ।

'ਨਹੀਂ, ਜਨਾਬ, ਜ਼ਰੂਰ ਕੁਝ ਉਲਝਣ ਹੋਈ ਹੈ। ਮੈਂ ਅੱਲ੍ਹਾ, ਦਾਨੀ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਗਰੀਬ ਮਜ਼ਦੂਰ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਇਸ ਸਭ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ,' ਅਖ਼ਤਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਡਿੱਗਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। ਉਸਦੀਆਂ ਗੱਲ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਹੰਝੂ ਵਹਿ ਤੁਰੇ ਜਿਵੇਂ ਉਹ

ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, 'ਸਰ, ਮੈਂ ਬੇਕਸੂਰ ਹਾਂ।' ਰੁਕਸਾਨਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਧੱਕ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਅਚਾਨਕ, ਦੂਜੇ ਆਦਮੀ ਨੇ ਖੂਨ ਨਾਲ ਭਰੀ ਚੀਕ ਮਾਰੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਬੰਦੂਕ ਤੋਂ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਫਾਇਰ ਕੀਤਾ। ਅਖਤਰ ਉਸਦੀ ਪਿੱਠ ਦੇ ਭਾਰ ਡਿੱਗ ਪਿਆ, ਮਰ ਗਿਆ। ਉਹ ਉਸੇ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਅਤੇ ਚੁੱਪਚਾਪ ਚਲੇ ਗਏ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇ ਨਾਲ ਆਏ ਸਨ, 'ਇਹ ਸਾਡੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਹੋਵੇਗਾ।' ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਤਬਾਹੀ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਚਾਈ ਸੀ। ਮਾਂ ਅਤੇ ਬੱਚਾ ਰੋਂਦੀਆਂ ਅਤੇ ਮਦਦ ਲਈ ਚੀਕਦੀਆਂ ਰਹਿ ਗਈਆਂ, ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਦੁਸ਼ਟ ਆਦਮੀ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਪਿਘਲ ਗਏ ਸਨ। ਗੁਆਂਢੀ ਡਰ ਤੋਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹਿੱਲੇ। ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਖੂਨ ਵਹਿਣ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੀ ਬੇਚੈਨ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਅਖਤਰ ਦੇ ਸਿਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦੁਪੱਟੇ ਵਿੱਚ ਲਪੇਟਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਉਹ ਮਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਹੈਰਾਨ ਹੋਈ ਰੁਕਸਾਨਾ ਆਪਣੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੀ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਹੋ ਗਈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦੀਆਂ ਉੱਚੀਆਂ ਚੀਕਾਂ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ।

ਇਸ ਦੁਖਾਂਤ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਬਾਅਦ, ਅਮੀਨਾ ਦੀ ਭੈਣ ਝੌਂਪੜੀ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਈ ਅਤੇ ਉੱਚੀ-ਉੱਚੀ ਚੀਕਣ ਲੱਗੀ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਰੁਕਸਾਨਾ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ, ਪਰ ਕੁੜੀ ਅੜੀਅਲ ਅਤੇ ਬੇਪ੍ਰਵਾਹ ਸੀ। ਤੜਕੇ, ਸਾਰਾ ਪਿੰਡ ਉਸਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣ ਲਈ ਇਕੱਠਾ ਹੋ ਗਿਆ।

ਆਦਮੀ ਸਮੂਹਾਂ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਕੇ ਅੱਤਵਾਦੀਆਂ ਨੂੰ ਗਾਲਾਂ ਕੱਢ ਰਹੇ ਸਨ। ਔਰਤਾਂ ਫਰਸ਼ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਅਤੇ ਅਮੀਨਾ ਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣ, ਉਸਨੂੰ ਪਾਣੀ ਪਿਲਾਉਣ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝ ਗਈਆਂ। ਇੱਕ ਸਾਫ਼ ਚਾਦਰ ਵਿਛਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਖਤਰ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਉਸ ਉੱਤੇ ਵਿਛਾਈ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਚਾਦਰ ਨਾਲ ਢੱਕੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ, ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈਰਾਨ, ਝੌਂਪੜੀ ਦੇ ਇੱਕ ਹਨੇਰੇ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਖਿਸਕ ਗਈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮੂਰਤੀ ਵਾਂਗ ਬੇਚੈਨ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਝਗੜੇ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਉਸਦੀ ਸਹੇਲੀ ਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਕੱਲੀ ਖੜ੍ਹੀ ਵੇਖੀ, ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਬੱਚੀ ਨਾ ਤਾਂ ਬੋਲੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਰੋਈ। ਉਸਨੇ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਉਹੀ ਲੋਕ ਦੁਬਾਰਾ ਦੇਖੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਚਮਕਦਾਰ ਹਰੇ ਕਫ਼ਨ, ਫੁੱਲਾਂ ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਸਜਾਵਟੀ ਝੁੰਡਾਂ ਨਾਲ ਢੱਕੇ ਹੋਏ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਲਿਜਾਣ ਲਈ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਝੀਲ ਦੇ ਕੰਢੇ ਇੱਕ ਝੀਲ ਵਿੱਚ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ, ਜੋ ਕਿ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਖਾਲੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ

Machine Translated by Google

ਉਸਨੇ ਇਹ ਸਭ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਪਰਦਾ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਵਿਗੜਿਆ ਹੋਇਆ ਚਿਹਰਾ, ਡਰ ਨਾਲ ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚੋਂ ਵਗਦੇ ਖੂਨ ਦੀ ਧਾਰਾ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਦੀ ਰਹੀ। ਗੋਲੀਆਂ ਦੀ ਗੂੰਜ ਉਸਦੇ ਕੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸ ਭਿਆਨਕ ਚੀਕ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਗੂੰਜਦੀ ਰਹੀ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਡਰ ਉਸਨੂੰ ਫੜ ਲੈਂਦਾ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਲੁਕਾਉਣ ਲੱਗ ਪਈ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਗਈ।

ਉਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਹੌਸਲਾ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਪਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਹਾਰ ਮੰਨ ਲਈ।

ਕਹਾਣੀ ਨੇ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਧੁਰ ਅੰਦਰ ਤੱਕ ਹਿਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਛੋਟੀ ਰੁਕਸਾਨਾ ਲਈ ਜੋ ਵੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਅਮੀਨਾ ਨੂੰ ਕੁਝ ਪੈਸੇ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਬੱਚੇ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰੇਗਾ।

ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਲਈ ਉਸਦੇ ਫੈਸਲੇ ਬਾਰੇ ਜਾਣਨਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।
ਇਸ ਲਈ, ਉਸਨੇ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, 'ਮੰਮੀ, ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਲਈ ਕੁਝ ਕੱਪੜੇ ਸਿਲਾਈ ਕਰਵਾਓ।'

ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਈ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ, 'ਉਹ ਕੌਣ ਹੈ?' 'ਓ, ਚਲੋ ਮੰਮੀ, ਉਹ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਗੋਡਿਆਂ ਤੱਕ ਆਉਂਦੀ ਹੈ,' ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੀ ਉਲਝਣ 'ਤੇ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ।

'ਆਹ,' ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਰਾਹਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। 'ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਰੱਖਾਂਗੀ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਜੂਨ ਵਿੱਚ ਆ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਮਈ ਮਹੀਨਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, ਰੌਬਿਨ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਇੱਕ ਚਿੱਠੀ ਮਿਲੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਰੁਕਸਾਨਾ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਵਿੱਤੀ ਸਹਾਇਤਾ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਏ, ਕਿਉਂਕਿ ਰੋਬਿਨ ਲਈ ਗ਼ਰੀਬਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨਾ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਉਹ ਅਕਸਰ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਵੀ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਉਹ ਅਕਸਰ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣ ਲਈ ਮਨਾਉਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਨਾਮ। ਫਿਰ ਇੱਕ ਦਿਨ, ਉਸਨੂੰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਪੁੱਛਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਫੁਸਫੁਸਾਇਆ, 'ਰੁਕਸਾਨਾ।' ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਇੱਕ ਅੱਖਰ ਵਿੱਚ ਦੇਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੇ। ਇੱਕ ਦਿਨ, ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਸਕੂਲ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ।
ਬਹੁਤ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਹਾਂ।'

ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੁੰਦਰ ਰਿਸ਼ਤਾ ਅਚਾਨਕ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਰੌਬਿਨ ਦੀ ਯੂਨਿਟ ਨੂੰ ਦਰਾਸ ਜਾਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਲੜਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ, ਯੂਨਿਟ ਟਰੱਕਾਂ ਵਿੱਚ ਲੱਦਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਰੁਕਸਾਨਾ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਕੇ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲਣਗੇ। ਰੌਬਿਨ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਗਿਆ। ਹੁਣ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਟਕਰਾਅ ਵਿੱਚ ਫਸੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਅਸਲੀਅਤ ਸਮਝ ਆਈ ਹੈ।

Machine Translated by Google

Machine Translated by Google

ਅਧਿਆਇ 17

ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਲੜਾਈ

ਯੂਨਿਟ ਨੇ 16,000 ਫੁੱਟ ਦੀ ਉਚਾਈ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਕਮਾਂਡਿੰਗ ਅਫ਼ਸਰ ਉਤਸੁਕ ਸੀ
ਆਪਣੀ ਯੂਨਿਟ ਨੂੰ ਮੌਸਮ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਚੌਦਾਂ ਦਿਨ ਲੈਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਪਰ 3 ਜੂਨ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 12-13 ਜੂਨ
ਨੂੰ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਹਮਲੇ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਮਿਲੇ।
ਫਿਰ ਵੀ, ਸੋਨਮਰਗ ਅਤੇ ਮਟਯਾਨ ਵਿਖੇ ਬਿਤਾਏ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਮੌਸਮ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੋਣ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ।

ਇਸ ਯੂਨਿਟ ਨੇ ਸੋਨਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਗ੍ਰਨੇਡਾਂ ਨੂੰ ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਹਥਿਆਰਾਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਦਿਨ ਬਿਤਾਏ। ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਪਹਾੜ ਚੜ੍ਹਨ ਲਈ ਵੀ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਰੀਰ ਉਚਾਈ ਅਤੇ ਮੌਸਮ ਦੇ ਆਦੀ ਹੋ ਜਾਣ। ਅਫ਼ਸਰ ਇਸ ਮੌਕੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਬੰਦਿਆਂ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜਨ ਲਈ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਕਦੇ-ਕਦੇ, ਅਫ਼ਸਰ ਇਕੱਠੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਨੇੜਲੇ ਬਾਜ਼ਾਰ ਵਿੱਚ ਖਾਣ-ਪੀਣ ਅਤੇ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਉਣ ਲਈ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਇੱਕ ਦਿਨ, ਆਪਣੀਆਂ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦੀਆਂ ਕਸਰਤਾਂ ਖਤਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਫ਼ਸਰਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਸਮੂਹ - ਮੇਜਰ ਵਿਵੇਕ ਗੁਪਤਾ, ਮੇਜਰ ਆਚਾਰੀਆ, ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਕੇਂਗੁਰੂਸੇ, ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਤੋਮਰ ਅਤੇ ਰੌਬਿਨ - ਨੇ ਜਲਦੀ ਖਾਣ ਲਈ ਬਾਜ਼ਾਰ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚਣ 'ਤੇ, ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਬਟੂਏ ਬੇਸ 'ਤੇ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹਨ, ਤੋਮਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ। ਪਰ ਇਸ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੌਂਸਲੇ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੋਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਤੋਂ ਉਧਾਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਦਿਲੋਂ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਇਆ। ਹਰੇਕ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਕਰਨ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ, ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ, 'ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡਾ ਦੇਣਦਾਰ ਹਾਂ।' ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਦਿਨ 450 ਰੁਪਏ ਖਰਚ ਕੀਤੇ, ਇੱਕ ਰਕਮ ਜੋ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਤੋਮਰ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਰਜ਼ੇ ਵਜੋਂ ਉੱਕਰ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਅਦਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ।

ਸੋਨਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਯੂਨਿਟ ਮਟਯਾਨ ਚਲੀ ਗਈ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਹਮਲੇ ਲਈ ਦੁਬਾਰਾ ਜਾਣ ਤੱਕ ਰਹੇ। ਮਟਯਾਨ ਵਿਖੇ ਟੈਂਟ ਕੈਂਪ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਆਮ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਦੀ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਸਾਰਿਆਂ ਲਈ ਥੋੜ੍ਹੀ ਤੰਗ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸੀ। ਹਰ ਰੋਜ਼ ਅਧਿਕਾਰੀ ਅਤੇ ਸਿਪਾਹੀ ਆਪਣੇ ਬੈਕਪੈਕ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਪਹਾੜ ਉੱਤੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਫਾਇਰਿੰਗ ਅਭਿਆਸ ਅਤੇ ਹਥਿਆਰਾਂ ਦੀ ਸਫਾਈ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅੱਗੇ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਲੜਾਈ ਲਈ ਤਿਆਰੀ ਸੀ। ਉਹ
ਸਮਾਂ

Machine Translated by Google

29 ਮਈ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਕੁਪਵਾੜਾ ਛੱਡ ਕੇ 12 ਜੂਨ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਹਮਲੇ ਲਈ ਚਲੇ ਗਏ, ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਰੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਚੱਲ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਪਾਕਿਸਤਾਨੀ ਫੌਜ ਦੁਆਰਾ ਦਾਗੇ ਗਏ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਗੋਲੇ ਦੇ ਗੋਲੇ ਦੇਖੇ, ਜੋ ਨੇੜੇ ਹੀ ਫਟ ਰਹੇ ਸਨ। ਬ੍ਰਿਗੇਡੀਅਰ ਅਮਰ ਔਲ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਹੇਠ 56 ਮਾਊਂਟੇਨ ਬ੍ਰਿਗੇਡ ਦਾ ਮੁੱਖ ਦਫਤਰ ਦਰਾਸ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਸੀ, ਜਿੱਥੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਗੋਲੇ ਫਟਦੇ ਅਤੇ ਮਸ਼ੀਨ ਗੰਨਾਂ ਦੀ ਗੋਲੀਬਾਰੀ ਸੁਣ ਅਤੇ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਉੱਥੇ ਮੌਜੂਦ ਕੁਝ ਐਨਸੀਓਜ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਖੂਨ ਠੰਡਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਬ੍ਰਿਗੇਡ ਹੈੱਡਕੁਆਰਟਰ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੀਆਂ ਤੋਪਾਂ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਸੀ।

'ਸਾਰੀ ਦਿਲਚਸਪ ਕਾਰਵਾਈ ਕੁਝ ਕਿਲੋਮੀਟਰ ਦੂਰ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਮਟਾਯਾਨ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹੋ, ਰਾਈਫਲਾਂ ਅਤੇ ਗ੍ਰਨੇਡ ਸਾਫ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ," ਰੌਬਿਨ ਅਕਸਰ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਕੁਝ ਡਰਾਈਵਰਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਪੈਟਰੋਲ ਟੈਂਕਰ ਪਾਕਿਸਤਾਨੀ ਤੋਪਖਾਨੇ ਨਾਲ ਟਕਰਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਧਮਾਕਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਦਰਾਸ ਦੇ ਹਰੇ ਭਰੇ ਖੇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਘਰ ਤਬਾਹ ਹੋ ਗਏ ਸਨ।

ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਪਿੰਡ ਵਾਸੀ ਗਰਮੀਆਂ ਦੀ ਬੇਸਬਰੀ ਨਾਲ ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਮੁਕਤੀਦਾਇਕ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ
ਸਰਦੀਆਂ ਦੇ ਠੰਢੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੌਰਾਨ ਜਦੋਂ ਤਾਪਮਾਨ ਮਨਫ਼ੀ 35 ਡਿਗਰੀ ਤੱਕ ਡਿੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ ਝੌਂਪੜੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੈਦ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਚੱਲ ਰਹੇ ਕਾਰਜਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਖੁਸ਼ੀ ਖੋਹ ਲਈ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਦੇ ਡਰੋਂ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਅਤੇ ਪਸ਼ੂਆਂ ਨਾਲ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ ਸਨ, ਆਪਣੇ ਘਰ ਛੱਡ ਕੇ। ਪਾਕਿਸਤਾਨੀ ਸੈਨਿਕ ਨੇੜੇ ਸਨ ਅਤੇ ਕੁਝ ਪਿੰਡ ਵਾਸੀਆਂ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ-ਕਦਾਈਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ।

ਰਾਜ ਰਿਫ ਕੈਂਪ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਹੈਲੀਪੈਡ ਸੀ, ਅਤੇ 8 ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਦੇ ਹੈੱਡਕੁਆਰਟਰ ਦੇ ਵੀਆਈਪੀ ਦੌਰੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਅਟਕਲਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਨ। ਜੀਓਸੀ, ਮੇਜਰ ਜਨਰਲ ਮਹਿੰਦਰ ਪੁਰੀ ਦਾ ਕਾਫ਼ਲਾ ਨੇੜੇ ਹੀ ਤਾਇਨਾਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਅਕਸਰ NH1A ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਜਿਪਸੀ ਵਿੱਚ ਕੈਮੋਫਲੇਜ ਜਾਲ ਅਤੇ ਰੇਡੀਓ ਐਂਟੀਨਾ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਦੇ ਹੋਏ ਵੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਦਿਲਚਸਪ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਕੋਰ ਕਮਾਂਡਰ, ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਜਨਰਲ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਪਾਲ, ਜੋ ਹੈੱਡਕੁਆਰਟਰ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਐਨਡੀਏ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਕੋਰਸ ਸਾਥੀ ਸੀ।

ਮਟਾਯਾਨ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫ਼ਰਾਂ ਅਤੇ ਕਲਾਕਾਰਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਕੋਈ ਬ੍ਰੇਕ ਲੈਂਦਾ ਹੈ
ਜ਼ੋਜੀ-ਲਾ ਤੋਂ ਬਾਹਰ, 11,575 ਫੁੱਟ ਦੀ ਉਚਾਈ 'ਤੇ, ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਸਾਹ ਲੈਣ ਵਾਲੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਤਸਵੀਰ-ਪੋਸਟਕਾਰਡ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਹਰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਹਰੇ-ਭਰੇ ਵਾਦੀਆਂ, ਚਮਕਦੀਆਂ ਨਦੀਆਂ, ਝੱਗ ਵਾਲੇ ਚਿੱਟੇ ਝਰਨੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਾਫ਼ ਨੀਲੇ ਅਸਮਾਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਬਰਫ਼ ਨਾਲ ਢਕੇ ਪਹਾੜਾਂ ਦੇ ਨਾਲ। ਹਿਮਾਲੀਅਨ ਸ਼ਾਨ ਇੱਥੇ ਆਪਣੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਹੈ। ਸੱਪਾਂ ਵਾਲੀ ਸੜਕ ਤੋਂ ਪਰੇ ਇੱਕ ਲਗਭਗ ਲੰਬਕਾਰੀ ਬੂੰਦ ਹੈ,
ਇੱਕ

Machine Translated by Google

ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਫੁੱਟ ਡੂੰਘਾ, ਹੇਠਾਂ ਤੇਜ਼ ਵਗਦੀ ਨਦੀ ਵਿੱਚ। ਕੁਝ ਕਿਲੋਮੀਟਰ ਦੂਰ, ਸੜਕ ਡੁੱਬ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਤੰਗ ਖੱਡ ਇੱਕ ਚੌੜੀ ਵਾਦੀ ਵਿੱਚ ਖੁੱਲ੍ਹਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਘੋੜਿਆਂ ਦੇ ਚਰਾਉਣ ਦਾ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਪੇਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਉਹ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ 2 ਰਾਜ ਰਿਫ ਨੇ ਡੇਰਾ ਲਗਾਇਆ ਸੀ। ਵਿਜਯੰਤ ਅਤੇ ਤੋਮਰ ਤੰਬੂ ਲਗਾ ਰਹੇ ਸਨ।
ਸਾਥੀਓ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਮਾਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਅਤੇ ਬੀਤੇ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਤਾਜ਼ਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਇਆ, ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਨਪਸੰਦ ਫਿਲਮ, ਟੌਪ ਗਨ ਦੇ ਬੇਅੰਤ ਰੀਰਨ ਦੇਖਣ ਵਿੱਚ ਵੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੰਵਾਦ ਵੀ ਯਾਦ ਸਨ। ਫਿਲਮੀ ਸੰਗੀਤ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸੰਗੀਤ ਦੀਆਂ ਲਹਿਰਾਂ ਹਰ ਸਮੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤੰਬੂ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਸਨ।

ਉਹ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਰਸਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਅੰਗੂਠਾ ਮਾਰ-ਮਾਰ ਕੇ ਤੰਗ ਆ ਚੁੱਕੇ ਸਨ।

ਰੌਬਿਨ ਜਲਦੀ ਉੱਠਦਾ ਸੀ। ਠੰਡ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਵਾਕਮੈਨ 'ਤੇ 'ਹਨੂਮਾਨ ਚਾਲੀਸਾ' (ਇੱਕ ਭਗਤੀ ਭਜਨ) ਵਜਾਉਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕਸਰਤ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਤੋਮਰ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਕੁਝ ਹੋਰ ਸੌਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਦਿਨ, ਉਸਨੇ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਤੰਬੂ ਬਦਲਣ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ। ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਵੱਲ ਕੋਈ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਮਾਮਲਾ ਭੜਕ ਗਿਆ।

ਉਹ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ, ਗਾਉਂਦੇ, ਖਾਂਦੇ, ਸਰਾਪ ਦਿੰਦੇ ਅਤੇ ਇਕੱਠੇ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਦੇ। ਉਹ ਵੀ
ਇੱਕ ਅਸਥਾਈ ਬੈਂਡ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੇਂਗੁਰੂਸੇ ਗਿਟਾਰ 'ਤੇ ਅਤੇ ਰੌਂਤੇਲਾ ਢੋਲ 'ਤੇ ਸੀ, ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਸੋਈ ਦੇ ਭਾਂਡੇ ਅਤੇ ਪੈਨ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਤੋਮਰ ਅਤੇ ਰੌਬਿਨ ਬੋਂਗੋ ਵਜਾਉਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਗਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਉਸਦੇ ਮਨਪਸੰਦ ਗੀਤ 'ਨੀਲੇ ਨੀਲੇ ਅੰਬਰ ਪਰ', 'ਚਲਤੇ ਚਲਤੇ ਮੇਰੇ ਯੇ ਗੀਤ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ', 'ਲੇਮਨ ਟ੍ਰੀ' ਅਤੇ 'ਲੱਕੀ ਲਿਪਸ' ਸਨ। ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੋਲ ਆਪਣੀ ਨੋਟਬੁੱਕ ਵਿੱਚ ਲਿਖੇ ਸਨ, ਸ਼ਾਇਦ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਲਈ। ਜਦੋਂ ਅਖੌਤੀ ਬੈਂਡ ਵਜਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਬਾਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੁਕਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ ਸਨ।

ਅਕਸਰ ਗੱਲਬਾਤ ਪਰਿਵਾਰ ਵੱਲ ਵਧਦੀ ਸੀ। ਅਜਿਹੇ ਇੱਕ ਸੈਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ, ਤੋਮਰ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਰੌਬਿਨ ਉਦਾਸ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, 'ਓਏ, ਰੌਬਿਨ, ਘਰ ਦੀ ਯਾਦ ਆ ਰਹੀ ਹੈ?'

'ਹਾਂ, ਸ਼ਾਮ ਦੇ 4 ਵਜੇ ਹਨ ਮੰਮੀ ਆਪਣੀ ਦੁਪਹਿਰ ਦੀ ਨੀਂਦ ਮਨਾ ਰਹੀ ਹੋਵੇਗੀ; ਪਾਪਾ ਜ਼ਰੂਰ
"ਮੈਂ ਗੋਲਫ 'ਤੇ ਹੋਵਾਂਗਾ; ਅਤੇ ਬਰਡੀ ਜ਼ਰੂਰ ਕਾਰਟੂਸ ਨਾਲ ਖੇਡ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਯਾਦ ਆਉਂਦੀ ਹੈ," ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਕਿਹਾ।

ਵਾਦੀ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਵਾਨਾਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਵੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਰੌਬਿਨ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਫੌਜੀਆਂ ਨਾਲ ਦੋਸਤਾਨਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਅਕਸਰ ਛੋਟੀਆਂ-ਛੋਟੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਪਲੇਟਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਚੱਕ ਲੈਂਦਾ ਸੀ। ਸਿਪਾਹੀ ਹਮੇਸ਼ਾ, ਸਤਿਕਾਰ ਦੇ ਚਿੰਨ੍ਹ ਵਜੋਂ, ਖੁਦ ਖਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਫਸਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਭੋਜਨ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ,

Machine Translated by Google

ਦਰਜਾਬੰਦੀ ਭੁੱਲ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਉਹ ਪਰਿਵਾਰ ਵਾਂਗ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨਗੇ। ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸਿਪਾਹੀ ਪਸੰਦ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਨਾਮ ਸੀ।

ਰੌਬਿਨ ਦੇ ਕੈਨਨ ਕੈਮਰੇ ਨੇ ਮਨੋਰੰਜਨ ਦਾ ਕੁਝ ਸਰੋਤ ਵੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ। ਉਹ
ਇਸ ਨਾਲ ਸੁੰਦਰ ਪਲਾਂ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਨੂੰ ਕੈਦ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਪ੍ਰਿੰਟ ਨਹੀਂ ਦੇਖਣ ਨੂੰ ਮਿਲੇ। ਇੱਕ ਦਿਨ, ਵਿਵੇਕ, ਆਰਚੀ ਅਤੇ ਰੌਬਿਨ ਰੌਬਿਨ ਦੇ ਤੰਬੂ ਵਿੱਚ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਸਨ ਜਦੋਂ ਕੇਂਗੁਰਸੇ ਨੇ ਇੱਕ ਤਸਵੀਰ ਲੈਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਸਾਰੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਜਾਪ ਰਹੇ ਸਨ। ਪਰ ਕਿਸਮਤ ਦੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਵੱਖਰੀਆਂ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ, ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਰ ਸਮੇਤ, ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਇਆ।

ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਔਖੀ ਉਡੀਕ 1 ਜੂਨ 1999 ਨੂੰ ਖਤਮ ਹੋਈ, ਜਦੋਂ 2 ਰਾਜ ਰਿਫ ਨੂੰ ਮੁਗਲਪੁਰਾ ਜਾਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮਿਲਿਆ। ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਸੀ, ਅਤੇ ਲੜਾਈ ਦੀਆਂ ਤਿਆਰੀਆਂ ਸੁਰੂ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 12-13 ਜੂਨ ਦੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ।

ਆਦਮੀ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਗੁਜ਼ਰ ਰਹੇ ਸਨ: ਬਹਾਦਰੀ, ਬੇਸਬਰੀ, ਡਰ, ਉਦਾਸੀਨਤਾ, ਡਰ ਅਤੇ ਹਮਲਾਵਰਤਾ। ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਨੇ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਰਹਿਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਹਾਦਰੀ ਪੁਰਸਕਾਰ, ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਵੀਰ ਚੱਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖਿਆ।

ਕੁਝ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸਦੇ ਕੋਰਸ ਸਾਥੀ, ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਸੌਰਭ ਕਾਲੀਆ, 4 ਜਾਟ ਦੇ, ਜੋ ਕਿ
ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਵੀ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਗਸ਼ਤੀ ਟੁਕੜੀ ਕਾਕਸਰ ਵਿੱਚ ਬਜਰੰਗ ਪੋਸਟ ਵੱਲ ਜਾਂਦੇ ਸਮੇਂ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਗਈ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਤਸੀਹੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਹੋਰ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਬੇਰਹਿਮ ਅਤੇ ਭਿਆਨਕ ਅਣਮਨੁੱਖੀ ਵਿਵਹਾਰ ਨੇ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਬੇਵੱਸ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਇਹਨਾਂ ਕਾਤਲਾਂ ਤੋਂ ਬਦਲਾ ਲੈਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਅਗਲੀ ਲੜਾਈ ਲਈ, ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਛੁਰਾ ਯਾਦ ਆਇਆ ਜੋ ਆਰਚੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਪਿੰਡ ਦੇ ਇੱਕ ਲੁਹਾਰ ਤੋਂ ਬਣਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ। ਅਫਸਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੋਸਤੀ ਦੀ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਭਾਵਨਾ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਾਂ ਇਕੱਠੇ ਬਿਤਾਇਆ ਸੀ, ਅੱਗੇ ਦੇ ਕੰਮ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ ਸੀ। ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ 'ਤਾਊ' ਕਹਿ ਕੇ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰਨਾ ਸੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

12 ਜੂਨ ਨੂੰ, ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਇੱਕ ਕੰਸਟ੍ਰੈਸਿੰਗ ਪਾਰਕਾ ਅਤੇ ਕਮੀਜ਼ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇੱਕ ਗਰਮ ਕੈਮੋਫਲੇਜ ਟਰੈਕਸੂਟ ਅਤੇ ਇੱਕ ਡਾਊਨ ਜੈਕੇਟ ਪਹਿਨੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਲੜਾਈ ਦੌਰਾਨ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਨੂੰ ਸੁਤੰਤਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹਿਲਾ ਸਕੇ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਚਮਕਦਾਰ ਟਾਈਟਨ ਘੜੀ ਵੀ ਉਤਾਰ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਸਦੀ ਚਮਕ ਦੁਸ਼ਮਣ ਨੂੰ ਸੁਚੇਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਥਾਂ ਇੱਕ ਧੁੰਦਲੀ ਜੀ-ਸ਼ੌਕ ਘੜੀ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ।

Machine Translated by Google

ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਨੈਨਾ ਦੀ ਆਖਰੀ ਚਿੱਠੀ ਵੀ ਆਪਣੀ ਜੈਕੇਟ ਦੀ ਇੱਕ ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਪਾ ਲਈ ਹੋਵੇ। ਯੁੱਧ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਚਿੱਠੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਪੱਤਰ ਵਾਪਸ ਮਿਲ ਗਏ।

ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਇਹਨਾਂ ਆਮ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਉਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਵੀ ਮਾਰੇ ਜਾਣ ਦਾ ਖਿਆਲ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਅਤੇ ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ ਵੀ, ਤਾਂ ਵੀ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਦੁਸ਼ਮਣ ਨਾਲ ਲੜਨ ਅਤੇ ਮਾਰਨ ਲਈ ਇੱਥੇ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਹ ਮੰਦਰ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕਰਨੀ ਮਾਤਾ ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਆ ਮੰਗਦਾ ਸੀ। ਯੂਨਿਟ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕ ਤੰਬੂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਮੰਦਰ ਸਥਾਪਤ ਕਰਦੀ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਉਹ ਕੈਂਪ ਲਗਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। 2 ਰਾਜ ਰਿਫ ਦੇ ਅਫਸਰਾਂ ਅਤੇ ਜਵਾਨਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਰੌਬਿਨ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ, ਨੂੰ ਉਸ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ।

ਤੋਲੋਲਿੰਗ ਪਾਕਿਸਤਾਨੀ ਫੌਜ ਦੀ 6 ਨਾਰਦਰਨ ਲਾਈਟ ਇਨਫੈਂਟਰੀ (NLI) ਦੁਆਰਾ ਸੰਭਾਲੀ ਗਈ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸਥਿਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਸਥਾਨਕ ਅਤੇ SSG (ਸਪੈਸ਼ਲ ਸਰਵਿਸ ਗਰੁੱਪ) ਦੇ ਤੱਤ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਇਹ ਜਨਰਲ ਪਰਵੇਜ਼ ਮੁਸ਼ੱਰਫ਼ ਦੀ ਧੋਖੇਬਾਜ਼ ਪਰ ਰਣਨੀਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਲੇਰ ਯੋਜਨਾ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਮੁਸ਼ਕਲ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਆਪ੍ਰੇਸ਼ਨ, ਜਿਸਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਾਕਿਸਤਾਨੀ ਫੌਜ ਦੁਆਰਾ 'ਓਪ ਬਦਰ' (ਜਿਸਨੂੰ ਕੋਹ-ਏ-ਪਾਇਮਾ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ 'ਜੋ ਚੜ੍ਹਦਾ ਹੈ') ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਨਰਲ ਮੁਸ਼ੱਰਫ਼ ਦਾ ਇੱਕ ਪਾਲਤੂ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਸਫਲ ਹੁੰਦਾ ਦੇਖਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਕੀਤੀ। 'ਅਮਨ ਕੀ ਯਾਤਰਾ' (ਭਾਰਤੀ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ, ਅਟਲ ਬਿਹਾਰੀ ਵਾਜਪਾਈ ਨੇ ਦਿੱਲੀ ਤੋਂ ਲਾਹੌਰ ਤੱਕ ਕੀਤੀ ਬੱਸ ਯਾਤਰਾ) ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੋਸਤੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਮਾਹੌਲ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਭਾਰਤ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਘਟਾ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਇਸਨੇ ਪਾਕਿਸਤਾਨੀ ਫੌਜ ਨੂੰ ਸਰਦੀਆਂ ਦੌਰਾਨ ਉੱਚ-ਉਚਾਈ ਵਾਲੀਆਂ ਚੌਕੀਆਂ ਨੂੰ ਖਾਲੀ ਕਰਵਾਉਣ ਕਾਰਨ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਵਿਸ਼ਾਲ ਪਾੜੇ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਉਣ ਦਾ ਇੱਕ ਆਦਰਸ਼ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਠੰਡੇ ਮੌਸਮ ਦੇ ਘੱਟਦੇ ਹੀ ਦੁਬਾਰਾ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਇਸ ਅਭਿਆਸ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਦੋਵਾਂ ਪਾਸਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ। ਉਸ ਸਰਦੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਪਾਕਿਸਤਾਨੀ ਫੌਜ ਨੇ 127 ਕਿਲੋਮੀਟਰ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੀ ਦੂਰੀ ਅਤੇ ਮੁਸ਼ਕੋਹ, ਦਰਾਸ, ਕਾਕਸਰ, ਕਾਰਗਿਲ, ਬਟਾਲਿਕ ਅਤੇ ਤੁਰਤੁਕ ਵਿੱਚ 4 ਤੋਂ 10 ਕਿਲੋਮੀਟਰ ਦੀ ਡੂੰਘਾਈ ਤੱਕ ਘੁਸਪੈਠ ਕੀਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ NH1A ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਉੱਚੇ ਪਹਾੜਾਂ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਭਾਰਤੀ ਚੌਕੀਆਂ 'ਤੇ ਤੁਰ ਕੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਭੈੜੀ ਸਰਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਇਹ ਪਹਾੜ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹਨ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਹੁੰਚ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹਨ। ਇੱਕ ਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਬੈਠੀ, ਪਾਕਿਸਤਾਨੀ ਫੌਜ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸਿਆਚਿਨ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਦਾ ਢੁਕਵਾਂ ਬਦਲਾ ਲੈ ਲਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਭਾਰਤੀ ਫੌਜ ਨੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਦਲੇਰ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਗੁਪਤ ਕਦਮ ਸੀ, ਰਣਨੀਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਪਰ ਰਣਨੀਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਅਜਿਹੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਆਈਆਂ ਕਿ ਜਨਰਲ ਮੁਸ਼ੱਰਫ ਨੇ ਦੋ ਵਾਰ ਕੰਟਰੋਲ ਰੇਖਾ ਦੇ ਪਾਰ ਦੇ ਖੇਤਰ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕੀਤਾ ਸੀ

Machine Translated by Google

ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਜਾਇਜ਼ਾ। ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਹ ਨਵੰਬਰ 1998 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਉੱਪਰ ਉੱਠਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਏ ਸਨ, ਨਾ ਕਿ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਨੇ ਉੱਚ ਅਹੁਦਿਆਂ 'ਤੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਰੱਖਿਆ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫਾਇਦਾ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਕੱਠਾ ਕਰ ਲਿਆ। ਟੋਲੋਲਿੰਗ ਭਾਰਤ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਡੂੰਘੀ ਘੁਸਪੈਠ ਸੀ। ਇੱਕ ਪਾਕਿਸਤਾਨੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਬਿਆਨ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਆਜ਼ਮ ਪੋਸਟ ਦਾ ਨਾਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਟੋਲੋਲਿੰਗ ਪਹੁੰਚੇ, ਉਹ ਗੁਲਤਾਰੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਬੁਨਿਆਲ ਤੋਂ 24 ਕਿਲੋਮੀਟਰ ਦੂਰ ਸਨ, ਜੋ ਕਿ ਕੰਟਰੋਲ ਰੇਖਾ ਦੇ ਪਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੁੱਖ ਦਫਤਰ ਸੀ। ਇਸ ਬਿਆਨ ਅਨੁਸਾਰ, ਕੈਪਟਨ ਇਫਤਿਖਾਰ ਅਤੇ ਮੇਜਰ ਆਜ਼ਮ ਨੇ ਇਹ ਪੋਸਟਾਂ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਜਾਣਾ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਚੰਗੀਆਂ ਪੁਜ਼ੀਸ਼ਨਾਂ ਸਥਾਪਤ ਕਰ ਲਈਆਂ ਸਨ। ਟੋਲੋਲਿੰਗ ਰਿਜਲਾਈਨ ਵਿੱਚ ਟੋਲੋਲਿੰਗ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪੁਆਇੰਟ 4590, ਟੋਲੋਲਿੰਗ ਟੌਪ, ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਸਮਤਲ ਖੇਤਰ ਜਿਸਨੂੰ ਫਲੈਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਬਾਰਬਾਡ ਬੰਕਰ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉੱਤਰ ਵੱਲ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਹੰਪ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਹੰਪ ਤੋਂ ਪਰੇ ਰਿਜਲਾਈਨ ਦੇ ਨਾਲ ਪਹਾੜੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਲੜੀਵਾਰ ਹੰਪ 1 ਤੋਂ ਹੰਪ 10 ਨਾਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇਸਦੇ ਉੱਤਰ ਵੱਲ ਇਸ ਖੇਤਰ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਸਥਾਨ ਸੀ, ਪੁਆਇੰਟ 5140।

ਦਰਾਸ ਤੋਂ ਟੋਲੋਲਿੰਗ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਦੇ ਦੋ ਮੁੱਖ ਤਰੀਕੇ ਸਨ - ਇੱਕ ਦੱਖਣ-ਪੱਛਮੀ ਰਿਜ ਦੇ ਨਾਲ, ਜੋ ਕਿ ਪੁਆਇੰਟ 4590 ਤੱਕ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਦੱਖਣ-ਪੂਰਬੀ ਰਿਜ ਦੇ ਨਾਲ, ਜੋ ਟੋਲੋਲਿੰਗ ਟਾਪ ਵੱਲ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, 18 ਗ੍ਰੇਨੇਡੀਅਰਾਂ ਨੂੰ ਟੋਲੋਲਿੰਗ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ 22 ਮਈ 1999 ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 16 ਗ੍ਰੇਨੇਡੀਅਰਾਂ ਨੇ ਸਮਰਥਨ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਹੋਲਡਿੰਗ ਬਟਾਲੀਅਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸਨ। 2 ਨਾਗਾ ਨੇ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਪੁਆਇੰਟ 5140 ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀਆਂ। ਇਹ ਹਮਲੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖੁਫੀਆ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋਏ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੀ ਤਾਕਤ ਦਾ ਗਲਤ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਤੇ ਨਾਕਾਫ਼ੀ ਤੋਪਖਾਨਾ ਸਹਾਇਤਾ ਹੋਈ।

ਵਾਰ-ਵਾਰ ਹੋਏ ਹਮਲਿਆਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਮੇਜਰ ਰਾਜੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰੀ ਅਤੇ ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਕਰਨਲ ਰਾਮਕ੍ਰਿਸ਼ਨਨ ਵਿਸ਼ਵਨਾਥਨ ਸਮੇਤ ਕਈ ਜਵਾਨਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋਈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਝਟਕਿਆਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਭਾਰਤੀ ਫੌਜਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਫੈਲ ਗਈ। ਕਮਾਂਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਨੇ ਸਾਰੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਕਿ ਉਹ ਜਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਰੁੱਝੇ ਰੱਖਣ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਅਤੇ ਤਾਕਤ ਲੈਣ ਲਈ ਮੰਦਰ ਜਾਣ। ਅਜਿਹੇ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਜਵਾਨਾਂ ਦਾ ਮਨੋਬਲ ਉੱਚਾ ਰੱਖਣਾ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਜੇਸੀਓ ਲਈ ਇੱਕ ਚੁਣੌਤੀ ਸੀ।

27 ਮਈ ਨੂੰ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਵੀ ਭਿਆਨਕ ਖ਼ਬਰ ਆਈ। ਭਾਰਤ ਦਾ ਇੱਕ ਮਿਗ-21 ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੀ ਗੋਲੀਬਾਰੀ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਇੱਕ ਇੰਜਣ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲੱਗਣ ਕਾਰਨ ਗੁਆਚ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਗਲੇ ਹੀ ਦਿਨ, ਵਿੰਗ ਕਮਾਂਡਰ ਰਾਜੀਵ ਪੁੰਡੀਰ ਅਤੇ ਛੇ ਹੋਰਾਂ ਸਮੇਤ ਇੱਕ Mi-17 ਹੈਲੀਕਾਪਟਰ ਨੂੰ ਟੋਲੋਲਿੰਗ ਦੇ ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਮਿਜ਼ਾਈਲ ਦੁਆਰਾ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਦੁਸ਼ਮਣ ਨੇ ਸਟਿੰਗਰ ਤਾਇਨਾਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

Machine Translated by Google

ਮਿਜ਼ਾਈਲਾਂ ਅਤੇ ਹੈਲੀਕਾਪਟਰ ਵਿੱਚ ਗਰਮੀ-ਖੋਜ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਮਿਜ਼ਾਈਲਾਂ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਫਲੇਅਰ ਨਹੀਂ ਸਨ।

ਅੰਤ ਵਿੱਚ, 2 ਜੂਨ ਨੂੰ, 2 ਰਾਜ ਰਿਫ ਨੂੰ ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਲਈ ਤਿਆਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਮੁਸ਼ਕੋ ਜਾਂ ਦਰਾਸ। ਜਦੋਂ ਗ੍ਰੇਨੇਡੀਅਰਜ਼ ਦਾ ਹਮਲਾ ਅਸਫਲ ਹੋ ਗਿਆ, ਤਾਂ 2 ਰਾਜ ਰਿਫ ਨੂੰ 3 ਜੂਨ 1999 ਨੂੰ ਟੋਲੋਲਿੰਗ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੋਪਖਾਨੇ ਦੁਆਰਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਰਥਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਹੁਣ ਤੱਕ ਤਾਇਨਾਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਉੱਨਤ ਡਰੈਸਿੰਗ ਸਟੇਸ਼ਨ - ਦਰਾਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਫੀਲਡ ਹਸਪਤਾਲ - ਤੀਬਰ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਮੇਜਰ ਅਖਿਲੇਸ਼ ਰਾਓ, ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਡਾਕਟਰ, ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਭਰੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਸਨੂੰ ਜ਼ਖਮੀਆਂ, ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜ਼ਖਮੀਆਂ, ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਮਰੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਸੀ। ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਖ਼ਬਰਾਂ ਦਾ ਫੌਜਾਂ 'ਤੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਿਆ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਕਮਾਂਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਲਈ ਆਪਣਾ ਮਨੋਬਲ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣਾ ਹੋਰ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋ ਗਿਆ। ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਵਿਅਸਤ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਰੌਬਿਨ ਦਾ ਆਪਣੀ ਕੰਪਨੀ ਲਈ ਇੱਕ ਸਖ਼ਤ ਨਿਯਮ ਸੀ। ਸਾਰੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਕਰਨੀ ਮਾਤਾ ਦੀ ਆਰਤੀ (ਭਜਨ) ਦਿਲੋਂ ਸਿੱਖਣੀ ਪੈਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬਖਸ਼ਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

ਦਰਾਸ ਨੂੰ ਲੱਦਾਖ ਦਾ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਸਿਰਫ਼ ਕੁਝ ਘਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬਾਜ਼ਾਰ ਸੀ - ਜੇਕਰ ਸੜਕ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਦੁਕਾਨਾਂ ਦੀ ਲਾਈਨ ਨੂੰ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਦੁਕਾਨਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਸਿਵਾਏ ਨਾਸਿਰ ਅਹਿਮਦ ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਈ ਜਾ ਰਹੀ ਇੱਕ ਚਾਹ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਦੇ, ਜੋ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੌਰਾਨ ਵੀ ਚਾਹ ਪਰੋਸਦਾ ਰਿਹਾ। ਟੋਲੋਲਿੰਗ ਲਈ ਬਣਾਏ ਗਏ ਗੋਲੇ ਕਈ ਵਾਰ ਓਵਰਸ਼ੌਟ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਕੁਝ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਡਿੱਗਦੇ ਸਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਹੋਰ ਸਮੇਂ 'ਤੇ, ਦੁਸ਼ਮਣ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦਿਮਾਗ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਣ ਲਈ ਬੇਤਰਤੀਬੇ ਗੋਲੀਆਂ ਚਲਾਈਆਂ। ਹਾਲਾਂਕਿ, 2 ਰਾਜ ਰਿਫ ਦਾ ਮਨੋਬਲ ਅਸਮਾਨੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਜਾਣ ਲਈ ਕਾਹਲੇ ਸਨ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਯੂਨਿਟ ਨੂੰ 12 ਜੂਨ ਦੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਟੋਲੋਲਿੰਗ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਕਮਾਂਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਨੇ ਪੂਰੀ ਤਿਆਰੀ, ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਯੋਜਨਾਬੰਦੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸੈਨਿਕਾਂ ਦੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਿਹਰਸਲ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਹਮਲੇ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਲਈ ਤੋਪਖਾਨੇ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਢਿੱਲੇ ਸਿਰੇ ਬੰਨ੍ਹੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਰੌਬਿਨ ਅਤੇ ਆਰਚੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਲਟੂਨ ਕਮਾਂਡਰਾਂ ਨੂੰ ਕਵਰ ਲਈ ਬਿਰਚ ਦੇ ਬੂਟਿਆਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਲੈ ਗਏ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦਿਖਾਈ। ਉਦੇਸ਼ ਦੀ ਪੂਰੀ ਸਮਝ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਕਮਾਂਡਿੰਗ ਅਫ਼ਸਰ ਨੇ ਪਲਟਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਉਤਸ਼ਾਹਜਨਕ ਭਾਸ਼ਣ ਲਈ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, 'ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਹ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸੀ, ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਦੇ ਦਿਓ ਜੋ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।' ਬਟਾਲੀਅਨ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਸੀ, ਆਰਾਮ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜਾਣ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਸੀ।

ਇਹ ਦੋ-ਪਾਸੜ ਹਮਲਾ ਸੀ। ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕੰਪਨੀ, ਚਾਰਲੀ ਕੰਪਨੀ
(ਸੀ ਕੰਪਨੀ) ਜਿਸਦੀ ਅਗਵਾਈ ਮੇਜਰ ਵਿਵੇਕ ਗੁਪਤਾ ਨੇ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਨੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨਾ ਸੀ

Machine Translated by Google

ਦੱਖਣ-ਪੂਰਬੀ ਪਹੁੰਚ। ਇਸਦਾ ਕੰਮ ਟੋਲੋਲਿੰਗ ਟਾਪ ਅਤੇ ਫਲੈਟ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਮੇਜਰ ਮੋਹਿਤ ਸਕਸੈਨਾ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਾਲੀ ਡੈਲਟਾ ਕੰਪਨੀ (ਡੀ ਕੰਪਨੀ) ਨੇ ਪੁਆਇੰਟ 4590 ਅਤੇ ਰੌਕ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੱਖਣ-ਪੱਛਮੀ ਪਹੁੰਚ 'ਤੇ ਬਾਰਬਾਡ ਬੰਕਰ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ।
ਉਹ ਆਪਣੇ ਰਿਲੀਜ਼ ਪੁਆਇੰਟਾਂ ਵੱਲ ਚਲੇ ਗਏ। ਰੌਬਿਨ ਲਈ ਦੁੱਖ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਏ ਕੰਪਨੀ ਹਮਲਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਹ ਡੀ ਕੰਪਨੀ ਲਈ ਰਿਜ਼ਰਵ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਰੌਬਿਨ ਬਾਹਰ ਰਹਿ ਜਾਣ 'ਤੇ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਗੋਲਾਬਾਰੀ ਅਤੇ ਗੋਲੀਬਾਰੀ ਚੱਲ ਰਹੀ ਸੀ, ਰੌਬਿਨ, ਆਪਣੀ ਕੰਪਨੀ ਨਾਲ, ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਉਡੀਕ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਵੀ, ਉਸਨੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਰੇਡੀਓ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਮਨਪਸੰਦ ਗੀਤ ਚਲਾਏ। ਸੀ ਅਤੇ ਡੀ ਕੰਪਨੀਆਂ ਦੇ ਜਵਾਨ ਆਪਣੇ ਰਿਲੀਜ਼ ਪੁਆਇੰਟਾਂ 'ਤੇ ਮੁੱਕੇਬਾਜ਼ਾਂ ਵਾਂਗ ਚਿੰਤਤ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਗੋਂਗ ਵੱਜਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ।

ਹਰ ਕੋਈ ਸਾਹ ਰੋਕ ਕੇ $_{H}$-ਘੰਟੇ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ $_{D}$ ਕੰਪਨੀ ਲਈ 2000 ਘੰਟੇ ਅਤੇ $_{C}$ ਕੰਪਨੀ ਲਈ 2030 ਘੰਟੇ ਸੀ।

12 ਜੂਨ ਦੀ ਸਾਫ਼ ਰਾਤ ਨੂੰ, 2 ਰਾਜ ਰਿਫ, 'ਸਦਾ-ਵਿਕਟੋਰੀਅਸ ਬਟਾਲੀਅਨ' ਨੇ ਹਮਲਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਜੋ ਫੌਜੀ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਲਿਖੇਗਾ। 1900 ਵਜੇ, ਅਸਮਾਨ ਭਿਆਨਕ ਬੰਬਾਰੀ ਨਾਲ ਫਟ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੰਬਾਰੀ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖੀ ਗਈ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ 120 ਭਾਰਤੀ ਤੋਪਖਾਨੇ ਦੀਆਂ ਤੋਪਾਂ ਨੇ ਦੁਸ਼ਮਣ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਕਹਿਰ ਵਰ੍ਹਾਇਆ।

ਉਹ ਹਮਲਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੁਸ਼ਮਣ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਾਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਵਿਵੇਕ ਅਤੇ ਤੋਮਰ ਵਾਲੀ ਸੀ ਕੰਪਨੀ ਨੇ ਦੱਖਣ-ਪੂਰਬੀ ਪਹੁੰਚ ਦੇ ਨਾਲ 2030 ਵਜੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਮੋਹਿਤ ਵਾਲੀ ਡੀ ਕੰਪਨੀ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ 2000 ਵਜੇ ਦੱਖਣ-ਪੱਛਮੀ ਰਿਜ ਦੇ ਨਾਲ ਹਮਲਾ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਇਹ ਅਚਾਨਕ ਹਮਲਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਚਲਾਕ ਚਾਲ ਸੀ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਿਵਾਉਣ ਲਈ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੁੱਖ ਹਮਲਾ ਦੱਖਣ-ਪੱਛਮ ਤੋਂ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਫੌਜਾਂ ਅਤੇ ਭਾਰੀ ਹਥਿਆਰਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਪਾਸੇ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਦੋਂ ਕਿ ਹਮਲਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਦੱਖਣ-ਪੂਰਬ ਤੋਂ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਬ੍ਰਾਵੋ ਕੰਪਨੀ ਦਾ ਹਮਲਾ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧ ਸਕਿਆ ਅਤੇ ਰੁਕ ਗਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸੀ ਕੰਪਨੀ ਨੇ ਚੰਗੀ ਤਰੱਕੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ 2230 ਵਜੇ ਤੱਕ ਏਰੀਆ ਫਲੈਟ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰ ਲਿਆ। ਮੌਕਾ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਮੇਜਰ ਵਿਵੇਕ ਗੁਪਤਾ ਨੇ ਰਿਜ਼ਰਵ ਪਲਟੂਨ ਦੇ ਨਾਲ, ਅਣਕਿਆਸੀ ਦਿਸ਼ਾ ਤੋਂ ਟੋਲੋਲਿੰਗ ਟੌਪ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ।

ਇੱਕ ਉਦਾਸ ਰੌਬਿਨ, ਜੋ ਹੁਣ ਆਰਚੀ ਨਾਲ ਕਾਫ਼ੀ ਗੈਰ-ਰਸਮੀ ਸੀ, ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ,
'ਟਾਊ, ਇਹ ਕੀ ਹੈ? ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੰਜਮੀ ਹਾਂ।'
'ਓ, ਆਓ ਰੌਬਿਨ, ਹਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਬੁੱਢਾ ਆਦਮੀ ਸਾਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਵਰਤੇਗਾ। ਸਾਨੂੰ ਸ਼ੋਸ਼ਣ ਦੌਰਾਨ ਬੱਗਰਾਂ ਨੂੰ ਫੜਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲੇਗਾ [ਹਮਲੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬ੍ਰੇਕ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਉਣ ਲਈ

Machine Translated by Google

"ਹੰਪ ਨੂੰ ਰਿਜ਼ਰਵ]," ਉਸਦੇ ਸੀਨੀਅਰ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ। ਇਹ ਰੌਬਿਨ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਲੰਬਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਸੀ। ਸਿਰ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਆਪਣਾ ਬੈਕਪੈਕ ਸਿਰਹਾਣੇ ਵਾਂਗ ਰੱਖ ਕੇ, ਉਹ ਸਾਫ਼ ਰਾਤ ਦੇ ਅਸਮਾਨ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਤਾਰਿਆਂ ਦੇ ਚਮਕਦੇ ਝਿਲਮਿਲਾਹਟ ਸੀ। 'ਬਹੁਤ ਸੋਹਣਾ,' ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ, ਡੇਢ ਕਿਲੋਮੀਟਰ ਦੂਰ ਹੋ ਰਹੀ ਬੇਰਹਿਮ ਗੋਲਾਬਾਰੀ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਵਾਰ-ਵਾਰ ਉਸਦਾ ਮਨ ਨੋਇਡਾ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਘਰ ਜਾਂ ਜੰਮੂ ਵਿੱਚ ਨੈਣਾ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਗਿਆ।

ਲੜਾਈਆਂ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਯੋਜਨਾ ਅਨੁਸਾਰ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਦੁਸ਼ਮਣ ਇਸ ਚਾਲ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਹ ਮੰਨ ਕੇ ਕਿ ਮੁੱਖ ਹਮਲਾ ਦੱਖਣ-ਪੱਛਮ ਵਿੱਚ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਟੌਪ ਐਂਡ ਏਰੀਆ ਫਲੈਟ ਤੋਂ ਆਦਮੀਆਂ ਅਤੇ ਬੰਦੂਕਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਨ ਲਈ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਇੱਕ ਘਾਤਕ ਗਲਤੀ ਸੀ। 0030 ਵਜੇ ਤੱਕ, ਸੀ ਕੰਪਨੀ ਨੇ ਟੋਲੋਲਿੰਗ ਟੌਪ ਅਤੇ ਏਰੀਆ ਫਲੈਟ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ।

ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਇਹ ਖੁਸ਼ੀ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਰਹੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਜਰ ਵਿਵੇਕ ਗੁਪਤਾ ਲੜਾਈ ਦੌਰਾਨ ਡਿੱਗ ਪਏ। ਅਚਾਨਕ, ਇੱਕ ਬੋਲ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਧਮਾਕਾ ਹੋਇਆ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਇੱਕ ਦਰਮਿਆਨੇ ਤੋਪਖਾਨੇ ਦਾ ਗੋਲਾ ਨੇੜੇ ਹੀ ਫਟਿਆ, ਜਿਸਨੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਹੱਡੀਆਂ ਤੱਕ ਹਿਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਮੱਧਮ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚੋਂ, ਤੋਮਰ ਦਾ ਪਰਛਾਵਾਂ ਵਾਲਾ ਚਿੱਤਰ ਉੱਭਰਿਆ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਧੂੜ ਚਟਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਸ਼ੇਵ ਸੀ।

ਦੁਸ਼ਮਣ ਨੇ ਟੋਲੋਲਿੰਗ ਟਾਪ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਦੱਖਣ-ਪੱਛਮੀ ਪਹੁੰਚ ਵੱਲ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਜਿੱਥੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਹਮਲਾ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਦੁਸ਼ਮਣ ਬੀ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਹਮਲੇ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਗਿਆ। ਹਵਲਦਾਰ ਸੁਲਤਾਨ ਸਿੰਘ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੇ ਯੂਨੀਵਰਸਲ ਮਸ਼ੀਨ ਗਨ (UMG) ਬੰਕਰ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰਨ ਲਈ ਭੱਜਦੇ ਹੋਏ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਸਥਿਤੀ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਟੋਲੋਲਿੰਗ ਟਾਪ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪੱਛਮੀ ਕਿਨਾਰੇ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਪਾੜਾ ਅਜੇ ਵੀ ਬਾਕੀ ਸੀ।

ਇਹ ਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਦੁਸ਼ਮਣ ਇਸਨੂੰ ਜਵਾਬੀ ਹਮਲੇ ਲਈ ਵਰਤ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਸੇ ਵੇਲੇ, ਰੇਡੀਓ ਸੈੱਟ ਫਟਿਆ ਅਤੇ ਇਹ 'ਵਨ ਫਾਈਵ' (ਕਮਾਂਡਿੰਗ ਅਫਸਰ) ਸੀ।
ਰੌਬਿਨ ਸੁਣ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ ਕਿ ਕੀ ਕਿਹਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਹਥਿਆਰ ਚੁੱਕਣ ਦਾ ਸੱਦਾ ਸੀ। ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਚਮਕ ਨਾਲ, ਰੌਬਿਨ ਨੇ, ਇੱਕ ਸਕੂਲੀ ਮੁੰਡੇ ਵਾਂਗ, ਆਰਚੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, 'ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ, ਤਾਊ, ਇਹ ਕੀ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ!' ਆਰਚੀ ਨੇ ਉਸ ਵੱਲ ਦੇਖਣ ਲਈ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, 'ਆਓ, ਤੂੰ ਮੂਰਖ, ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਬਾਰਬਾਡ ਬੰਕਰ ਲਈ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਤੂੰ ਅਗਵਾਈ ਕਰੇਗਾ। ਮੈਂ, ਕੰਪਨੀ ਹੈੱਡਕੁਆਰਟਰ ਅਤੇ ਨੰਬਰ 2 ਪਲਟੂਨ ਦੇ ਨਾਲ, ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ 200 ਮੀਟਰ ਪਿੱਛੇ ਹੋਵਾਂਗਾ। ਸੁਭਕਾਮਨਾਵਾਂ! ਆਓ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਜਾ ਦੇਈਏ!'

ਰੌਬਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜਾਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਹਰ ਕੋਈ ਤਿਆਰ ਸੀ। ਰੌਬਿਨ
ਆਖਰੀ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੀ ਪਿੱਠ 'ਤੇ ਚੁੱਪ ਪਰ ਅਰਥਪੂਰਨ ਥਪਥਪਾਉਂਦਿਆਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ। ਉਹ

Machine Translated by Google

ਫਿਸਲ ਗਏ, ਡਿੱਗ ਪਏ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੀ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਚੜ੍ਹਦੇ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਲਗਭਗ 50 ਮੀਟਰ ਦੂਰ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਬੰਕਰ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਥਕਾਵਟ ਦੂਰ ਹੋ ਗਈ।
'ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਚੰਦਰ ਕੀ ਜੈ' ਦੇ ਖੂਨ ਨਾਲ ਭਰੇ ਜੰਗੀ ਨਾਅਰੇ ਨਾਲ , ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ। ਹਥਿਆਰਾਂ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ ਫੜ ਕੇ, ਦੰਦਾਂ ਨੂੰ ਪੀਸਿਆ ਹੋਇਆ, ਚਿਹਰੇ ਦੀਆਂ ਮਾਸਪੇਸ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਤੰਗ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਅੱਖਾਂ ਨੂੰ ਤੰਗ ਕਰਕੇ, ਉਹ ਮਾਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧੇ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਨੇੜੇ ਪਹੁੰਚੇ ਤਾਂ ਗੋਲੀਬਾਰੀ ਕੀਤੀ।
ਦੁਸ਼ਮਣ ਵੱਲੋਂ ਵੀ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਗੋਲੀਬਾਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਪਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਬਾਰਬਾਡ ਬੰਕਰ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

ਉਸੇ ਵੇਲੇ, ਇੱਕ ਹਲਕਾ ਜਿਹਾ ਧਮਾਕਾ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇੱਕ ਚੀਕ ਉੱਠੀ। ਰਫ਼ਨ ਧਰੁਵ ਸਿੰਘ, ਜੋ ਰਫ਼ਨ ਮਹੇਸ਼ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਅੱਗੇ ਸੀ, ਨੇ ਇੱਕ ਸੁਰੰਗ 'ਤੇ ਪੈਰ ਰੱਖਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਲੱਤ ਉੱਡ ਗਈ ਸੀ। ਲੱਤ ਚਮੜੀ ਦੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਨਾਲ ਲਟਕ ਰਹੀ ਸੀ। ਮਹੇਸ਼ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸੰਗੀ ਨਾਲ ਚਮੜੀ ਨੂੰ ਕੱਟ ਦਿੱਤਾ।

ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਲੜਾਈ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਦੁਸ਼ਮਣ ਨੇ ਭੱਜਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਫੌਜੀਆਂ ਨੂੰ ਉਸ ਖਾਈ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਦਿੱਤਾ ਜਿੱਥੋਂ ਦੋ ਸੈਨਿਕ ਗੋਲੀਬਾਰੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਚੀਕਿਆ, 'ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਉੱਪਰ ਚੁੱਕੋ।' ਪਾਕਿਸਤਾਨੀ ਸੈਨਿਕ ਝਿਜਕ ਗਏ, ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਦਿਸ਼ਾਵਾਂ ਤੋਂ ਗੋਲੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਵਾਛੜ ਆਈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਮਾਰੇ ਗਏ।

ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਦੁਸ਼ਮਣ ਨੇ ਟੋਲੋਲਿੰਗ, ਜਾਂ ਆਜ਼ਮ ਪੋਸਟ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਭੱਜ ਗਏ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੈਪਟਨ ਰੌਤੇਲਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਘਟਕਾਂ (ਕਮਾਂਡੋ) ਦੁਆਰਾ ਹੰਪ ਅਤੇ ਟੋਲੋਲਿੰਗ ਵਿਚਕਾਰ ਲਗਾਏ ਗਏ ਘਾਤ ਤੋਂ ਬਚ ਗਏ।

ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਰੌਬਿਨ ਦੀ ਪਲਟਨ ਪੁਨਰਗਠਿਤ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ, ਆਰਚੀ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਕੰਪਨੀ
ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਰਲ ਗਿਆ। ਇਹ ਜਲਦੀ ਹੀ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਪਰ ਗੋਲਾਬਾਰੀ ਜਾਰੀ ਰਹੀ ਅਤੇ ਭਾਰਤੀ ਸੈਨਿਕਾਂ ਨੇ ਪਾਕਿਸਤਾਨੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਖਾਈਆਂ ਅਤੇ ਬੰਕਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪਨਾਹ ਲਈ।
ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਕਮਾਂਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਨੇ ਰੇਡੀਓ 'ਤੇ ਕਮਾਂਡਰ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, 'ਸਰ, ਮੈਂ ਟੋਲੋਲਿੰਗ ਦੇ ਉੱਪਰ ਹਾਂ।' ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸੂਬੇਦਾਰ ਭੰਵਰ ਲਾਲ, ਜਿਸਨੇ ਹਮਲੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਵੇਰ ਦੀ ਚਾਹ ਟੋਲੋਲਿੰਗ ਦੇ ਉੱਪਰ ਪੀਣਗੇ, ਮਰ ਗਿਆ।

ਤੜਕੇ ਬਹੁਤ ਠੰਢ ਹੋ ਗਈ। ਰੌਬਿਨ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਕੰਪਨੀ ਕਮਾਂਡਰ ਪਾਕਿਸਤਾਨੀ ਰਾਸ਼ਨ-ਸਟੋਰ ਬੰਕਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਡੱਬਾਬੰਦ ਫਲ ਅਤੇ ਸੰਘਣਾ ਦੁੱਧ ਮਿਲਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੱਖਣ ਦੇ ਟੀਨ ਸਾੜ ਕੇ ਅਤੇ ਡੱਬਾਬੰਦ ਰਾਸ਼ਨ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣ ਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਗਰਮ ਰੱਖਿਆ। ਸਵੇਰ ਵੇਲੇ, ਰੌਬਿਨ ਅਤੇ ਆਰਚੀ ਇੱਕ ਬੰਕਰ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਏ, ਆਪਣੇ ਪੈਰ ਹਵਾਦਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲਏ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੇ ਹਥਿਆਰ ਸਨ। ਮਾਰੇ ਗਏ ਦੁਸ਼ਮਣ ਸੈਨਿਕਾਂ ਦੀਆਂ ਲਾਸ਼ਾਂ ਨੇੜੇ ਹੀ ਪਈਆਂ ਸਨ।

ਭੱਜਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਪਾਕਿਸਤਾਨੀ ਸੈਨਿਕਾਂ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰਨ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸਨ।
ਜਾਂ ਗ੍ਰਨੇਡ ਸੁੱਟਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼। ਰਾਹਤ ਦੀ ਇੱਕ ਆਮ ਭਾਵਨਾ ਸੀ ਅਤੇ

Machine Translated by Google

ਖੁਸ਼ੀ ਕਿ ਸਭ ਕੁਝ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ। ਪਰ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਦੀ ਹਾਰ ਨੇ ਜਿੱਤ ਨੂੰ ਖਰਾਬ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਟੋਲੋਲਿੰਗ ਵਿਖੇ ਜਿੱਤ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਨੇ ਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਹਿਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਸਵੇਰੇ, ਕਮਾਂਡਿੰਗ ਅਫ਼ਸਰ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਆਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, 'ਰੌਬਿਨ, ਸ਼ਾਬਾਸ਼!' ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਚਾਕਲੇਟ ਕੱਢੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਕਮਾਂਡਿੰਗ ਅਫ਼ਸਰ ਨੂੰ ਭੇਟ ਕੀਤੀ। 'ਧੰਨਵਾਦ, ਮੇਰੇ ਮੁੰਡੇ!' ਉਸਨੇ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਚਲਾ ਗਿਆ।

ਹੁਣ ਤੱਕ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜ਼ਖਮੀਆਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਰੈਜੀਮੈਂਟਲ ਏਡ ਪੋਸਟ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਪਾਕਿਸਤਾਨੀ ਸੈਨਿਕਾਂ ਦੀਆਂ ਲਾਸ਼ਾਂ ਵੀ ਭੇਜ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ VSAT ਟੈਲੀਫੋਨ ਤੋਂ ਫ਼ੋਨ ਕਰਕੇ ਜਿੱਤ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਸਾਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ। 'ਸਾਡਾ ਅਫ਼ਸਰ, ਵਿਵੇਕ, ਬਹਾਦਰੀ ਨਾਲ ਲੜਿਆ, ਮੰਮੀ। ਉਸਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਪਰਮਵੀਰ ਚੱਕਰ ਮਿਲੇਗਾ।'

"ਤੁਹਾਨੂੰ 12, 13 ਅਤੇ 14 ਜੂਨ ਦੀਆਂ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਸੰਭਾਲ ਕੇ ਰੱਖਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਮੈਂ ਵਾਪਸ ਆ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਂਗੀ," ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਦੇ ਦਿਲ ਦੀ ਧੜਕਣ ਤੇਜ਼ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸਾਹਾਂ ਹੇਠ ਇੱਕ ਚੁੱਪ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ।

ਜਦੋਂ ਯੂਨਿਟ ਦਰਾਸ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ ਤਾਂ ਪ੍ਰੈਸ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਰ ਰੌਬਿਨ
ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਬੀਬੀਸੀ ਨਾਲ ਫੋਟੋਆਂ ਖਿੱਚਣ ਲਈ ਟਰਾਫੀਆਂ ਇਕੱਠੀਆਂ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਰੌਬਿਨ ਇਸ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਤਫ਼ਾਕ ਨਾਲ, ਅਟਲ ਬਿਹਾਰੀ ਵਾਜਪਾਈ ਨੇ ਵੀ ਉਸੇ ਦਿਨ ਇਸ ਖੇਤਰ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੂੰ ਖ਼ਤਰੇ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਜਨਰਲ ਮਲਿਕ, ਜੋ ਕਿ ਫੌਜ ਦੇ ਮੁਖੀ ਸਨ, ਬਟਾਲੀਅਨ ਵਿੱਚ ਉਤਰੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵੱਡੀ 'ਸ਼ਾਬਾਸ਼ੀ' ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਸਾਰਿਆਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਲਈ ਸਕਾਚ ਦੀ ਇੱਕ ਬੋਤਲ! ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਇਹ ਯੁੱਧ ਦਾ ਮੋੜ ਸੀ। 2 ਰਾਜ ਰਿਫ ਇੱਕ ਘਰੇਲੂ ਨਾਮ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ। ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਰੌਬਿਨ ਖੁਸ਼ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਦਿਲ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਉਮੀਦ ਸੀ ਕਿ ਜਲਦੀ ਹੀ ਕੁਝ ਮਾਨਤਾ ਮਿਲੇਗੀ।

ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, ਰੌਬਿਨ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਕਮਾਂਡਿੰਗ ਅਫ਼ਸਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਰਧ-ਸਰਕਾਰੀ ਪੱਤਰ ਲਿਖਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਯੂਨਿਟ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਜਿੱਤ ਲਈ ਵਧਾਈ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਹਮਦਰਦੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਜਾਨਾਂ ਗੁਆ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ। ਵਿਵੇਕ ਨੂੰ ਸਲਾਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਲਿਖਿਆ, 'ਬਹਾਦੁਰ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗਣਗੇ ਅਤੇ ਉਹ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਭਾਰਤੀਆਂ ਦੀਆਂ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਨਗੇ।' ਕਮਾਂਡਿੰਗ ਅਫ਼ਸਰ ਨੇ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਧੰਨਵਾਦ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ।

ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਭਾਵੇਂ ਰੌਬਿਨ ਰੁੱਝਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਡਾਇਰੀ ਵਿੱਚ ਜੰਗ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨੂੰ ਮੋਟੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਕੈਚ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਵੇਰਵੇ ਭੁੱਲ ਜਾਣ। ਉਸਨੇ ਜੋ ਸਕੈਚ ਲਿਖਿਆ ਸੀ ਉਸ ਵਿੱਚ ਹਮਲੇ ਦੀਆਂ ਦਿਸ਼ਾਵਾਂ, ਟੋਲੋਲਿੰਗ, ਮੇਜਰ ਵਿਵੇਕ ਗੁਪਤਾ ਅਤੇ ਮੇਜਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਤਾਰੇ ਦਿਖਾਏ ਗਏ ਸਨ, ਜੋ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ

Machine Translated by Google

ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਡਿੱਗੇ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਦੂਜੇ ਕਮਾਂਡਰ ਨੇ ਬੁਲਾਇਆ ਤਾਂ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸਦੀ ਡਾਇਰੀ ਵਿੱਚ ਸਕੈਚ ਅਧੂਰਾ ਹੀ ਰਿਹਾ।

ਥਕਾਵਟ, ਡਰ ਅਤੇ ਕਠੋਰਤਾ ਹੁਣ ਲਈ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਯੂਨਿਟ ਨੇ ਮੇਜਰ ਗੁਪਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਨੌਂ ਸਾਥੀਆਂ ਨੂੰ ਫੌਜੀ ਵਿਦਾਇਗੀ ਦਿੱਤੀ ਜੋ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਫੁੱਲਮਾਲਾ ਭੇਟ ਕਰਨ ਦੀ ਰਸਮ ਵਿੱਚ, ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਸਜਾਵਟ ਬਣਾਈ ਰੱਖੀ, ਪਰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਲਾਈਨ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਗਏ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਅੱਖ ਵੀ ਸੁੱਕੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਰੌਬਿਨ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕੁਝ ਘੰਟੇ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ ਸਾਰੇ ਉੱਥੇ ਸਨ, ਤਿਆਰ ਅਤੇ ਗੂੰਜ-ਹੋ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਛੱਡ ਗਿਆ ਸੀ।

Machine Translated by Google

Machine Translated by Google

ਅਧਿਆਇ 18

ਨੌਲ—ਅੰਤ ਤੱਕ ਦੀ ਲੜਾਈ

ਲੜਾਈ ਜਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਪਰ ਇੱਕ ਕੀਮਤ 'ਤੇ - ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਭਰਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਜਾਨਾਂ। ਇਹ ਸੀ

ਯੂਨਿਟ ਦੇ ਆਰਾਮ ਕਰਨ, ਠੀਕ ਹੋਣ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਕੰਮਾਂ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਉਹ ਮਟਯਾਨ ਵਿਖੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ। ਅਫ਼ਸਰਾਂ ਅਤੇ ਜਵਾਨਾਂ ਲਈ ਇਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਪੈਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਰੀਰਕ ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਣ। ਅਕਸਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਇਸ ਲਈ ਕੋਈ ਵੀ ਬ੍ਰੇਕ ਸਵਾਗਤਯੋਗ ਹੈ।

ਰੌਬਿਨ ਲਈ ਵੀ ਇਹੀ ਸੀ। ਸੁਭਾਅ ਤੋਂ ਭਾਵੁਕ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਉਸਦੀ ਮੌਤ

ਭਰਾ ਅਫ਼ਸਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਮਾਰਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਬਾਰੇ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਸੀ

ਉੱਤਰ-ਪੂਰਬ ਵਿੱਚ ਸੀਨੀਅਰ ਦੀ ਸ਼ਹੀਦੀ, ਅਕੈਡਮੀ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ। ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣਾ ਕਿੰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕੁਝ ਹੋਇਆ ਹੀ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨਾਲ ਇਸ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਉਦੋਂ ਇੱਕ ਫੌਜੀ ਅਫਸਰ ਹੋਣ ਦੀ ਅਸਲੀਅਤ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਸੀ। ਮੌਤ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਉਣੀ ਸੀ, ਪਰ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇਸਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸੀ। ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਕਦੇ ਸੋਚਿਆ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਇੰਨੀ ਜਲਦੀ ਇੰਨੇ ਨੇੜੇ ਤੋਂ ਦੇਖੇਗਾ। ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਮਿਲਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਯਾਦ ਆਏ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਿਆਰੇ ਵਿਵੇਕ ਗੁਪਤਾ ਸਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਚੁੱਪ ਸਲਾਮ ਕੀਤਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਕੰਮ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਸਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਟੋਲੋਲਿੰਗ ਟਾਪ 'ਤੇ ਕੁਝ ਫੌਜਾਂ ਨਾਲ ਰੁਕਣਾ ਪਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ 13 ਜੈਕ ਰਿਫ, ਇਸਦੇ ਕਮਾਂਡਿੰਗ ਅਫਸਰ, ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਕਰਨਲ ਵਾਈ ਕੇ ਜੋਸ਼ੀ ਦੇ ਨਾਲ, ਅਗਲੇ ਪੜਾਅ ਲਈ ਲੰਘਣਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹ ਚੱਲ ਰਹੇ ਓਪਰੇਸ਼ਨਾਂ ਅਤੇ ਸੂਰਜ ਡੁੱਬਣ ਕਾਰਨ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਿਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜੰਗ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮ੍ਰਿਤਕਾਂ ਨੂੰ ਕੱਢਣਾ ਪਿਆ ਅਤੇ ਫੜੇ ਗਏ ਹਥਿਆਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ ਪਾਕਿਸਤਾਨੀ ਸੈਨਿਕਾਂ ਦੀਆਂ ਲਾਸ਼ਾਂ ਇਕੱਠੀਆਂ ਕਰਨੀਆਂ ਪਈਆਂ।

Machine Translated by Google

ਸਾਜ਼ੋ-ਸਾਮਾਨ ਅਤੇ ਗੋਲਾ-ਬਾਰੂਦ ਵੀ ਹਟਾਉਣਾ ਪਿਆ। ਹਵਾਲਦਾਰ ਮਹੇਸ਼ ਰੌਬਿਨ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਫੋਟੋ ਲਈ ਕੁਝ ਟਰਾਫੀਆਂ ਲਿਆਉਣ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਮਿਲੇ। ਸੁਕਰ ਹੈ, ਸਭ ਕੁਝ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹੀ ਸੋਚਿਆ ਸੀ।

ਫਿਲਹਾਲ, ਰੌਬਿਨ ਬਸ ਸੌਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਬਾਈ ਸਾਲ ਦੀ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ, ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਮੌਤ, ਅੰਗ ਕੱਟਣਾ ਅਤੇ
ਨੇੜੇ ਹੀ ਦਰਦ। ਆਪਣੇ ਬੰਕਰ ਵਿੱਚ ਲੇਟਿਆ ਹੋਇਆ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਲੜਾਈ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨੂੰ ਖੂਨ ਨਾਲ ਲੱਥਪੱਥ, ਪਿੱਛੇ ਛੱਡੇ ਹੋਏ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਬਾਕੀ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧ ਰਹੇ ਸਨ। ਬੱਜਰੀ ਅਤੇ ਕੰਕਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਜਿਸਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਖਿਸਕਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਦੋਂ ਉਹ ਖੂਨ ਨਾਲ ਭਰੀ ਲੜਾਈ ਦੀ ਚੀਕ ਨਾਲ ਚਾਰਜ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਜ਼ਖਮੀਆਂ ਦੀਆਂ ਚੀਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਉਸਦੇ ਕੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਗੂੰਜ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਹ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ - ਗੋਲਿਆਂ ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਨੂੰ ਤੋੜਨ ਵਾਲੇ ਧਮਾਕੇ, ਕਾਲੇ ਧੂੰਏਂ ਨਾਲ ਫਟ ਰਹੇ ਸੰਤਰੀ ਗ੍ਰਨੇਡਾਂ ਦੀਆਂ ਲਸ਼ਕਰਾਂ, ਸਾਰੇ ਪਾਸੇ ਛਿੱਟੇ ਡਿੱਗ ਰਹੇ ਸਨ, ਮਸ਼ੀਨਗੰਨਾਂ ਦੀ ਬੇਅੰਤ ਗੜਗੜਾਹਟ। ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੁੱਟੇ ਹੋਏ ਸਾਥੀਆਂ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਯਾਦ ਆ ਰਹੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਬੇਬਸੀ ਛਾਈ ਹੋਈ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਮਦਦ ਮੰਗ ਰਹੀਆਂ ਸਨ; ਬਹਾਦਰ ਆਦਮੀਆਂ ਦੇ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਦੇ ਆਉਣ ਅਤੇ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਸਨੂੰ ਪਾਕਿਸਤਾਨੀ ਸੈਨਿਕਾਂ ਦੀਆਂ ਲਾਸ਼ਾਂ ਯਾਦ ਆ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਸੁਆਹ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖਾਲੀ ਸਨ।

ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਰਗੇ ਹੀ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕੈਂਪ ਦੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਆਏ। ਕਿਸੇ ਲਈ ਵੀ ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਸਿਪਾਹੀ ਜੰਗ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਕਿਸ ਅਨੁਭਵ, ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਜਜ਼ਬਾਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਗੁਜ਼ਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਡਰ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਜਾਂ ਅੰਗ ਗੁਆਉਣ ਦਾ, ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਿਵੇਕ ਗੁਪਤਾ ਸਰ ਜਾਂ ਸੁਲਤਾਨ ਸਿੰਘ, ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਜਵਾਨ ਮਨ ਡਰ, ਹਿੰਮਤ, ਦਰਦ ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਮੌਤ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣ ਲਈ ਵਾਪਸ ਘੁੰਮ ਗਿਆ।

ਮੇਜਰ ਸੰਦੀਪ ਕਾਲਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਫਸਰ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਮਿਲੇ ਸਨ, ਬਟਾਲੀਅਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਪਹਿਲਾ ਹਮਲਾ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਯੂਨਿਟ ਨੂੰ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਮੇਜਰ ਅਕਸਰ ਕੈਂਪ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਨੌਜਵਾਨ ਅਫ਼ਸਰਾਂ ਅਤੇ ਜਵਾਨਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨੋਬਲ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋ ਸਕੇ। ਕਦੇ-ਕਦੇ, ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਰਾਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਤਾਜ਼ੇ ਫਲ ਅਤੇ ਦੁੱਧ ਦੀ ਦਾਸੀ ਮਿਲਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਰੌਬਿਨ ਅਤੇ ਆਰਚੀ ਉਸਨੂੰ ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਆਪਣੇ ਮਨਪਸੰਦ ਪੁਡਿੰਗ ਦਾ ਆਨੰਦ ਲੈਣ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਸੱਦਾ ਦਿੰਦੇ ਸਨ।

ਨੌਜਵਾਨ ਤਾਜ਼ੇ ਫਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਘਣੇ ਦੁੱਧ ਨੂੰ ਮਿਲਾ ਕੇ ਫਲਾਂ ਦੀ ਕਰੀਮ ਦਾ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਬਣਾਉਂਦੇ ਸਨ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਦੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਤੱਕ ਮਾਣਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ੋਰ-ਸ਼ਰਾਬੇ ਵਾਲੇ ਮੁੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਹੱਸਦੇ ਅਤੇ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਦਾ ਸੀ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਛੋਟੀਆਂ-ਛੋਟੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਭਾਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਲ

Machine Translated by Google

ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਦੇ ਵਿਛੋੜੇ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਨਾਲ ਭਾਰੀ ਸਨ। 'ਉਹ ਕਿਸ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਬਣੇ ਹੋਏ ਹਨ?' ਉਹ ਅਕਸਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਪੁੱਛਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਮਜ਼ਾਕੀਆ ਚਿਹਰੇ ਬਣਾਉਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਕੈਮਰੇ ਲਈ ਪ੍ਰਰੋਪਸ ਨਾਲ ਪੋਜ਼ ਦਿੰਦੇ ਸਨ, ਮੇਜਰ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਚੁੱਪਚਾਪ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਅੱਗੇ ਦੀਆਂ ਲੜਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਵੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਹੁਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਕਿਸੇ ਦਾ ਬੱਚਾ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦਾ ਕੋਈ ਪਿਆਰਾ ਉਸ ਦੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਅਤੇ ਵਿਆਹ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਮੰਗਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਵੱਖਰੀਆਂ ਸਨ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਜੀਣ, ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲਣ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਦੇ ਭਵਿੱਖ ਨੂੰ ਜੀਣ ਦਾ ਹੱਕ ਸੀ।

2 ਰਾਜ ਰਿਫ ਨੂੰ ਕੁਝ ਬਹਾਦਰ ਆਦਮੀਆਂ ਦਾ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਸੀਨੀਅਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਟੀਮ ਲਈ ਬਹੁਤ ਧੰਨਵਾਦੀ ਸਨ।

ਹਮਲੇ ਤੋਂ ਕੁਝ ਦਿਨ ਬਾਅਦ, ਇੰਡੀਆ ਟੂਡੇ ਦਾ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਪੱਤਰਕਾਰ ਰਮੇਸ਼ ਵਿਨਾਇਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਇਕਾਂ ਦੇ ਤੰਬੂ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ ਜੋ ਹੁਣੇ ਹੀ ਟੋਲੋਲਿੰਗ ਲੜਾਈ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਏ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਉਦਾਸ ਅੱਖਾਂ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਲੜਾਈ ਤੋਂ ਥੱਕੇ ਹੋਏ ਮੇਜਰ ਆਚਾਰੀਆ, ਕੈਪਟਨ ਕੇਂਗੁਰਸੇ ਅਤੇ ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਕੀਤਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਮ ਦੇ ਇੱਕ ਪੈੱਗ ਦੇ ਨਾਲ ਲੜਾਈ ਦਾ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਗ੍ਰਾਫਿਕ ਬਿਰਤਾਂਤ ਦਿੱਤਾ। ਹੋਰ ਪੱਤਰਕਾਰ ਵੀ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਗੌਰਵ ਸਾਵੰਤ ਅਤੇ ਵਿਕਰਮ ਜੀਤ ਸਿੰਘ, ਜੋ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਸਨ। ਗੌਰਵ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ ਬਹੁਤ ਖਾਸ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਨੋਇਡਾ ਦੇ ਸੈਕਟਰ 29 ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਮੁਲਾਕਾਤ ਲਈ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਪਰ ਅਭੁੱਲ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਸਮਾਂ ਬਹੁਤ ਔਖਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਰੌਬਿਨ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਹੁਣ ਜੂਨ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ ਦੇ ਵਿਆਹ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਛੁੱਟੀ ਮੰਗ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਰੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ ਉਸਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋਣਗੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਘਾਟੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਹਾਲਾਤ ਗਰਮ ਸਨ, ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ, ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਉਸਦੇ ਭੈਣ-ਭਰਾ ਅਤੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨੂੰ ਹੁਣੇ ਹੀ ਸਮਝਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਹਰ ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਵਿਆਹ ਵਿੱਚ ਦੇਖਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕਿਆ। ਧੌਲਾ ਕੁਆਂ ਦੇ ਗੋਲਫ ਕੋਰਸ ਵਿੱਚ ਆਯੋਜਿਤ ਵਿਆਹ ਦੀ ਪਾਰਟੀ ਦੌਰਾਨ, ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਕੁਝ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਵੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਬਰਡੀ ਨੂੰ ਲਖਨਊ ਦੇ ਰੀਜਨਲ ਕਾਲਜ ਆਫ਼ ਇੰਜੀਨੀਅਰਿੰਗ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲਾ ਮਿਲ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਸੀ।

ਰੌਬਿਨ ਵੀ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਨੈਨਾ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ
ਵਿਅਕਤੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪਾਣੀਆਂ ਦੀ ਪਰਖ ਕਰਨ ਲਈ, ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਚਲਾਕੀ ਨਾਲ ਲੁਕਵੇਂ ਸੰਕੇਤਾਂ ਨਾਲ ਪੱਤਰ ਲਿਖੇ। ਇੱਕ ਵਾਰ, ਜਦੋਂ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, 'ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਪਿਆਰ ਕੀ ਤਾਕਤ ਹੈ [ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਹੈ

Machine Translated by Google

ਪਿਆਰ ਦੀ ਤਾਕਤ]।' ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਨੈਨਾ ਚਿੰਤਾ ਨਾਲ ਬਿਮਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਕਾਲ/ਚਿੱਠੀ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਤੱਕ ਜੀਉਂਦੀ ਸੀ।

ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਕਿ ਡਰ, ਥਕਾਵਟ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਰਗੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ
ਉਸਦੇ ਅਜ਼ੀਜ਼, ਜੋ ਉਸਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਨੂੰ ਦੇਸ਼ ਭਗਤੀ, ਸਵੈ-ਮਾਣ, ਫੌਜੀ ਜ਼ਾਬਤੇ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ, ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੈਨਿਕਾਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਹ ਅਗਵਾਈ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਬਾਰਬਾਡ ਬੰਕਰ ਵਿੱਚ ਜਿੱਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਸ ਜੇਤੂ ਦੌਰ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆਉਣਾ ਪਵੇਗਾ।

ਉਸਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਦੀ ਇੱਜ਼ਤ, ਫਰਜ਼ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਿਡਰਤਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਸਨੂੰ ਪਲਟਨ ਦੀ ਇੱਜ਼ਤ (ਸਨਮਾਨ) ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣਾ ਪਿਆ।
ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਡਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹੱਦਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਜਿੱਤਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਦਰਅਸਲ, ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਅਤੇ ਅੰਗਾਂ, ਸਾਥੀਆਂ ਅਤੇ ਸਨਮਾਨ ਦੇ ਡਰ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਡਰ ਵੀ ਸੀ - ਡਰਨ ਦਾ ਡਰ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਅਟੱਲ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੇ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਜਿੱਤ ਦਿੱਤਾ।

ਉਸਨੇ ਕਰਨੀ ਮਾਤਾ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਜਤਾਇਆ, ਉਸਦੀ ਰੱਖਿਆ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਹਰ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਰਾਹਤ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਖਰਕਾਰ ਜਿੱਤ ਕੇ ਜ਼ਿੰਦਾ ਬਾਹਰ ਆਉਣਗੇ। ਉਹ ਅਕਸਰ ਸੋਚਦਾ ਸੀ ਕਿ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਆਪਣੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇਗਾ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਜੋ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚੋਂ ਨਹੀਂ ਲੰਘਿਆ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝੇਗਾ, ਸਿਵਾਏ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੇ।

ਅਜਿਹੇ ਵਿਚਾਰ ਉਸਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਰਾਤਾਂ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਖਾਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਨੀਂਦ ਨਹੀਂ ਆ ਜਾਂਦੀ।
ਵੱਧ।

24 ਜੂਨ 1999 ਨੂੰ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਦਿਨ ਦਾ ਸੂਰਜ ਚੜ੍ਹਿਆ, ਹੁਕਮ ਆਏ ਕਿ 2 ਰਾਜ
ਰਿਫ ਨੂੰ ਨੌਲ ਨੂੰ ਫੜਨ ਲਈ ਇੱਕ ਹੋਰ ਹਮਲੇ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਉਣੀ ਪਈ। ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨੀ ਸੀ। ਸੋਚਣ ਜਾਂ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ - ਉਸਦਾ ਮਨ ਹੁਣ ਅਗਲੇ ਹਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੁੱਝਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਗਲੇ ਵੀਹ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਉਸਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਫ਼ੋਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਾ ਕਰੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕੰਮ ਲਈ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਨਾ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਨਾ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਨਵਾਂ ਕੰਮ ਇੱਕ ਹੋਰ ਹਮਲਾ ਹੋਣਾ ਸੀ।

ਤਿਆਰੀਆਂ ਖੋਜ, ਜ਼ਮੀਨੀ ਅਧਿਐਨ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈਆਂ,
ਸਮੇਂ ਦੀ ਯੋਜਨਾਬੰਦੀ, ਆਦਿ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਦੂਰਬੀਨਾਂ ਰਾਹੀਂ ਜੋ ਦੇਖਿਆ ਉਹ ਨਿਰਾਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਨੋਲ ਡਰਾਉਣੀ, ਬਦਸੂਰਤ ਸੀ। ਇਹ ਇਲਾਕਾ ਇੱਕ ਕਟੋਰੇ ਵਰਗਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਅਤੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਘੇਰੇ 'ਤੇ ਸਨ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਚੱਟਾਨ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਸੀ ਜੋ ਧਾਤ ਦੀ ਚਾਦਰ ਵਾਂਗ ਚਮਕਦਾ ਸੀ। ਘਾਹ ਦਾ ਇੱਕ ਪੱਤਾ ਵੀ ਲੈਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਸੀ।

Machine Translated by Google

ਅੰਦਰ ਛੁਪ ਜਾਓ। ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਟੋਲੋਲਿੰਗ 'ਤੇ ਹਮਲੇ ਦੌਰਾਨ ਇੱਕ ਨਾਈਟ-ਵਿਜ਼ਨ ਡਿਵਾਈਸ ਫੜ ਲਈ ਸੀ। ਇਹ ਕੰਮ ਆਇਆ। ਉਸਦਾ ਦੋਸਤ, ਮੇਜਰ ਮੋਹਿਤ ਸਕਸੈਨਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਵਾਰੀ-ਵਾਰੀ ਲੈਂਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੋਹਿਤ ਪਹਿਰਾ ਦਿੰਦਾ ਸੀ, ਰੌਬਿਨ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੇ ਨੇੜੇ ਜਾਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਪਾਕਿਸਤਾਨੀ ਘੁੰਮਦੇ ਸਨ, ਮੋਹਿਤ ਉਸਨੂੰ ਰੇਡੀਓ 'ਤੇ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੰਦਾ ਸੀ, 'ਸਾਵਧਾਨ ਰਹੋ! ਉਹ ਚੱਟਾਨ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਆ ਰਹੇ ਹਨ।' ਰੌਬਿਨ ਫਿਰ ਜਲਦੀ ਪਿਘਲ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ ਉਹ ਨੇੜੇ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਦੂਰਬੀਨ ਰਾਹੀਂ, ਬੰਕਰਾਂ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਸੀ। ਕੁਝ ਖਾਕੀ ਵਿੱਚ ਸਨ ਅਤੇ ਕੁਝ ਕਾਲੇ ਅਤੇ ਨੀਲੇ ਟਰੈਕਸੂਟ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਤਿੰਨ ਦੀ ਪਛਾਣ ਵੀ ਕੀਤੀ।

ਸੰਗਾਰ (ਢਿੱਲੇ ਪੱਥਰਾਂ ਦੇ ਬਣੇ ਬੰਕਰ)। ਉਸਨੇ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਇੱਕ ਕੰਡਿਆਲੀ ਤਾਰ ਅਤੇ ਐਂਟੀਨਾ ਵਰਗੀ ਚੀਜ਼ ਦੇਖੀ।

ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਹਮਲੇ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨੀ ਪਈ ਅਤੇ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ ਪਿਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਆਦਮੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮੁੰਡਿਆਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ।

ਬੇਸ 'ਤੇ ਵਾਪਸ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਰਨੀ ਮਾਤਾ ਦੇ ਅਸਥਾਈ ਮੰਦਰ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਤਾਕਤ, ਸਫਲਤਾ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ। ਫਿਰ, ਉਸਨੂੰ ਹਮਲੇ ਬਾਰੇ ਯਾਦ ਆਇਆ।

ਰਾਤ ਨੂੰ ਇਹ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਕਾਰਨਾਮਾ ਸੀ। ਇਸ ਦੀਆਂ ਢਲਾਣਾਂ ਦਾ ਢਲਾਣ ਲਗਭਗ 80 ਡਿਗਰੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉੱਪਰ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਨਾਲੀਆਂ ਢਿੱਲੀਆਂ ਪੱਥਰਾਂ ਅਤੇ ਬੱਜਰੀ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਨੇੜ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਤੰਗ ਪਹਾੜੀ ਸੀ ਜਿਸਦੇ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਡੂੰਘੀਆਂ, ਲਗਭਗ ਖੜ੍ਹੀਆਂ, ਤੇਜ਼ ਵਾਦੀਆਂ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਚਾਕੂ ਨਾਲ ਕੱਟੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹੋਣ।

ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ, ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਹਮਲੇ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਚਿੰਤਾ ਅਤੇ ਤਣਾਅ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਤੋਪਖਾਨੇ ਦੇ ਅਫ਼ਸਰ ਮੇਜਰ ਅਸ਼ੋਕ ਸ਼ਰਮਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, 'ਸਰ, ਤੁਸੀਂ ਉਦੇਸ਼ 'ਤੇ ਇੰਨੀ ਸਹੀ ਅਤੇ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਗੋਲੀਬਾਰੀ ਕਰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਦੁਸ਼ਮਣ ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਹਮਲਾ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ। ਉਹ ਖੂਨੀ ਢਲਾਣਾਂ ਵੇਖੋ।'

ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਹੀ ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਨੌਲ ਨੂੰ ਇੰਨੀ ਸਖ਼ਤ ਸਜ਼ਾ ਦਿਓ ਕਿ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹਮਲੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਭੱਜ ਜਾਵੇ।' ਸ਼ਰਮਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ, 'ਤੁਸੀਂ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ, ਰੌਬਿਨ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀ ਕਲਪਨਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੁੱਖ ਦੇਵਾਂਗਾ। ਉਸ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸੌ ਤੋਂ ਵੱਧ ਤੋਪਾਂ ਦੀ ਅੱਗ ਨੌਲ ਨੂੰ ਪਛਾਣਨਯੋਗ ਨਹੀਂ ਛੱਡ ਦੇਵੇਗੀ।' ਰੌਬਿਨ ਉਸ ਰਾਤ ਬੇਚੈਨ ਸੀ। ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦੀ ਭੜਕਾਹਟ ਵਿੱਚ ਵੀ - ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਇੰਨੇ ਸਾਰੇ ਆਦਮੀ, ਉਸਦੇ ਸਾਥੀ, ਪਾਕਿਸਤਾਨੀ ਗੋਲੀਬਾਰੀ - ਉਹ ਅਜੀਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਕੱਲਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਵਿਚਾਰ ਦੂਰ ਨੋਇਡਾ ਵੱਲ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਦੇ

ਆਰਾਮ ਲਈ ਤਰਸਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਯਾਦ ਆਉਂਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਨਾਲੋਂ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਜੱਫੀ ਪਾਉਣਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਹੱਥ ਫੜਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਇੱਥੇ ਉਹ, ਬਿਲਕੁਲ ਇਕੱਲਾ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਆਦਮੀਆਂ ਦੀ ਪਲਟਨ ਦੇ ਨਾਲ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨੀ ਪਈ।

Machine Translated by Google

ਹਮਲੇ ਤੋਂ ਇੱਕ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਦਰੱਖਤਾਂ ਦੇ ਝੁੰਡ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਉਤਸ਼ਾਹਜਨਕ ਭਾਸ਼ਣ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ, ਇੱਕ ਸਿਪਾਹੀ ਆਪਣੀ ਪਿਆਰੀ ਕਰਨੀ ਮਾਤਾ ਦੀ ਫਰੇਮ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਮੂਰਤੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਜਗ੍ਹਾ ਲੈ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਸਫਾਈ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਉਸਦੇ ਹੱਥਾਂ ਤੋਂ ਡਿੱਗ ਪਈ ਅਤੇ ਟੁੱਟ ਗਈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਿਪਾਹੀ ਚਿੰਤਤ ਹੋ ਗਏ।

'ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਸੁਣੋ, ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ। ਉਹ ਦਿਨ ਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਦੋਂ ਸਾਨੂੰ ਪੈਸੇ ਵਾਪਸ ਕਰਨੇ ਪੈਣਗੇ।'
ਦੇਸ਼ ਦੇ ਨਮਕ (ਦੇਸ਼ ਦਾ ਲੂਣ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ, ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ, ਕਰਤੱਵ ਲਈ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ) ਦੀ ਕੀਮਤ, ਜਦੋਂ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਸਾਡਾ ਪਲਟਨ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਨੋਲ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਹੋਰ ਨਾ ਸੋਚੋ। ਅਸੀਂ ਰਾਜਪੂਤ ਹਾਂ ਅਤੇ ਅੱਜ ਸਾਨੂੰ ਇਸਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਾਂਗਾ। ਜੇ ਮੈਂ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਦਿਓ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਦਿਆਂਗਾ ਜੋ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜਦਾ ਹੈ। ਅੱਜ ਰਾਤ, ਸਾਨੂੰ ਗੁਪਤਾ ਸਰ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਸਾਥੀਆਂ ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਬਦਲਾ ਲੈਣਾ ਹੈ,' ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
ਸਬ ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, 'ਬਦਲੇ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ, ਬੱਸ ਨੋਲ ਪਹੁੰਚੋ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਤਿਆਰ ਹੋ?' ਇੱਕ ਗੂੰਜਦਾ 'ਹਾਂ!'
ਆਦਮੀ ਜੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਆ ਗਏ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਲੜਾਈ ਦੀ ਨਾਅਰਾ ਮਾਰੀ, 'ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਚੰਦਰ ਕੀ ਜੈ!' ਰੌਬਿਨ, ਆਰਚੀ ਅਤੇ ਅਲਫ਼ਾ ਕੰਪਨੀ ਚੁੱਪਚਾਪ ਆਪਣੇ ਅੱਗੇ ਵਾਲੇ ਅਸੈਂਬਲੀ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਖਿਸਕ ਗਏ। ਹਮਲੇ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਹਵ ਕਿਸ਼ਨ, ਰਾਫ਼ਨ ਮਹੇਸ਼, ਰਾਫ਼ਨ ਸਤੀਸ਼ ਅਤੇ ਰਾਫ਼ਨ ਕੰਵਰ ਪਾਲ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। 27 ਜੂਨ ਦੀ ਸ਼ਾਮ ਤੱਕ, ਉਹ ਜੈਨ ਚੌਕੀ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਗਏ ਸਨ, ਜੋ ਨੋਲ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਕਿਲੋਮੀਟਰ ਦੂਰ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਡੀ-ਡੇਅ ਅਤੇ ਐੱਚ-ਆਵਰ (ਹਮਲੇ ਲਈ ਸਹੀ ਸਮਾਂ) ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨੀ ਪਈ।

'ਰੌਬਿਨ,' ਆਰਚੀ ਨੇ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। 'ਸੁਣੋ ਮੁੰਡੇ, ਗੋਲੀ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦੀ।'
ਕੋਈ ਵੀ, ਇਸ ਲਈ ਜਲਦਬਾਜ਼ੀ ਨਾ ਕਰੋ, ਕੋਈ ਪੁੰਗਾ [ਬੇਲੋੜਾ ਜੋਖਮ] ਨਾ ਲਓ ।'
'ਤੁਸੀਂ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ, ਸਰ, ਮੇਰੇ ਨਾਮ ਵਾਲੀ ਗੋਲੀ ਅਜੇ ਨਹੀਂ ਬਣੀ,' ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, 'ਸਰ, ਤੁਸੀਂ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖੋ।'
ਤੂੰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਪਿਤਾ ਬਣਨ ਵਾਲਾ ਹੈਂ!' ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦਿਲੋਂ ਹਾਸਾ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਡਰ ਨੂੰ ਛੁਪਾਉਣ ਲਈ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ।

ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਕੁਆਰਟਰਮਾਸਟਰ ਹਵਾਲਦਾਰ (CQMH), HQ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਸੁਮੇਰ ਸਿੰਘ, ਲੌਜਿਸਟਿਕਸ, ਸਪਲਾਈ ਭੇਜਣ, ਗੋਲਾ ਬਾਰੂਦ ਭੇਜਣ ਅਤੇ ਜ਼ਖਮੀਆਂ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਦੇ ਇੰਚਾਰਜ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਸ਼ਕਰਪਾਰਾ (ਇੱਕ ਮਿੱਠਾ ਭਾਰਤੀ ਸਨੈਕ) ਅਤੇ ਤਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਦਾਲਾਂ ਦੇ ਪੈਕੇਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੈਨਿਕਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਸ਼ਾਮ, ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਹਵਾਲਦਾਰ ਹਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੰਗਰ (ਰਸੋਈ ਘਰ) ਤੋਂ ਗਰਮ ਭੋਜਨ ਭੇਜ ਰਿਹਾ ਸੀ।

'ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਲਈ ਕੀ ਹੈ?' ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।

Machine Translated by Google

'ਸਰ, ਇੱਥੇ ਗਰਮਾ-ਗਰਮ ਪੂਰੀਆਂ, ਆਲੂ ਮਟਰ ਅਤੇ ਹਲਵਾ [ਤਲੀ ਹੋਈ ਰੋਟੀ, ਮਟਰ-ਅਤੇ-
"ਆਲੂ ਦੀ ਕਰੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮਿੱਠਾ ਪਕਵਾਨ]," ਹਰਜੀਤ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।

'ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਇਸਨੂੰ ਜਲਦੀ ਭੇਜ ਦਿਓ, ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਧੀਆ ਭੋਜਨ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣ ਸਕੀਏ,' ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ।

ਹਰਜੀਤ ਨੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਕਿਹਾ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਰਾਤ ਦਾ ਖਾਣਾ ਤਿਆਰ ਸੀ, ਪਰ ਸਰਾਪਿਆ ਤੋਪਖਾਨੇ ਦੀ ਗੋਲੀਬਾਰੀ ਤੋਂ ਕੋਈ ਰਾਹਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ। 'ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਬ੍ਰੇਕ ਮਿਲੇਗਾ, ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਉੱਪਰ ਭੇਜ ਦੇਵਾਂਗੇ,' ਉਸਨੇ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਬ੍ਰੇਕ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਅਤੇ ਖਾਣਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਖੇਤ ਦੇ ਕੰਪੋ ਰਾਸ਼ਨ ਸਟੋਵ 'ਤੇ ਪਕਾਇਆ ਮੈਗੀ ਖਾਧਾ। ਉਸ ਉਚਾਈ 'ਤੇ ਬੈਠੇ, ਪਿਛੋਕੜ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬਦੇ ਸੂਰਜ ਅਤੇ ਠੰਢੀਆਂ ਹਵਾਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਭਾਫ਼ ਵਾਲੇ ਨੂਡਲਜ਼ ਦਾ ਇੱਕ ਕਟੋਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੁਣ ਤੱਕ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਖਾਣਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੇਜਰ ਬਜਾਜ ਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਇਸ ਉਚਾਈ ਅਤੇ ਮੌਸਮ ਵਿੱਚ, ਮੈਗੀ ਦੇ ਕਟੋਰੇ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ।' 28 ਜੂਨ ਨੂੰ, ਸ਼ਾਮ ਵੇਲੇ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਗੋਲੇ ਦੂਰ ਰਿਜਲਾਈਨ ਦੇ ਨਾਲ ਫਟਦੇ ਸਨ, ਉਹ ਅੱਗ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਆਪਣੇ 'ਰਿਲੀਜ਼ ਪੁਆਇੰਟ' ਵੱਲ ਵਧਣ ਲੱਗੇ, ਜਿਸਨੂੰ, ਕਿਸੇ ਅਜੀਬ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ, 'ਕਾਜਲ' (ਕੋਹਲ) ਦਾ ਨਾਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਬਿਲਕੁਲ ਆਰਚੀ ਦੇ ਪਾਲਤੂ ਜਾਨਵਰ ਵਾਂਗ। 1930 ਘੰਟਿਆਂ 'ਤੇ, ਖੇਤਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਚੁੱਪ ਛਾ ਗਈ। ਮਾਹੌਲ ਤਣਾਅਪੂਰਨ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਬਜਾਜ, ਆਰਚੀ, ਮੋਹਿਤ, ਰੌਬਿਨ, ਕੇਂਗੁਰਸੇ ਅਤੇ ਰੌਂਤੇਲਾ ਉਡੀਕ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਲ ਦੀ

ਧੜਕਣ ਤੇਜ਼ ਹੋ ਗਈ। ਹਿੰਮਤ ਨੂੰ ਅਕਸਰ ਡਰ ਦੀ ਘਾਟ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸੱਚੀ ਹਿੰਮਤ ਆਪਣੇ ਡਰ 'ਤੇ ਕਾਬੂ ਪਾਉਣਾ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਇਆ ਕਿ ਡਰ ਨੂੰ ਹਾਵੀ ਨਾ ਹੋਣ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਇਆ, ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਖਿੱਚੀਆਂ ਅਤੇ ਮੂਡ ਨੂੰ ਹਲਕਾ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੀਆਂ ਛੁੱਟੀਆਂ ਦੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ 'ਤੇ ਵੀ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ, ਬੇਸ 'ਤੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਵਾਪਸ ਚਿੱਠੀਆਂ ਲਿਖਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਰੌਬਿਨ ਕਾਗਜ਼ ਅਤੇ ਪੈੱਨ ਲੈ ਕੇ ਬੈਠਾ ਸੀ, ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਲਿਖਣਾ ਹੈ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦੇ ਹੋਏ ਸਾਫ਼ ਸੁਣ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਪਿਤਾ ਆਪਣੀ ਵਰਦੀ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚੋਂ ਅੰਦਰ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ, 'ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ, ਰੌਬਿਨ, ਤੁਸੀਂ ਅੱਗੇ ਵਧੋ।' ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸੋਚ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ। ਉਸਨੇ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਸੋਚਿਆ ਜੋ ਉਹ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਹੀ ਚਾਦਰ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਦੇ ਬਾਅਦ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਰੁਕਸਾਨਾ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨਾ, ਨੈਨਾ ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਅੰਗ ਦਾਨ ਕਰਨਾ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਕਾਗਜ਼ 'ਤੇ ਪੈੱਨ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਆਖਰੀ ਪੱਤਰ ਲਿਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੰਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਖਤਮ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ 'ਕਿੰਗ-ਸਾਈਜ਼ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜੀਓ!'।

Machine Translated by Google

ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਤੋਮਰ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਚਿੱਠੀ ਫੜਾ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ, 'ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕਿਰਪਾ ਕਰੋ। ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਇਹ ਮੇਰੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿਓ।' ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਪੈਕੇਟ ਕੱਢਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, 'ਇਹ ਉਸਦੇ ਲਈ ਹੈ।'

'ਓ, ਆਹ ਰੌਬਿਨ, ਘਟੀਆ ਗੱਲਾਂ ਨਾ ਕਰ,' ਤੋਮਰ ਨੇ ਉਸਦੀ ਪਿੱਠ ਥੱਪੜ ਮਾਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ।

'ਠੀਕ ਹੈ। ਪਰ ਵਾਅਦਾ ਕਰੋ, ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿਓਗੇ,' ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ।

'ਠੀਕ ਹੈ, ਠੀਕ ਹੈ, ਮੈਂ ਕਰਾਂਗਾ, ਮੈਂ ਕਰਾਂਗਾ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੋ, ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਓਗੇ।'

"ਤੂੰ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ। ਸੈਂਟੀ ਨਾ ਕਰ ਯਾਰ," ਤੋਮਰ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਉਸਦੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਹੱਥ ਮਾਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ।

'ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨਨ ਉਮੀਦ ਹੈ, ਦੋਸਤ,' ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਇੱਕ ਹਉਕਾ ਲੈ ਕੇ ਕਿਹਾ।

ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਾਰੇ ਇਕੱਠੇ ਕਾਜਲ ਵਿਖੇ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਉਡੀਕ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਸਨ, ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਚੁੱਪ ਅਚਾਨਕ, ਤੋਪਖਾਨੇ ਦੀ ਗੋਲੀਬਾਰੀ ਨਾਲ ਇਹ ਚਕਨਾਚੂਰ ਹੋ ਗਿਆ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ 315 ਫੀਲਡ ਰੈਜੀਮੈਂਟ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੇਜਰ ਸੀਬੀ ਦਿਵੇਦੀ ਬੰਦੂਕ ਸਥਿਤੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸਨ, ਜੋ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਹਰ ਸ਼ੈੱਲ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਹੋਵੇ। ਪਰ ਬਹੁਤ ਸਟੀਕ ਹੋਣ ਅਤੇ ਭਾਰੀ ਗੋਲੀਬਾਰੀ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਦੁਸ਼ਮਣ ਭੱਜਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਨੌਲ ਦੇ ਉਲਟ ਪਾਸੇ ਗੁਫਾਵਾਂ ਅਤੇ ਦਰਾਰਾਂ ਸਨ, ਜਿੱਥੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੇ ਸਿਪਾਹੀ ਪਨਾਹ ਲਈ ਵਾਪਸ ਡਿੱਗ ਪਏ। ਉੱਥੇ ਬੋਫੋਰਸ ਤੋਪਾਂ, ਰਾਕੇਟ, ਮੋਰਟਾਰ ਅਤੇ ਮਸ਼ੀਨ ਗੰਨਾਂ ਸਨ ਜੋ ਗੋਲੀਬਾਰੀ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਸਾਰੇ ਨੌਲ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਬਣਾ ਕੇ। ਬੈਟਰੀ ਕਮਾਂਡਰ, ਮੇਜਰ ਅਸ਼ੋਕ ਸ਼ਰਮਾ, ਡਿੱਗ ਪਏ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਿੱਠ 'ਤੇ ਸੱਟ ਲੱਗ ਗਈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣਾ ਪਿਆ। ਦੂਜੇ ਤੋਪਖਾਨੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਕੈਪਟਨ ਅਖਿਲੇਸ਼ ਸਕਸੈਨਾ ਨੂੰ ਵੀ ਸਪਲਿੰਟਰ ਸੱਟ ਲੱਗੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣਾ ਪਿਆ।

ਨੌਲ ਤੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਕਿਲੋਮੀਟਰ ਦੂਰ ਇੰਨੇ ਸਾਰੇ ਆਦਮੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਦੁਸ਼ਮਣ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਹਮਲਾ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਦਰਜ ਕਰ ਲਏ ਸਨ। ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਪਾਕਿਸਤਾਨੀ ਤੋਪਾਂ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਈਆਂ। ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਜੀ-ਸ਼ੌਕ 'ਤੇ ਸਮਾਂ ਦੇਖਿਆ, ਇਹ 1930 ਘੰਟੇ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਪਲਟਨ ਚੁੱਪਚਾਪ ਆਪਣੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਰਿਲੀਜ਼ ਪੁਆਇੰਟ ਵੱਲ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਚੰਦਰਮਾ ਅਜੇ ਨਹੀਂ ਚੜ੍ਹਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਹਨੇਰਾ ਸੀ। ਉਸੇ ਵੇਲੇ, ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਹ ਡਰਦੇ ਸਨ ਉਹ ਹੋਈ। ਰੌਬਿਨ ਦੀ ਪਲਟਨ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸਲੋਵੋ ਡਿੱਗ ਪਿਆ। ਉਹ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਫਸ ਗਏ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਹਮਲੇ ਦੇ ਫਾਰਮੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਰਹੇ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਤਾਂ ਚੀਕਾਂ ਅਤੇ ਚੀਕਾਂ ਸਨ - ਕੁਝ

ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕੁਝ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋ ਗਏ। ਮਾਰੇ ਗਏ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰਾ ਸਹਾਇਕ, ਰਫ਼ਨ ਜਗਮਲ ਸਿੰਘ ਵੀ ਸੀ। ਰੌਬਿਨ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਉਹ ਜਗਮਲ ਦੇ ਧੂੜ ਨਾਲ ਲੱਥਪੱਥ ਸਰੀਰ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਤੋਂ ਖੂਨ ਵਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਹਿਲਾ ਕੇ ਕਿਹਾ, 'ਜਗਮਲ, ਜਗਮਲ।' ਪਰ ਉਸਦਾ ਦੋਸਤ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਲਟਕ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ।

Machine Translated by Google

ਇੱਕ ਦਿਲ ਟੁੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਰੌਬਿਨ ਉੱਥੇ ਬੈਠਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਤਪਸ਼ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ, ਉਸਨੂੰ ਘੂਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਜ਼ਖਮੀਆਂ ਦੀਆਂ ਅਗਲੀਆਂ ਚੀਕਾਂ ਅਤੇ ਚੀਕਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲਿਆ ਦਿੱਤਾ। ਆਦਮੀ ਇੱਧਰ-ਉੱਧਰ ਭੱਜੇ, ਚੱਟਾਨਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਲੁਕਣ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ। ਐਨਸੀਓ ਵਿਵਸਥਾ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਚੀਕ ਰਹੇ ਸਨ, ਸੈਕਸ਼ਨ ਕਮਾਂਡਰਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਭਾਗਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਲਈ ਚੀਕਿਆ ਜਦੋਂ ਕਿ ਜ਼ਖਮੀਆਂ ਦੀਆਂ ਕਰਾਹਾਂ ਜਾਰੀ ਰਹੀਆਂ। ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਗੋਲੇ ਫਟ ਰਹੇ ਸਨ, ਪਲਟਨ 'ਤੇ ਗਰਮ ਧਾਤ ਦੀ ਬਾਰਿਸ਼ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ; ਦੂਸਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਿਰਾਂ ਉੱਤੇ ਸੀਟੀਆਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਉੱਡ ਰਹੇ ਸਨ।

ਪਸੀਨੇ, ਧੂੰਏਂ ਅਤੇ ਧੂੜ ਨਾਲ ਲੱਥਪੱਥ, ਰੌਬਿਨ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣ ਲਈ ਕਿਹਾ।

ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸਨੇ ਜ਼ਖਮੀ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬਾਹਰੀ ਛੱਪੜ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਫੜ ਲਿਆ। ਫਿਰ, ਆਪਣੇ ਉੱਨੀ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਕੇ, ਉਹ ਟੋਲੋਲਿੰਗ ਨੁੱਲਾ (ਧਾਰਾ) ਵਿੱਚ ਛੁਪਣ ਲਈ ਢਲਾਣ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਚਲਾ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਤੋਪਖਾਨਾ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਸੀ। ਕਮਾਂਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਨੇ ਰੌਬਿਨ ਦੀ ਪਲਟਨ ਨੂੰ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜ਼ਖਮੀ ਹੁੰਦੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪਲਟਨ, ਨੰਬਰ 3 ਪਲਟਨ ਨੂੰ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਕੋਈ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਉਣ ਤੋਂ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਆਰਚੀ ਨਾਲ ਨੰਬਰ 2 ਪਲਟਨ ਲਾਂਚ ਕੀਤਾ। ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੀ ਗੋਲੀਬਾਰੀ ਅਜੇ ਵੀ ਰੌਬਿਨ ਦੀ ਪਲਟਨ ਵੱਲ ਸੀ, ਆਰਚੀ ਨੇ ਮੌਕੇ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਇਆ ਅਤੇ ਸਿੱਧੇ ਨੋਲ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ। ਗੋਲੀਬਾਰੀ ਦਾ ਭਿਆਨਕ ਆਦਾਨ-ਪ੍ਰਦਾਨ ਹੋਇਆ।

ਅਚਾਨਕ ਅਤੇ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਇੱਕ ਗ੍ਰਨੇਡ ਬਿਲਕੁਲ ਸਾਹਮਣੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ
ਆਰਚੀ, ਉਸਦੀ ਛਾਤੀ 'ਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਅਸਰ ਪਿਆ। ਰੌਬਿਨ ਦੀ ਪਿਆਰੀ ਤਾਊ, ਆਪਣੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸਦਮੇ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਆਖਰੀ ਸਾਹ ਲੈ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਹ ਇੱਕ ਧੀ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦੇਵੇਗੀ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸੋਨੇ ਦਾ ਹਾਰ ਮਿਲੇਗਾ। ਇਸ ਸਮੇਂ, ਉਹ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਕਿਲੋਮੀਟਰ ਦੂਰ ਬੈਠੀ ਸੀ, ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਆਖਰੀ ਵਾਅਦਾ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਕਿਸਮਤ ਦੇ ਮਾਫ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੱਥਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਇਸ ਭਿਆਨਕ ਖ਼ਬਰ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ, ਰੌਬਿਨ ਆਪਣੀ ਕੰਪਨੀ ਨਾਲ ਹਰ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਨੌਲ ਨੂੰ ਫੜਨ ਲਈ ਦ੍ਰਿੜ ਸੀ। ਉਹ ਆਖਰੀ ਹਮਲੇ ਲਈ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਲਗਭਗ ਭੱਜ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਸਾਹ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਰਾਈਫਲਾਂ ਅਤੇ ਯੂਐਮਜੀ ਦੀਆਂ ਫਲੈਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਕਾਜਲ ਤੋਂ ਨੌਲ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਵਾਲੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਮਸ਼ੀਨ-ਗਨ ਟਰੇਸਰਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਨੌਲ ਵੱਲ ਆਦਮੀਆਂ ਦੇ ਸਮੂਹ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ। ਚਾਰਜ ਦੌਰਾਨ, ਉਸਦਾ ਸੀਨੀਅਰ ਜੇਸੀਓ, ਸਬ ਮਾਨ ਸਿੰਘ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਤੋਪਖਾਨੇ ਦਾ ਗੋਲਾ ਉਸ ਨੂੰ ਲੱਗਿਆ।

ਕਮਾਂਡਿੰਗ ਅਫ਼ਸਰ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਸੁਨੇਹਾ ਮਿਲਿਆ ਕਿ ਰੌਬਿਨ ਦੀ ਟੀਮ ਕੰਪਨੀ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਰਾਹਤ ਮਿਲੀ। ਦੁਆਰਾ

Machine Translated by Google

ਹੁਣ, ਜੰਗ ਦਾ ਮੈਦਾਨ ਚੰਨ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨਾਲ ਨਹਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਨਾਲ ਨੇੜੇ ਦੀਆਂ ਭਿਆਨਕ ਢਲਾਣਾਂ ਬੰਕਰਾਂ ਅਤੇ ਸੰਗਾਰਾਂ ਨਾਲ ਸਾਫ਼ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਹਰ ਪਾਸੇ ਅੱਗ ਦੇ ਚਮਕਦਾਰ ਸੰਤਰੀ ਅਤੇ ਸੋਨੇ ਦੇ ਗੋਲੇ ਸਨ, ਕਾਲੇ ਧੂੰਏਂ ਨੇ ਚਮਕਾਂ ਨੂੰ ਘੇਰ ਲਿਆ ਸੀ। 'ਸੁੰਦਰ' ਮੋਤੀਆਂ ਵਰਗੀਆਂ ਟਰੇਸਰਾਂ ਦੀਆਂ ਲਾਈਨਾਂ ਪਹਾੜੀਆਂ ਦੇ ਪਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਾਤਕ ਰਸਤੇ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ। 155 ਮਿਲੀਮੀਟਰ ਦੇ ਗੋਲੇ ਅਸਮਾਨ ਵਿੱਚ ਫਟਦੇ ਹੋਏ ਚਿੱਟੇ ਰੰਗ ਦੀਆਂ ਚਮਕਦਾਰ ਝਲਕੀਆਂ ਸਨ, ਲਾਲ-ਗਰਮ ਧਾਤ ਦੇ ਛੁਰੀਆਂ ਦੀ ਬਾਰਿਸ਼ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ, ਜੋ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦੇ ਹੋਏ ਮਨੁੱਖੀ ਮਾਸ 'ਤੇ ਤਿੱਖੇ ਚਾਕੂਆਂ ਵਾਂਗ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਰਾਈਫਲ ਫਾਇਰ ਵੀ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਮਾਰਨ ਲਈ ਸੀ। ਦੁਸ਼ਮਣ ਇੰਨੀ ਫਾਇਦੇ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸੁੱਟੀ ਗਈ ਇੱਕ ਚੱਟਾਨ ਵੀ ਹਥਿਆਰ ਵਾਂਗ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸੀ।

ਤੋਪਖਾਨੇ ਦੀ ਗੋਲੀਬਾਰੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦਿਆਲੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੀ, ਪਰ ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਲੋਮੀਟਰ ਦੂਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਅਣਇੱਛਤ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ, ਸਾਰੇ ਆਦਮੀ ਥੱਕੇ ਹੋਏ, ਜ਼ਖਮੀ, ਥੱਕੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਪਿਆਸੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਆਪਣੀਆਂ ਜੇਬਾਂ ਵਿੱਚ ਬਰਫ਼ ਦੇ ਗੋਲੇ ਲੈ ਕੇ ਗਏ ਸਨ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਪਿਘਲ ਸਕਣ ਅਤੇ ਲੋੜ ਪੈਣ 'ਤੇ ਪੀ ਸਕਣ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ 'ਦੂਜਾ ਪੱਖ' ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਕਲੌਤਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦਾ ਮਾਹੌਲ ਵੀ ਬੇਰਹਿਮ ਸੀ।

ਹੱਡੀਆਂ ਨੂੰ ਹਿਲਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਧਮਾਕੇ ਅਤੇ ਅੰਨ੍ਹੇਵਾਹ ਝਟਕਿਆਂ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਫਟ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਉਤਸ਼ਾਹ ਅਤੇ ਨਿਡਰਤਾ ਨਾਲ, ਰੌਬਿਨ ਆਪਣੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨਾਲ ਚਲਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਪਲਟਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਗਿਆ ਜਿਸਦੀ ਅਗਵਾਈ ਆਰਚੀ ਨੇ ਮਾਰੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਥੱਕੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਸਾਹ ਚੜ੍ਹੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਪਹਿਲੇ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲੇ, 'ਕੰਪਨੀ ਕਮਾਂਡਰ ਕਿੱਥੇ ਹੈ?' ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਰਚੀ ਦੀ ਮੌਤ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਨਾ ਦੱਸਣ, ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਹ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਫਟ ਜਾਵੇਗਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਲਗਾਤਾਰ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਇੱਕ ਸਿਪਾਹੀ ਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, 'ਸਾਹਿਬ, ਕੰਪਨੀ ਕਮਾਂਡਰ ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ।' ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਸਾਰੇ ਸੁੰਨ ਹੋ ਗਏ। ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਚੱਟਾਨ ਉਸਨੂੰ ਵੱਜੀ ਹੋਵੇ।

ਰੌਬਿਨ ਦਾ ਦਿਲ ਅਕਲਪਿਤ ਦਰਦ ਅਤੇ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਫਟ ਗਿਆ। ਸੁਬ ਸ਼ਿਵਨਾਇਕ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਦਰਦ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬੇਹੋਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਯੁੱਧ ਦਾ ਅਸਲੀ ਅਤੇ ਬਦਸੂਰਤ ਚਿਹਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸਦੀ ਸਾਰੀ ਮਹਿਮਾ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਕਤਲ ਦਾ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਕਾਰੋਬਾਰ ਸੀ। ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਲਈ, ਉਹ ਉੱਥੇ ਬੈਠਾ ਰਿਹਾ, ਹੈਰਾਨ, ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਹੰਝੂ ਵਹਿ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਸਦੇ ਸੀਨੀਅਰ ਜੇਸੀਓ, ਮਾਨ ਸਿੰਘ, ਦੀ ਪਿੱਠ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ੈੱਲ ਸਪਿਲੰਟਰ ਨਾਲ ਸੱਟ ਲੱਗੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਮੂਧੇ ਮੂੰਹ ਲੇਟਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਬੇਹੋਸ਼। ਉਸੇ ਵੇਲੇ, ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਐਲਐਮਜੀ ਇੱਕ ਰਾਈਫਲਮੈਨ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਦੋ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਸਨ। ਆਪਣੇ ਬੰਦਿਆਂ ਵੱਲ ਪ੍ਰਸ਼ਨਵਾਦੀ ਨਜ਼ਰਾਂ ਨਾਲ ਵੇਖਦਿਆਂ, ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ 'ਆਨੰਦ ਕਿੱਥੇ ਹੈ?'

'ਜਨਾਬ, ਉਹ ਵੀ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਹੈ,' ਉਨ੍ਹਾਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।

Machine Translated by Google

ਹੈਰਾਨ ਅਤੇ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ, ਰੌਬਿਨ ਨੇ LMG ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਚੀਕਿਆ ਕਿ
ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰੋ। 'ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਚੰਦਰ ਕੀ ਜੈ' ਦੇ ਉੱਚੇ ਜੰਗੀ ਨਾਅਰੇ ਨਾਲ , ਉਹ ਆਖਰੀ ਬੰਕਰ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅੱਗੇ
ਵਧੇ। ਉਹ ਨੋਲ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਪਰੇ ਇੱਕ ਤੰਗ ਗਰਦਨ ਸੀ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਥ੍ਰੀ ਪਿੰਪਲਜ਼ ਨਾਲ ਜੋੜਦੀ ਸੀ।

ਚਮਕਦਾਰ ਚਾਂਦਨੀ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਸਾਫ਼ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਦੁਸ਼ਮਣ ਉੱਥੇ ਸੀ, ਥ੍ਰੀ ਪਿੰਪਲਜ਼ ਵਿਖੇ ਤਿੰਨ ਥਾਵਾਂ
ਸਰਗਰਮ ਸਨ। ਦੁਸ਼ਮਣ ਬਦਲੇ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ UMGs ਦਾਗ਼ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸਾਰੇ ਪਾਸੇ ਤੋਪਖਾਨੇ ਦੇ ਗੋਲੇ ਫਟ ਰਹੇ ਸਨ।
ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਬਾਰੂਦ ਦੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਗੰਧ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਸ ਬਿੰਦੂ ਤੋਂ ਪਰੇ, ਰਿਜ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਤਿੱਖੀਆਂ ਖੜ੍ਹੀਆਂ ਚੱਟਾਨਾਂ ਵਿੱਚ
ਸੁੰਗੜ ਗਿਆ। ਇੱਕ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਸਿਪਾਹੀ ਅੱਗੇ ਵਧ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਰੌਬਿਨ ਅਤੇ ਉਸਦਾ NCO, ਤਿਲਕ ਸਿੰਘ,
ਅਸੁਰੱਖਿਅਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧੇ, ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਸਬ ਸ਼ਿਵਨਾਇਕ ਦੇ ਨਾਲ।

ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਰੇਡੀਓ ਸੈੱਟ 'ਤੇ ਕਮਾਂਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ।
'ਰੌਬਿਨ,' ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਸੁਣੋ, ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਹਾਂ, ਉਹ ਭੱਜ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ।'
ਬੱਸ ਚੋਟੀ ਤੋਂ 50 ਮੀਟਰ ਹੇਠਾਂ ਡਿੱਗ ਜਾਓ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਅੰਦਰ ਸੁਲਝਾ ਲਵਾਂਗੇ
'ਸਵੇਰ।' ਰੌਬਿਨ
ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, 'ਸਰ, ਅਸੀਂ ਇਹ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਆਦਮੀ ਗੁਆ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਜੇ ਮੈਂ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ
ਇਸ 'ਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲੈਣਗੇ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਗੁਆਉਣਾ ਪਵੇਗਾ।'
"ਮੈਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ, ਸਰ, ਮੈਂ ਹੁਣ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ।" ਇਸ
ਦੇ ਨਾਲ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਪੱਥਰ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਲੁਕ ਕੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਸਿਰਫ਼ 25
ਮੀਟਰ ਦੂਰ ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਉੱਚੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ। ਉਹ ਇੰਨੇ ਨੇੜੇ ਸਨ ਕਿ ਦੁਸ਼ਮਣ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਸਟੀਕਤਾ ਨਾਲ ਗ੍ਰਨੇਡ
ਸੁੱਟ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਵਿੱਚ, ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਦੁਸ਼ਮਣ 'ਤੇ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਾਰ ਗੋਲੀ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣਾ ਸਿਰ
ਉੱਚਾ ਕੀਤਾ। ਹਵਲਦਾਰ ਧਨ ਸਿੰਘ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹੇਠਾਂ ਦਬਾਉਦਾ ਰਿਹਾ, ਵਾਰ-ਵਾਰ ਉਸਨੂੰ ਨੀਵਾਂ ਰਹਿਣ ਲਈ ਕਹਿੰਦਾ ਰਿਹਾ। ਜਿਸ
ਚੱਟਾਨ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਛੁਪਿਆ ਸੀ, ਉਸ 'ਤੇ ਗੋਲੀਆਂ ਵਰ੍ਹਾਈਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਪਰ ਰੌਬਿਨ ਬੇਫਿਕਰ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦਾ
ਮਨ ਬਿਲਕੁਲ ਸਾਹਮਣੇ ਬੰਕਰ 'ਤੇ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਸੀ। ਉਹ ਦੁਸ਼ਮਣ ਨੂੰ ਗੋਲੀਬਾਰੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਸਨ ਅਤੇ
ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਸੁਣ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਅੱਗ ਦੇ ਨਾਲ ਗਾਲਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਗੂੰਜ ਵੀ ਆਈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਚੀਕਿਆ, 'ਭਾਗ ਜਾਓ,
ਕਾਫ਼ਿਰੋ, ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਲੜੋਗੇ?' ਜਵਾਬ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ, 'ਰੁੱਕ ਜਾਓ, ਸਾਲੋ, ਤੁਮਹਾਰਾ ਤੋ ਭਾਗਨੇ ਕਾ ਸਮਾਂ ਨਿਕਲ ਚੁਕਾ, ਅਬ ਜਨਾਜ਼ਾ ਹੀ
ਨਿਕਲੇਗਾ। [ਰੁਕੋ, ਤੁਸੀਂ ਬਦਮਾਸ਼ੋ, ਤੁਹਾਡੇ ਭੱਜਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਬੀਤ ਗਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਸਿਰਫ਼ ਤੁਹਾਡਾ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਇੱਥੋਂ ਜਾਵੇਗਾ]।'

ਰੌਬਿਨ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਹਵਾ ਦੇ ਫੱਟਿਆਂ ਦੀਆਂ ਲਸ਼ਕਰਾਂ ਨਾਲ ਚਮਕ ਉੱਠਦਾ। ਫਿਰ ਇੱਕ
ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਉਸਨੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੇ ਬੰਕਰ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਅਜੇ ਛਾਲ ਨਹੀਂ ਮਾਰੀ ਸੀ।

Machine Translated by Google

ਜਦੋਂ ਪਿੱਛੇ ਵਾਲੀ ਦੂਜੀ ਮਸ਼ੀਨਗਨ ਨੇ ਗੋਲੀ ਚਲਾਈ ਤਾਂ ਰੌਬਿਨ ਦੇ ਸਿਰ ਵਿੱਚ ਸਿੱਧਾ ਵੱਜਾ। ਉਹ ਤਿਲਕ ਸਿੰਘ ਦੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਪਿਆ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਿਆ, ਉਸਦਾ ਦੋਸਤ, ਕੇਂਗੁਰਸੇ, ਵੀ 500 ਮੀਟਰ ਦੂਰ ਲੋਨ ਹਿੱਲ ਵਿਖੇ ਬਹਾਦਰੀ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਪਿਆ। ਰੌਬਿਨ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਤੋਂ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ, ਸ਼ਿਵਨਾਇਕ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਦਮੀ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਦੁਸ਼ਮਣ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਭੱਜ ਗਏ। 29 ਜੂਨ ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 9 ਵਜੇ ਤੱਕ ਨੋਲ ਅਤੇ ਥ੍ਰੀ ਪਿੰਪਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਫ਼ ਹੋ ਗਏ ਸਨ।

ਪਰ ਰੌਬਿਨ ਲਈ ਲੜਾਈ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਤੱਕ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਸੀ।

ਇੱਕ ਪਲ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਚਲਾਣਾ ਕਰ ਗਿਆ। ਭਾਰਤੀ ਫੌਜ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਪਰੰਪਰਾ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਭਰਾਵਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਬਦਲਾ ਹਥਿਆਰਾਂ ਨਾਲ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਡੁੱਬ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਹੁਣ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੀ ਪਿਆਰੀ ਵਰਦੀ ਲਟਕਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਪਵੇਗੀ। ਸੱਚਮੁੱਚ, ਵੀਰ ਭੋਗੇ ਵਸੁੰਧਰਾ...

ਬਹਾਦਰਾਂ ਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਧਰਤੀ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲੀ ਸੀ!

Machine Translated by Google

ਰੌਬਿਨ ਬੈਰਕਪੁਰ ਸਥਿਤ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਮਸਲਜ਼ ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਹੋਇਆ

Machine Translated by Google

ਰੌਬਿਨ ਦਾ ਤਾਰਾ ਹਾਲ, ਸ਼ਿਮਲਾ ਵਿਖੇ ਸਕੂਲ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਦਿਨ

ਰੌਬਿਨ ਮਹੂ ਵਿਖੇ ਆਪਣੇ ਛੋਟੇ ਭਰਾ ਬਰਡੀ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੰਭਾਲਦਾ ਹੋਇਆ

ਮਨਾਲੀ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਭਰਾ

Machine Translated by Google

ਲੜਾਕੂ ਪਾਇਲਟ ਦਾ ਕਾਕਪਿਟ ਜਿਸਨੂੰ ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਾਇਆ ਸੀ

ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਅਤੇ ਮੁੰਡੇ ਪਠਾਨਕੋਟ ਵਿੱਚ ਸਕੂਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ

ਖੱਬੇ ਤੋਂ ਸੱਜੇ: ਵਰਿੰਦਰ, ਬਰਡੀ, ਤ੍ਰਿਪਤਾ, ਮਾਮਾਜੀ, ਰੌਬਿਨ ਅਤੇ ਕਾਰਤੂਸ, ਮੇਰਠ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ

Machine Translated by Google

ਰੌਬਿਨ, ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਜੈ ਦੀਪ ਨਾਲ, ਨੋਇਡਾ ਦੇ ਇੱਕ ਜਿਮ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਮਾਸਪੇਸ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਫਲੈਕਸ ਕਰਦਾ ਹੋਇਆ

ਉਹ ਪਲ ਜਦੋਂ ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਟੋਨੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਬਿੱਦਾਈ 'ਤੇ ਹਸਾਇਆ

Machine Translated by Google

ਰੌਬਿਨ ਝਾਂਸੀ ਦੀ ਆਪਣੀ ਯਾਤਰਾ ਦੌਰਾਨ ਦੇਖੇ ਗਏ ਟੈਂਕ ਨਾਲ ਪੋਜ਼ ਦਿੰਦਾ ਹੋਇਆ

ਝਾਂਸੀ ਦੇ ਕਿਲ੍ਹੇ 'ਤੇ ਸਵੀਟੀ ਬੂਆ ਅਤੇ ਰੌਬਿਨ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਧੁੱਪ ਦੀਆਂ ਐਨਕਾਂ ਦੇ ਦਿੱਤੀਆਂ ਕਿਉਂਕਿ ਧੁੱਪ ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ ਸੀ।

Machine Translated by Google

ਰੌਬਿਨ ਆਈਐਮਏ ਵਿੱਚ ਕੈਡੇਟ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ

ਆਈਐਮਏ ਦਾ ਕਮਾਂਡੈਂਟ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਵਾਟਰ ਪੋਲੋ ਲਈ ਸੋਨ ਤਗਮਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹੋਏ।

ਆਗਰਾ ਵਿੱਚ ਪੈਰਾਜੰਪ ਲਈ ਤਿਆਰ

Machine Translated by Google

IMA ਤੋਂ ਬਾਅਦ 'ਨੌਕਰੀ ਦੌਰਾਨ' ਸਿਖਲਾਈ ਲਈ, ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਨੌਸ਼ਹਿਰਾ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਆਖਰੀ ਪਰਿਵਾਰਕ ਫੋਟੋ ਨੋਇਡਾ ਵਿੱਚ, 26 ਦਸੰਬਰ 1998

Machine Translated by Google

ਰੌਬਿਨ ਅਤੇ ਆਰਚੀ ਅਟੁੱਟ ਸਨ। ਇੱਕ ਹਲਕੇ ਪਲ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਫੋਟੋ।

ਕੇਂਗੁਰਸੇ ਦੁਆਰਾ ਲਈ ਗਈ ਫੋਟੋ ਵਿੱਚ ਰੌਬਿਨ, ਆਰਚੀ ਅਤੇ ਵਿਵੇਕ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਜੰਗ ਤੋਂ ਘਰ ਨਹੀਂ ਪਰਤਿਆ।

ਬਾਰਬਾਡ ਬੰਕਰ 'ਤੇ ਫੜੇ ਗਏ ਹਥਿਆਰ

Machine Translated by Google

ਟੋਲੋਲਿੰਗ 'ਤੇ ਹਮਲੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ

ਨੌਲ, ਜਿੱਥੇ ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਆਖਰੀ ਲੜਾਈ ਲੜੀ ਸੀ

Machine Translated by Google

ਰੌਬਿਨ ਆਪਣੀ ਰਾਈਫਲ ਨਾਲ

ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਕੇਆਰ ਨਾਰਾਇਣਨ ਤੋਂ ਵੀਰ ਚੱਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਰੌਬਿਨ ਦੀ ਦਾਦੀ।

Machine Translated by Google

ਉਪ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਬੀਐਸ ਸ਼ੇਖਾਵਤ ਰੌਬਿਨ ਦੇ ਸਨਮਾਨ ਵਿੱਚ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਅਤੇ ਵਰਿੰਦਰ ਨੂੰ ਪੁਰਸਕਾਰ ਭੇਟ ਕਰਦੇ ਹੋਏ।

ਨੋਇਡਾ ਵਿੱਚ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਹੀਰੋ ਦਾ ਸਨਮਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਰੌਬਿਨ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਏ।

ਰੌਬਿਨ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ 'ਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਤਿੰਨ ਭੈਣਾਂ ਨਾਲ ਵਰਿੰਦਰ

Machine Translated by Google

ਟੋਲੋਲਿੰਗ ਯੁੱਧ ਸਮਾਰਕ 'ਤੇ ਬਰਡੀ, ਰੋਲੀ ਅਤੇ ਵਰਿੰਦਰ

ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਰੁਕਸਾਨਾ ਨਾਲ

Machine Translated by Google

ਵਿਜਯੰਤ ਹੈਲੀਪੈਡ 'ਤੇ ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਜਨਰਲ ਕੇਟੀ ਪਰਨਾਇਕ ਨਾਲ। ਇਸਦਾ ਨਾਮ ਰੌਬਿਨ ਦੇ ਸਨਮਾਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਨੌਲ ਵਿੱਚ ਵਿਜਯੰਤ ਮੰਦਿਰ

Machine Translated by Google

ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਅਰਕੀ (ਸੋਲਨ) ਵਿਖੇ ਵਿਜਯੰਤ ਯਾਦਗਾਰ

ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਯੁੱਧ ਸਮਾਰਕ ਤੋਂ ਟੋਲੋਲਿੰਗ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼

Machine Translated by Google

ਵਰਿੰਦਰ ਹਰ ਸਾਲ ਰੌਬਿਨ ਦੀ ਸ਼ਹਾਦਤ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਨੌਲ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਖਰੀ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਇੱਛਾ ਕੀਤੀ ਸੀ।

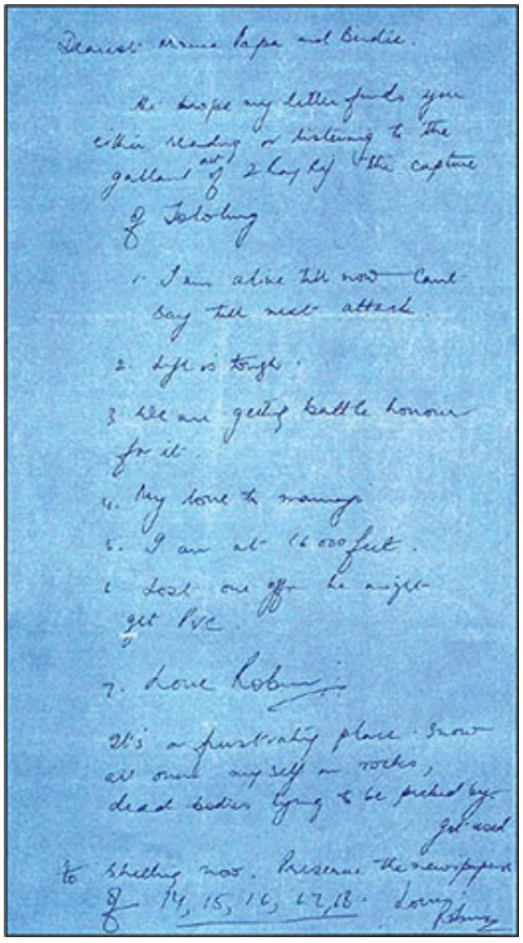

Dearest Mama Papa and Birdie.

Re hope my letter finds you either reading or listening to the gallant [illegible] of 2 Coy Kf the capture of Tololing

1. I am alive till now—Can't say till next attack.
2. Life is tough.
3. We are getting battle honour for it.
4. My love to mamaya
5. I am at 16 000 feet.
6. Look out for he might get Pvc.
7. Love Robin

It's a frustrating place. Grow all around myself on rocks, dead bodies lying & be picked by [illegible] Get used to shelling now. Preserve the newspapers of 14, 15, 16, 17, 18. Love Robin

ਟੋਲੋਲਿੰਗ ਦੀ ਲੜਾਈ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰੌਬਿਨ ਦੁਆਰਾ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਪੱਤਰ

Machine Translated by Google

MAY YOUR RETIREMENT
BE, THE BEGINNING
OF NEW SATISFACTIONS,
NEW FULFILLMENT
AND NEW HAPPINESS !

ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਵਰਿੰਦਰ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਰਿਟਾਇਰਮੈਂਟ 'ਤੇ ਭੇਜਿਆ ਕਾਰਡ

Machine Translated by Google

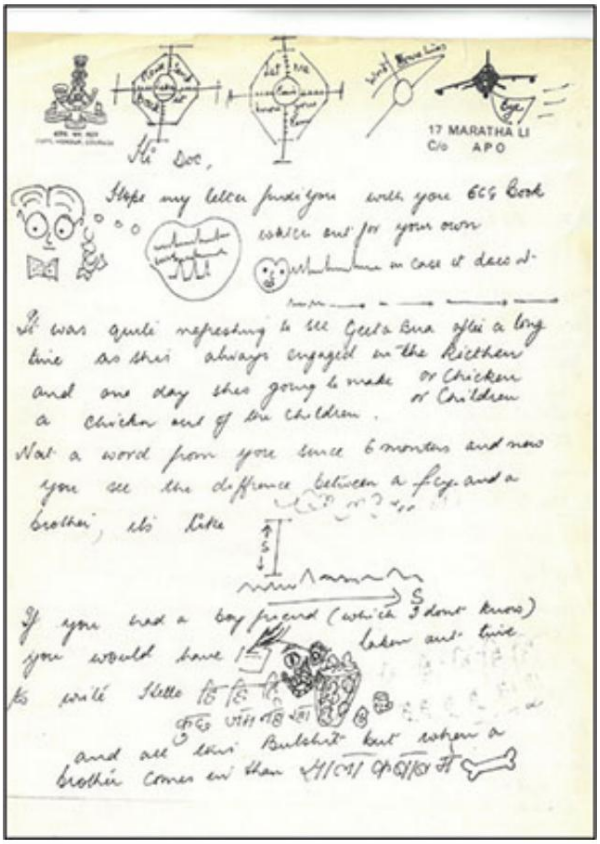
17 MARATHA LI
C/o APO
Hi Doc,
Hope my letter finds you well you 666 Book
wishes and for your own
in case it does n·
It was quite repeating to see Gerda Bra after a long
time as she's always engaged in the Kitchen
and one day she's going to make or Chicken
a Chicken out of the children.
Not a word from you since 6 months and now
you see the difference between a flea and a
brother, it's like
If you had a boy friend (which I don't know)
you would have
taken out time
to write Hello
and all this Bullshit but when a
brother comes in then

ਰੌਬਿਨ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਇੱਕ ਪੱਤਰ 'ਤੇ ਬਣਾਏ ਗਏ ਕੁਝ ਡੂਡਲ

Machine Translated by Google

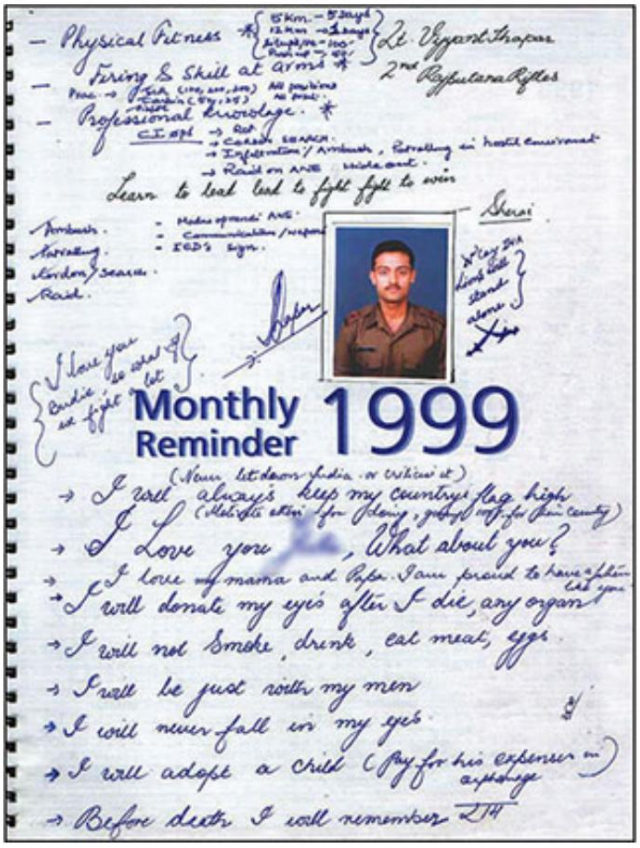
Physical Fitness
Firing & Skill at arms
Professional knowledge
Lt Uzzal Thapa
2nd Rajputana Rifles
Learn to lead led to fight fight to win
Monthly
Reminder
1999
I will always keep my country's flag high
I Love you , What about you?
I will donate my eyes after I die, any organ
I will not Smoke, drink, eat meat, eggs
I will be just with my men
I will never fall in my eyes
I will adopt a child
Before death I will remember

ਰੌਬਿਨ ਦੀ ਡਾਇਰੀ ਦਾ ਇੱਕ ਪੰਨਾ

Machine Translated by Google

ਨਤੀਜਾ

ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸੁਪਨਾ ਹੈ!

1995, ਨੋਇਡਾ

ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਰੌਬਿਨ, ਭੱਜਦੇ ਹੋਏ, ਹੇਮੰਤ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, 'ਤੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ, ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ, ਮੈਂ ਨੋਇਡਾ ਦਾ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਇੰਝ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ। ਉੱਥੇ ਉੱਚੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਸਨ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਕਾਰਾਂ ਸਨ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਸਨ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਡੈਡੀ, ਮੰਮੀ, ਬਰਡੀ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਦੇਖਿਆ। ਪਰ, ਅਜੀਬ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ।' 'ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ?' ਹੇਮੰਤ ਨੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਕੇ ਪੁੱਛਿਆ।

'ਹਾਨ, ਖਾਲਸੇ, ਮੈਂ ਕੀਤਾ। ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ। ਪਰ ਇਹ ਅਜੀਬ ਸੀ,' ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।

"ਯਾਰ, ਵੈਸੇ, ਜੇ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਰ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ? ਜੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਰ ਜਾਵਾਂ ਜਾਂ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ। ਅਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲਾਂਗੇ?" ਹੇਮੰਤ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।

"ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰ, ਖਾਲਸੇ। ਕੀ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰੇ ਦਾਦਾ ਜੀ [ਦਾਦਾ ਜੀ] ਮੇਰੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਉਂਦੇ ਹਨ? ਮੈਂ ਵੀ ਤੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਜੇ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਵੇਂ ਤਾਂ ਤੂੰ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈਂ," ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਸੱਚਾਈ ਨਾਲ ਕਿਹਾ।

'ਵਾਅਦਾ?' ਹੇਮੰਤ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।

'ਪੱਕਾ, ਵਾਅਦਾ ਕਰੋ,' ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਕਿਹਾ।

---

30 ਜੂਨ 1999, ਰਾਤ 9 ਵਜੇ (IST), ਮੈਮਫ਼ਿਸ, ਟੈਨੇਸੀ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ

ਰੌਬਿਨ ਹੇਮੰਤ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਸਾਰੇ ਨੋਇਡਾ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਬੈਠੇ ਸਨ। ਹੇਮੰਤ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ, 'ਰੌਬਿਨ' ਨੂੰ ਆਵਾਜ਼ ਦਿੱਤੀ, ਪਰ ਉਹ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦਾ ਰਿਹਾ। ਅਚਾਨਕ, ਹੇਮੰਤ ਜਾਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਬਾਅਦ, ਫ਼ੋਨ ਦੀ ਘੰਟੀ ਵੱਜੀ। ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਬੇਟਾ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਬੁਰੀ ਖ਼ਬਰ ਹੈ...'

'

Machine Translated by Google

29 ਜੂਨ, ਸਵੇਰੇ-ਸਵੇਰੇ, ਨੌਲ

ਇੱਕ ਹੀਰੋ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਪੁੱਤਰ ਗੁਆਚ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਨੌਲ ਜਿੱਤ ਗਿਆ ਸੀ। ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਲੀਪਿੰਗ ਬੈਗ ਨਾਲ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਰੈਜੀਮੈਂਟਲ ਮੈਡੀਕਲ ਅਫਸਰ ਕੈਪਟਨ ਸੋਮਨਾਥ ਬਾਸੂ ਨੇ ਕਾਜਲ ਦੇ ਨੇੜੇ ਰੈਜੀਮੈਂਟਲ ਏਡ ਪੋਸਟ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਬਾਸੂ ਦੀ ਲੱਤ 'ਤੇ ਇੱਕ ਛਿੱਲੜ ਦਾ ਜ਼ਖ਼ਮ ਸੀ ਪਰ ਉਸਨੇ ਆਖਰੀ ਜ਼ਖਮੀਆਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਤੱਕ ਉਸਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਜ਼ਖ਼ਮ 'ਤੇ ਪੱਟੀ ਬੰਨ੍ਹੀ, ਦਰਦ ਨਿਵਾਰਕ ਦਵਾਈ ਲਈ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਰਹੇ। ਇਹ ਡਿਊਟੀ ਪ੍ਰਤੀ ਮਿਸਾਲੀ ਸਮਰਪਣ ਸੀ। ਪਰ ਅੱਜ ਰੌਬਿਨ, ਦੂਜੇ ਮ੍ਰਿਤਕਾਂ ਵਾਂਗ, ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਵੇਰੇ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਅਸਥਾਈ ਸਟ੍ਰੈਚਰ 'ਤੇ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ ਗਿਆ।

ਇਹ ਭਾਰਤੀ ਫੌਜ ਦੁਆਰਾ ਲੜੀ ਗਈ ਸਭ ਤੋਂ ਔਖੀ ਲੜਾਈ ਸੀ। ਇਸਦੀ ਕੀਮਤ 2 ਰਾਜ ਸੀ।
ਤਿੰਨ ਅਫਸਰਾਂ ਅਤੇ ਅੱਠ ਓਆਰਜ਼ ਦੀ ਜਾਨ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਬਵੰਜਾ ਹੋਰ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋ ਗਏ। ਉਸ ਦਿਨ ਜਿੱਤ ਦਾ ਆਨੰਦ ਨਹੀਂ ਮਾਣਿਆ ਗਿਆ।
ਦਰਅਸਲ, ਰਸੋਈਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅੱਗ ਨਹੀਂ ਜਗਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਇੰਨੇ ਸਾਰੇ ਮਾਰੇ ਗਏ ਅਤੇ ਇੰਨੇ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋਏ, ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਯੁੱਧ ਦੀ ਕੀਮਤ ਗਣਨਾ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ।

ਉਸ ਸਵੇਰੇ ਤੜਕੇ, ਯੂਨਿਟ ਦੇ ਕੁਆਰਟਰਮਾਸਟਰ ਮੇਜਰ ਭੰਵਰ ਰਾਠੌਰ,
ਕਮਾਂਡਿੰਗ ਅਫ਼ਸਰ ਦੇ ਬਰਫ਼ ਵਾਲੇ ਤੰਬੂ ਵਿੱਚੋਂ ਰੋਣ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ। ਉਹ ਅੰਦਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਕਰਨਲ ਰਵਿੰਦਰਨਾਥ ਆਪਣੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਗੁਆਚੇ ਹੋਏ ਆਦਮੀਆਂ ਲਈ, ਨੌਜਵਾਨ ਲੜਾਕੂ ਵਿਜਯੰਤ ਲਈ, ਆਰਚੀ ਸੂਤਰਧਾਰ ਲਈ, ਪਿਆਰੇ ਕੇਂਗੁਰੂਸੇ ਲਈ ਰੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਸਖ਼ਤ ਕਮਾਂਡਰ ਸੀ, ਪਰ ਅੰਦਰੋਂ ਉਹ ਇੱਕ ਦਿਆਲੂ ਆਦਮੀ ਸੀ ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਵਾਂਗ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਰਾਠੌਰ, ਜੋ ਕਿ ਬਜ਼ੁਰਗ ਸੀ, ਨੇ ਕਮਾਂਡਿੰਗ ਅਫ਼ਸਰ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਪਾਈਆਂ, ਉਸਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲੇ ਕਿਉਂਕਿ ਯੂਨਿਟ ਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋਣ ਦੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਜੰਗ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਦਾ ਸੁਭਾਅ ਅਜਿਹਾ ਸੀ - ਇਹ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਖਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਕਮਾਂਡਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੇ ਲਈ ਇੰਨੀ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹੈ

ਆਦਮੀ।

ਆਮ ਵਾਂਗ ਸਵੇਰ ਹੋਈ, ਸੂਰਜ ਦੀ ਸੁਨਹਿਰੀ ਚਮਕ ਨਾਲ ਚਮਕ ਉੱਠੀ।
ਹਰੇ-ਭਰੇ ਖੇਤ। ਜੰਗਲੀ ਪੀਲੇ ਗੁਲਾਬਾਂ ਦੀਆਂ ਝਾੜੀਆਂ ਹਲਕੀ ਪਹਾੜੀ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਝੂਲ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ। ਦਰਾਸ ਨਦੀ ਆਪਣੀ ਸੰਗੀਤਕ ਲਹਿਰਾਉਂਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਵਗਦੀ ਸੀ। ਪਰ ਰੌਬਿਨ, ਆਰਚੀ ਅਤੇ ਕੇਂਗੁਰਸ, ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਇਸਨੂੰ ਦੇਖ ਜਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਰੌਬਿਨ ਅਤੇ ਆਰਚੀ ਮੌਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਟੁੱਟ ਸਨ। ਇਸਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਨੌਲ, ਥ੍ਰੀ ਪਿੰਪਲਜ਼ ਅਤੇ ਲੋਨ ਹਿੱਲ ਦੀ ਲੜਾਈ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਗੁਆਚ ਗਈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਲੜੀ ਗਈ ਸੀ, ਟੋਲੋਲਿੰਗ ਜਾਂ ਟਾਈਗਰ ਹਿੱਲ ਦੇ ਉਲਟ,

Machine Translated by Google

ਮੀਡੀਆ ਦੀ ਝਲਕ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ। ਇਸ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਟੋਲੋਲਿੰਗ ਵਾਂਗ 'ਕਾਰਗਿਲ ਯੁੱਧ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਜਿੱਤ' ਜਾਂ 'ਟਾਈਗਰ ਹਿੱਲ 'ਤੇ ਆਖਰੀ ਜਿੱਤ' ਵਾਂਗ ਮੁਹਿੰਮ ਦੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਅੰਤ ਦਾ ਆਭਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਹਿੰਮਤ, ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਅਤੇ ਮਾਣ ਦੀ ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਦੁਹਰਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਹ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਹਨ ਜੋ ਭਾਰਤੀ ਫੌਜ ਦੀਆਂ ਦੰਤਕਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਪਿਆਰਾ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਇਸ ਦੌਰਾਨ, 28 ਜੂਨ 1999 ਦੀ ਰਾਤ ਨੂੰ, ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਨੇ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਵਾਂਗ ਸੌਣ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕੀਤੀ, ਹਰ ਕੋਈ ਉਸ ਆਫ਼ਤ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਸੀ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ 'ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਆ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਸਵੇਰ ਵੇਲੇ, ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਆਮ ਵਾਂਗ ਕੱਪੜੇ ਪਾ ਕੇ ਆਪਣੇ ਸਕੂਲ, ਰਿਆਨ ਇੰਟਰਨੈਸ਼ਨਲ ਚਲੀ ਗਈ। ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਪਿਆਰੀ ਦੁਨੀਆ ਟੁੱਟਣ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਰੌਬਿਨ ਦੀ ਮੌਤ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਫੌਜ ਦੇ ਹੈੱਡਕੁਆਰਟਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਵਰਿੰਦਰ ਅਲਵਰ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਾਰਨ ਦੇ, ਉਹ ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੌਂ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਬੇਚੈਨ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਕੇ ਜਾਗਿਆ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ, ਉਸਨੇ ਆਮ ਦੋ ਦੀ ਬਜਾਏ ਚਾਰ ਅਗਰਬੱਤੀਆਂ (ਧੂਪ ਦੀਆਂ ਲਾਠੀਆਂ) ਜਗਾਈਆਂ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਬੇਆਰਾਮ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਵਰਦੀ ਪਹਿਨੀ ਅਤੇ ਕੋਰਟ ਮਾਰਸ਼ਲ ਡਿਊਟੀਆਂ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਇੱਕ ਵਕੀਲ ਸੀ।

ਅਰੁਣ ਵਿਹਾਰ ਦੇ ਸੈਕਟਰ 29 ਸਥਿਤ ਹਾਊਸ ਨੰਬਰ 89 'ਤੇ ਸਵੇਰੇ 9 ਵਜੇ ਟੈਲੀਫੋਨ ਦੀ ਘੰਟੀ ਵੱਜੀ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਕੀ ਇਹ ਕੈਪਟਨ ਵਿਜਯੰਤ ਥਾਪਰ ਦਾ ਘਰ ਹੈ?'

'ਹਾਂ,' ਬਰਡੀ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, 'ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਭਰਾ ਹਾਂ।' 'ਕੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਬਜ਼ੁਰਗ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੈਂ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਾਂ?' ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।

'ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਦੱਸ ਦਿਆਂਗਾ,' ਬਰਡੀ ਨੇ ਸਹਿਜਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਅੱਗੇ ਕੀ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।

'ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕੁਝ ਬੁਰੀ ਖ਼ਬਰ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਭਰਾ, ਕੈਪਟਨ ਵਿਜਯੰਤ ਥਾਪਰ, ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ ਦੁਸ਼ਮਣ ਨਾਲ ਲੜਦੇ ਹੋਏ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਬਹਾਦਰ ਆਦਮੀ ਸੀ।' ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਇੱਕ ਕਲਿੱਕ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ ਅਤੇ ਲਾਈਨ ਕੱਟ ਗਈ। ਬਰਡੀ ਜੰਮ ਗਿਆ; ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਪੱਥਰ ਉਸ 'ਤੇ ਵੱਜਿਆ ਹੋਵੇ। ਉਹ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਹੁਣੇ ਕੀ ਸੁਣਿਆ ਹੈ। ਹੋਰ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕਲਾਸ ਲੈ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਬੇਸਬਰੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, 'ਉਸਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਛੱਡ ਕੇ ਤੁਰੰਤ ਘਰ ਆਉਣ ਲਈ ਕਹੋ।' ਉਸਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਬਿਜਲੀ ਦਾ ਇੱਕ ਝਟਕਾ ਉਸ 'ਤੇ ਆਇਆ ਹੋਵੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਬਰਡੀ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ, 'ਮੰਮੀ, ਰੌਬਿਨ ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ; ਉਹ ਕਾਰਗਿਲ ਵਿੱਚ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।'

ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਕੇ, ਉਹ ਸੋਫੇ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬ ਗਈ। ਫਿਰ ਅਚਾਨਕ ਉਸਨੇ ਚੀਕਿਆ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਭੱਜੇ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪਾਣੀ ਪਿਲਾਇਆ।

Machine Translated by Google

ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਬਿਠਾ ਕੇ ਘਰ ਲੈ ਆਏ। ਉਹ ਦਿਲ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਰੋ ਪਈ ਜਦੋਂ ਉਸਦੇ ਪਿਆਰੇ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਚਮਕਿਆ।

ਇਸੇ ਦੌਰਾਨ, ਅਲਵਰ ਵਿੱਚ ਵੀਰੇਂਦਰ ਨੂੰ ਖ਼ਬਰ ਪਹੁੰਚਾਈ ਗਈ। 'ਸਰ, ਏਜੀ ਦੀ ਸ਼ਾਖਾ ਤੋਂ ਇੱਕ ਫ਼ੋਨ ਆਇਆ ਹੈ,' ਵੀਰੇਂਦਰ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ। ਉਸਦਾ ਦਿਲ ਡੁੱਬ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਰੌਬਿਨ ਬਾਰੇ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਅੱਗੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਇਹ ਖ਼ਬਰ ਹੋਵੇ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪੁੱਤਰ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਪਰ ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਉਮੀਦਾਂ ਨੂੰ ਚਕਨਾਚੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਸਰ, ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਦੇ ਹੋਏ ਅਫਸੋਸ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਪੁੱਤਰ, ਕੈਪਟਨ ਵਿਜਯੰਤ ਥਾਪਰ, ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ ਦੁਸ਼ਮਣ ਨਾਲ ਬਹਾਦਰੀ ਨਾਲ ਲੜਦਾ ਹੋਇਆ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਸਲਾਮ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।' ਉਸਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠੋਂ ਧਰਤੀ ਹਿੱਲ ਗਈ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਲੋਕ ਉਸਦੇ ਪਾਸੇ ਭੱਜੇ। ਖ਼ਬਰ ਚਾਹ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਦੁਖਾਂਤ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਪਾਣੀ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਬਲੱਡ ਪ੍ਰੈਸ਼ਰ ਅਤੇ ਨਬਜ਼ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਜਲਦੀ ਹੀ ਇੱਕ ਕਾਰ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਰੈਜੀਮੈਂਟ ਦਾ ਇੱਕ ਸਿੱਖ ਜੇਸੀਓ, ਜਿਸਨੇ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੋ ਸਿਪਾਹੀ ਵੀਰੇਂਦਰ ਨੂੰ ਨੋਇਡਾ ਵਾਪਸ ਲੈ ਗਏ। ਇਹ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਲੰਬਾ ਸਫ਼ਰ ਸੀ।

ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਨੂੰ ਖ਼ਬਰ ਮਿਲ ਗਈ ਸੀ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ
ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਲੋਕ ਰੌਬਿਨ ਦੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਸਰੀਰ ਦੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤੱਕ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਸਮੁੰਦਰ ਬਣ ਗਏ ਸਨ। ਬਰਡੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਸਦਮੇ, ਥੱਕੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਟੁੱਟੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਮਨੋਜ ਸਿੰਘ, ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਇਕੱਠ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ, ਉਸਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨੋਇਡਾ ਸਟੇਡੀਅਮ ਵਿੱਚ ਵੱਡੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਆਯੋਜਿਤ ਦਲੇਰ ਮਹਿੰਦੀ ਸ਼ੋਅ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ, ਆਪਣੀ ਟੀਮ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਹ ਰੌਬਿਨ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝ ਗਿਆ। ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸਮਾਰੋਹ ਨੌਜਵਾਨ ਨਾਇਕ ਦੀ ਕੁਰਬਾਨੀ, ਸ਼ਹਿਰ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਪ੍ਰਤੀ ਉਸਦੇ ਨਿੱਜੀ ਸਤਿਕਾਰ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਵੇ।

ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਵੀਰੇਂਦਰ ਘਰ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਉਸਦੀ ਟੁੱਟੀ ਹੋਈ ਪਤਨੀ ਹਿੱਲਣ-ਫਿਰਨ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ, ਉਸਨੂੰ ਦਰਦ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਛੁਰਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਉਹ ਉਸਦੀ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਟੁੱਟ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਹੰਝੂ ਵਹਿ ਤੁਰੇ, ਜੋ ਕਿ ਦਰਦ ਵਿੱਚ ਵਿਗੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੰਪੂਰਨ ਪਰਿਵਾਰ ਹੁਣ ਟੁੱਟਿਆ ਹੋਇਆ, ਅਚਾਨਕ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ।

ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਲੋਕ ਆਉਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਏ: ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਜਨਰਲ ਜੀਐਸ ਸਿਹੋਤਾ, ਵੀਰ ਚੱਕਰ, 2 ਕੋਰ ਦੇ ਜੀਓਸੀ; ਵੀਰੇਂਦਰ ਦੇ ਸਕੂਲ ਦੇ ਦੋਸਤ; ਮੇਜਰ ਜਨਰਲ ਜੀਐਚ ਇਸਰਾਨੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰੌਬਿਨ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਕਰਨਲ ਜੇਕੇ ਸੇਨਗੁਪਤਾ, ਜੋ 1965 ਦੀ ਜੰਗ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਟੈਂਕ ਦੇ ਟਕਰਾਉਣ 'ਤੇ ਅੰਨ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਸਿਲੀਗੁਪਤਾ ਤੋਂ ਆਇਆ ਸੀ। ਦੋਸਤ ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਇੰਨੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸਥਿਤੀ 'ਤੇ ਮਿਲ ਰਹੇ ਸਨ।

Machine Translated by Google

ਇਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਤਾਕਤ ਦਿੱਤੀ, 'ਵੀਐਨ, ਮਾਣ ਕਰੋ, ਤੁਹਾਡੇ ਪੁੱਤਰ ਨੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਸ਼ਾਨ ਲਿਆਂਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਬਹਾਦਰ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਪਿਤਾ ਹੋਣਾ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਹੈ।' ਹੁਣ ਤੱਕ ਘਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜੋ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਯੋਧੇ ਨੂੰ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ ਦੇਣ ਆਏ ਸਨ ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਨਮਾਨ ਲਈ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਕੁਰਬਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ।

ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਬੈਠੀ ਹੋਈ, ਹੋਰ ਰੋਣ ਤੋਂ ਅਸਮਰੱਥ, ਉਸਦੀ ਛਿਆਸੀ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਦਾਦੀ, ਉਸਦੀ ਪਿਆਰੀ ਮਾਮਾਜੀ, ਆਪਣੇ ਪੋਤੇ ਦੇ ਵਿਛੋੜੇ ਦਾ ਦੁੱਖ ਸਹਿਣ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਹੱਦੋਂ ਵੱਧ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਖਾਲੀ ਹੱਥ ਅੱਗੇ ਦੇਖਦੀ ਹੋਈ, ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਲਗਾਤਾਰ ਮਰੋੜਦੀ ਅਤੇ ਅਸੰਗਤ ਸ਼ਬਦ ਬੁੜਬੁੜਾਉਂਦੀ ਹੋਈ ਬੈਠੀ ਸੀ।

ਉਸੇ ਸਮੇਂ, ਇੰਡੀਅਨ ਏਅਰਲਾਈਨਜ਼ ਦਾ ਇੱਕ ਜਹਾਜ਼, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਰੌਬਿਨ, ਨਾਲ ਸੀ
ਉਸਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਾਥੀ, ਪਲਾਈਵੁੱਡ ਦੇ ਤਾਬੂਤ ਵਿੱਚ, ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਉਸਦੀ ਆਖਰੀ ਯਾਤਰਾ ਦਰਾਸ ਦੇ ਫੀਲਡ ਹਸਪਤਾਲ ਤੋਂ ਉਸਦੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਗੋਦ ਵਿੱਚ ਲੈ ਕੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ 192 ਬੇਸ ਹਸਪਤਾਲ, ਸ਼੍ਰੀਨਗਰ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਦਿੱਲੀ ਰਾਹੀਂ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਥਾਵਾਂ ਦੀ ਲੰਬੀ ਯਾਤਰਾ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਡਾਕਟਰ, ਜੋ ਨਾਖੁਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ, ਨੇ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਾਫ਼ ਬੈੱਡ ਸ਼ੀਟ ਵਿੱਚ ਢੱਕਿਆ, ਉਸਦੀ ਡ੍ਰੈਸਿੰਗ ਬਦਲੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਟੁੱਟੀ ਹੋਈ ਅੱਖ 'ਤੇ ਪਲਾਸਟਰ ਪੈਚ ਲਗਾਇਆ।

ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਲਾਈਵੁੱਡ ਦੇ ਤਾਬੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾ ਕੇ ਹਵਾਈ ਅੱਡੇ 'ਤੇ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ, ਕਾਰਗੋ ਹੋਲਡ ਵਿੱਚ ਲੱਦਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਦਿੱਲੀ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ। ਨੌਜਵਾਨ ਰੌਂਤੇਲਾ ਤਾਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਉੱਡ ਗਿਆ। ਕੁਝ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਦੀ ਬਹਾਦਰ ਅਤੇ ਸ਼ੋਰ-ਸ਼ਰਾਬੇ ਵਾਲੀ ਤਿੱਕੜੀ ਦੀ ਸੰਗਤ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਮਜ਼ਾਕ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਹੋਣਾ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਸੀ।

ਸਿਰਫ਼ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੋ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਡੱਬਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਪਏ ਹੋਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਖਰੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਵੱਲ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਹੁਣ ਮਜ਼ਾਕ ਸਨ
ਵੱਧ।

ਮਾਪਿਆਂ ਅਤੇ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਹਵਾਈ ਅੱਡੇ ਦੇ ਕਾਰਗੋ ਟਰਮੀਨਲ 'ਤੇ ਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ।
ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਟਰਾਲੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੰਬੀ ਰੇਲਗੱਡੀ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਟਰੈਕਟਰ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਯਾਤਰੀਆਂ ਦਾ ਸਮਾਨ ਲਿਆਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਟਾਰਮੈਕ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ। ਪਰ ਇਸ ਵਾਰ, ਟਰਾਲੀਆਂ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਤਾਬੂਤ ਲੈ ਕੇ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਕੁਝ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਇਕੱਠ ਨੇ ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਨੂੰ ਸਲਾਮੀ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਫਿਰ, ਉਪ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ, ਜਿਸਨੇ ਪ੍ਰਧਾਨਗੀ ਕਰਨੀ ਸੀ ਪਰ ਅਜੇ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਿਆ ਸੀ, ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਕੱਠ ਨੂੰ ਇੱਕ ਫੌਜੀ ਸਮਾਰੋਹ ਲਈ 213 ਮੀਡੀਅਮ ਰੈਜੀਮੈਂਟ ਦੇ ਬੰਦੂਕਾਂ ਦੇ ਸ਼ੈੱਡਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ। ਇਹ ਇੱਕ ਦਿਲ ਦਹਿਲਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਸੀ। ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਝੰਡੇ ਵਿੱਚ ਲਪੇਟੇ ਹੋਏ ਤਾਬੂਤਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੰਬੀ ਕਤਾਰ ਚਿੱਟੀਆਂ ਚਾਦਰਾਂ ਨਾਲ ਢੱਕੀਆਂ ਮੇਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਕਤਾਰਾਂ ਇੱਕ ਸਿਰੇ ਤੋਂ ਫੈਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ।

Machine Translated by Google

ਇੱਕ ਲੰਬੇ ਸੈਂਡ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਤੱਕ। ਕੁੱਲ ਇੱਕੀ ਮੇਜ਼ਾਂ। ਕੈਪਟਨ ਵਿਜਯੰਤ ਥਾਪਰ, ਦੂਜਾ ਰਾਜ ਰਿਫ, ਲਿਖਿਆ ਇੱਕ ਤਖ਼ਤੀ ਥਾਪਰ ਪਰਿਵਾਰ ਵੱਲ ਵੇਖ ਰਹੀ ਸੀ।

ਵੀਰੇਂਦਰ ਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਢੱਕਣ ਖੋਲ੍ਹਣ ਅਤੇ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਹੋਈ।
ਰੌਬਿਨ ਦੀ ਦਾਦੀ ਨੇ ਲੱਕੜ ਦੇ ਤਾਬੂਤ ਨੂੰ ਜੱਫੀ ਪਾ ਲਈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਚੁੰਮਦੀ ਰਹੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੋਤੇ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਹੋਵੇ। ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਕਾਮਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਉੱਚਾ ਕਰਕੇ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ। ਪਰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਉਸਦਾ ਬਹਾਦਰ ਮੋਰਚਾ ਪਿਘਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਹੰਝੂ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਵਹਿਣ ਲੱਗ ਪਏ।

ਜਿਸ ਦਿਨ ਰੌਬਿਨ ਦਾ ਜਨਮ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਵੀਰੇਂਦਰ ਨੇ ਉਸਦਾ ਸਵਾਗਤ ਇੱਕ ਤਿੱਖੀ ਸਲੂਟ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਉਦੋਂ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਦਾਇਗੀ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਪੂਰੀ ਵਰਦੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਾਣਮੱਤੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਮੈਡਲਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਛਾਤੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੂਜੀ ਅਤੇ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਇੱਕ ਕਰਿਸਪ ਪਰ ਭਾਰੀ ਸਲੂਟ ਦਿੱਤਾ। ਹੁਣ ਤੱਕ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਸਮਾਰੋਹ ਲਈ ਦੇਰ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਰਾਤ ਲਈ ਬੇਸ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ 3 ਜੁਲਾਈ ਨੂੰ ਨੋਇਡਾ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੇ ਸਾਥੀ ਵੱਖ ਹੋ ਗਏ। ਆਰਚੀ ਨੂੰ ਹੈਦਰਾਬਾਦ ਅਤੇ ਕੇਗੁਰਸੇ ਨੂੰ ਨਾਗਾਲੈਂਡ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

ਨੈਨਾ, ਜਿਸਨੂੰ ਇੱਕ ਅਫ਼ਸਰ ਦਾ ਫ਼ੋਨ ਵੀ ਆਇਆ ਸੀ, ਨੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇ ਸਨ। ਅਜਿਹੇ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਮਿਲਣਾ ਦੁਖਦਾਈ ਅਤੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਇੱਕ ਬਹਾਦਰ ਸ਼ਹੀਦ ਦਾ ਪਿਆਰ ਸੀ ਅਤੇ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਢੁਕਵੀਂ ਵਿਦਾਇਗੀ ਦੇਣ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਣ ਦੇ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਕੇ, ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੀ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ ਵੀ ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਅਰਥੀ ਬਾਹਰ ਕੱਢੀ ਗਈ, ਤਾਂ ਉਹ ਗੋਡੇ ਟੇਕ ਕੇ ਬੇਹੋਸ਼ੀ ਨਾਲ ਰੋਈ।

ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੂਰਾ ਸ਼ਹਿਰ, ਇੱਕ ਪੂਰਾ ਦੇਸ਼, ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੰਮ ਲਈ ਮਾਣ ਨਾਲ ਉੱਚਾ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਝੁਕਿਆ। ਉਸ 22 ਸਾਲਾ ਨੌਜਵਾਨ ਦਾ ਨਾਮ, ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਤ ਭੂਮੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਬਹਾਦਰੀ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਕੁਰਬਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਹਰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਸੀ। ਦ ਹਿੰਦੂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਨੇ ਰਿਪੋਰਟ ਦਿੱਤੀ ਕਿ 1.5 ਲੱਖ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲੋਕ ਉਸ ਨੌਜਵਾਨ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਲਈ ਆਏ ਸਨ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਸਨ ਪਰ ਸਤਿਕਾਰ ਦਿੰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ।

ਨੂੰ.

ਸ਼ਾਇਦ ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਹੇਠਾਂ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਮੁਸਕਰਾਇਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਸੀ
ਜਿਸਦਾ ਉਸਨੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਜ਼ਿੰਦਾ ਸੀ।

Machine Translated by Google

ਆਫਟਰਗਲੋ: ਇੱਕ ਪਿਤਾ ਦਾ ਨੋਟ

14 ਅਗਸਤ 1999 ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਘਰ ਟੈਲੀਫੋਨ ਦੀ ਘੰਟੀ ਵੱਜੀ। 'ਹੈਲੋ ਵੀਐਨਟੀ,

"ਵਧਾਈਆਂ," ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਇੱਕ ਖੁਸ਼ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ। "ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਵੀਰ ਚੱਕਰ ਨਾਲ ਸਨਮਾਨਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।"

'ਓਹ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਖ਼ਬਰ ਲਈ ਬਹੁਤ ਧੰਨਵਾਦ,' ਮੈਂ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਵੱਲ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਖ਼ਬਰ ਸੁਣ ਕੇ ਮੁਸਕਰਾਈ, ਭਾਵੇਂ ਉਦਾਸੀ ਨਾਲ। ਅਗਲੇ ਹੀ ਮਿੰਟ ਵਿੱਚ, ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਫਿਰ ਤੋਂ ਭਰ ਆਈਆਂ। ਮੈਂ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਬੈਠ ਗਿਆ, ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਲਏ ਜਦੋਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਚੁੱਪ ਬੈਠੇ ਸੀ। ਇਹ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਸੀ ਜਦੋਂ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਵੀਰ ਚੱਕਰ ਨਾਲ ਸਨਮਾਨਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮਸ਼ਹੂਰ ਦੂਜੀ ਬਟਾਲੀਅਨ, ਰਾਜਪੂਤ ਰੈਜੀਮੈਂਟ ਦੇ ਚਾਚਾ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ 1971 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਨਾਲ ਸਨਮਾਨਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਜੰਗ।

ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਕੁਝ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਬਾਰੇ ਸਨ। ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਪੇਂਡੂ ਇਲਾਕਿਆਂ ਦੇ ਸ਼ਾਂਤ ਵਾਤਾਵਰਣ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਭਰਾ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਸਾਹਿਬ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਪਹੁੰਚੇ ਤਾਂ ਭਜਨਾਂ (ਭਗਤੀ ਗੀਤ) ਦੀਆਂ ਨਰਮ, ਸੁਰੀਲੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਤੈਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਇਹ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਆਨੰਦਪੁਰ ਸਾਹਿਬ ਤੋਂ ਲਗਭਗ 20 ਕਿਲੋਮੀਟਰ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਨੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਨਾਲ ਲੜਾਈ ਲੜੀ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਰੌਬਿਨ ਦੀਆਂ ਅਸਥੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਸਤਲੁਜ ਦਰਿਆ ਵਿੱਚ ਵਹਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਹਰਿਦੁਆਰ ਵਿੱਚ ਰਸਮਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਸਾਹਿਬ ਗਏ।

ਰੌਬਿਨ ਦਾ ਜਨਮ ਸਤਲੁਜ ਦੇ ਕੰਢੇ ਨੰਗਲ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਦਰਿਆ ਨੇੜੇ ਹੀ ਵਗਦਾ ਸੀ, ਲਗਭਗ ਸ਼ਿਵਾਲਿਕ ਦੀਆਂ ਪਹਾੜੀਆਂ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਗਏ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇੱਕ ਕਿਸ਼ਤੀ ਵਿੱਚ ਦਰਿਆ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਚਲੇ ਗਏ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਬਚੀਆਂ ਅਸਥੀਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਠੰਢੇ, ਵਗਦੇ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਡੁਬੋ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ, ਰੌਬਿਨ ਦੇ ਆਖਰੀ ਪ੍ਰਾਣੀ ਦੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਦਰਿਆ ਵਿੱਚ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਸਮੇਂ, ਮੈਂ ਖਾਲੀਪਨ ਦੀ ਭਾਵਨਾ, ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦੀ ਖੋਖਲੀਪਨ ਅਤੇ ਉਦਾਸੀ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, 5 ਜੁਲਾਈ ਨੂੰ, ਮੇਰਾ ਭਰਾ, ਬਰਡੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਅੰਤਿਮ ਰਸਮਾਂ ਲਈ ਹਰਿਦੁਆਰ ਗਏ ਸੀ। ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਸਾਡਾ ਕੀ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਹੈ।

Machine Translated by Google

ਵਾਪਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਸਨ। ਹਰਿਦੁਆਰ ਦੇ ਬਾਹਰ, ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਜਿਪਸੀ ਰੁਕੀ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਚੱਲਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਪਹਾੜੀ ਦੀ ਚੋਟੀ 'ਤੇ ਸਰਕਟ ਹਾਊਸ ਵੱਲ ਲੈ ਗਈ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਘਾਟਾਂ ਦਾ ਪੂਰਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ, ਅਰਾਧਨਾ ਸੁਕਲਾ ਨੇ ਸਾਡਾ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸ਼ਹਿਰ ਇਸ ਨੌਜਵਾਨ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧੇ ਨੂੰ, ਜਿਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਕੁਰਬਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਨੂੰ ਢੁਕਵੀਂ ਵਿਦਾਇਗੀ ਦੇਣ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਸੀ। ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ, ਨੇਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਭੀੜ ਸਰਕਟ ਹਾਊਸ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਇਕੱਠੀ ਹੋ ਗਈ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਫੇਰੀ ਬਾਰੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਪਰ ਇਸ ਨੌਜਵਾਨ ਦੇ ਦਲੇਰਾਨਾ ਕੰਮ ਦੀ ਇੰਨੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਸੀ ਕਿ ਸਾਡੀ ਫੇਰੀ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਸਾਡੇ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਗਈ। ਨਾਗਰਿਕ ਆਪਣੀ ਏਕਤਾ ਅਤੇ ਸੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਲਈ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ। 'ਕੈਪਟਨ ਵਿਜਯੰਤ ਥਾਪਰ ਜ਼ਿੰਦਾਬਾਦ' ਦੇ ਨਾਅਰੇ ਲੱਗ ਰਹੇ ਸਨ।

ਮੁੱਖ ਪੁਜਾਰੀ ਇਸ ਸਿਪਾਹੀ ਦਾ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਕੇ ਸਨਮਾਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ
ਉਸਦੀਆਂ ਅੰਤਿਮ ਰਸਮਾਂ। ਮੈਂ ਅਤੇ ਬਰਡੀ ਪਵਿੱਤਰ ਚੌਂਕੀ 'ਤੇ ਪੈਰ ਮਿਲਾ ਕੇ ਬੈਠੇ ਸੀ ਜਦੋਂ ਪੁਜਾਰੀ ਹਿੰਮਤ ਦੇ ਗੁਣ ਅਤੇ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਹਿੱਤ ਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰੱਖਣ ਦਾ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਹੀ ਭਾਵਨਾ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵਿਜਯੰਤ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਏਕਤਾ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਇੰਨੀ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਬਾਹਰ ਲਿਆਂਦਾ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀਆਂ ਅਸਥੀਆਂ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਪਾਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵਾਹਿਤ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਸ਼ੰਖ ਵਜਾਇਆ ਗਿਆ।

ਭੀੜ ਯੋਧਿਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਵਿੱਚ ਉੱਚੀ-ਉੱਚੀ ਨਾਅਰੇ ਮਾਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਘਾਟਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਐਂਟਰੀ ਕੀਤੀ, ਕੈਪਟਨ ਵਿਜਯੰਤ ਦੀ ਬਹਾਦਰੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨੂੰ ਨੋਟ ਕੀਤਾ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹਨਾਂ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨੂੰ ਦਹਾਕਿਆਂ ਤੋਂ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤਾ। ਅਸਮਾਨ ਵੱਲ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, ਮੇਰਾ ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ ਆਪਣੇ ਕੰਮਾਂ ਨਾਲ ਇੰਨੀਆਂ ਉਚਾਈਆਂ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਵਾਸੀਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਕਿਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਹੈ? ਉਹ ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਨੋਇਡਾ ਵਿੱਚ, ਜਨਰਲ ਮਲਿਕ 4 ਜੁਲਾਈ ਨੂੰ ਆਏ ਸਨ। ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੱਕ ਮਾਣ ਵਾਲਾ ਪਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਫੌਜ ਮੁਖੀ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਕੈਪਟਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਡਿਊਟੀ ਨਿਭਾਉਣ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਵਿੱਚ ਸਲਾਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਾਡੇ ਲਈ, ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕਦੇ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਵਰਗੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ, ਨੋਇਡਾ ਦੇ ਜੋਸ਼ੀਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਸਾਡੇ ਘਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੀ ਸੜਕ ਦਾ ਨਾਮ ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਵਿਜਯੰਤ ਥਾਪਰ ਮਾਰਗ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਸਨੂੰ ਨੋਇਡਾ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਗ੍ਰੇਨਾਈਟ ਦੇ ਚੰਗੇ ਪੈਡਸਟਲ ਜਲਦੀ ਹੀ ਸੜਕ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਵਜੋਂ ਵਰਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਬੋਰਡਾਂ ਦੀ ਥਾਂ ਲੈ ਲੈਂਦੇ ਹਨ।

ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਵੱਕਾਰੀ ਨੋਇਡਾ ਸਟੇਡੀਅਮ ਦੇ ਮੁੱਖ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦਾ ਨਾਮ ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਵਿਜਯੰਤ ਥਾਪਰ ਦੁਆਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ।

Machine Translated by Google

ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸਮਝਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
ਸਾਡੀ ਟੁੱਟੀ ਹੋਈ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਦਿਲਾਸਾ ਭਾਲਿਆ ਕਿ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਵਾਂਗ ਕੋਈ
ਦਰਦ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਲ ਵਿੱਚ ਹੀ ਦੁਨੀਆਂ ਛੱਡ ਗਿਆ ਸੀ, ਬਿਨਾਂ ਜਾਣੇ ਕਿ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਪਲ ਉਹ ਜ਼ਿੰਦਾ ਸੀ
ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਪਲ ਉਹ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਅਸੀਂ ਉਸਦੇ ਕੱਪੜੇ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਟਰੰਕ ਵਿੱਚੋਂ ਦੇਖਿਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਅਜੇ ਵੀ ਰੌਬਿਨ ਦੀ ਤੇਜ਼
ਗੰਧ ਆ ਰਹੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਵੀ ਜਲਦੀ ਹੀ ਮਿਟ ਜਾਵੇਗੀ। ਉਸਦੇ ਸਮਾਨ ਨੂੰ ਘੋਖਦਿਆਂ, ਸਾਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪਰਸ ਵਿੱਚ 300 ਰੁਪਏ ਅਤੇ
ਉਸਦੀ ਕਮੀਜ਼ ਦੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਸ਼ਕਰਪਾਰੇ ਮਿਲੇ। ਅਸੀਂ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਖਾਧਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਖਾਣੇ ਦਾ
ਹਿੱਸਾ ਹੋਵੇ। ਹਰ ਨਿੱਜੀ ਚੀਜ਼, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ IMA ਥਰਮਸ, ਉਸਦਾ ਰੇ-ਬੈਨ ਗੋਗਲਸ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਟਾਈਟਨ ਘੜੀ, ਸਾਨੂੰ ਸਾਡੇ ਪੁੱਤਰ
ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦੀ ਸੀ।

ਟਰੰਕ ਦੇ ਇੱਕ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ, ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰੇ ਸਾਟਿਨ ਕੱਪੜੇ ਵਿੱਚ ਪੈਕ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਭਗਵਦਗੀਤਾ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਅਤੇ ਫਿਲਿਪ ਮੇਸਨ ਦੀ
"ਏ ਮੈਟਰ ਆਫ਼ ਆਨਰ" ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਸੀ, ਦੋਵੇਂ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਅਤੇ ਆਡੀਓ ਕੈਸੇਟਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਗੱਤੇ ਦਾ ਡੱਬਾ ਸੀ।
ਅਚਾਨਕ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਕੱਢਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਵਜਾਇਆ। ਅਸੀਂ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਏ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਉੱਤੇ ਦੋ ਸੁੰਦਰ ਗੀਤ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤੇ ਗਏ
ਸਨ ਜੋ ਉਸਨੇ ਖੁਦ ਗਾਏ ਸਨ। 'ਨੀਲੇ ਨੀਲੇ ਅੰਬਰ ਪਰ' (ਨੀਲੇ ਅਸਮਾਨ ਹੇਠ) ਅਤੇ 'ਚਲਤੇ ਚਲਤੇ ਮੇਰੇ ਯੇ ਗੀਤ ਯਾਦ ਰਖਣਾ' (ਜਿਵੇਂ
ਤੁਸੀਂ ਨਾਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਮੇਰੇ ਗੀਤ ਯਾਦ ਰੱਖੋ)। ਸਾਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਸੁਣਨਾ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣ ਕੇ ਜਿਵੇਂ
ਇਹ ਉਸੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਆ ਰਹੀ ਹੋਵੇ! ਇਸਨੇ ਘਰ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨਾਲ ਭਰ ਦਿੱਤਾ। ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹਕੀਕਤ ਇਹ ਸੀ ਕਿ
ਅਸੀਂ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਉਸਦੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਪੋਤੇ-ਪੋਤੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ
ਸੀ, ਜੋ ਸਾਡੇ ਸੂਰਜ ਡੁੱਬਣ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਲਈ ਇੱਕ ਸਹਾਰਾ ਹੁੰਦੇ। ਇਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਉਦਾਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਪਰ ਇਹ ਜੰਗ ਦੀ ਕੀਮਤ
ਸੀ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਚੁਕਾਉਣੀ ਪਈ।

ਅਸੀਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਉਸਦੀ ਆਤਮਾ ਸੀ
ਬਹੁਤ ਜ਼ਿੰਦਾ। ਅਸੀਂ ਰੌਬਿਨ ਦੇ ਬਚੇ ਹੋਏ ਜੀਵਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਰਾਂਗੇ। ਹਮਲੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਨੇ ਜੋ ਆਖਰੀ ਪੱਤਰ
ਲਿਖਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਉਸਦਾ ਕੀਮਤੀ 'ਗ੍ਰੰਥ' ਸੀ ਜੋ ਉਹ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਗਿਆ।

ਇਹ ਪੱਤਰ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਿਪਾਹੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਭਾਰਤੀ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸਦੇ ਮੁੱਲਾਂ ਦਾ ਲਗਭਗ
ਇੱਕ ਪ੍ਰਮਾਣ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਨੌਜਵਾਨ ਪੁੱਤਰ ਵਿੱਚ ਇੰਨੇ ਉੱਚੇ ਮੁੱਲ ਸਨ।
ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਆਖਰੀ ਸੁਨੇਹਾ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਲਈ ਬਹੁਤ ਢੁਕਵਾਂ ਸੀ, ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਇੰਟਰਨੈੱਟ 'ਤੇ ਪੋਸਟ ਕੀਤਾ। ਫੌਜ ਦੇ ਮੁਖੀ ਜਨਰਲ
ਮਲਿਕ ਇਸ ਤੋਂ ਇੰਨੇ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਏ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਪੱਤਰ IMA ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਇੱਥੇ ਪਾਉਣ
ਲਈ ਕਿਹਾ।

Machine Translated by Google

ਨੌਜਵਾਨ ਕੈਡਿਟਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰੋ। ਇਸਨੂੰ ਚੇਨਈ ਦੇ ਅਫਸਰ ਟ੍ਰੇਨਿੰਗ ਅਕੈਡਮੀ ਮਿਊਜ਼ੀਅਮ ਦੇ ਕਾਰਗਿਲ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇਹ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਗੁਆਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਫ਼ਸੋਸ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਰ ਉਹ ਮਰ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਫੌਜ ਵਿੱਚ ਭਰਤੀ ਹੋਣ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਦੂਜੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਦੇਸ਼ ਲਈ ਦੁਬਾਰਾ ਲੜਨ ਲਈ। ਭਾਵੇਂ ਇੱਕ ਪਿਤਾ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਇਸ ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਮੇਰਾ ਦਮ ਘੁੱਟ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਰੌਬਿਨ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਦੀ ਕੁਲੀਨਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਵਿਕਸਤ ਆਤਮਾ ਤੋਂ ਵੀ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ।

ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਦਾ ਸਨਮਾਨ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ ਜੋ ਮੇਰਾ ਪੁੱਤਰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਕਰਾਂ। ਵਿਜਯੰਤ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰਾਂ ਜਿੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲੜਾਈ ਲੜੀ ਸੀ। ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਜਾਣਾਂ ਅਤੇ ਕਦਰ ਕਰਾਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਰੀ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਕਾਰਗਿਲ ਜਾਣ ਦਾ ਮਨ ਬਣਾ ਲਿਆ।

ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਦਰਬਾਰ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਸਥਾਪਨਾ ਸਮਾਰੋਹ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

11 ਅਪ੍ਰੈਲ 2000 ਨੂੰ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਭਵਨ ਵਿਖੇ। ਅਸੀਂ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਰੌਬਿਨ ਦੀ ਦਾਦੀ ਪੁਰਸਕਾਰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰੇਗੀ। ਉਹ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਮਾਂ, ਸਗੋਂ ਉਹ ਖੁਦ ਇੱਕ ਫੌਜ ਦੀ ਪਤਨੀ, ਇੱਕ ਫੌਜ ਦੀ ਨੂੰਹ, ਇੱਕ ਫੌਜ ਦੀ ਸੱਸ ਅਤੇ ਇੱਕ ਫੌਜ ਦੀ ਭਾਬੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹੀਵੀਂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਛਿਆਸੀ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੱਕ, ਉਹ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਫੌਜ ਨਾਲ ਰਹੀ ਸੀ। ਮਾਹੌਲ ਉਦਾਸ ਸੀ ਅਤੇ ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਚੁੱਪ ਸੀ। ਤੁਰ੍ਹੀਆਂ ਵਜਾਉਣ ਨਾਲ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੇ ਆਉਣ ਦਾ ਐਲਾਨ ਹੋਇਆ। ਪੁਰਸਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਨਾਵਾਂ ਦਾ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਕਰਕੇ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ, ਅਕਸਰ ਡੂੰਘੀ ਪੀੜ ਵਿੱਚ ਜਵਾਨ ਪਤਨੀਆਂ, ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਪੱਤਰ ਪੜ੍ਹੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਪੁਰਸਕਾਰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਇਆ ਗਿਆ। ਹੰਝੂਆਂ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਨੌਜਵਾਨ ਔਰਤਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਇੱਕ ਦਿਲ ਦਹਿਲਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਅਨੁਭਵ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਰੌਬਿਨ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਚਾਂਦੀ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲੀ ਛਿਆਸੀ ਸਾਲਾ ਸੁੰਦਰ ਔਰਤ, ਰੌਬਿਨ ਦੀ ਦਾਦੀ, ਕਰਨਲ ਰਵਿੰਦਰਨਾਥ ਦੇ ਨਾਲ, ਭਾਰੀ ਦਿਲ ਪਰ ਉਮੀਦ ਵਾਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਅਤੇ ਪੁਰਸਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹਾਰੇ ਲਈ ਇੱਕ ਬੈਸਾਖੀ ਨਾਲ ਉੱਪਰ ਆਈ। ਰਸਮੀ ਪ੍ਰੋਟੋਕੋਲ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਕੇ, ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ, ਕੇਆਰ ਨਾਰਾਇਣਨ, ਮੰਚ ਤੋਂ ਉਤਰੇ, ਉਸ ਕੋਲ ਗਏ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪੁਰਸਕਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਦਰਸ਼ਕ ਤਾੜੀਆਂ ਦੀ ਗੂੰਜ ਨਾਲ ਗੂੰਜ ਉੱਠੇ ਅਤੇ ਦਰਬਾਰ ਹਾਲ ਦੇ ਗੁੰਬਦ ਗੂੰਜ ਉੱਠੇ। ਰੌਬਿਨ ਦਾ ਬਹਾਦਰੀ ਪੁਰਸਕਾਰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਸੁਪਨਾ ਪੂਰਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਾਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਤਾੜੀਆਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਹੋਵੇਗੀ ਜਿਸ ਨੇ ਹਵਾ ਨੂੰ ਉਡਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰੌਬਿਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਹਰ ਸਾਲ ਦਰਾਸ ਅਤੇ ਨੌਲ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਮੇਰਾ ਤੀਰਥ ਸਥਾਨ ਹੈ। 2016 ਤੋਂ, ਮੈਂ ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਿਆ ਪਰ ਮੈਂ ਪੁਆਇੰਟ 5140 ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਹੇਠਾਂ ਪਿੰਪਲ ਐਡਮ ਬੇਸ 'ਤੇ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਸੈਲਾਨੀ ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ।

Machine Translated by Google

ਕਾਰਗਿਲ ਯੁੱਧ ਸਮਾਰਕ 'ਤੇ ਜਾਓ ਅਤੇ ਵਿਜਯੰਤ ਦੇ ਕਾਰਨਾਮਿਆਂ ਬਾਰੇ ਜਾਣੋ। ਦਰਾਸ ਅਤੇ ਕੁਪਵਾੜਾ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਯਾਤਰਾਵਾਂ 'ਤੇ, ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੈਨਿਕਾਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚਦਾ ਹਾਂ - ਉਹ ਕਿਸ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਬਣੇ ਸਨ, ਉਹ ਕਿੱਥੋਂ ਆਏ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਅੱਗ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਲਈ ਸਰਬਵਿਆਪੀ ਪਿਆਰ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਉਹ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰ ਕਿਸੇ ਬ੍ਰਹਮ ਆਤਮਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ।

ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਦੁਸ਼ਮਣ ਵੱਲੋਂ ਮਾਨਤਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਲੜਦੇ ਹੋਏ ਮਰ ਗਿਆ, 'ਵਿਜਯੰਤ ਸਿਪਾਹੀ' ਲਈ ਅੰਤਮ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਸੀ। ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਟਾਈਮਜ਼ ਨੇ 3 ਜੁਲਾਈ 1999 ਨੂੰ ਨੋਇਡਾ ਵਿੱਚ ਹੋਏ ਵਿਜਯੰਤ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਸਮਾਰੋਹ ਦੀ ਇੱਕ ਤਸਵੀਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕੀਤੀ। ਦਰਅਸਲ, ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਫੌਜ ਦੇ ਕੁਝ ਨੌਜਵਾਨ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਵੈੱਬਸਾਈਟ 'ਤੇ ਉਸਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਵਿੱਚ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਛੱਡੀਆਂ।

ਮੇਰੀ ਫੇਰੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਮੇਰਾ ਸਿਰ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਨੋਲ ਵੱਲ ਮੁੜ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਬੱਦਲਾਂ ਵਿੱਚ ਦੂਰ ਅਤੇ ਬਰਫ਼ ਦੀ ਰੇਖਾ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਹੇਠਾਂ, ਚੜ੍ਹਦੇ ਸੂਰਜ ਦੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚਿੱਟਾ ਬਿੰਦੂ ਚਮਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਜਯੰਤ ਮੰਦਰ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਸਥਿਤ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਬਟਾਲੀਅਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਬਰਡੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ, ਰੋਲੀ ਵੀ, 2010 ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਤੀਰਥ ਯਾਤਰਾ 'ਤੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸਨ।

ਰੌਬਿਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦਾ ਦੂਜਾ ਹਿੱਸਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਰੁਕਸਾਨਾ ਨੂੰ ਮਿਲਾਂ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਰੁਪਏ ਦੇਵਾਂ। ਉਸਦੀ ਸਕੂਲ ਦੀ ਫੀਸ ਲਈ 50 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ। ਉਹ ਕੁਪਵਾੜਾ ਦੇ ਇੱਕ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਸਥਾਨਕ ਕਮਾਂਡਰਾਂ ਰਾਹੀਂ ਵਿੱਤੀ ਮਦਦ ਭੇਜਦਾ ਸੀ।
2004 ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਹਰ ਸਾਲ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਵਿੱਤੀ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ।
ਇੱਕ ਦਿਨ, ਇੱਕ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਟੀਵੀ ਚੈਨਲ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ੋਅ ਲਈ ਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਜਿੱਥੇ ਰੁਕਸਾਨਾ ਨੇ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ।
ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਕੁਪਵਾੜਾ ਤੋਂ ਲਿਆਏ ਸਨ। ਉਹ ਇੱਕ ਦਿਨ ਨੋਇਡਾ ਵਿੱਚ ਰਹੀ।

ਜੰਗ ਵਿੱਚ ਬਹਾਦਰ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਨੇ ਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ-ਆਪਣੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਧੰਨਵਾਦ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ। ਕੁਝ ਨੇ ਗੀਤ ਲਿਖੇ, ਕੁਝ ਨੇ ਨਾਟਕ ਖੇਡੇ ਅਤੇ ਕੁਝ ਨੇ ਚਿੱਤਰਕਾਰੀ ਕੀਤੀ। ਮਸ਼ਹੂਰ ਨਾਟਕਕਾਰ ਆਮਿਰ ਰਜ਼ਾ ਹੁਸੈਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਤਨੀ ਵਿਰਾਟ ਨੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾਯੋਗ ਨਾਟਕ, 50 ਡੇ ਵਾਰ: ਦ ਸਟੋਰੀ ਆਫ਼ ਕਾਰਗਿਲ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ਨ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰੌਬਿਨ ਦੇ ਆਖਰੀ ਪੱਤਰ ਲਿਖਣ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨੂੰ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲਤਾ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਭੀੜ ਹੰਝੂਆਂ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬ ਗਈ। ਸਹਾਰਾ ਐਂਟਰਟੇਨਮੈਂਟ ਦੇ ਸੀਈਓ ਅਤੇ ਐਮਡੀ, ਸੁਸ਼ਾਂਤੋ ਰਾਏ, ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਤੋਂ ਇੰਨੇ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਏ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਿਸ਼ਨ ਫਤਿਹ ਲਾਂਚ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਖੁਦ ਇਸ ਮੈਗਾ ਸੀਰੀਅਲ ਵਿੱਚ ਰੌਬਿਨ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਈ। ਇੱਕ ਦਿਨ, ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਨੂੰ ਬਾਰਡਰ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਦੇ ਜੇਪੀ ਦੱਤਾ ਦਾ ਫ਼ੋਨ ਆਇਆ । ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਫ਼ੋਨ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, 'ਪਰ ਤੁਹਾਡੀ ਫਿਲਮ, ਬਾਰਡਰ ਲਈ, ਮੇਰੀ

Machine Translated by Google

ਪੁੱਤਰ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੁੰਦਾ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਅਸਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਕੈਪਟਨ ਧਰਮਵੀਰ ਬਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਦਿਲ ਨੂੰ ਛੂਹ ਲੈਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਭਾਵ 12 ਜੂਨ 2000 ਨੂੰ ਆਇਆ, ਟੋਲੋਲਿੰਗ ਤੋਂ ਠੀਕ ਇੱਕ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਜਦੋਂ 2 ਰਾਜ ਰਿਫ ਦੇ ਇੱਕ ਅਫਸਰ, ਮੇਜਰ ਨਰੇਸ਼ ਕੌਸ਼ਿਕ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ, ਵੈਸ਼ਾਲੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਨਵਜੰਮੇ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਨਾਮ ਵਿਜਯੰਤ - ਵਿਜਯੰਤ ਕੌਸ਼ਿਕ ਰੱਖਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਵਜੋਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਰੌਬਿਨ ਵਿਜਯੰਤ ਕੌਸ਼ਿਕ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ ਜੀਉਂਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਨੌਜਵਾਨ 'ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਮਾਵਾਂ' ਅਕਸਰ ਆਪਣੇ ਨਵਜੰਮੇ ਬੱਚੇ ਦਾ ਨਾਮ ਰੌਬਿਨ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਰੱਖਣ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਜਿਹੇ ਸਨਮਾਨ ਸਿਰਫ਼ 'ਬਹਾਦਰਾਂ' ਨੂੰ ਹੀ ਮਿਲਦੇ ਹਨ ਜੋ ਜੰਗ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਕੁਰਬਾਨ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜੋ ਅਗਲੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਦੀ ਨਕਲ ਕਰ ਸਕੇ। ਜਿਵੇਂ ਅਰੁਣ ਖੇਤਰਪਾਲ ਵਿਜਯੰਤ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਸਨ, ਵਿਜਯੰਤ ਦੂਜਿਆਂ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਹਾਦਰ ਭਾਰਤੀ ਸੈਨਿਕਾਂ ਦੀ ਵਿਰਾਸਤ ਜਾਰੀ ਹੈ।

ਇਸੇ ਲਈ ਉਹ ਮਰਦੇ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਸਾਡੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਜਿਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

Machine Translated by Google

ਹੇਠਾਂ ਕੁਝ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਪੱਤਰ ਹਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਮਸ਼ਹੂਰ ਆਖਰੀ ਪੱਤਰ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਜੋ ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਨੌਲ ਵਿਖੇ ਲੜਾਈ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲਿਖਿਆ ਸੀ।
ਪੱਤਰਾਂ ਨੂੰ

ਸ਼ੈਲੀ ਜਾਂ ਸਪੈਲਿੰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਬਦਲਾਅ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾ ਸਕੇ ਜਿਵੇਂ
ਉਹ ਲਿਖੇ ਗਏ ਸਨ।

Machine Translated by Google

ਰੌਬਿਨ ਦਾ ਆਖਰੀ ਪੱਤਰ

ਪਿਆਰੇ ਪਾਪਾ ਮੰਮੀ ਬਰਡੀ ਅਤੇ ਦਾਦੀ,

1. ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਪੱਤਰ ਮਿਲੇਗਾ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਅਸਮਾਨ ਤੋਂ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹੋਵਾਂਗਾ।
   ਅਪਸਰਾਵਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾਨ ਨਿਵਾਜ਼ੀ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਦੇ ਹੋਏ।
2. ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਪਛਤਾਵਾ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਦਰਅਸਲ, ਜੇ ਮੈਂ ਦੁਬਾਰਾ ਇਨਸਾਨ ਬਣ ਵੀ ਜਾਵਾਂ ਤਾਂ ਵੀ ਮੈਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਵਾਂਗਾ
   ਦੁਬਾਰਾ ਫੌਜ ਬਣਾਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਲਈ ਲੜਾਂਗਾ।
3. ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਆਓ ਅਤੇ ਦੇਖੋ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਫੌਜ ਤੁਹਾਡੇ ਕੱਲ੍ਹ ਲਈ ਕਿੱਥੇ ਲੜੀ ਸੀ।

4. ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਯੂਨਿਟ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੈ, ਨਵੇਂ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਕੁਰਬਾਨੀ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੀ ਫੋਟੋ 'ਏ' ਕੋਇ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ
   ਕਰਨੀ ਮਾਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਰੱਖੀ ਜਾਵੇਗੀ।

5. ਜੋ ਵੀ ਅੰਗ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।
6. ਅਨਾਥ ਆਸ਼ਰਮ ਲਈ ਕੁਝ ਪੈਸਾ ਦਾਨ ਕਰੋ ਅਤੇ 50/- ਰੁਪਏ ਦਿੰਦੇ ਰਹੋ
   ਰੁਕਸਾਨਾ ਹਰ ਮਹੀਨੇ ਜਾ ਕੇ ਯੋਗੀ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਮਿਲ।
7. ਬਰਡੀ ਨੂੰ ਸੁਭਕਾਮਨਾਵਾਂ, ਇਹਨਾਂ ਆਦਮੀਆਂ ਦੀ ਇਸ ਕੁਰਬਾਨੀ ਨੂੰ ਕਦੇ ਨਾ ਭੁੱਲੋ। ਪਾਪਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਾਣ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।
   ਮੰਮੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ____ [ਨਾਮ ਗੁਪਤਤਾ ਲਈ ਵਿਗਾੜਿਆ ਗਿਆ] (ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਸੀ) ਨੂੰ ਮਿਲੋ।
   ਮਾਮਾਜੀ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਰ ਗਲਤ ਕੰਮ ਲਈ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿਓ।

ਠੀਕ ਹੈ, ਫਿਰ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਡਰਟੀ ਡਜ਼ਨ ਕਬੀਲੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਵਾਂ। ਮੇਰੀ ਐਸਐਲਟੀ [ਹਮਲਾ] ਪਾਰਟੀ ਵਿੱਚ 12 ਮੈਂਬਰ ਹਨ।

ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁਭਕਾਮਨਾਵਾਂ।
ਕਿੰਗ ਸਾਈਜ਼ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜੀਓ।
ਤੁਹਾਡਾ
ਰੌਬਿਨ

Machine Translated by Google

ਜਨਰਲ ਵੀਪੀ ਮਲਿਕ ਦੇ ਪੱਤਰ

ਸਾਨੂੰ ਵਿਜਯੰਤ 'ਤੇ ਮਾਣ ਹੈ ਜਿਸਨੇ 2 ਰਾਜ ਰਿਫ ਦੇ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਦਰਾਸ ਸੈਕਟਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ। ਉਸਦੀ ਇਹ ਇੱਕ ਬਹਾਦਰ ਕਾਰਵਾਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਫੌਜ ਅਤੇ ਦੇਸ਼ ਲਈ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਦੇ ਦਿੱਤੀ।

ਅਸੀਂ ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਦੁੱਖ ਸਾਂਝਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।

ਭਾਰਤ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਿਜਯੰਤ ਥਾਪਰ ਵਰਗੇ ਸੈਨਿਕਾਂ ਅਤੇ ਨੌਜਵਾਨ ਨੇਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖੇਗਾ।

ਜਨਰਲ ਵੀ.ਪੀ. ਮਲਿਕ

4 ਜੁਲਾਈ 1999

ਪਿਆਰੇ ਕਰਨਲ ਥਾਪਰ,

03 ਅਗਸਤ 99

28 ਜੁਲਾਈ 99 ਦੇ ਤੁਹਾਡੇ ਪੱਤਰ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦ, ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ IMA ਕੈਡਿਟਾਂ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਲਈ ਵਿਜਯੰਤ ਦੇ ਆਖਰੀ ਪੱਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇਣ ਲਈ। ਮੈਂ ਇਹ ਕਮਾਂਡੈਂਟ, IMA ਨੂੰ ਭੇਜ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਇਸ ਪੱਤਰ ਦਾ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਫੌਜ ਅਤੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਲਈ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੇਰਨਾਦਾਇਕ ਮੁੱਲ ਹੈ।

ਇੱਕ ਸਿਪਾਹੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਅਤੇ ਖੁਦ ਪਿਤਾ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਸਲਾਮ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਵਿਜਯੰਤ ਵਰਗੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਪਾਲਣ ਲਈ!

ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ,

ਤੁਹਾਡਾ ਦਿਲੋ

ਵੀਪੀ ਮਲਿਕ

Machine Translated by Google

ਕਰਨਲ ਐਮਬੀ ਰਵਿੰਦਰਨਾਥ ਦਾ ਪੱਤਰ

18 ਅਗਸਤ 99

ਪਿਆਰੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਥਾਪਰ

1. ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਵੱਲੋਂ ਭੇਜੇ ਗਏ ਚਾਕਲੇਟ ਅਤੇ ਕਾਰਡ ਮਿਲ ਗਏ ਹਨ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਇਸ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਇਸ਼ਾਰੇ ਲਈ ਤੁਹਾਡਾ ਬਹੁਤ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।
2. ਸਾਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਣ ਹੈ ਕਿ ਰੌਬਿਨ ਦੀ ਬਹਾਦਰੀ ਅਤੇ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨੂੰ ਫੌਜ ਨੇ ਮਾਨਤਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਰਿਣੀ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਬਹਾਦਰ ਪੁੱਤਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਸਭ ਤੋਂ ਖਤਰਨਾਕ ਸਥਿਤੀਆਂ [ਹਾਲਾਤਾਂ] ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਸਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟਤਾ, ਠੰਡੀ ਹਿੰਮਤ ਅਤੇ ਸੰਤੁਲਨ ਕਈ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰੇਗਾ। ਉਸਦੀ ਸ਼ਹਾਦਤ ਨੂੰ ਇਸ ਹਵਾਲੇ ਵਿੱਚ ਸੰਖੇਪ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

"ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਹਰ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਮੌਤ ਜਲਦੀ ਜਾਂ ਦੇਰ ਨਾਲ ਆਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।"
ਡਰਾਉਣੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਨਾਲੋਂ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਮਰਨਾ ਕਿਵੇਂ ਬਿਹਤਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ?
ਆਪਣੇ ਪੁਰਖਿਆਂ ਦੀਆਂ ਅਸਥੀਆਂ ਲਈ
ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦਾ ਮੰਦਰ।”

ਨਿੱਘਾ ਸਤਿਕਾਰ ਸਹਿਤ
ਤੁਹਾਡਾ
ਰਵ

Machine Translated by Google

ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਜਨਰਲ ਮਹਿੰਦਰ ਪੁਰੀ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਨੋਟ

ਕਾਰਗਿਲ ਦੀ ਜੰਗ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਔਖੇ ਅਤੇ ਬੇਰਹਿਮ ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ ਲੜੀ ਗਈ ਸੀ।

ਭੂਮੀ, ਜ਼ੀਰੋ ਤੋਂ ਘੱਟ ਤਾਪਮਾਨ ਅਤੇ ਸੀਮਤ ਸਰੋਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ। ਪਰ ਇਹ ਕਮੀਆਂ ਸਾਡੇ ਨੌਜਵਾਨ ਅਫਸਰਾਂ ਅਤੇ ਜਵਾਨਾਂ ਦੀ ਹਿੰਮਤ, ਬਹਾਦਰੀ, ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਅਤੇ ਬਹਾਦਰੀ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਹਾਦਰੀ ਅਤੇ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸਾਡੀਆਂ ਲੋਕ-ਕਥਾਵਾਂ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਉਮੀਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਸੁਣਨਗੀਆਂ ਅਤੇ ਮਾਣ ਨਾਲ ਨਕਲ ਕਰਨਗੀਆਂ। ਮੈਨੂੰ ਮਸ਼ਹੂਰ 8 ਪਹਾੜੀ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਦੀ ਕਮਾਂਡ ਕਰਨ ਦਾ ਸਨਮਾਨ ਅਤੇ ਸਨਮਾਨ ਮਿਲਿਆ, ਜਿਸਨੇ ਜੂਨ-ਜੁਲਾਈ 1999 ਵਿੱਚ ਕਾਰਗਿਲ ਸੈਕਟਰ ਵਿੱਚ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਦੀ ਬੇਵਫ਼ਾਈ ਵਿਰੁੱਧ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਜਵਾਬੀ ਹਮਲੇ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ। ਮੈਨੂੰ ਬਟਾਲੀਅਨ ਅਤੇ ਰੈਜੀਮੈਂਟਾਂ ਹੋਣ ਦਾ ਵੀ ਸਨਮਾਨ ਮਿਲਿਆ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਫੌਜੀ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਮਿੱਟ ਛਾਪ ਛੱਡੀ। ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਵਿਜਯੰਤ ਥਾਪਰ, ਉਸਦੇ ਦੋਸਤਾਂ ਲਈ ਰੌਬਿਨ, 2 ਰਾਜਪੂਤਾਨਾ ਰਾਈਫਲਜ਼ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਜੋ ਉੱਤਰੀ ਕਸ਼ਮੀਰ ਵਿੱਚ ਬਗਾਵਤ ਵਿਰੋਧੀ ਭੂਮਿਕਾ ਵਿੱਚ ਤਾਇਨਾਤ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਵਾਦੀ ਵਿੱਚ ਯੂਨਿਟ ਦੇ ਕਾਰਜਕਾਲ ਦੌਰਾਨ ਰੌਬਿਨ ਦੀ ਇੱਕ ਧੁੰਦਲੀ ਯਾਦ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਾਰਗਿਲ ਵਿੱਚ ਜੰਗ ਲਈ ਮਟਯਾਨ ਵਿੱਚ ਬਟਾਲੀਅਨ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਾਪਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।

ਤੋਲੋਲਿੰਗ ਖੇਤਰ ਪਾਕਿਸਤਾਨੀ ਫੌਜਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਭ ਤੋਂ ਡੂੰਘੀ ਘੁਸਪੈਠ ਸੀ।
ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨੂੰ ਹਾਸਲ ਕਰਨਾ ਜਿਸਨੇ ਤਿੰਨ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੱਕ 18 ਗ੍ਰੇਨੇਡੀਅਰਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਗੱਲ ਸੀ। ਮੈਂ ਟੋਲੋਲਿੰਗ ਨੂੰ ਹਾਸਲ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ 2 ਰਾਜ ਰਿਫ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ 18 ਗ੍ਰੇਨੇਡੀਅਰ ਅਤੇ 18 ਗੜ੍ਹਵਾਲ ਰਾਈਫਲਾਂ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਅਧਾਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਡਾਇਵਰਸ਼ਨਰੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ।
ਯੂਨਿਟ ਦੇ ਨਿਡਰ ਕਮਾਂਡਿੰਗ ਅਫਸਰ, ਸਵਰਗੀ ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਕਰਨਲ ਰਵਿੰਦਰਨਾਥ ਨੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਹਾਸਲ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਯੋਜਨਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਰੌਬਿਨ ਦੀ ਕੰਪਨੀ ਇੱਕ ਰਿਜ਼ਰਵ ਹੋਣੀ ਸੀ, ਇਸ ਬਹਾਦਰ ਨੌਜਵਾਨ ਦੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਲਈ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਓਪਰੇਸ਼ਨ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਯੋਜਨਾ ਅਨੁਸਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ 13 ਜੂਨ ਦੀ ਸਵੇਰ ਤੱਕ, ਮੈਨੂੰ 56 ਮਾਊਂਟੇਨ ਬ੍ਰਿਗੇਡ ਓਪਰੇਸ਼ਨ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਾਸਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਕਮਾਂਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ।

Machine Translated by Google

ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰੇ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਵੀ ਮੌਕਾ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਕਰ ਦੇਵੇ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਹੈੱਡਕੁਆਰਟਰ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਮੈਨੂੰ ਟੋਲੋਲਿੰਗ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਬਾਰੇ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਰੌਬਿਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਇੱਛਾ ਪੂਰੀ ਹੋ ਗਈ। ਇੱਕ ਬੰਕਰ ਜੋ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਨੂੰ ਫੜਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਰੌਬਿਨ, ਆਪਣੀ ਪਲਟਨ ਨਾਲ, ਨਿਡਰਤਾ ਨਾਲ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੋ ਗਿਆ। ਟੋਲੋਲਿੰਗ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੋੜ ਸੀ ਅਤੇ ਰਾਸ਼ਟਰ ਦੁਆਰਾ ਇਸਦੀ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਬਟਾਲੀਅਨ ਨੂੰ ਜਾਨੀ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ, ਤਾਂ ਰੈਂਕ ਅਤੇ ਫਾਈਲ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਭਵਿੱਖੀ ਕੰਮ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸਫਲ ਹੋਣ ਲਈ ਇੱਕ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਅਤੇ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਸੀ।

ਮੈਂ ਬਟਾਲੀਅਨ ਨੂੰ ਮੁਗਲਪੁਰਾ ਵਾਪਸ ਆਰਾਮ ਲਈ ਵਾਪਸ ਬੁਲਾਇਆ ਅਤੇ
ਸਿਹਤਯਾਬੀ। 24 ਜੂਨ ਨੂੰ, ਮੈਂ 2 ਰਾਜ ਰਿਫ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦੂਜਾ ਕੰਮ ਦਿੱਤਾ, ਨੌਲ ਅਤੇ ਥ੍ਰੀ ਪਿੰਪਲਜ਼ ਨੂੰ ਫੜਨ ਲਈ। ਹਮਲਾ 28-29 ਜੂਨ ਦੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਸੁਰੂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਘੜੀ ਦੇ ਕੰਮ ਦੀ ਸੁੱਧਤਾ ਨਾਲ, ਬਟਾਲੀਅਨ ਆਪਣੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਕੰਮ ਲਈ ਉਤਰ ਗਈ। ਰੌਬਿਨ ਦੀ ਕੰਪਨੀ, ਉਸਦੀ ਪਲਟਨ ਨਾਲ, ਹਮਲੇ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸੀ।

ਖੋਜ ਅਤੇ ਯੋਜਨਾਬੰਦੀ ਚੱਲ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਰੌਬਿਨ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੀ ਤਾਇਨਾਤੀ ਦੀ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਗਸ਼ਤ ਇੱਕ ਔਖਾ ਕਾਰਜ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਹੁਨਰ ਅਤੇ ਹਿੰਮਤ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਸਾਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਿਰੀਖਣ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੇ ਨੇੜੇ ਜਾ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ। ਹਮਲੇ ਵਾਲੀ ਰਾਤ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ, 'ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਭੱਜਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਦਿਆਂਗਾ, ਅਤੇ ਜੇ ਮੈਂ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜਾਂਗਾ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਦਿਓ।' ਇਸ ਇੱਕ ਵਾਕ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਜੂਨੀਅਰ ਲੀਡਰਸ਼ਿਪ ਦੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਗੁਣ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ। ਨੌਲ, ਬਟਾਲੀਅਨ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਉਦੇਸ਼, ਤੋੜਨਾ ਇੱਕ ਮੁਸ਼ਕਲ ਗਿਰੀਦਾਰ ਸੀ। ਤੇਜ਼ ਢਲਾਣਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਹਰ ਕਦਮ ਜੋ ਚੁੱਕਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕੋਈ ਦੋ ਕਦਮ ਪਿੱਛੇ ਖਿਸਕ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਰਾਤ ਯਾਦ ਹੈ ਜਦੋਂ ਹਮਲਾ ਤੋਪਖਾਨੇ ਦੀ ਭਾਰੀ ਗੋਲੀਬਾਰੀ ਨਾਲ ਸੁਰੂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਦੁਸ਼ਮਣ ਨੇ, ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇੱਕ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਹਮਲੇ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਗੋਲੀਬਾਰੀ ਦੀ ਭਾਰੀ ਗੋਲੀਬਾਰੀ ਨਾਲ ਜਵਾਬੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ। ਰੌਬਿਨ ਦੀ ਪਲਟਨ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਗੋਲਾ ਨੇੜੇ ਡਿੱਗਿਆ, ਜਿਸਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕੁਝ ਜਾਨੀ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਇਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਘਟੀ ਹੋਈ ਪਲਟੂਨ ਦੀ ਕਮਾਨ ਅਤੇ ਕੰਟਰੋਲ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਹੋਏ, ਇਕੱਲੇ ਬੰਕਰ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਦੇ ਮੌਕੇ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ, ਜੋ ਭਾਰੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਗੋਲੀਬਾਰੀ ਨੂੰ ਘਟਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੋਈ ਭਿਆਨਕ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ, ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੀ ਇੱਕ ਗੋਲੀ ਉਸਦੇ ਸਿਰ ਵਿੱਚ ਲੱਗੀ, ਅਤੇ ਬਟਾਲੀਅਨ, ਫੌਜ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਇੱਕ ਬਹਾਦਰ ਨੌਜਵਾਨ ਅਫਸਰ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਸੌਂਪੇ ਗਏ ਕੰਮ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਲੜਿਆ। ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ 2 ਰਾਜ ਰਿਫ ਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਢੰਗ ਨਾਲ ਹਾਸਲ ਕਰ ਲਿਆ।

Machine Translated by Google

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰੈਜੀਮੈਂਟ ਦੀਆਂ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ। ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ ਪੂਰੀ ਜੰਗ ਦੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਖੂਨੀ ਲੜਾਈਆਂ ਸਨ। ਮੈਂ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਕਮਾਂਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ, ਉਸਦੀਆਂ ਖੂਨ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਲਾਲ ਅੱਖਾਂ ਓਪਰੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਅਫਸਰਾਂ, ਅੱਠ ਜਵਾਨਾਂ ਅਤੇ ਬਵੰਜਾ ਜ਼ਖਮੀਆਂ ਨੂੰ ਗੁਆਉਣ ਦੇ ਦਰਦ ਨੂੰ ਦੱਸ ਰਹੀਆਂ ਸਨ।

ਰੌਬਿਨ ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਬਹਾਦਰੀ, ਹਿੰਮਤ ਅਤੇ ਸਮਰਪਣ ਇਸ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹਨ
ਕਾਰਗਿਲ ਯੁੱਧ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ। ਟੋਲੋਲਿੰਗ ਅਤੇ ਨੌਲ ਵਿਖੇ ਉਸਦੀ ਦਲੇਰੀ ਭਰੀ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ, ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਮਰਨ ਉਪਰੰਤ ਵੀਰ ਚੱਕਰ ਨਾਲ ਸਨਮਾਨਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਉਸਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ, ਕਰਨਲ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਥਾਪਰ, ਨੇ ਰੌਬਿਨ ਦੀ ਯਾਦ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਾ ਰੱਖਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਦੁਖਦਾਈ ਨੁਕਸਾਨ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸਿਪਾਹੀ ਹੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਰਨਲ ਥਾਪਰ ਹਰ ਸਾਲ ਉਸ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਰੌਬਿਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਬਟਾਲੀਅਨ ਅਤੇ ਫੌਜ ਦੀ ਸ਼ਾਨ ਲਈ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਕੁਰਬਾਨ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਯੁੱਧ ਮਨੁੱਖਾਂ ਅਤੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚ ਤਬਾਹੀ ਦਾ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਾਨ ਛੱਡਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸਦੇ ਬਾਅਦ ਸਾਡੇ ਨੌਜਵਾਨ ਅਫਸਰਾਂ ਅਤੇ ਆਦਮੀਆਂ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਅਤੇ ਬਹਾਦਰੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚਾਂਦੀ ਦੀ ਪਰਤ ਛੱਡਦਾ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਕੁਰਬਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਕੁਰਬਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਹਾਡਾ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਕੱਲ੍ਹ ਬਿਹਤਰ ਹੋਵੇ।

ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਜਨਰਲ ਮਹਿੰਦਰ ਪੁਰੀ (ਸੇਵਾਮੁਕਤ), ਪੀ.ਵੀ.ਐਸ.ਐਮ., ਯੂ.ਵਾਈ.ਐਸ.ਐਮ
ਸਾਬਕਾ ਉਪ-ਸੈਨਾ ਮੁਖੀ ਅਤੇ 8 ਮਾਊਂਟੇਨ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਦੇ
ਕਮਾਂਡਿੰਗ ਜਨਰਲ ਅਫ਼ਸਰ

Machine Translated by Google

ग्रंथ सूची

ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਜਨਰਲ ਵਾਈ.ਐਮ. ਬਾਂਮੀ, ਕਾਰਗਿਲ 1999: ਦ ਇਮਪ੍ਰੇਗਨੇਬਲ ਕੰਕਰਡ, ਨਟਰਾਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ, 2002।

ਅਮਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ, ਕਾਰਗਿਲ ਹਾਈਟਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਦੀ ਜੰਗ, ਦ ਵੈਰਾਇਟੀ ਬੁੱਕ ਡਿਪੂ, 2017।

ਜਨਰਲ ਵੀਪੀ ਮਲਿਕ, ਕਾਰਗਿਲ: ਹੈਰਾਨੀ ਤੋਂ ਜਿੱਤ ਤੱਕ, ਹਾਰਪਰ ਕੋਲਿਨਜ਼, 2020।

ਕੇ. ਸੁਬਰਾਮਨੀਅਮ, ਚੇਅਰਮੈਨ, ਕਾਰਗਿਲ ਸਮੀਖਿਆ ਕਮੇਟੀ ਰਿਪੋਰਟ।

ਕਰਨਲ ਗੁਰਮੀਤ ਕੰਵਲ, ਕਾਰਗਿਲ ਦੇ ਹੀਰੋਜ਼, ਰੀਟਾਨਾ ਬੁਕਸ, 2002।

ਮੇਜਰ ਜਨਰਲ ਰਾਜੇਂਦਰ ਨਾਥ, ਮੁਸ਼ੱਰਫ਼ ਦੀ ਜੰਗ, ਲੈਂਸਰ ਬੁੱਕਸ।

ਐਮ ਕੇ ਅਕਬਰ, ਕਾਰਗਿਲ ਕਰਾਸ ਬਾਰਡਰ ਟੈਰੋਰਿਜ਼ਮ, ਸਾਊਥ ਏਸ਼ੀਆ ਬੁੱਕਸ, 1999।

ਗੌਰਵ ਸਾਵੰਤ, ਡੇਟਲਾਈਨ ਕਾਰਗਿਲ, ਮੈਕਮਿਲਨ ਇੰਡੀਆ ਲਿਮਟਿਡ, 2000।

ਹਰਿੰਦਰ ਬਾਵੇਜਾ, ਇੱਕ ਸੋਲਜਰ'ਸ ਡਾਇਰੀ: ਕਾਰਗਿਲ ਦ ਇਨਸਾਈਡ ਸਟੋਰੀ, ਰੋਲੀ ਬੁੱਕਸ, 2018।

ਸ਼ੁਰੀਨਜੋਏ ਚੌਧਰੀ, ਕਾਰਗਿਲ ਤੋਂ ਡਿਸਪੈਚ, ਪੈਂਗੁਇਨ ਇੰਡੀਆ, 2000।

ਪ੍ਰਵੀਨ ਸਵਾਮੀ, ਕਾਰਗਿਲ ਯੁੱਧ, ਲੈਫਟਵਰਡ ਬੁੱਕਸ, 1999।

ਬੰਦੂਕਾਂ ਅਤੇ ਪੀਲੇ ਗੁਲਾਬ: ਕਾਰਗਿਲ ਯੁੱਧ 'ਤੇ ਲੇਖ, ਹਾਰਪਰ ਕੋਲਿਨਜ਼ ਇੰਡੀਆ, 2000।

ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਜਨਰਲ ਮੋਹਿੰਦਰ ਪੁਰੀ, ਕਾਰਗਿਲ ਟਰਨਿੰਗ ਦ ਟਾਈਡ, ਲੈਂਸਰ ਪਬਲਿਸ਼ਰਜ਼, 2015।

ਰਚਨਾ ਬਿਸ਼ਟ, ਕਾਰਗਿਲ: ਅਨਟੋਲਡ ਸਟੋਰੀਜ਼ ਫਰਾਮ ਦ ਵਾਰ, ਪੈਂਗੁਇਨ ਇੰਡੀਆ, 2019।

ਨਸੀਮ ਜ਼ੇਹਰਾ, ਕਾਰਗਿਲ ਤੋਂ ਤਖ਼ਤਾਪਲਟ ਤੱਕ: ਘਟਨਾਵਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਨੂੰ ਹਿਲਾ ਦਿੱਤਾ, ਗਾਇਨ-ਈ-ਮੀਲ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ, 2018।

ਕਰਨਲ (ਰਿਟਾਇਰਡ) ਅਸ਼ਫਾਕ ਹੁਸੈਨ, ਗਲਤੀ ਦਾ ਗਵਾਹ: ਕਾਰਗਿਲ ਕਹਾਣੀ ਸਾਹਮਣੇ ਆਈ, ਬੁੱਕਵਾਈਜ਼ ਇੰਡੀਆ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਲਿਮਟਿਡ

ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਜਨਰਲ ਸ਼ਾਹਿਦ ਅਜ਼ੀਜ਼, ਯੇ ਖਾਮੋਸ਼ੀ ਕਬ ਤਕ, ਸੇਵਨ ਸਪ੍ਰਿੰਗਜ਼ ਪਬਲਿਸ਼ਰਜ਼, 2013।

ਦੀਕਸ਼ਾ ਦਿਵੇਦੀ, ਕਾਰਗਿਲ ਤੋਂ ਪੱਤਰ: ਸਾਡੇ ਸੈਨਿਕਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਰਾਹੀਂ ਜੰਗ, ਜਗਰਨਾਟ ਬੁੱਕਸ, 2017।

Machine Translated by Google

ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ

ਬੀ.ਐਨ.	ਬਟਾਲੀਅਨ
ਬ੍ਰਿਗੇਡੀਅਰ	ਬ੍ਰਿਗੇਡੀਅਰ
ਕੈਪਟਨ	ਕਪਤਾਨ
ਉੱਥੇ	ਵਿਰੋਧੀ-ਵਿਰੋਧੀ
CO	ਕਮਾਂਡਿੰਗ ਅਫ਼ਸਰ
ਕੋਲਮ	ਕਰਨਲ

ਕੋਇ ਕਮਾਂਡਰ ਕੰਪਨੀ ਕਮਾਂਡਰ

ਸੀਐਸਐਮ ਕੰਪਨੀ ਸਾਰਜੈਂਟ ਮੇਜਰ

ਸੀਐਚਐਮ ਕੰਪਨੀ ਹਵਲਦਾਰ ਮੇਜਰ

ਸੀਕਿਊਐਮਐਚ ਕੰਪਨੀ ਕੁਆਰਟਰਮਾਸਟਰ ਹਵਲਦਾਰ

ਜਨਰਲ	ਜਨਰਲ
ਜੀ.ਸੀ.	ਜੈਂਟਲਮੈਨ ਕੈਡੇਟ

ਜੀਓਸੀ ਜਨਰਲ ਅਫਸਰ ਕਮਾਂਡਿੰਗ

ਹਵ	ਹੌਲਦਾਰ

ਆਈਐਮਏ ਇੰਡੀਅਨ ਮਿਲਟਰੀ ਅਕੈਡਮੀ

JAK Rif ਜੰਮੂ ਅਤੇ ਕਸ਼ਮੀਰ ਰਾਈਫਲਜ਼

ਜੇ.ਸੀ.ਓ.	ਜੂਨੀਅਰ ਕਮਿਸ਼ਨਡ ਅਫਸਰ
ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ	ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ

ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਕਰਨਲ ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਕਰਨਲ

ਐਲ/ਨਿੰਕ	ਲਾਂਸ ਰਾਈਜ਼

ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਜਨਰਲ ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਜਨਰਲ

ਐਲਐਮਜੀ ਲਾਈਟ ਮਸ਼ੀਨ ਗਨ

ਮੇਜਰ	ਮੇਜਰ

ਮੇਜਰ ਜਨਰਲ ਮੇਜਰ ਜਨਰਲ

ਨਾਲਾ ਧਾਰਾ/ਨਾਲਿਆ

Machine Translated by Google

ਐਨ.ਐਲ.ਆਈ. ਨਾਰਦਰਨ ਲਾਈਟ ਇਨਫੈਂਟਰੀ (ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਆਰਮੀ)

ਐਨਸੀਓ ਨਾਨ-ਕਮਿਸ਼ਨਡ ਅਫਸਰ

ਨਾਇਬ ਸੂਬੇਦਾਰ

ਪਲਟਨ ਬਟਾਲੀਅਨ

ਰਾਜ ਰਿਫ ਰਾਜਪੂਤਾਨਾ ਰਾਈਫਲਜ਼

ਸਫਦੀ ਦਾ ਸੰਖੇਪ ਰੂਪਾਂਤਰ ਰਾਈਫਲਮੈਨ

ਸੰਗਰ ਪੱਥਰਾਂ ਨਾਲ ਬਣਿਆ ਅਸਥਾਈ ਕਿਲਾਬੰਦੀ

ਉਪ ਸੂਬੇਦਾਰ

ਯੂਐਮਜੀ ਯੂਨੀਵਰਸਲ ਮਸ਼ੀਨ ਗਨ>

Machine Translated by Google

ਪ੍ਰਵਾਨਗੀਆਂ

ਕਰਨਲ ਵੀ.ਐਨ. ਥਾਪਰ

ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਦੂਜੀ ਬਟਾਲੀਅਨ, ਰਾਜਪੁਤਾਨਾ ਰਾਈਫਲਜ਼ ਦੇ ਪੂਰੇ ਦਿਲੋਂ ਸਮਰਥਨ ਨਾਲ ਹਕੀਕਤ ਬਣ ਗਈ। ਮੈਂ ਸਵਰਗੀ ਕਰਨਲ ਰਵਿੰਦਰਨਾਥ ਦਾ ਰਿਣੀ ਹਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਪਿਤਾ ਵਜੋਂ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣਨ ਦੀ ਮੇਰੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪੈਦਲ ਸੈਨਾ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲੜਾਈ ਬਾਰੇ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣਨ ਦੀ ਮੇਰੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਸਮਝਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਬਾਰੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਦੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਝੱਲੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ 1999 ਵਿੱਚ ਸਤੰਬਰ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਹਫ਼ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਮਸ਼ਹੂਰ ਟੋਲੋਲਿੰਗ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਉੱਤੇ ਉਡਾਇਆ ਅਤੇ ਇਤਿਹਾਸਕ ਲੜਾਈ ਦੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਪੂਰੇ ਨੌਲ ਵਿੱਚ ਪੈਰ ਨਾਲ ਲਗਾਇਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲੜਾਈ ਦੇ ਹਰ ਵੇਰਵੇ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਾਇਆ। ਉਹ ਨੌਲ ਦੀ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਲੜਨ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਗਏ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਇਸਦਾ ਸਿੱਧਾ ਵੇਰਵਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਾਂ। ਯੂਨਿਟ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀਆਂ ਕਈ ਮੀਟਿੰਗਾਂ ਵਿੱਚ, ਦਰਾਸ ਵਿਖੇ, ਨੋਇਡਾ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਘਰ ਵਿੱਚ, ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਵਿਜਯੰਤ ਮੋਟਰਜ਼ ਵਿਖੇ ਅਤੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਮਾਗਮਾਂ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੇਰੇ ਪੁੱਛੇ ਗਏ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਮਿਲਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਰੁਕਸਾਨਾ ਬਾਰੇ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਅਤੇ 1999 ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਵੱਲੋਂ ਉਸਨੂੰ ਵਿੱਤੀ ਮਦਦ ਭੇਜਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਸਾਰੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਕਮਾਂਡਿੰਗ ਅਫਸਰਾਂ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਲਿਖਣ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕੀਤਾ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕਰਨਲ ਦਿਗਵਿਜੇ ਸਿੰਘ ਪਰਮਾਰ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਲੋੜੀਂਦੀ ਸਾਰੀ ਮਦਦ ਦਿੱਤੀ।

ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਥੀਆਂ, ਫਿਰ ਮੇਜਰ ਮੋਹਿਤ ਸਕਸੈਨਾ, ਵੀਆਰਸੀ, ਕੈਪਟਨ ਦਾ ਤਹਿ ਦਿਲੋਂ ਧੰਨਵਾਦੀ ਹਾਂ। ਪ੍ਰਵੀਨ ਤੋਮਰ, ਐਸਐਮ, ਕੈਪਟਨ ਰੌਂਤੇਲਾ ਅਤੇ ਮੇਜਰ ਰਾਠੌਰ, ਸੰਦੀਪ ਕਾਲਾ ਅਤੇ ਸੰਦੀਪ ਬਜਾਜ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲਿਆ। ਅਸਲ ਖਾਲੀ ਥਾਵਾਂ ਜੇਸੀਓ, ਐਨਸੀਓ ਅਤੇ ਲੜਾਈ ਦੌਰਾਨ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਮੌਜੂਦ ਸਿਪਾਹੀਆਂ - ਮਾਨ ਸਿੰਘ, ਭੁਪਿੰਦਰ, ਸਮਰ, ਸ਼ਿਵ ਨਾਇਕ, ਮਹੇਸ਼, ਸੁਰਿੰਦਰ, ਮਹਿੰਦਰ, ਧਨ ਸਿੰਘ, ਰਾਜੇਸ਼, ਤਿਲਕ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਭਰੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹਰ ਵੇਰਵੇ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕੀਤੀ। ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਪ੍ਰੇਮਾ ਕਲਾ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਚਾਰੂ ਆਚਾਰੀਆ ਅਤੇ ਅਨੀਤਾ ਦਾ ਵੀ ਪਰਿਵਾਰ ਵਾਂਗ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਬ੍ਰਿਗੇਡੀਅਰ ਅਜੋਏ ਮੁਖਰਜੀ ਅਤੇ ਬ੍ਰਿਗੇਡੀਅਰ ਵਾਨਖੇੜੇ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ, ਰੌਬਿਨ ਨੂੰ ਜੀਸੀ ਵਜੋਂ ਇੱਕ ਝਲਕ ਦੇਣ ਲਈ।

Machine Translated by Google

ਆਈ.ਐਮ.ਏ. ਉਸਦੇ ਦੋਸਤਾਂ ਹੇਮੰਤ, ਮੈਕ, ਹਿਮਾਂਸ਼ੂ ਕਾਲੀਆ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਰਾਹੀਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸੁਝਾਅ ਆਏ ਹਨ, ਜਿਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਧੰਨਵਾਦੀ ਹਾਂ।

ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰਾਂ, ਉਸਦੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾਵਾਂ, ਡਾ. ਉਰਵਸ਼ੀ, ਪ੍ਰਿਯੰਕਾ, ਸਵੀਟੀ ਆਂਟੀ, ਵੀਨਾ ਵਸ਼ਿਸ਼ਟ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਦੇ ਬਚਪਨ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ। ਉਸਦੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ ਤਰੁਣ ਥਾਪਰ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ, ਜਿਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਰੌਬਿਨ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਡਿਜੀਟਾਈਜ਼ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆਂਦਾ। ਮੇਰੇ ਸਾਰੇ ਭਰਾਵਾਂ ਅਤੇ ਭੈਣਾਂ, ਥਾਪਰਾਂ ਅਤੇ ਕਪੂਰਾਂ ਦਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਕੀਮਤੀ ਪਲ ਸਾਂਝੇ ਕੀਤੇ।

ਮੈਂ ਪੈਂਗੁਇਨ ਰੈਂਡਮ ਹਾਊਸ ਇੰਡੀਆ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹਾਂਗਾ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਮਾਈਲੀ ਅਸ਼ਵਰਿਆ, ਰੋਸ਼ਨੀ ਡਡਲਾਨੀ, ਸਲੋਨੀ ਮਿੱਤਲ, ਖਿਆਤੀ ਬਹਿਲ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵਿਜਯੰਤ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਯਾਦਗਾਰੀ ਕਿਤਾਬ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਪਰਦੇ ਪਿੱਛੇ ਕੰਮ ਕੀਤਾ।

ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਨੇਹਾ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਦੀ ਹਾਂ, ਮੇਰੀ ਸਹਿ-ਲੇਖਿਕਾ, ਜਿਸਨੇ ਕਿਤਾਬ ਨੂੰ ਇਸ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਲਈ ਅਸਲ ਮਿਹਨਤ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਹੁਣ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਦਿਲੋਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ, ਮੇਜਰ ਸੀਬੀ ਨੂੰ ਗੁਆਉਣ ਦਾ ਦਰਦ ਸਹਿ ਰਹੀ ਹੈ।

ਨੌਲ ਉੱਤੇ ਹਮਲੇ ਤੋਂ ਚਾਰ ਦਿਨ ਬਾਅਦ, ਜੰਗ ਵਿੱਚ 315 ਫੀਲਡ ਰੈਜੀਮੈਂਟ ਦੇ ਐਸ.ਐਮ., ਦਿਵੇਦੀ।

ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹਾਂਗੀ: ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਲਈ
ਸਾਰੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ-ਮੋਟੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਅਤੇ ਪੀੜ ਨੂੰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨਾਲ ਖੜ੍ਹਾ ਰਹਿਣਾ, ਮੈਨੂੰ ਲੋੜੀਂਦੀ ਸਾਰੀ ਸਹਾਇਤਾ ਦੇਣਾ; ਮੇਰਾ ਪੁੱਤਰ ਵਿਜੇਂਦਰ, ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਰੋਲੀ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਠੋਸ ਉਤਸ਼ਾਹ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪੋਤੀ ਵਸੁੰਧਰਾ ਤੋਂ ਮਿਲੀ ਸਾਰੀ ਪਿਆਰ ਭਰੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਲਈ।

ਨੇਹਾ ਦਿਵੇਦੀ

ਮੇਰੀ ਮਾਂ, ਭੈਣ ਅਤੇ ਮੈਂ ਅਗਸਤ 1999 ਵਿੱਚ ਦਿੱਲੀ ਸ਼ਿਫਟ ਹੋ ਗਏ। ਦੇਸ਼, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਇਸਦੀ ਫੌਜ (ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਸਮੇਤ), ਅਜੇ ਵੀ ਕਾਰਗਿਲ ਯੁੱਧ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਤੋਂ ਉਭਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਰਾਹਤ ਮਿਲੀ ਕਿ ਇਹ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ।

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਲੋਕ ਨੁਕਸਾਨ ਦੀ ਡੂੰਘੀ ਭਾਵਨਾ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਰਾਹਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ, ਭਾਵੇਂ ਅਸੀਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ, 2 ਜੁਲਾਈ 1999 ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਜਾਗਣ ਤੋਂ ਨਫ਼ਰਤ ਹੋਵੇਗੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਹਰ ਸਵੇਰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਲੈ ਕੇ ਆਉਂਦੀ ਸੀ ਕਿ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਜੋ ਹੋਇਆ ਉਹ ਕੋਈ ਬੁਰਾ ਸੁਪਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਿ 'ਭੈੜਾ ਸੁਪਨਾ' ਹੀ ਹਕੀਕਤ ਸੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਵੀ ਇਸਨੂੰ ਬਦਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਕੁਰਬਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ

Machine Translated by Google

ਜੰਗ ਦਾ ਮੈਦਾਨ, ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਇਆ, ਉਹ ਕਦੇ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ।
ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ, ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਰੁਕ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਤਿੰਨਾਂ ਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਗਲਤ, ਬਹੁਤ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਰਹਿਣਾ ਜਿਸ 'ਤੇ ਸਾਡਾ ਪਰਿਵਾਰ ਸਮੂਹਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਰ ਸੰਭਵ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਸੀ।
ਅਸੀਂ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਵਰਗੇ ਲੋਕ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਵੇਂ ਲੰਘਣਗੇ? ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ 'ਮੁਖੀ' ਗੁਆ ਚੁੱਕੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਸਾਡੇ ਵਾਂਗ ਹੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ - ਗੁਆਚ ਗਿਆ।

ਫਿਰ ਇੱਕ ਸਵੇਰ, ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਚਾਚੇ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਹੁਣ ਡ੍ਰਿਲ ਦੀ ਆਦੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਕਦੇ-ਕਦੇ, ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਮਹਿਮਾਨ ਆਉਂਦੇ ਸਨ, ਜੋ ਯੁੱਧ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਏ ਸਨ ਜਾਂ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰੋਂ ਆਏ ਸਨ ਅਤੇ ਮੇਜਰ ਸੀਬੀ ਦਿਵੇਦੀ, ਐਸਐਮ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ।

ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ OG ('ਜੈਤੂਨ ਦਾ ਹਰਾ', ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਜੋ ਅਕਸਰ ਫੌਜ ਵਿੱਚ 'ਕਿਤਾਬ ਅਨੁਸਾਰ' ਅਫਸਰ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਸੱਜਣ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਉਸ ਸਮੇਂ ਮੇਰੀ ਸਮਝ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮਾਨਤਾ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸੁਭਕਾਮਨਾਵਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸੀਟ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਮੁੜ ਕੇ ਕਿਹਾ, 'ਬੇਟਾ, ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ, ਮੇਰਾ ਪੁੱਤਰ ਜੰਗ ਵਿੱਚ ਤੇਰੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਸੀ?' ਇਸ ਕਥਨ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉਲਝਾ ਦਿੱਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਚਾਚੇ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਜ਼ਰੂਰ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਮੁੰਡਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪੁੱਤਰ ਜੰਗ ਵਿੱਚ ਡੈਡੀ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਕੀ ਮਤਲਬ ਸੀ? ਉਹ ਹੁਣ ਕਿੱਥੇ ਸੀ? ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਨਹੀਂ ਲੱਗੀ ਕਿ ਉਹ ਵੀ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਸੀ ਜਦੋਂ ਜੰਗ ਨੇ ਜੋ ਤਬਾਹੀ ਮਚਾਈ ਸੀ ਉਸ ਦੀ ਅਸਲੀਅਤ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ। 'ਇਸਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਪਤੀਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਪੁੱਤਰਾਂ ਅਤੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਖੋਹ ਲਿਆ,' ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ।

ਪਰ ਉਸਦੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਚਮਕਦਾਰ ਅਤੇ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਮਾਣ ਦੀ ਇੱਕ ਅਣਥੱਕ ਭਾਵਨਾ ਸੀ। ਉਸ ਬਾਰੇ। ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਚਮਕ ਅਤੇ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲੱਗਾ। ਮੈਨੂੰ ਉਦੋਂ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠਾ ਆਦਮੀ ਬਹਾਦਰ ਨੌਜਵਾਨ ਅਫ਼ਸਰ ਕੈਪਟਨ ਵਿਜਯੰਤ ਥਾਪਰ, ਵੀਰ ਚੱਕਰ ਦਾ ਪਿਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੋ ਦਹਾਕਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਫਿਰ ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠਾ ਹੋਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪੁੱਤਰ ਰੌਬਿਨ (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ) ਦੇ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਖਾਸ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸੁਣਾਂਗਾ। ਉਹ ਕਹਾਣੀਆਂ ਜੋ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਖਾਸ ਕਿਤਾਬ ਦੀ ਰੀੜ੍ਹ ਦੀ ਹੱਡੀ ਬਣਨਗੀਆਂ।

ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਜਿਸ ਲਈ ਮੈਂ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਿਸਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹਾਂਗਾ ਉਹ ਸਾਡਾ ਸੰਪਾਦਕ ਹੈ, ਰੋਸ਼ਨੀ ਡਡਲਾਨੀ। ਉਸਨੇ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੌਰਾਨ ਮੇਰਾ ਹੱਥ ਫੜਿਆ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਚੱਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਲਗਾਤਾਰ ਮੇਰਾ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ, ਸਗੋਂ ਸੋਚਿਆ ਵੀ

Machine Translated by Google

ਇਸਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਨ ਲਈ। ਮੈਂ ਇਸ ਮੌਕੇ ਲਈ ਹਮੇਸ਼ਾ ਧੰਨਵਾਦੀ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸਦਾ ਇਨਸਾਫ਼ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਟੀਮ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਸਲੋਨੀ ਮਿੱਤਲ, ਦਾ ਸਾਡੇ ਵਾਕਾਂ ਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਯਤਨਾਂ ਅਤੇ ਧੀਰਜ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹਾਂਗੀ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਅੱਗੇ-ਪਿੱਛੇ ਕਰਦੇ ਰਹੇ।

ਅਗਲਾ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ, ਥਾਪਰ ਪਰਿਵਾਰ - ਕਰਨਲ ਵਰਿੰਦਰ ਥਾਪਰ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੁੰਦਰ ਪਤਨੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਥਾਪਰ। ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਅਤੇ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਰਹਾਂਗਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਬੈਠ ਕੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਜੀਇਆ। ਮੈਂ ਜਾਣਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਆਸਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਦੀ ਹਾਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਉੱਤਮ ਪੁੱਤਰ ਨਾਲ ਜਾਣੂ ਕਰਵਾਇਆ। ਉਸਦੀ ਪਰਵਰਿਸ਼ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸੀ ਜੋ ਉਹ ਸੀ, ਅਤੇ ਮਾਪਿਆਂ ਵਜੋਂ ਦੋਵਾਂ ਤੋਂ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਹੈ।

ਵਿਜੇਂਦਰ, ਰੌਬਿਨ ਦਾ ਭਰਾ, ਸਾਡੀ ਗੱਲਬਾਤ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕਿਤੇ,
ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣੀਆਂ ਸਵੇਰ ਦੀਆਂ ਦੌੜਾਂ 'ਤੇ ਰੌਬਿਨ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਸੀ।
ਉਸ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਕਰਵਾਇਆ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਇੱਕ ਭੈਣ-ਭਰਾ ਨੂੰ ਗੁਆਉਣਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰ ਨੂੰ ਗੁਆਉਣ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਨੂੰ ਗੁਆ ਦਿੰਦੇ ਹੋ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਦੀ ਭਰਪਾਈ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਜੋ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੰਨੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਨਾਲ ਸਹਿਣ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਕਲਪਨਾਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ, ਉਸਦੀ ਮਾਸੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਨੇਹਲਤਾ ਸੋਇਨ ਦਾ ਬਹੁਤ ਖਾਸ ਧੰਨਵਾਦ।
ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਗੀਤਾ ਖੁੱਲਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਪਿਆਰੀਆਂ ਚਚੇਰੀਆਂ ਭੈਣਾਂ, ਡਾ. ਉਰਵਸ਼ੀ ਚੰਦਰਾ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਪ੍ਰਿਯੰਕਾ ਸਿੰਘੀ ਦੇ ਨਾਲ, ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਨਿੱਘੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਅਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਮੇਰਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਸਗੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਯਾਤਰਾ ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਕਰਨ ਲਈ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨ ਲਈ ਵੀ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਰੌਬਿਨ, ਭਤੀਜੇ ਅਤੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ, ਪਰਿਵਾਰਕ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇਆ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੋਸਤ ਹਰੀ ਹੇਮੰਤ ਸਿੰਘ, ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਕਰਨਲ ਰਾਜੇਸ਼ ਮੱਕੜ, ਪਰਾਗ ਅਗਰਵਾਲ,
ਕਰਨਲ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿਜੇ ਸ਼ਰਮਾ, ਗਾਲਿਬ ਦੱਤਾ ਅਤੇ ਦਿਵਿਆ। ਤੁਹਾਡਾ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਪਿਆਰੇ ਦੋਸਤ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਇੰਨੇ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਉਸ ਨਾਲ ਛੋਟੀ ਤੋਂ ਛੋਟੀ ਗੱਲ ਯਾਦ ਰੱਖੀ। ਹੇਮੰਤ ਲਈ ਇੱਕ ਖਾਸ ਨੋਟ, ਕਿਉਂਕਿ ਰੌਬਿਨ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅਣਸੁਲਝੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤੇ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਸੱਚਮੁੱਚ ਧੰਨਵਾਦੀ ਹਾਂ।

ਉਸਦੇ ਕੋਰਸ ਸਾਥੀ, ਕਰਨਲ ਹਿਮਾਂਸ਼ੂ ਕਾਲੀਆ, ਕਰਨਲ ਸੁਮੀਤ ਦੁਆ ਅਤੇ ਕਰਨਲ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਬਹੁਖੰਡੀ। ਜਿਸ ਦਿਨ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾ ਸੁਨੇਹਾ ਭੇਜਿਆ ਉਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਜਿਸ ਦਿਨ ਅਸੀਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਨੇ ਮੁਲਾਕਾਤ ਨੂੰ ਸੰਭਵ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਵਾਧੂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ। ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇ ਸਨ ਜਿੰਨਾ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਸਨ, ਉਸਨੂੰ ਲਿਆਉਣ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਤਸ਼ਾਹ

Machine Translated by Google

ਉਸਦੀ ਕਹਾਣੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਦੱਸਿਆ। ਮੈਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਬਹੁਤ ਨਿਮਰ ਸੀ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰੈਜੀਮੈਂਟ ਅਫ਼ਸਰ, ਬ੍ਰਿਗੇਡੀਅਰ ਸੰਦੀਪ ਕਾਲਾ, ਮੇਜਰ ਜਨਰਲ ਸੰਦੀਪ ਬਜਾਜ, ਕਰਨਲ ਮੋਹਿਤ ਸਕਸੈਨਾ, ਕਰਨਲ ਪ੍ਰਵੀਨ ਤੋਮਰ ਅਤੇ ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਕਰਨਲ ਰੌਂਤੇਲਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗੱਲ ਸਾਂਝੀ ਸੀ ਉਹ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਰੌਂਬਿਨ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਰੈਜੀਮੈਂਟਲ ਅਫ਼ਸਰ ਰੌਂਬਿਨ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇਆ। ਅਕਸਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਮੁਸਕਰਾਹਟਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਮੈਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਾਉਂਦੀਆਂ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਵੀ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹਾਂ। ਬ੍ਰਿਗੇਡੀਅਰ ਕਾਲਾ ਅਤੇ ਹਵਾਲਦਾਰ ਦਾਨ ਸਿੰਘ ਦਾ ਬਹੁਤ ਖਾਸ ਧੰਨਵਾਦ, ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਬੈਠਣ ਅਤੇ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੇ ਹਰ ਵੇਰਵੇ ਨੂੰ, ਸ਼ਬਦਾਂ, ਤਸਵੀਰਾਂ ਅਤੇ ਸਕੈਚਾਂ ਰਾਹੀਂ, ਥੋੜ੍ਹਾ-ਥੋੜ੍ਹਾ ਕਰਕੇ ਸਮਝਾਉਣ ਲਈ! ਇਹ ਰੌਂਬਿਨ ਦੇ ਮਨਪਸੰਦ 'ਤਾਊ', ਮੇਜਰ ਪਦਮਪਾਣੀ ਆਚਾਰੀਆ, ਐਮਵੀਸੀ ਦੀ ਪਤਨੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਚਾਰੂਲਤਾ ਆਚਾਰੀਆ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਚਾਲਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਾਸੇ ਅਨਮੋਲ ਸਨ।

ਮੈਂ 2 ਰਾਜ ਰਿਫ ਦੇ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਹੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਜਵਾਨਾਂ ਦਾ ਬਹੁਤ ਧੰਨਵਾਦੀ ਹਾਂ,
ਕਮਾਂਡਿੰਗ ਅਫ਼ਸਰ, ਕਰਨਲ ਪਰਿਹਾਰ ਅਤੇ ਮੇਜਰ ਸੁਕਲਾ ਸਮੇਤ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਦੇਣ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਦੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਮੇਜ਼ਬਾਨੀ ਕਰਨ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਗੱਲ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਾਂਗਾ ਜੋ ਨਾਇਬ ਸਬ ਸਤੇਂਦਰ ਸਿੰਘ, ਹਵਲਦਾਰ ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ, ਨਾਇਬ ਸਬ ਜੋਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ, ਸਿਕੰਦਰ ਸਿੰਘ, ਹਵਲਦਾਰ ਭਗਵਾਨ ਸਿੰਘ ਰਾਠੌਰ ਅਤੇ ਹਵਲਦਾਰ ਸੋਬਾ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਨੇ ਸਰਬਸੰਮਤੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੌਂਬਿਨ ਬਾਰੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੀ ਯਾਦ ਹੈ: 'ਸਾਹਿਬ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹਸਤਾ ਰਹਿਤਾ ਥਾ [ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ]।' ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਆਕਿਬ ਰਜ਼ਾ ਖਾਨ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ,
ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੈਨੂੰ ਹੋਰ ਲਿਖਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਾਂ ਕੱਢਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਅਗਲਾ ਕਦਮ ਚੁੱਕਣ ਦੇ ਅਨਮੋਲ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੁਝਾਅ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮਾਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਭਾਵਨਾ ਦਿਵੇਦੀ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹਾਂਗੀ
ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਸਾਰੇ ਅਜੀਬੋ-ਗਰੀਬ ਕੰਮਾਂ ਅਤੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਤੋਂ ਤੰਗ ਆ ਚੁੱਕਾ ਹਾਂ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਮੇਰਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਮੇਰੀ ਭੈਣ, ਮੇਰਾ ਮਾਣ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ, ਦੀਕਸ਼ਾ ਦਿਵੇਦੀ, ਮੇਰੀ ਸਟਾਰ ਬਣਨ ਲਈ ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੈਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਿਵਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਮੈਂ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹਾਂ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਮੇਰਾ ਪਤੀ, ਮੇਰਾ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗਾ ਦੋਸਤ, ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਕਰਨਲ ਰੋਹਿਨ ਛਿੱਬਰ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਅਤੇ ਹਰ ਵਾਰ ਮੈਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ।

ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਉਸ ਸੰਪੂਰਨ ਆਦਮੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਰੱਖਾਂਗਾ ਜਿਸਨੂੰ ਰੌਂਬਿਨ ਨੇ ਬਾਈ ਸਾਲ ਦੀ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਬਣਾਇਆ ਸੀ।

Machine Translated by Google

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਤਾਬ ਖਤਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੀ ਯਾਦ ਆਉਂਦੀ ਹੈ।

ਬਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਅਕਸਰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਭੈਣ ਨੇ ਸਭ ਕੁਝ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜੰਗ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਜੋ ਸਾਡੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਸੁਣਾਈਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਸ਼ਾਇਦ ਮੇਰੀ ਕਿਸਮਤ ਵਿੱਚ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸੋ . . .

ਰੌਬਿਨ ਲਈ, ਡੈਡੀ ਲਈ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਜੋ ਘਰ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਏ, ਦੱਸਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ . . .

Machine Translated by Google

Machine Translated by Google

ਸੁਰੂਆਤ

ਗੱਲਬਾਤ ਸੁਰੂ ਹੋਣ ਦਿਓ...

ਪੈਂਗੁਇਨ Twitter.com@penguinbooks ਨੂੰ ਫਾਲੋ ਕਰੋ

ਸਾਡੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਨਾਲ ਅੱਪ-ਟੂ-ਡੇਟ ਰਹੋ YouTube.com/penguinbooks

'ਪੈਨਗੁਇਨ ਬੁੱਕਸ' ਨੂੰ ਆਪਣੇ Pinterest ' ਤੇ ਪਿੰਨ ਕਰੋ

Facebook.com/penguinbooks 'ਤੇ 'Penguin Books' ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਕਰੋ

ਲੇਖਕ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਜਾਣੋ ਅਤੇ

Penguin.co.in ' ਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਕਹਾਣੀਆਂ ਲੱਭੋ।

Machine Translated by Google

ਈਬਰੀ ਪ੍ਰੈਸ

ਅਮਰੀਕਾ | ਕੈਨੇਡਾ | ਯੂਕੇ | ਆਇਰਲੈਂਡ | ਆਸਟ੍ਰੇਲੀਆ
ਨਿਊਜ਼ੀਲੈਂਡ | ਭਾਰਤ | ਦੱਖਣੀ ਅਫਰੀਕਾ | ਚੀਨ

ਐਬਰੀ ਪ੍ਰੈਸ, ਪੈਂਗੁਇਨ ਰੈਂਡਮ ਹਾਊਸ ਕੰਪਨੀਆਂ ਦੇ ਸਮੂਹ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਤੇ global.penguinrandomhouse.com 'ਤੇ ਮਿਲ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਇਹ ਸੰਗ੍ਰਹਿ 2020 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਇਆ

ਕਾਪੀਰਾਈਟ © ਕਰਨਲ ਵੀ.ਐਨ. ਥਾਪਰ ਅਤੇ ਨੇਹਾ ਦਿਵੇਦੀ 2020

ਲੇਖਕ ਦੇ ਨੈਤਿਕ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਜੈਕੇਟ ਚਿੱਤਰ © ਦੇਵੰਗਨਾ ਡੈਸ਼

ਇਹ ਡਿਜੀਟਲ ਐਡੀਸ਼ਨ 2020 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਇਆ।

ਈ-ਆਈਐਸਬੀਐਨ: 978-9-353-05827-2

ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਇਸ ਸ਼ਰਤ ਦੇ ਅਧੀਨ ਵੇਚੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ ਦੀ ਪੂਰਵ ਸਹਿਮਤੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਵਪਾਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਉਧਾਰ, ਦੁਬਾਰਾ ਵੇਚਿਆ, ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ, ਜਾਂ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਸਾਰਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਾਈਡਿੰਗ ਜਾਂ ਕਵਰ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਸ਼ਰਤ ਸਮੇਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮਾਨ ਸ਼ਰਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸ਼ਰਤ ਬਾਅਦ ਦੇ ਖਰੀਦਦਾਰ 'ਤੇ ਲਗਾਈ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ।